

Hem Kennen...

Inhoud

Deel 1	Inleiding.....	Pag	3
Deel 2	Uitsluitend uit Zijn Woord.....	Pag	8
	Ons tot Voorbeeld.....	Pag	10
Deel 3	God wil gekend worden door de mens.....	Pag	15
	Zij zullen Zijn stem horen.....	Pag	18
Deel 4	Vanaf den Beginne.....	Pag	20
	Het “Kennen” van Abraham.....	Pag	21
Deel 5	Het “Kennen” van Israël in het O.T.....	Pag	25
Deel 6	Het “Kennen” van Israël in het N.T. (1).....	Pag	32
Deel 7	Het “Kennen” van Israël in het N.T. (2).....	Pag	39
Deel 8	De Spijziging van de VIJF duizend.....	Pag	44
	De Zoon des Vaders en de zoon des vaders.....	Pag	47
Deel 9	Het Woord kennen = Christus kennen.....	Pag	50
	Is de “Kerk” op de pinksterdag ontstaan?.....	Pag	51
	Het Heil aan Israël verkondigd.....	Pag	53
Deel 10	Paulus' Opdracht.....	Pag	55
Deel 11	Petrus werkzaam onder “de heiligen”.....	Pag	61
Deel 12	Het Heil ook aan de Heidenen verkondigd.....	Pag	67
	Verskil in Opdracht.....	Pag	69
	De “Muur” tussen Joden en Heidenen.....	Pag	70
	De Prediking uit Mozes en de Profeten.....	Pag	71
Deel 13	Paulus in de Handelingen.....	Pag	74
	Artikel 52 van de Kerkorde (2007).....	Pag	77
Deel 14	Welke Bijbelboeken voor en na Handelingen 28.....	Pag	83
	De Brieven die in de gevangenis geschreven werden.....	Pag	84
	Een nieuwe Boodschap.....	Pag	85
Deel 15	De Boodschap van Paulus ná de Handelingen periode.....	Pag	89
	Een nieuwe Eenheid.....	Pag	90
	Een nieuwe Verborgenis.....	Pag	92
	Paulus verlaten.....	Pag	93
	“Heilige en Getrouwe”.....	Pag	95
Deel 16	Gezegend met alle Zegeningen in d Hemel.....	Pag	96
	De Geadresseerden.....	Pag	98
	Het Lichaam.....	Pag	99
	Uitverkoren tot.....	Pag	100
Deel 17	In alle Wijsheid en Voorzichtigheid.....	Pag	103
	Tot Lof van de Heerlijkheid.....	Pag	105
Deel 18	Gods Tegenstander.....	Pag	109
	Drie Zonen.....	Pag	112
Deel 19	Overvloed.....	Pag	118
	Tijd van Verwarring.....	Pag	120

Deel 20	De Volheid der Tijden.....	Pag 124
Deel 21	Uitsluitend uit Zijn Woord.....	Pag 131
	“Sun”.....	Pag 133
Deel 22	Al het Oude schade achten.....	Pag 138
	De Kracht Zijner Opstanding.....	Pag 139
Deel 23	“Hem te Kennen”.....	Pag 143
	Nieuwe Dingen – Nieuwe Woorden.....	Pag 143
	Epouraniois.....	Pag 144
	En tois epouraniois.....	Pag 145
	Gezegend in Christus.....	Pag 147
Deel 24	ApokatalassO – Verzoenen.....	Pag 148
	Verzoening in het Oude Testament.....	Pag 148
	Verzoening in het Nieuwe Testament.....	Pag 149
	KatallassO.....	Pag 150
Deel 25	ApokatalassO.....	Pag 151
Deel 26	Verlossing.....	Pag 154
	Verlossing “Soteria” en “Lutrosis”.....	Pag 160
	Volkomen Verlossing “Apolutrosis”.....	Pag 161
	Wat leert de Bijbel.....	Pag 161
	Verlossing in de Praktijk van ons Leven.....	Pag 163
Deel 27	De Dag der Verlossing.....	Pag 165
	Waar zijn de Doden?.....	Pag 168
Deel 28	O.T. graf = “sheol”.....	Pag 173
Deel 29	N.T. graf = “hades” = dodenrijk of hel?.....	Pag 176
	De Rijke Man en de Arme Lazarus – Lucas 16.....	Pag 187
	Dodenrijk in Tegenspraak met het gehele O.T.....	Pag 192
	Dodenrijk in Tegenspraak met het gehele N.T.....	Pag 192
Deel 30	Dodenrijk in Tegenspraak met Christus' eigen Woord.....	Pag 193
Deel 31	De Uitopstanding uit de doden.....	Pag 195
	Tot in de Dag van Christus Jezus.....	Pag 203
	Persoonlijke Brief = Filippenzen.....	Pag 207
	Samen met alle Heiligen.....	Pag 210
	Het is staat zijn Samen te Vatten.....	Pag 211
Deel 32	Een Volkomen Man.....	Pag 212
	De Mens heeft geen ziel, maar is een ziel.....	Pag 214
Deel 33	Ziel in het O.T. “nephesj”.....	Pag 214
	Ziel in het N.T. “psuche”.....	Pag 223
	“Psuchikos” = “ziellijk”.....	Pag 225
Deel 34	Teksten die op het oog lijken te zeggen dat er toch een aparte ziel is.....	Pag 227
Deel 35	1 Sam 28, 1 Kon 17, Job 19, Ps 73, Math 10, Luc 12, Opb 6, en Luc 23.....	Pag 230
	De Gehenna = Hel.....	Pag 238
	De Gehenna – Poel des Vuurs >> de tweede dood.....	Pag 242
	Wie overwint.....	Pag 243
Deel 36	Overwinnen = Volharden tot het einde.....	Pag 243
	Het Kennen (= Ginosko) van Christus.....	Pag 246
	“Zijn dood gelijkvormig wordende”.....	Pag 248
	Het bezit van een Burgerschap in de Hemelen.....	Pag 250
	Tot Slot.....	Pag 253

Hem Kennen..... (deel 1)

Er is één ding dat de gelovige meer nodig heeft dan welke andere zaak ook. Er is één ding, waarop alle geestelijke zegeningen berusten en waaruit alles voortkomt dat de gelovige (in Christus) bezit. Uit God's Woord en uit eigen ervaring hebben wij bijvoorbeeld geleerd dat

- "Wij niet weten wat wij bidden zullen naar behoren",

maar wij hebben misschien ook reeds ervaren dat:

- "De Geest zelf voor ons pleit met onuitsprekelijke verzuchtingen" (Romeinen 8:26).

De Geest weet waarvoor wij behoren te bidden. Hij weet wat wij nodig hebben. Hij treedt voor ons bij God tussenbeide en helpt ons. Hij leert ons hoe we moeten bidden. Het was onder leiding van Gods Geest dat de apostel Paulus in Efeze 1:17 voor de gelovigen bad:

- "Dat de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid u geve de Geest, der wijsheid en van openbaring in **de rechte kennis van Hem**".

De kennis van Hem, de ware kennis van God, is datgene waarnaar dit gebed in de eerste plaats uitgaat. Als de Heilige Geest deze bede de voorrang geeft, moet dit zijn omdat **de ware kennis van God** voor de Christen belangrijker is dan welke andere zaak ook. Ja, zij is zelfs belangrijker dan alle andere zaken tezamen.

Op deze kennis is het hele geloofsleven van elke gelovige gefundeerd. Deze kennis hoort de kern en het uitgangspunt van al zijn bidden, denken en handelen te zijn. Deze kennis is ook de basis waarop ons volkomen vertrouwen in God rust. In het gewone leven kunnen wij iemand niet zomaar vertrouwen als wij hem niet kennen. In ieder geval is het veiliger om aan een persoon, die wij niet kennen niet ons vertrouwen te schenken, en als regel doen wij dat ook niet. Maar andersom valt het ons moeilijk om een persoon, die wij goed kennen niet te vertrouwen.

Waarom stellen wij ons vertrouwen niet geheel op God? Die God, die ons in Zijn Woord één grote "tentoonstelling" geeft van Zijn onophoudelijke liefde. Wanneer wij die God niet ons vertrouwen geven, is dat omdat wij Hem niet voldoende kennen. Zo ontdekken wij, dat **kennis van God** datgene is, wat wij als gelovigen het meeste nodig hebben. Alle stappen van onze geloofs-loopbaan moeten zijn om **die kennis** te verwerven.

De mate waarin wij ons leven aan God toevertrouwen zal steeds in overeenstemming zijn met de mate waarin wij Hem kennen. Ook al zouden wij maar een klein gedeelte van Gods oneindige wijsheid kennen, dan al zouden wij zien, dat onze eigen wijsheid niet meer dan dwaasheid is. Wij zouden dan geen stap meer durven doen en ons haasten om het leren kennen van Zijn wil als eerste vereiste in ons geloofsleven voorop te stellen. Het zou dan onze grootste vreugde worden om Hem in alle zaken voor ons te laten beslissen en Hem de Leidsman van ons handelen te laten zijn.

Wij zouden dan zeggen: "Heer, ik ben zo dwaas en onwetend, ik weet niets en ik kan niets, ik kan alleen maar zien wat er nu is en ik weet niets van wat er komen zal, maar U kunt het einde zien vanaf het begin. Uw wijsheid is eindeloos en Uw liefde kent geen grenzen en ik verheug mij erin, dat mijn Verlosser en mijn Heer bevestigde, dat U mij heeft liefgehad zoals U Hem liefhad (Joh. 17:23)". Daarom is "Uw wil geschiedde" bovenal de wens van mijn hart.

Dit alles gaat veel verder dan passief "bereidwillig" zijn. Wij kunnen bereid zijn ons in een situatie te schikken omdat het nu eenmaal niet anders kan. Dat kan een christelijk getint fatalisme zijn. Een Mohammedaan kan zich op deze wijze aan de wil van zijn god overgeven. Maar waar wij over spreken gaat veel verder dan een "zich overgeven", ook al word dit laatste vaak als een noodzaak voor het bereiken van een zekere graad van heiligheid gepredikt. Het gaat niet om "overgeven aan.....", maar het gaat ten diepste altijd om het jagen naar **de kennis van God**.

Er zijn ook gelovigen, die op een nog lager geloofsniveau leven. Deze zijn nog niet "bereidwillig" om zich aan God's wil te onderwerpen, maar zij streven er nog naar om "bereid, er voor klaargemaakt" te worden. Deze mensen hebben nog niet ingezien, dat zij in deze (voor een gelovige onwaardige) positie verkeren, doordat zij God niet kennen, en niet weten hoe oneindig Zijn liefde en hoe groot Zijn wijsheid is. Zij hebben ook niet ervaren hoeveel zegen het brengt en hoe aangenaam het is om Gods wil te kennen.

Wanneer zij hiervan slechts een fractie zouden weten, zouden zij zich naar dit kennen van God uitstrekken. Het zou dan hun grootste en ernstigste verlangen worden om nauwkeurig te doen, wat God behaagt in ons en voor ons en door ons te doen. Omdat zij dit geheim niet kennen, blijven gelovigen er overal naar streven om door inspanning van eigen krachten aan God onderdanig te worden. Zij menen vaak, dat het volbrengen van "geloofsdaden" hen in de juiste positie tegenover God kan brengen. Zij zijn ontzettend druk met van alles en nog wat in hun plaatselijke gemeente, en menen daardoor God te kunnen behagen.

In plaats van zich op Zijn liefde en Zijn wijsheid te richten, houden zij steeds de aandacht op zichzelf en op hun goede daden gericht. Maar dit alles is vergeefse moeite. Zelfs als men zich door inspanning tot een staat van "overgave" zou kunnen brengen, dan zal toch blijken, dat deze toestand niet blijvend is. Het is net alsof men kunstbloemen bevestigt aan een plant. Kunstbloemen kunnen er soms natuurlijk en mooi uitzien maar zij hebben geen geur en geen leven, **zij dragen geen vrucht en vormen geen zaad**. Vruchten en zaden laten zich niet langs kunstmatige weg tevoorschijn brengen, doch zij komen, langs Gods weg, vanzelf en zonder inspanning tot stand.

Een kunstmatige ingreep zal zelfs de normale werking van Gods Geest schaden. Wanneer we alle aandacht op onszelf en onze goede daden richten, zal Gods Geest geen ruimte vinden om Zijn werk in ons te doen.

Het moeilijke met ons mensen is, dat wij - als wij diep in ons hart kijken - eigenlijk menen alles beter te weten. Wij zullen dit niet graag openlijk uitspreken en wij erkennen dit vaak ook niet ruitelijk tegen onszelf. Maar deze neiging maakt het zelfs al moeilijk om

"bereidwillig" te zijn. Wanneer wij Hem zouden kennen en ook zouden geloven, dat God (beter dan wij) weet wat goed voor ons is, dan zouden wij zelf geen enkele inspanning meer doen, om te weten te komen wat van ons wordt verwacht, maar dan zouden wij nog slechts een onweerstaanbaar verlangen hebben om **Zijn wil te leren kennen**, om daardoor juist te leren wandelen.

Voordat wij verder gaan om nog enkele praktische uitwerkingen van **deze ware kennis** te onderzoeken, is het goed om te weten dat er in de oorspronkelijke taal van het Nieuwe Testament, het Grieks, twee woorden worden gebruikt voor het begrip "**kennis van God**".

Twee werkwoorden, welke beide "kennen" betekenen. Omdat soms beide woorden in hetzelfde vers worden gebruikt, is het erg belangrijk, dat wij nauwkeurig opletten waar de Heilige Geest, die alle woorden heeft gekozen, speciaal de aandacht op wil vestigen. Er bestaan ook nog vier andere woorden, die in de vertaling met "kennen" worden weergegeven, maar de twee eerstbedoelde komen het meeste voor:

1. Het eerste is "oida". Het betekent "kennen zonder daar moeite voor behoeven te doen" en het verwijst naar wat wij intuïtief of als historisch feit al weten.
2. Het tweede is "ginosko" en het betekent "leren kennen" door ervaring, door onderzoek of door een leerproces.

Het verschil komt duidelijk uit in de volgende teksten:

- Joh. 13: 7, "wat Ik doe, weet gij nu niet". Hier wordt het eerste woord gebruikt en dit leert ons dat Petrus geen intuïtief inzicht had in wat de Heer deed en dat hij daar niets van kon begrijpen.

De Heer zegt hierna echter:

- "maar gij zult het later verstaan".

Voor "verstaan" wordt het tweede woord gebruikt en dit leert ons dus dat Petrus door ervaring en openbaring en leren, later inzicht zou krijgen in wat de Heer toen deed.

- Joh. 8:55, "En gij kent Hem niet, maar Ik ken Hem. En indien Ik zeide: Ik ken Hem niet, dan zou Ik u gelijk zijn, een leugenaar; doch Ik ken Hem en mijn woord bewaar Ik."

De tekst uitgelegd: **Gij kent Hem niet** (dat wil zeggen, gij zijt nog niet zover gekomen, dat gij Hem hebt leren kennen, dit is een leerproces, (dus tweede woord "ginosko"), **maar ik ken Hem** (het eerste woord "oida" = kennen van nature) **En indien Ik zeide Ik ken Hem niet** (het eerste woord "oida"), **dan zou Ik u gelijk zijn, een leugenaar doch Ik ken Hem** (eerste woord "oida")".

Hier spreekt de Heer erover, dat Hij de Vader van nature kent, en zegt Hij, dat degenen tot wie Hij sprak dit natuurlijke kennen niet hadden en zelfs nog niet zover gekomen waren dat zij enige kennis van God verworven hadden.

- 1 Joh. 5:20, "Doch wij weten (eerste woord "oida" - als historisch feit) dat de Zoon van God gekomen is en ons inzicht gegeven heeft om de Waarachtige te kennen" (tweede woord "ginosko"- te leren kennen)

Hier wordt geleerd dat iemand God eerst kan leren kennen als hij tevoren eerst inzicht ontvangen heeft om geestelijke zaken te kunnen waarnemen.

Hiermee stemt overeen 1 Cor. 2:14

- "Doch een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het/slechts geestelijk te beoordelen is".

De natuurlijke mens heeft geen inzicht in geestelijke dingen en hij beschikt ook niet over een mogelijkheid om ze te leren kennen. Eerst moet hij een geestelijk onderscheidingsvermogen ontvangen. Dan kan hij ze niet alleen onderscheiden maar zal hij er vreugde in vinden en er zijn gehele hart op zetten om inzicht in geestelijke dingen te verkrijgen en om de enige waarachtige God en Jezus Christus, die hij gezonden heeft, **te leren kennen**. "Dit nu is het eeuwige leven" (Joh. 17:3.)

Op deze manier wordt opnieuw duidelijk, dat **het leren kennen van God datgene is wat wij het meeste nodig hebben**. Deze kennis is niet alleen de enige grond voor vertrouwen in God, niet alleen de enige grond voor het geloof, maar ook de enige grondslag voor het leven van de gelovige, in afhankelijkheid en vertrouwen op God. De praktijk van ons leven als gelovige en de manier waarop wij ons gedragen zal in direct verband staan tot de mate van onze kennis van God.

In Kol. 1:9-10 vinden wij de praktische uitwerking van het gebed in Efeze 1:17. Dit gebed is hiervoor reeds geciteerd. In Kol. 1:9-10 wordt het nogmaals genoemd maar nu met een toepassing voor ons praktische leven:

- "Daarom houden ook wij... niet op voor u te bidden en te vragen, dat gij met **de rechte kennis van Zijn wil vervuld moogt worden** in alle wijsheid en geestelijk inzicht om den Here waardig te wandelen, Hem in alles te behagen, in alle goed werk vrucht te dragen en op te wassen in de rechte kennis van God."

We overdenken nauwkeurig de strekking van deze woorden: "Daarom houden ook wij, sedert de dag, dat wij dit gehoord hebben, niet op voor u te bidden, en te vragen ...". Wat te vragen? "... dat gij met de rechte kennis (dit zelfstandig naamwoord is afgeleid van het 2e woord "ginosko", verkregen kennis) van Zijn wil vervuld moogt worden in alle wijsheid en geestelijk inzicht." Waarom? "Om den Here waardig te wandelen, Hem in alles te behagen, in alle goed werk vrucht te dragen en **op te wassen** in de rechte kennis van God."

Dus om waardig voor de Here te wandelen moet ik **Hem kennen!** Als ik Hem in alles wil behagen moet ik weten wat Hem behaagt. Is dat alles wat nodig is? Ja, dat is alles. Moet ik dan niet jachtig heen en weer te rennen, van bijeenkomst naar bijeenkomst? Nee, ik moet mij rustig voor Gods woord buigen en **Hem leren kennen** door Zijn Woord te geloven én te aanvaarden. Er is geen andere manier om Hem te leren kennen.

En Hij heeft ons juist Zijn Woord gegeven en zich daarin geopenbaard opdat wij het zouden bestuderen en erin ontdekken wat Hem behaagt, wat Hij liefheeft, wat Hij haat, wat Hij doet. Om Zijn wijsheid te leren kennen, Zijn wil, Zijn oneindige liefde, Zijn almacht, Zijn trouw, Zijn heiligheid, Zijn rechtvaardigheid, Zijn waarheid, Zijn goedheid en genade, Zijn geduld, Zijn vriendelijkheid, Zijn zorg en al de ontelbare andere zegeningen en rijkdom van genade van onze grote en heerlijke God.

Ontdek dat wij **deze kennis** absoluut moeten bezitten als wij God willen behagen. Wij kunnen iemand uit onze vriendenkring geen plezier doen als wij niet weten wat hij of zij plezierig vindt. Als wij ze een cadeau willen geven zullen we eerst proberen te ontdekken wat hij of zij nodig heeft of graag zou willen hebben. Als wij een gast ontvangen, proberen wij ons te herinneren of er achter te komen waar hij van houdt in eten en drinken en wat hem interesseert of waar hij graag heen gaat. Indien wij dat niet te weten kunnen komen zullen wij ernaar moeten gissen en zullen wij misschien wel en misschien niet erin slagen het hem naar de zin te maken. Wij zullen ons dan misschien wel erg voor hem inspannen en kosten noch moeite sparen, maar we lopen toch nog de kans, dat wij precies die dingen zullen doen waaraan hij nu juist een hekel heeft.

Zo staat het ook met God. Hoe kunnen wij te weten komen wat Hem behaagt? Hoe ontdekken wij welke dingen Hij op prijs stelt? Dat kunnen we uitsluitend te weten komen **UIT ZIJN WOORD!**

Hem Kennen..... (deel 2)

De vorige keer hebben we gezien dat de ware kennis van God een absolute noodzakelijkheid is om de Heere waardig te wandelen. Misschien zegt u nu bij uzelf: Het is toch onmogelijk om onze grote God ten diepste te kennen. Maar dat is een misverstand, want Hij maakt zich in Zijn Woord aan ons bekend. We lezen toch dat "de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest van wijsheid en van openbaring **om Hem recht te kennen.**" (Ef 1:17). Daarom is uitsluitend Zijn Woord het middel om God recht te leren kennen.

Uitsluitend uit Zijn Woord!

Daaruit en daaruit alleen kunnen wij Hem leren kennen. Daardoor alleen zullen wij kennis kunnen krijgen van de draagwijdte van het gebed van Ef. 1:15-17:

- "Daarom houd ook ik, gehoord hebbende van uw geloof in de Here Jezus en van uw liefde tot al de heiligen, niet op te danken, u gedenkende bij mijn gebeden, opdat de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest van wijsheid en van openbaring om Hem **recht te kennen.**"

En alleen door Zijn Woord kunnen wij weten welke zegenrijke uitwerking dit gebed volgens Kol. 1:9-10 heeft:

- "Daarom houden ook wij sedert de dag, dat wij dit gehoord hebben, niet op voor u te bidden en te vragen, dat gij met **de rechte kennis** van zijn wil vervuld moogt worden, in alle wijsheid en geestelijk inzicht, om de Here waardig te wandelen, Hem in alles te behagen, in alle goed werk vrucht te dragen en op te wassen in **de rechte kennis van God.**"

Niemand kent deze dingen van nature. Geen enkele prediker kan ze ons bijbrengen, behalve als hij het Woord zelf laat spreken. Eigen uitleggingen en gedachten zijn niet van waarde. Het zou immers mogelijk zijn, dat er iets verkeerd begrepen is en dan zou misleiding het gevolg zijn. Een prediker kan ons alleen helpen als hij uit de grondtekst van de Bijbel ons helpt het Woord zelf te verstaan. God heeft zichzelf in het geschreven Woord, dat de Waarheid is, **geopenbaard in Zijn Zoon**, het Levende Woord, de Heere Jezus Christus. En doordat dit Woord door de Heilige Geest in onze harten wordt geopenbaard, kunnen wij Hem, die het eeuwige leven is, leren kennen.

Dit is ook de reden waarom het geschreven Woord aan ons is gegeven. Het is niet bedoeld als bron van bepaalde inlichtingen, ook niet als naslagwerk, maar alleen om de onzienlijke God bekend te maken. Waarom lezen wij dit Woord? Waarom slaan wij het open? Wat is of behoort onze bedoeling daarmee te zijn? Lezen wij alleen een gedeelte, dat iemand anders voor ons heeft uitgezocht? Lezen wij een gedeelte omdat wij iemand beloofd hebben dat te zullen lezen? Of openen wij het Woord en gaan er rustig voor zitten alleen met de bedoeling om God te leren **kennen** en Zijn gedachten en Zijn wil te leren **kennen**?

Allen, die niet met deze bedoeling het Woord bestuderen zijn bezig om zich uit hun eigen gedachten en uit hun eigen verbeelding hun eigen god te maken. Zij bepalen hun eigen zienswijze op het Woord, en zij vormen hun eigen mening naar aanleiding van eigen opvattingen.

Zij komen niet verder dan tot wat zij menen wat hun god op prijs stelt. Duizenden maken hun goden met hun handen, van hout, van steen of zelfs van brood. Duizenden anderen denken hem zelf uit. Maar, omdat Gods Woord door hen niet op de juiste wijze wordt gehanteerd blijven zij onbekend met de God, die zichzelf in Zijn onfeilbaar Woord heeft geopenbaard.

We zien hoe dit ook naar voren komt in wat men noemt de "openbare eredienst" of wat wordt aangeduid als "godsdiensstofening". Hierin eren velen slechts een god, die ze niet kennen, en dienen slechts zichzelf, bestuderen slechts wat hun zelf uitkomt, en doen wat goed is in hun eigen ogen. Zij besteden vaak in het geheel geen aandacht aan de fundamentele uitspraak in Johannes 4:24:

- "God is Geest en wie Hem aanbidden MOETEN Hem aanbidden in geest en in waarheid".

En om te kunnen aanbidden in geest en in waarheid is het nodig om geestelijk onderscheidingsvermogen te hebben, anders kennen we de waarheid niet. Dan kunnen we ook niet in de waarheid aanbidden.

Veel mensen gaan naar een soort van eredienst, naar hun eigen keuze en zeggen dan "hier houd ik niet van" of "dit vind ik fijn", alsof plaatsen voor eredienst bestemd zijn voor bezoekers, die menen daar naar hun **eigen inzichten** te kunnen handelen en die het woord "moeten", voor de sfeer waarin de eredienst **moet** plaatsvinden, maar vergeten. We zitten werkelijk in de tijd waarvoor Paulus al waarschuwde:

- ▲ "Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen, maar omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars zullen bijeenhalen." (2 Tim 4:3)

Elke eredienst "moet" alleen in de geest plaatsvinden. Wij kunnen God, die Geest is, niet dienen met onze ogen door te kijken naar iets dat gedaan wordt. Wij kunnen God niet dienen met onze neusorganen door geuren waar te nemen, of deze nu tot een ceremonie behoren of niet. Wij kunnen God niet dienen met onze oren door naar muziek te luisteren hoe mooi die ook ten gehore moge worden gebracht. Neen! Eredienst heeft niets met enig lichamelijk orgaan te maken, en ook niet met bepaalde gevoelens. Zij moet geestelijk zijn en **niet** gevoelsmatig. De aanbidders moeten geestelijke aanbidders zijn, want de Vader **zoekt zulke aanbidders** (Joh. 4:23).

Broeders en zusters, hoeveel van zulke ware aanbidders komen er in onze kerken en zalen? En hoeveel aanbidden er slechts een god die ze niet kennen? Als men de ware God zou kennen, de Grote, de Hoge en de Heilige God, die niet woont in tempels met handen

gemaakt, de God, die in de eeuwigheid woont, in Wiens oog zelfs de hemelen niet zuiver zijn (denk aan de opstand van satan) en die Zijn engelen beschuldigt van dwaasheid, zou het dan mogelijk zijn, vragen wij, dat iemand, die Hem kent ook maar een ogenblik zou kunnen denken, dat Hij iets anders zou zoeken dan aanbidders in de Geest? Dat Hij gediend zou kunnen worden door een gemeente, die de Bijbel in een boek met woorden zonder onderlinge samenhang heeft veranderd? Of door een meisje, dat een solo zingt en daarbij probeert een zo hoog mogelijke noot zo lang mogelijk vast te houden? Is dát wat de grote en oneindige God zoekt? Is dát de gesteldheid die de gelovige naar Hij zegt MOET hebben? Absoluut niet. En hoe groter de onwetendheid over God, des te meer inhoudsloos zullen de zogenoemde erediensten worden.

Ons tot Voorbeeld

Laten we toch vooral lessen trekken uit de geschiedenis van Gods geliefde volk Israël. De Heere zegt van dat volk: "Veertig jaren heb Ik Mij geërgerd aan dat geslacht, Ik zeide: Het is een volk, dwalende van hart, en **zij kennen mijn wegen niet.**" (Ps 95:10). En bij die veertig jaar van ongehoorzaamheid bleef het niet, want ook tijdens de tijden van de Richteren en de Koningen bleef Israël een weerspanning volk. Zo lezen we in Jer 4:22: "Want onverstandig is mijn volk, **Mij kennen zij niet;** dwaze kinderen zijn het, en inzicht hebben zij niet; wijs zijn zij om kwaad te doen, maar van goed doen weten zij niet." Een diepe les voor ons zit ook in de tekst uit Hosea 4:6. We lezen daar:

- "Mijn volk gaat te gronde door het **gebrek aan kennis.** Omdat gij de kennis verworpen hebt, verwerp Ik u, dat gij geen priester meer voor Mij zult zijn."

Natuurlijk is dit in eerste instantie tegen Israël gezegd, maar dat betekent niet, dat wij daar geen lessen uit kunnen leren. Wij leven nu niet onder het juk van de wet, wij mogen leven in de tijd van Gods rijke genade. Een ieder die nu persoonlijk gelooft dat de Heere voor hem/haar aan het kruis gehangen heeft, en Christus als persoonlijke Verlosser heeft aanvaard, **heeft** het leven in Hem, en niemand zal u uit Zijn hand roven. Dan staat ons behoud vast. Maar wanneer we dan als behouden mensen zonder kennis van Hem in dwaasheid wandelen, en ons er niet naar uitstrekken Hem **kennen te leren**, zal er wel iets te gronde gaan. Dan hebben we namelijk niet gewandeld onze roeping waardig, en dan zullen we straks, na dit leven **niet** de onverwelkelijke erekrans uit handen van Christus ontvangen. Dan zal toch de tekst uit Hosea 4:6 realiteit worden waar staat: "Omdat gij de kennis verworpen hebt, verwerp Ik u." Dit verwerpen heeft dan niet betrekking op ons behoud, maar heeft het betrekking op het niet ontvangen van de prijs, ook wel de kroon, of de krans der rechtvaardigheid genoemd. Want we kunnen werkelijk die prijs missen! (Kol 2:8). Broeders en zusters, vat dit niet te licht op, want die prijs heeft alles te maken met de erfenis, en die bepaalt wel de positie van de leden van het Lichaam van Christus wanneer we bij Hem mogen zijn.

Paulus zegt van de prijs:

- ^ "maar ik jaag ernaar, of ik het ook grijpen mocht, omdat ik ook door Christus Jezus gegrepen ben." (Fil 3:12).

Laten we trachten onze roeping waardig te wandelen op die weg, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen. (Ef 2:10). Dan zullen we niet beschaamd staan! Het feit, dat God alleen aanbeden moet worden in de Geest en waarheid is ook van veel belang voor ons dagelijkse leven. Deze waarheid houdt ook in, dat wij alle pogingen opgeven om door eigen activiteiten tot God te naderen. Dit is van grote invloed op ons gebedsleven. Waarom zegt Gods Woord zo vaak dat wij moeten bidden? Ja, zelfs "bidden zonder ophouden" (1 Tess 5:17) Betekent dit dat we hele dagen op onze knieën moeten liggen? Nee, het betekent dat we een leven leiden in volkomen afhankelijk en toewijding aan Hem. Dat we dagelijks een constante relatie met Hem onderhouden. Omdat gebed bedoeld is om ons nederig en afhankelijk te maken.

Uit het dagelijks leven weten we dat we iemand pas leren kennen, wanneer we een nauwe relatie met iemand onderhouden. Dan leren we onze naaste kennen. Dan weten we hoe we met iemand om moeten gaan. Wanneer we iemand niet kennen, kan dat lastig zijn, omdat we dan niet weten hoe hij/zij op dingen reageert, enz. Net zo werkt het ook in de relatie met onze hemelse Vader. Hoe zouden wij weten hem te behagen zonder Hem te kennen? Daarvoor is een nauwe relatie onmisbaar.

Wat vinden wij vaak in de plaats hiervan? Wij maken vaak wat bedoeld is om ons klein te houden tot een Troon, vanwaar wij God opdragen wat Hij voor ons moet doen en wat Hij aan de regeringen en aan de politieke ontwikkelingen in de wereld moet doen. Dit komt voort uit de hoogmoed van de "oude mens" in ons. Deze brengt ons ertoe dat wij, terwijl wij niet eens onze eigen zaken goed kunnen regelen, niet aarzelen om ons de zeggenschap over het gehele universum toe te eigenen en daarbij God maar even de weg voorschrijven. Deze houding getuigt van een **niet kennen** van Gods bedoelingen en het **niet kennen** van Gods plan. Dan dienen wij een god die we **niet kennen**.

Ook in de dagen van Paulus waren in Athene mensen, die een onbekende god vereerden: "En Paulus, voor de Areopagus staande, zeide: Mannen van Athene, ik zie voor mijn ogen, dat gij in elk opzicht buitengewoon ontzag voor godheden hebt; want toen ik door uw stad liep en de voorwerpen uwer verering aanschouwde, heb ik ook een altaar gevonden met het opschrift: Aan een onbekende god. Wat gij dan, **zonder het te kennen**, vereert, dat verkondig ik u. De God, die de wereld gemaakt heeft en al wat daarin is, die een Heer is van hemel en aarde, woont niet in tempels met handen gemaakt, en laat Zich ook niet door mensenhanden dienen, alsof Hij nog iets nodig had, daar Hij zelf aan allen leven en adem en alles geeft." (Hand 17:22-25)

Een ware kennis van God zou tot een heel andere situatie leiden. Wij zouden inderdaad vaak bidden, wanneer wij een levende relatie met God onderhouden. Dan zullen we ook leren dat ons bidden wordt omgebogen tot een danken. Een danken voor alles wat we door genade reeds hebben ontvangen. Dan stoppen we met van alles en nog wat te vragen, omdat we mogen ontdekken dat we reeds alles wat we nodig hebben om God te **leren kennen** van Hem zullen ontvangen. Dan danken we God dat Hij "ons met **alle** (St Vert) geestelijke zegen in de hemelse gewesten wil zegenen in Christus."

Wat valt hier nog aan toe te voegen? Ja, een wandel in geloof, waarbij God ons geopende ogen des harten geeft om alle geestelijke zegeningen te ontdekken.

Een voorbeeld: Hoeveel gelovigen bidden dagelijks om de vergeving van hun zonden? Ja, ieder mens is een zondaar en ieder mens doet zonde. Maar moeten wij dagelijks bidden om de vergeving van zonden als we geloven dat Christus aan het kruis heeft gehangen voor onze zonden, en daar heeft betaald voor de zonden der gehele wereld? Vertrouwen wij God wel, als Hij in Zijn Woord tot ons zegt dat **AL** onze overtredingen zijn kwijtgescholden, ja zelfs zijn weggedaan?

- Ook u heeft Hij, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en onbesnedenheid naar het vlees, levend gemaakt met Hem, toen Hij ons al onze overtredingen **kwijtschold**, door het **bewijsstuk uit te wissen**, dat door zijn inzetten tegen ons getuigde en ons bedreigde. En dat heeft Hij **weggedaan** door het aan het kruis te nagelen." (Kol 2:13-14)

Gods genade is overweldigend: "God echter, die rijk is aan erbarming, heeft, om zijn grote liefde, waarmede Hij ons heeft liefgehad, ons, hoewel wij dood waren door de overtredingen mede levend gemaakt met Christus, (Ef 2:4-5)

Wanneer we deze dingen weten uit het Woord, dus kennis hebben gekregen van de volkomen vergeving en verlossing, moeten we dan dagelijks nog vragen om vergeving van zonden? Een vergeving die ons allang is gegeven! Want vaak is het ook nog zo, dat we dit in zijn algemeenheid vragen. We noemen vaak niet bij name datgene wat we verkeerd hebben gedaan, en wat als zonde gezien wordt, maar vragen vaak in zijn algemeenheid om vergeving van zonden. Maken we God hier blij mee? Ik denk van niet. God zou kunnen denken (met alle eerbied bedoeld): "Wat zit je nou te zeuren om iets wat ik je allang heb gegeven!"

Daarom is het kennen van Het Woord, en daardoor het kennen van Hem zo belangrijk. Zonder die kennis kunnen wij immers niet Bijbels bidden. Wij moeten inderdaad in veel dingen duidelijk zijn in ons gebed, en dat kunnen we zijn, voor zover wij uit Zijn Woord weten hoe we moeten bidden.

Hoe meer we Hem leren kennen, hoe meer we zullen ondervinden dat er eigenlijk alleen maar dingen overblijven om voor te danken.

Natuurlijk kunnen er dingen zijn in ons leven, die ons lichamelijk terneer drukken. Dat kunnen allerlei omstandigheden zijn. Maar ook dan is het geweldig om een persoonlijke relatie te hebben met onze Hemelse Vader, die ons te allen tijde wil dragen, en onze moeilijkheden of verdriet zelfs van ons wil afnemen. Maar ook dat vraagt een volkomen vertrouwen op God. Hij zegt: "Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven." (Mat 11:28).

Dat "komen" tot God, betekent dat we onze moeiten aan God bekend maken, maar wat nog belangrijker is, dat we onze zorgen, moeiten en verdriet **ook bij Hem laten**. Hij redt er wel mee. En wij mogen dan blijmoedig voorwaarts gaan.

Misschien denkt u nu, ja mooi gezegd, maar de praktijk is wel anders. Beste lezer, broeder of zuster, dat ligt dan aan u. De praktijk van een levende relatie met God lezen we in Zijn Woord:

"Verblijdt u in de Here te allen tijde! Wederom zal ik zeggen: Verblijdt u!" (Fil 4:4).

Ook teksten als Fil 2:18 en Fil 3:1 spreken over deze gezindheid. En wie zegt dát in de Filippenzen brief tot ons? Diegene die het allermeeste verdrukt is geworden in zijn leven, en dat nog wel het meeste door zijn eigen broeders. Hij, Paulus heeft in dezen wel recht van spreken. Hij weet waar hij het over heeft. Er is geen verdrukking, die Paulus in zijn leven in dienst van God niet heeft meegemaakt. En juist hij zegt:

- "Verblijdt u in de Here te allen tijde! Wederom zal ik zeggen: Verblijdt u! Uw vriendelijkheid zij alle mensen bekend. De Here is nabij. Weest in geen ding bezorgd, maar laten bij alles uw wensen door gebed en smeking met dankzegging bekend worden bij God. En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten behoeden in Christus Jezus." (Fil 4:4-7)

Paulus kon dit ook alleen maar zeggen doordat hij volkomen op Zijn Heiland vertrouwde. Hij had alles wat hem winst was, om Christus' wil schade geacht. (Fil 3:7). Paulus ging daarin zelfs zover dat hij zelfs alles schade achtte (= al de oude vroegere dingen), "omdat **de kennis van Christus** Jezus, mijn Here, **dat alles te boven gaat**. Om zijnentwil heb ik dit alles prijsgegeven en houd het voor vuilnis, opdat ik Christus moge winnen, en in Hem moge blijken niet een eigen gerechtigheid, uit de wet, te bezitten, maar de gerechtigheid door het geloof in Christus, welke uit God is op de grond van het geloof." (Fil 3:8-9)

Paulus was gericht op één ding, iets wat voor hem het belangrijkste in zijn leven was:
HEM LEREN KENNEN!

Hem Kennen..... (deel 3)

De vorige keer hebben we mogen zien hoe de apostel Paulus ons tot voorbeeld is. We hebben gezien hoe Paulus was gericht op één ding, op datgene wat voor hem het belangrijkste in zijn leven was: **Christus leren kennen**, en te wandelen zijn roeping waardig.

Paulus was een geleerd man. Hij was opgevoed in de Schriften aan de voeten van Gamaliël. Hij zei zelf: Ik ben "opgeleid met nauwgezette inachtneming van de wet onzer vaders, een ijveraar voor God evenals gij allen heden zijt." (Hand 22:3).

Ja, hij was een ijveraar voor God, maar alhoewel hij doorkneed was in de Schriften, ijverde hij met onverstand en dwaasheid, omdat hij de Christus der Schriften **niet kende**. Pas toen Paulus door de Opgestane Heiland in zijn kraag werd gegrepen op de weg naar Damascus (Hand 22:6-9) ging de Schrift voor hem open. Toen verstond Paulus wat het betekende om in de schuilplaats des Allerhoogste te mogen zitten, en te vernachten in de schaduw des Almachtigen (Ps 91:1) Toen ging het Woord open voor Paulus.

Wat deed Paulus nadat hij uit Damascus was gevlucht? Waar werd hij toen heen geleid? Dat lezen we in Galaten 1: "Maar toen het Hem, die mij van de schoot mijner moeder aan afgezonderd en door zijn genade geroepen heeft, behaagd had, zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Hem onder de heidenen verkondigen zou, ben ik **geen ogenblik** te rade gegaan met vlees en bloed; ook ben ik niet naar Jeruzalem gereisd tot hen, die reeds vóór mij apostelen waren, maar ik ben naar Arabië vertrokken en vandaar naar Damascus teruggekeerd. Daarop ging ik drie jaar later naar Jeruzalem, om Kefas (= Petrus) te bezoeken, en ik bleef vijftien dagen bij hem; en ik zag geen ander van de apostelen dan Jacobus, de broeder des Heren. Wat ik u schrijf, zie, voor het aangezicht van God, ik lieg niet." (Gal 1:15-20).

Hier zit een geweldige les in voor ons allen. Toen Paulus heel speciaal door God geroepen was tot een hele speciale bediening, ging hij geen ogenblik bij mensen te rade, maar vertrok hij in alle eenzaamheid naar de woestijn van Arabië. Daar verbleef hij drie jaar, waarna hij via Damascus naar Jeruzalem ging. Wat denkt u dat Paulus daar in de woestijn deed?

Paulus is daar klaargemaakt, opgevoed voor zijn moeilijke taak door de Heere zelf! Hierbij moet ik denken aan de geschiedenis van de Emmaüsgangers, daar was het ook de Heere zelf, die naast de twee kwam lopen, "en Hij begon bij Mozes en bij al de profeten en legde hun uit, wat in al de Schriften op Hem betrekking had." (Lucas 24:27). Ik denk dat in de woestijn van Arabië iets vergelijkbaars is gebeurd.

Nadat Paulus door de Heere was stopgezet in zijn dwaze ijverige vervolgingen, werd hij door de Heere zelf geleerd omtrent alles in de schrift wat betrekking had op de Christus. Het gevolg is dat we meerdere keren lezen in de Handelingen, dat hij zijn toehoorders poogde te overtuigen uit Mozes en de profeten voor wat betreft de Christus:

- Paulus verkondigde met nadruk het Koninkrijk Gods, "pogende hen te overtuigen ten opzichte van Jezus, uit de wet van Mozes en de profeten, van de vroege morgen tot de avond toe." (Hand 28:23)

Hoe zonderen wij ons af, om ons uitsluitend door de Heere, door het onfeilbaar Woord, te laten leren, zodat we Hem **leren kennen**? Nemen we daar de tijd voor? Of laten we ons allerlei wind van leer aanpraten? Broeders en zusters, "ziet toe, dat niemand u medeslepe door zijn (menselijke) wijsbegeerte en door ijdel bedrog in overeenstemming met de overlevering der mensen, met de wereldgeesten en niet met Christus, want in Hem woont al de volheid der godheid lichamelijk; en gij hebt de volheid verkregen in Hem, die het hoofd is van alle overheid en macht. (Kol 2:8-10).

God wil ge**KEND** worden door de mens!

In alle tijden die er vanaf den beginne zijn geweest heeft God Zich laten kennen. Altijd heeft God de mensen de mogelijkheid gegeven om Hem te **leren kennen**. Op allerlei manieren heeft God Zich aan de mensen geopenbaard. Hierbij moeten we wel in acht nemen dat er geschreven staat: "Gij zult mijn aangezicht **niet** kunnen zien, want geen mens zal Mij zien en leven." (Ex 23:20)

Dit sprak God tot Mozes op de berg Sinaï, waar Mozes aan de Heere vroeg: "Doe mij toch uw heerlijkheid zien." (Ex 23:18).

Door de gehele geschiedenis van het mensdom heeft God Zich op een speciale manier laten **kennen**. Dat gebeurde niet in alle tijden op dezelfde manier. Toch zien we een rode draad door het gehele Woord, van Gods oneindige liefde, die bleek (en blijkt) uit zijn bemoeienis met de mens. Dat begon al bij Adam in de hof van Eden.

Reeds de eerste mens was in staat God te leren kennen. want we weten dat Adam een relatie onderhield met God. We lezen in Gen 3 nadat Adam en Eva van de verboden vrucht hadden gegeten, en toen gebeurde dit:

- "Toen zij het geluid van de HEERE God hoorden, die in de hof wandelde in de avondkoelte, verborgen de mens en zijn vrouw zich voor de HEERE God tussen het geboomte in de hof. En de HEERE God riep de mens tot Zich en zeide tot hem: Waar zijt gij? En hij zeide: Toen ik uw geluid in de hof hoorde, werd ik bevreesd, want ik ben naakt; daarom verborg ik mij." (Gen 3:8-10)

Toen Adam nog alleen was, was het schijnbaar gebruikelijk in de Hof van Eden dat de Heere zeer nauwe omgang had met Adam. We lezen dat Adam het geluid van de HERE God hoorde, die in de hof wandelde in de avondkoelte. Waarschijnlijk was dat veel vaker gebeurd, anders zou er geen **herkennung** zijn geweest. Er is zeker door de Heere God ook heel wat besproken met Adam in de Hof, aangaande de bedoeling van God met de wereld en Adams taak in die wereld. We mogen er van uit gaan dat Adam door God zelf is onderwezen in heel veel zaken.

Adam **kende** God reeds zó goed, dat hij wist, dat hij door te eten van de verboden vrucht God verdriet had gedaan. Bovendien had hij **kennis** gekregen van goed en kwaad. (Gen 2:9) En Adam schaamde zich, daarom verborg hij zichzelf voor de Heere.

Kennen wij onze God ook zo? Weten wij wanneer wij God verdriet doen? Weten wij wanneer wij ons moeten schamen? God had aan de overtreding een straf verbonden. Die is ook uitgevoerd, want God is een rechtvaardig God, Die niet liegt. Maar tegelijk was er de Liefde van God. Want daar in de Hof werd al beloofd dat er een Overwinnaar zou komen. Vanaf Adam heeft God steeds zorg gedragen voor de "bloedlijn" waaruit uiteindelijk Christus geboren zou worden.

"De HEERE deed Zich kennen", lezen we Psalm 9:17 (Psalm van David). De St. Vert zegt: "De HEERE is **bekend** geworden." En in Psalm 77:15 lezen we: "Gij zijt de God, die wonderen werkt, Gij hebt onder de volken **uw macht doen kennen**." In in Psalm Psalm 111:6: "Hij deed zijn volk de kracht van **zijn werken kennen**"

We weten dat De Heere doorlopend heeft getracht Zich aan het volk Israël bekend te maken, terwijl Israël meestal andere goden naliep. Maar God had (en heeft) een bedoeling met dat volkje op de navel der aarde, daarom bleef God trouw aan zijn belofte, aan Abraham gedaan.

Ondanks de ontrouw van Israël bleef God getrouw! Hij stuurde Zijn eigen Zoon naar deze aarde naar dat volk, wat in het Woord vaak "de Zijnen" wordt genoemd. Maar we weten dat de Zijnen Hem, de beloofde Messias, niet hebben aangenomen, maar Hem tussen de moordenaars aan het kruis hebben genageld.

Wij mensen zouden het allang hebben opgegeven. Er valt immers aan zo'n weerspanning volk toch geen eer te behalen. Maar God handelt niet als wij. Hij gaat door! Ondanks de verwerping van de Messias door Israël, verhoort God het gebed van Zijn Zoon aan het Kruis: "Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen." (Luc 23:34) Deze vergeving blijkt uit het vervolg van de geschiedenis:

Nadat de Heere Jezus aan het kruis is gestorven, stuurt God de twaalven naar de Zijnen met hetzelfde evangelie als wat daarvoor eerst door Johannes de Doper, en daarna door de Heere zelf was verkondigd, namelijk: "**Bekeert u**, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen." (Math 3:2 en Math 4:17) Petrus voegt hier in de Handelingen nog wat aan toe: "**Bekeert u** en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des heiligen Geestes ontvangen."

En de verkondiging betreffende het aanstaande, op te richten Koninkrijk voor Israël, was in de Handelingen hetzelfde, wat duidelijk blijkt uit Handelingen 3:19-21: "Komt dan tot berouw en **bekering**, opdat uw zonden uitgedelgd worden, opdat er tijden van verademing mogen komen van het aangezicht des Heren, en **Hij de Christus, die voor u tevoren bestemd was, Jezus, zende**; Hem moest de hemel opnemen tot de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher."

Als Israël toen als volk tot geloof was gekomen, was het Koninkrijk voor hen toen opgericht met Christus als hun Koning.

Wat in verband met het **kennen** van Christus opvalt in Handelingen 3 is datgene wat Petrus daarvoor zegt: "En nu, broeders, ik weet, dat gij uit **onkunde** hebt gehandeld, gelijk ook uw oversten; maar zo heeft God in vervulling doen gaan wat Hij bij monde van alle profeten tevoren geboodschapt had, dat zijn Christus moest lijden." (Hand 3:17-18)

Het is eigenlijk een heel triest gegeven, dat hier staat "**uit onkunde**". God had gedurende het allereerste begin van het ontstaan van Israël en door alle tijden en gelegenheden heen, niets nagelaten om Zijn oneindige liefde aan dat volk te bewijzen, en God had zonder ophouden getracht om Zichzelf aan dát volk bekend te maken. Ook had God vele profetieën laten optekenen door diverse profeten over de komst van de Verlosser, de Messias voor Israël. **Maar ze wisten het niet!** En nog sterker, hun geestelijke leiders wisten het ook niet. Dat waren blinde wegwijzers! Zij allen **kenden Hem niet!**

Gedurende de hele Handelingen periode werd nogmaals aan Israël Gods liefdevolle hand uitgestoken. Zij konden tot geloof komen. Paulus doet op het einde van Handelingen nog een laatste poging om de Joden de ogen te openen. Daartoe riep hij de voormannen der Joden bijeen (Hand 28:17):

- ^ "En nadat zij een dag met hem hadden afgesproken, kwamen verscheidenen tot hem in zijn verblijf, wie hij met nadruk het Koninkrijk Gods voorstelde, pogende hen te overtuigen **ten opzichte van Jezus, uit de wet van Mozes en de profeten**, van de vroege morgen tot de avond toe. En sommigen gaven wel gehoor aan hetgeen gezegd werd, maar anderen bleven ongelovig; en zonder het eens geworden te zijn, gingen zij uiteen. (Hand 28:23-25).
- "Zij hebben **geen kennis en geen inzicht**, want hun ogen zijn dichtgestreken, zodat zij niet zien; hun harten, zodat zij niet begrijpen." (Jes 44:18)

En wat had de Heere ook alweer gezegd in Lucas 11:52?

- "Wee u, wetgeleerden, want gij hebt de **slutel der kennis** weggenomen; zelf zijt gij niet binnengegaan en hen, die trachtten binnen te gaan, hebt gij tegengehouden."

Toen was de tijd gekomen dat God voor een tijd Zijn naar Israël uitgestoken hand terug trok. De edele olijf, waarmee Israël vergeleken wordt in de Schrift, werd uitgehouwen. Israël als natie hield korte tijd later op te bestaan, Jeruzalem werd verwoest, de tempeldienst was onmogelijk doordat ook de tempel er verwoest bij lag, en het volk werd verstrooid. **En dat allemaal omdat zij God niet kenden! Zij hadden hun Koning niet herkend en geloofd!** Zoveel gevolgen had voor Israël het NIET KENNEN!

Maar deze terzijdestelling van het volk betekent niet dat Gods beloften niet vervuld gaan worden. Gods beloften zijn onberouwelijk. God doet zeer zeker wat Hij heeft beloofd. God had immers aan Abraham beloofd dat zijn nageslacht zou wonen in een land dat zich zou uitstrekken van de rivier van Egypte tot de grote rivier, de rivier de Eufraat. (Gen 15:18). We kunnen ons dat nu bijna niet voorstellen, want dat gebied omvat delen van Egypte, Irak, Syrië, Libanon, enz. Maar God heeft het gezegd, en daarom zal het gebeuren! Wanneer? We lezen in Hosea dat de Heere Israël:

- ▲ "Na twee dagen zal doen herleven, ten derden dage zal Hij ons (Israël) oprichten, en wij zullen leven voor zijn aangezicht. Ja, wij willen de HERE kennen, ernaar jagen Hem te kennen. Zo zeker als de dageraad is zijn opgang. Dan komt Hij tot ons als de regen, als de late regen, die het land besproeit." (Hosea 6:2-3). Israël is nu zo ongeveer 2 dagen (dagen van 1000 jaar) verstrooid onder de volkeren. Ik ga geen jaartallen noemen, want de tijd en de ure is alleen bij de Vader bekend, maar de tijd is niet al te ver meer waarvan geschreven staat:
  - "Ik zal hun een hart geven **om Mij te kennen**, dat Ik de HERE ben, en zij zullen Mij tot een volk en Ik zal hun tot een God zijn, wanneer zij zich van ganser harte tot Mij bekeren." (Jer 24:7)
  - "Daarom zal mijn volk te dien dage mijn naam kennen, dat Ik het ben, die spreek: Zie, hier ben Ik." (Jes 52:6)
  - "Dán zullen zij niet meer een ieder zijn naaste en een ieder zijn broeder leren: Kent de HERE: want zij **allen zullen Mij kennen**, van de kleinste tot de grootste onder hen, luidt het woord des HEREN, want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun zonde niet meer gedenken." (Jer 31:34)
  - "En niet langer zullen zij een ieder zijn medeburger, en een ieder zijn broeder leren, zeggende: Ken de Here, **want allen zullen zij Mij kennen**, van de kleinste tot de grootste onder hen." (Hebr 8:11)
  - "Men zal geen kwaad doen noch verderf stichten op gans mijn heilige berg, want de aarde zal **vol zijn van kennis des HEREN**, zoals de wateren de bodem der zee bedekken." (Jes 11:9)
  - "Want de aarde zal **vol worden van de kennis van des HEREN heerlijkheid**, gelijk de wateren die de bodem der zee bedekken." (Hab 2:14)

De tijd zal aanbreken waarvan de profeet Hosea profeteert: "Ik zal u Mij tot bruid werven door trouw; en gij **zult de HERE kennen**." (Hosea 2:19) Op vele plaatsen in de Schrift wordt Israël Gods vrouw genoemd, vaak in de zin van een ontuchtige vrouw, maar straks zal het gelovig Israël tezamen met o.a., al de geloofsgetuigen (van Hebr 11), door Gods trouw en liefde getooid worden als een prachtige Bruid van Christus, een bruid die **vol zal zijn van de kennis des Heeren**. Dan zal er een bruiloft worden gevierd, die 1000 jaar zal duren.

Zij zullen Zijn stem kennen

Dán zal ook de tijd aanbreken, waarover Johannes 10 spreekt: "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie niet door de deur de schaapskooi binnenkomt, maar op een andere plaats inklimt, die is een dief en een rover; maar wie door de deur binnenkomt, is de herder der schapen. Voor hem doet de deurwachter open en de schapen horen naar zijn stem en hij roept zijn eigen schapen bij name en voert ze naar buiten. Wanneer hij zijn eigen schapen alle naar buiten gebracht heeft, gaat hij voor ze uit en de schapen volgen hem, **omdat zij zijn stem kennen**; maar een vreemde zullen zij voorzeker niet volgen, doch zij zullen van hem weglopen, **omdat zij de stem der vreemden niet kennen**." (Joh 10:1-5)

De Heere zei: "Ik ben de deur der schapen." (Joh 10:7). De deur, die hier met name wordt bedoeld is de deur, die toegang geeft het Koninkrijk binnen te gaan. Daar zullen de "schapen" in alle rust en vrede mogen nederliggen in "grazige weiden".

De Heere vervolgt: "Allen, die vóór Mij gekomen zijn, zijn dieven en rovers, maar de schapen hebben naar hen niet gehoord." (Joh 10:8). Wie verschijnt er voordat Christus verschijnt? De antichrist zal zijn verwoestende werk uitvoeren vlak voor de Heere wederkomt. De "schapen" zijn zij, die het Woord vasthouden, en geen gehoor geven aan de verleidingen van satan.

Vervolgens zegt de Heere: "Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden; en hij zal ingaan en uitgaan en weide vinden. De dief komt niet dan om te stelen en te slachten en te verdelgen; Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed." (Joh 10:9-10)

Christus is de deur, door het geloof in Hem is er toegang tot het Koninkrijk. Dáár in dat Koninkrijk zal de gelovige "ingaan en uitgaan en weide vinden". Hier spreekt ook Psalm 23 over: "De HERE is mijn herder, mij ontbreekt niets; Hij doet mij nederliggen in grazige weiden; Hij voert mij aan rustige wateren."

"Ik ben de goede herder en Ik **ken** de Mijne en de mijne **kennen** Mij." (Joh 10:14) Een heel bekende tekst, waarin heel veel zit opgesloten. Het gaat over het **kennen!** Ten eerste **kent** de Heere de Zijnen, omdat zij geloofd hebben in Christus, en daardoor het eigendom van Christus zijn. En ten tweede, omdat die gelovigen door het geloof omgang hebben, een relatie hebben met het levende Woord, **kennen zij Christus**, en **herkennen** zij Zijn stem, waarnaar geluisterd wordt. Het wordt zo een wederzijds **kennen!**

**De onverstandigen krijgen dwaasheid als hun deel,
maar de schranderen worden gekroond met kennis. (Spr 14:18)**

Hem Kennen..... (deel 4)

We hebben in de vorige drie delen kunnen lezen hoe belangrijk het is voor een gelovige om kennis te hebben en te krijgen omtrent ál het door God geschrevene in Zijn Woord. Zonder die kennis is het onmogelijk Hem te behagen. Het is onmogelijk **zonder kennis** "de Here waardig te wandelen, Hem in alles te behagen, in alle goed werk vrucht te dragen en op te wassen". (Kol 1:10)

We hebben ook gezien hoe de apostel Paulus ons tot voorbeeld is geweest. Hoe Paulus was gericht op één ding, op datgene wat voor hem het belangrijkste in zijn leven was: **Hem leren kennen!** We willen nu proberen te ontdekken dat het **kennen van Hem** in de verschillende tijden van Gods Woord bepaalde "fasen" van kennis heeft doorlopen. Ik bedoel eigenlijk te zeggen, dat de kennis in alle tijden niet dezelfde was. God heeft aan ons door Zijn voortgaande openbaring in het Woord steeds meer de mogelijkheid gegeven om Hem beter en dieper en rijker te leren kennen. Ik hoop het hier en in de volgende stukken duidelijk te maken.

Vanaf den Beginne

Vanaf den beginne heeft God zich door de mens laten kennen. En vanaf den beginne wilde God omgang, gemeenschap met de mens. Dat begon al met Adam. Adam wandelde met God in de avondkoelte in de Hof van Eden. Wat daar is besproken wordt ons niet vermeld. Maar zeker is dat God voor Adam geen vreemde was, en we mogen er zeker vanuit gaan, dat God door Adam **gekend** was.

Het was zo mooi begonnen, maar....."Toen de HERE zag, dat de boosheid des mensen groot was op de aarde en al wat de overleggingen van zijn hart voortbrachten te allen tijde slechts boos was, berouwde het de HERE, dat Hij de mens op de aarde gemaakt had, en het smartte Hem in zijn hart. En de HERE zeide: Ik zal de mensen, die Ik geschapen heb, van de aardbodem uitroeien, de mensen zowel als het vee en het kruipend gedierte en het gevogelte des hemels, want het berouwt Mij, dat Ik hen gemaakt heb. Maar Noach vond genade in de ogen des HEREN". (Gen 6:5-8).

Deze straf van God is toentertijd over de wereld gekomen omdat de mensen **bewust God niet wilden kennen**. De mensen hadden God, en de relatie met God bewust aan de kant gezet.

We maken een sprong in de geschiedenis naar Noach. We lezen dat Noach onder zijn tijdgenoten een rechtvaardig en onberispelijk man was, Noach wandelde met God. (Gen 6:10).

God richtte zelfs een verbond op met Noach (Gen 6:18). Noach kreeg opdracht een ark te bouwen, en we lezen: "En Noach **deed het**; geheel zoals God het hem geboden had, **deed hij**." (Gen 6:22).

God zegt in Zijn Woord dat Noach een rechtvaardig en onberispelijk man was.

Hoe kon Noach een rechtvaardig en onberispelijk man zijn? Dat kon uitsluitend doordat aan Noach was doorgegeven via Adam en alle opeenvolgende aartsvaders, wie God was, en wat God had gezegd over het dienen en geloven in Hem. Daardoor, door het persoonlijk geloof, en door een persoonlijke omgang met God, **kende** Noach God. Noach wist dat het menens was met datgene wat God zei. Daarom voerde Noach **getrouw** zijn opdracht uit.

Het "kennen" van Abraham

Vervolgens maken we een sprong naar Abram, die later de naam Abraham kreeg. Een hele bijzondere geschiedenis. "De HERE nu zeide tot Abram: Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis naar het land, dat Ik u wijzen zal." (Gen 12:1). En de Heere voegde er meteen een geweldige belofte aan toe: "Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken, en gij zult tot een zegen zijn. Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken, en met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden." (Gen 12:2-3).

Uit het vervolg blijkt dat Abram God **kende**. Hij sputtert totaal niet tegen, dat betekent dat Abram **wist** wie er tegen hem sprak. We lezen in vers 4: "Toen **ging** Abram, zoals de HERE tot hem gesproken had."

Hoe **kende** Abram de God die tot hem sprak? Dat kunnen we gewaar worden uit Gen 11, waar we lezen dat Abram een afstammeling was van Sem, één van de zonen van Noach. (Gen 11:10-32). Wanneer we de genoemde jaren van de geboorten van de nakomelingen van Sem optellen, blijkt dat Abram 420 jaar na Sem werd geboren. Klaarblijkelijk hadden alle nakomelingen vanaf Sem alles doorverteld betreffende God, de Schepper van hemelen en aarde. Dat blijkt uit het feit, dat Abram zonder morren vertrok uit zijns vaders huis, naar een hem onbekend land, wat de Heere voor hem op het oog had. Hieruit blijkt **geloof** en een **kennen van God**, hetgeen een grote gehoorzaamheid, en een groot vertrouwen tot gevolg had.

Abraham werd de stamvader van het volk Israël. Abraham had van God een tweeledige belofte ontvangen:

- "En de HERE zeide tot Abram, nadat Lot zich van hem gescheiden had: Sla toch uw ogen op, en zie van de plaats, waar gij zijt, naar het noorden, zuiden, oosten en westen, want het gehele land, dat gij ziet, zal Ik u en uw nageslacht voor altoos geven. En Ik zal uw nageslacht maken als het stof der aarde, zodat, indien iemand het stof der aarde zou kunnen tellen, ook uw nageslacht te tellen zou zijn. Sta op, doorwandele het land in zijn lengte en breedte, want u zal Ik het geven. Daarna sloeg Abram zijn tenten op en ging wonen bij de terebinten van Mamre, bij Hebron, en hij bouwde daar een altaar voor de HERE." (Gen 13:14-18)
- "Toen leidde Hij hem naar buiten, en zeide: Zie toch op naar de hemel en tel de sterren, indien gij ze tellen kunt; en Hij zeide tot hem: Zo zal uw nageslacht zijn. En hij geloofde in de HERE, en Hij rekende het hem toe als gerechtigheid." (Gen 15:5-6)

En eigenlijk ging aan deze twee beloften nog een belofte vooraf, die de Heere aan Abram gaf, toen hij geroepen werd: "Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken, en gij zult tot een zegen zijn. Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken, en met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden." (Gen 12:2-3).

En wanneer we 1 en 2 vergelijken, dan zien we dat het zaad van Abraham zal zijn als:

- Als het stof der aarde, en
- Als de sterren des hemels.

Hiermee wordt aangetoond dat Abrahams zaad een tweeledige bestemming heeft. Ten eerste zijn zaad "als het stof der aarde", wijst op een aards volk met een aardse bestemming.

Een volk wat zal wonen in een land aangeduid met twee genoemde maten, **de lengte en de breedte**. (Gen 13:17).

En ten tweede een zaad wat zal zijn als "de sterren des hemels", hetgeen wijst op een hemels volk met een hemelse bestemming. Deze hemelse erfenis wordt aangeduid met drie maten. Deze hemelse erfenis zal Abraham ook deel aan krijgen, want in Hebr 11:9-10 lezen we: "Door het geloof heeft hij (Abraham) vertoefd in het land der belofte, als in een vreemd land, waar hij in tenten woonde met Isaak en Jakob, die mede-erfgenamen waren van dezelfde belofte; want **hij verwachtte de stad met fundamenten**, waarvan God de ontwerper en bouwmeester is. Over deze stad lezen we in Openb 21:16: "En de stad lag in het vierkant en haar lengte was even groot als haar breedte; en hij mat de stad op met de stok: twaalfduizend stadiën; haar **lengte en haar breedte en haar hoogte** waren gelijk." Hier lezen we over drie maten: de **lengte en haar breedte en haar hoogte**.

Hier valt nog veel over te zeggen, maar daarvoor zouden we te ver van ons onderwerp afdwalen. Waarom ik dit terloops aanhaal, is omdat **het kennen van God** door de mens in verschillende tijden niet op dezelfde manier gebeurt. God heeft een plan, waarvoor hij mensen, en heel lang een volk (Israël) op het oog heeft. En God heeft een bestemming voor die groepen mensen, maar ook die bestemming is voor die verschillende groepen mensen niet altijd dezelfde.

Het is niet zo dat God bij de uitvoering van Zijn plan afhankelijk is van de mensen, want ook al is de mens nog zo wederspanning, God komt ten allen tijde klaar met Zijn gemaakt bestek! De voorwaarde van het bruikbaar zijn van de mens in Gods plan, is altijd een volledig vertrouwen (= geloof) en afhankelijkheid van de mens ten opzichte van God. Abraham is hiervan een duidelijk voorbeeld. God riep Abraham, teneinde voor Zichzelf een volk te maken, het volk Israël, en door de geslachtslijn van dát volk is eenmaal de Christus geboren, en datzelfde volk zal eenmaal aan de spits der volkeren staan met Christus als Koning, die dan vanuit dat volk, vanuit Jeruzalem over de gehele aarde zal heersen met een ijzeren roede.

Als Abraham nu eens niet gehoorzaam aan Gods opdracht was geweest, zou dan Gods plan schipbreuk hebben geleden? Volstrekt niet! God komt altijd tot Zijn doel. Maar het vertrouwen en het geloof van Abraham laten ons zien dat, wanneer mensen in gehoorzaamheid Gods weg willen volgen, dat ze dan bruikbare instrumenten kunnen zijn in Gods plan!

Nog een prachtig voorbeeld wat laat zien hoe belangrijk het "**kennen** van God" is, lezen we in de geschiedenis betreffende Abraham, toen Abraham door een wonder van God, uit de onvruchtbare schoot van Sara, een zoon had gekregen:

God zeide tegen Abraham: "Neem toch uw zoon, uw enige, die gij liefhebt, Izaäk, en ga naar het land Moria, en offer hem daar tot een brandoffer op een der bergen, die Ik u noemen zal." (Gen 22:2). Dit was wel een zeer heftige opdracht van God. Dan lezen we: "Toen stond Abraham des morgens vroeg op, zadelde zijn ezel, en nam twee van zijn knechten met zich, benevens zijn zoon Isaak; hij kloofde hout voor het brandoffer, begaf zich op weg en ging naar de plaats, die God hem genoemd had." (Gen 22:3)

Op een bepaalde plaats aangekomen zijnde, zei Abraham tot zijn knechten: "Blijft gij hier met de ezel, terwijl ik en de jongen daarginds heengaan; wanneer we hebben aanbeden, zullen wij tot u terugkeren." (Gen 22:5). Hier mogen we wel even bij stilstaan, want wat een onwrikbaar geloof spreekt uit deze tekst. Hier blijkt het rotsvaste vertrouwen en het **diep kennen van God** door Abraham, want hij zegt: "Nadat wij hebben aanbeden, zullen **wij** tot u terugkeren."

Abraham had het **volste vertrouwen** dat die God, die Zijn beloften aan Abraham had gedaan, die beloften door middel van zijn zoon (zijn zaad) ook ten uitvoer zou brengen, en dat zijn zoon gespaard zou worden, en dat ze samen bij de knechten zouden terugkeren na het gebrachte offer!

Ziet u die beide, Abraham en Izaäk zo samen verder lopen? "Toen sprak Izaäk tot zijn vader Abraham en zeide: Mijn vader, en deze zeide: Hier ben ik, mijn zoon. En hij zeide: Hier is het vuur en het hout, maar waar is het lam ten brandoffer? En Abraham zeide: God zal Zichzelf voorzien van een lam ten brandoffer, mijn zoon. Zo gingen die beiden tezamen." (Gen 22:7-8)

"Toen zij aan de plaats die God hem genoemd had, gekomen waren, bouwde Abraham daar een altaar, schikte het hout, bond zijn zoon Isaak en legde hem op het altaar boven op het hout. Daarop strekte Abraham zijn hand uit en nam het mes om zijn zoon te slachten." (Gen 22:9-10).

En dan komt God tussenbeide. Dan wordt het geloof van Abraham bevestigd! Want we lezen verder: "Maar de Engel des HEREN riep tot hem van de hemel en zeide: Abraham, Abraham! En hij zeide: Hier ben ik. En Hij zeide: Streck uw hand niet uit naar de jongen en doe hem niets, want nu weet Ik, dat gij godvrezend zijt, en uw zoon, uw enige, Mij niet hebt onthouden." (Gen 22:11-12).

(Deze Engel des Heeren wijst in de Schrift altijd op de Christus der Schriften).

- ▲ "Toen sloeg Abraham zijn ogen op en daar zag hij een ram achter zich, met zijn horens verward in het struikgewas. En Abraham ging en nam de ram en offerde hem ten brandoffer in plaats van zijn zoon. En Abraham noemde die plaats: De HERE zal erin voorzien; waarom nog heden gezegd wordt: Op de berg des HEREN zal erin voorzien worden." (Gen 22:13-14).

De Heere voorziet in een offer. Dit offer van Abraham wijst reeds op het offer wat Christus later aan het Kruis zou brengen. Ook toen voorzag God in een offer. Hij gaf wél Zijn enige Zoon, omdat dát het enige offer was, wat een werkelijke verzoening teweeg kon brengen.

- ^ "Toen riep de Engel des HEREN ten tweeden male van de hemel tot Abraham en zeide: Ik zweer bij Mijzelf, luidt het woord des HEREN: omdat gij dit gedaan hebt, en uw zoon, uw enige, Mij niet onthouden hebt, zal Ik u rijkelijk zegenen, en uw nageslacht zeer talrijk maken, als **de sterren des hemels** en als **het zand aan de oever der zee**, en uw nageslacht zal de poort zijner vijanden in bezit nemen. En met uw nageslacht zullen **alle volken der aarde gezegend worden**, omdat gij naar mijn stem gehoord hebt." (Gen 22:15-18).

Met deze woorden bevestigd God de drievoudige belofte aan Abraham. Niet zomaar had de Heere reeds eerder al tegen Abraham gezegd:

- ^ "Vrees niet, Abram, Ik ben uw schild; **uw loon zal zeer groot zijn.**" (Gen 15:1).

Dit is voor ons allemaal een geweldige les. Hoe groot is ons vertrouwen in God? Welke relatie hebben wij met onze hemelse Vader? Ook wij hebben geweldige beloften ontvangen (hierover later meer). Of laten wij ons dor de omstandigheden terneer drukken? We moeten goed beseffen, dat wij allen in een gebroken, zondige en leugenachtige wereld leven. En dat kan ook niet anders, wanneer we beseffen dat satan de overste van deze wereld is. Hij is immers de verleider en leugenaar van den beginne. Er kunnen heel veel dingen zijn in dit leven waar we naar de mens gesproken vraagtekens bij kunnen plaatsen, maar we kunnen echt ons vertrouwen stellen in onze God, die zegt: "Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik **zal** u rust geven." (Mat 11:28). Doen we dat dan ook? Hij zegt: Ik **zal** het doen, Ik **zal** u rust geven! **Kennen we Hem** zo goed, dat we Hem voor 100% vertrouwen?

Vergeef mij mijn aandringen, maar ik merk zo vaak om mij heen dat ook broeders en zusters dagelijks hun eigen "kruis" weer meeslepen, terwijl dat echt niet hoeft! Komt dat misschien doordat onze blik teveel horizontaal gericht is? Doordat we teveel op de omstandigheden zien? We moeten leren onder **alle** omstandigheden onze blik verticaal te richten, dus naar boven. En dan zien we een overweldigende heerlijkheid, die door Gods grote genade ons deel is geworden:

"In liefde heeft Hij ons tevoren ertoe bestemd als zonen van Hem te worden aangenomen door Jezus Christus, naar het welbehagen van zijn wil, tot lof van de heerlijkheid zijner genade, waarmede Hij ons begunadigd heeft in de Geliefde." (Efeze 1:5-6)

Hem Kennen..... (deel 5)

Het "Kennen" van Israël in het O.T.

God heeft Zich in Israël een volk verkoren, Hem ten eigendom. "Hij heeft de vaders liefgehad en hun nakroost heeft Hij uitverkoren, Hij zelf heeft u met zijn grote kracht uit Egypte geleid, (Deut 4:37) In Deuteronomium staan meerdere teksten die aangeven hoe waardevol het volk Israël is voor God:

- "Want gij zijt een volk, dat de HERE, uw God, heilig is; ú heeft de HERE, uw God, uit alle volken op de aardbodem **uitverkoren om zijn eigen volk te zijn.**" (Deut 7:6)
- "Niet, omdat gij talrijker waart dan enig ander volk, heeft de HERE Zich aan u verbonden en **u uitverkoren**; veeleer zijt gij het kleinste van alle volken." (Deut 7:7)
- "Alleen aan uw vaders heeft de HERE Zich verbonden en alleen hen heeft Hij liefgehad, en u, hun nakroost, heeft Hij uit alle volken **uitverkoren**, zoals dit heden het geval is." (Deut 10:15)
- "Want gij zijt een volk, dat de HERE, uw God, heilig is, en u heeft de HERE **uitverkoren** om Hem een eigen volk te zijn uit al de volken, die op de aardbodem wonen." (Deut 14:2)
- "Ik geef water in de woestijn, rivieren in de wildernis om mijn uitverkoren volk te drenken." (Jes 43:20)
- "Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht." (1 Petr 2:9).

Op velerlei wijze heeft God Zich aan Zijn geliefde volk bekend gemaakt. Dat begon al toen het volk nog in Egypte verdrukt werd, want we lezen: "En God hoorde hun klacht en God gedacht aan zijn verbond met Abraham, Isaak en Jakob." (Ex 2:24).

Allereerst maakte de Heere Zich aan Mozes bekend vanuit de "brandende braamstruik": "Ik ben de God van uw vader, de God van Abraham, de God van Isaak en de God van Jakob. Toen verborg Mozes zijn gelaat, want hij vreesde God te aanschouwen. En de HERE zeide: Ik heb terdege gezien de ellende van mijn volk, dat in Egypte is, en hun gejammer over hun drijvers gehoord, ja, Ik ken hun smarten. Daarom ben Ik nedergedaald om hen uit de macht der Egyptenaren te redden en uit dit land te voeren naar een goed en wijd land, een land vloeiende van melk en honig." (Ex 3:6-8).

"Daarop zeide Mozes tot God: Maar wanneer ik tot de Israëlieten kom en hun zeg: De God uwer vaders heeft mij tot u gezonden, en zij mij vragen: hoe is zijn naam – wat moet ik hun dan antwoorden? Toen zeide God tot Mozes: **Ik ben, die Ik ben.** En Hij zeide: Aldus zult gij tot de Israëlieten zeggen: Ik ben heeft mij tot u gezonden.

Voorts zeide God tot Mozes: Aldus zult gij tot de Israëlieten zeggen: De HERE, de God uwer vaders, de God van Abraham, de God van Isaak en de God van Jakob, heeft mij tot u gezonden; **dit is mijn naam voor eeuwig en zo wil Ik aangeroepen worden van geslacht tot geslacht.**" (Ex 3:13-15).

Van deze opdracht is zeer weinig terecht gekomen. De Joden spreken Gods Naam niet uit. Ze zeggen dat uit respect voor Gods Naam niet te doen, maar in wezen negeren ze een hele duidelijke opdracht van God.

We weten hoe de geschiedenis verder is verlopen. Het volk is onder leiding van God uit Egypte getrokken. En moet u een kijken wat God die jaren in de woestijn allemaal deed voor Zijn volk. De Heere deed zich op vele liefdevolle manieren kennen:

- Overdag werden ze tegen de hitte van de zon beschermd door een wolkolom,
- 's Nachts werden ze bijgelicht door een vuurkolom.
- God zorgde altijd voor vers drinkwater.
- God zorgde voor genoeg eten.
- En Hij zorgde zelfs voor vlees wat door de lucht kwam aanvliegen, en voor hun voeten neerviel.
- Hij zorgde zelfs dat gedurende al de 40 jaren in de woestijn hun schoenen en kleren niet versleten!
- Hij zorgde ervoor dat ze door omringende volken niet lastig gevallen werden.
- Hij gaf hun een zeer rechtvaardige wetgeving. Kortom in alles voorzag de Heere voor de Zijnen.

Dit, en nog veel meer zouden allemaal redenen moeten zijn, waardoor Israël hun God hadden leren kennen en liefhebben. Maar ondanks alle goede zorgen lezen we voortdurend dat het volk murmureerde, en ontevreden was.

- ▲ "En al de kinderen Israëls murmureerden tegen Mozes en tegen Aäron; en de gehele vergadering zeide tot hen: Och, of wij in Egypteland gestorven waren! of, och, of wij in deze woestijn gestorven waren!" (Num 14:12).

In Psalm 106:25 lezen we:

- ▲ "Maar zij murmureerden in hun tenten; **naar de stem des HEEREN hoorden zij niet.**"

Wanneer je niet omgang hebt met Iemand, en Zijn stem niet hoort, is het onmogelijk om die God **te leren kennen!** Toen het volk dan ook na ongeveer twee jaar voor het beloofde land stond, en de twaalf verspieders van hun verkenning terug kwamen, geloofden ze de tien die zeiden tegen Mozes:

- ▲ "Wij kwamen in het land, waarheen gij ons gezonden had, en ja, het vloeit van melk en honig, en dit is zijn vrucht. Het volk echter, dat in het land woont, is sterk en de steden zijn ommuurd en zeer groot, en ook de kinderen van Enak zagen wij daar; Amalek woont in het Zuiderland, de Hethieten, Jebusieten en Amorieten wonen in het bergland, de Kanaänieten aan de zee en aan de oever van de Jordaan." (Num 13:27-29)

Door deze woorden raakt het volk in opschudding en kwam in opstand tegen Mozes. Ze geloofden er niet meer in. Er zijn slecht twee van de twaalf verspieders die geloven in de beloften van God, en één daarvan, Kaleb, neemt het woord, hierdoor "trachtende het volk

tot bedaren te brengen tegenover Mozes, en zeide: Laat ons gerust optrekken en het in bezit nemen, want wij zullen het zeker kunnen vermeesteren." (Num 13:31). Maar de mannen die met hem opgetrokken waren, (die andere tien) zeiden:

- ^ "Wij zullen tegen dat volk niet kunnen optrekken, want het is sterker dan wij." Ook verspreidden zij onder de Israëlieten een kwaad gerucht omtrent het land dat zij verspied hadden, door te zeggen: Het land dat wij zijn doorgetrokken om het te verspieden, is een land dat zijn inwoners verslindt, en alle mensen die wij daar zagen, waren mannen van grote lengte. Ook zagen wij daar de reuzen, Enakiëten, die tot de reuzen behoren, en wij waren als sprinkhanen in onze eigen ogen en ook in hun ogen. (Num 13:32-33).

- ^ "Toen verhief de gehele vergadering (heel het volk) haar stem en het volk weende in die nacht. Al de Israëlieten morden tegen Mozes en Aäron; en de gehele vergadering zeide tot hen: Och, waren wij in het land Egypte gestorven, of waren wij in deze woestijn gestorven! Waarom toch brengt ons de HERE naar dit land, opdat wij door het zwaard vallen, onze vrouwen en kinderen ten buit worden? Zou het voor ons niet beter zijn naar Egypte terug te keren? En zij zeiden tot elkander: Laat ons een hoofd aanstellen en naar Egypte terugkeren." (Num 14:1-4)

We zien hier een heel bijzondere gebeurtenis, welke ons laat zien, hoever een volk van de Heere verwijderd raakt, wanneer men geen omgang heeft met Hem. We hebben boven gelezen dat zij naar de stem des Heeren niet hoorden. Dan sta je dus los van God. Dan blijft er niets anders over dan op eigen kunnen te vertrouwen, en dan komen die verspieders met een boodschap terug, waardoor het menselijker wijs onmogelijk is om het land binnen te gaan. Zij weten helemaal niet meer wie hun Leidsman is, omdat ze Hem, en Zijn Woord **niet kennen**. En omdat ze Zijn Woord **niet kennen** heeft dat geleid tot de geestelijke dood, welke hun in dit geval ook de lichamelijke dood zal brengen.

Ze weten ook helemaal niet meer wat God aan Abraham had beloofd:

- ^ "Aan uw nageslacht zal Ik dit land geven." (Gen 12:7).

En om het nog duidelijker te maken zei de Heere in Gen 13:15:

- ^ "Want het gehele land, dat gij ziet, zal Ik u en uw nageslacht voor altoos geven."

Wanneer we dan bedenken, dat "elk van God ingegeven Schriftwoord is ook nuttig om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de gerechtigheid, opdat de mens Gods volkomen zij, tot alle goed werk volkomen toegerust," (2 Tim 3:16-17), dan moge ons de geschiedenis van Israël tot grote lering zijn. Want wanneer we al deze dingen lezen, dan kunnen we bij onszelf denken: "Hoe is het mogelijk dat Israël totaal geen rekening hield met die liefhebbende en zorgende God, die vaak zo dichtbij hen was?"

Maar is het vandaag de dag anders? Wie houdt nog rekening met God?

Wie is in Zijn Woord nog oprecht bezig om Zijn wil te leren verstaan?

En wie onderzoekt het Woord om Gods plan der eeuwen, en daarmee Hem te **leren kennen**?

We lezen in Psalm 95:10:

- ^ "Veertig jaren heb Ik Mij geërgerd aan dat geslacht, Ik zeide: Het is een volk, dwalende van hart, en **zij kennen Mijn wegen niet.**"

Het ongeloof van het volk blijft niet ongestraft.

- ^ "En de HERE zeide tot Mozes: Hoelang zal dit volk Mij versmaden, en hoelang zullen zij niet op Mij vertrouwen bij al de tekenen die Ik in zijn midden gedaan heb? Ik zal het met de pest slaan en het uitroeien, en u (Mozes) tot een volk maken, groter en machtiger dan dit." (Num 14:11-12).

Maar dan houdt Mozes een lang en innig, vurig pleidooi voor zijn volk, (Num 14:13-19), waarna de Heere antwoordt: "Op uw bede schenk Ik vergeving." (Num 14:20).

Maar vergeving ontvangen betekent niet dat ze geen straf krijgen. Alle mannen ouder dan 20 jaar zullen in de woestijn sterven in de komende 38 jaren. (Num 14:21-23). Alleen Jozua en Kaleb zullen het beloofde land in mogen trekken, omdat zij geloof hebben geopenbaard. **Zij kenden hun God, die ze vertrouwden!** En dat vertrouwen wordt beloond!

Maar laten we eens kijken naar een gebeurtenis, die laat zien, hoe geweldig God voor Zijn volk zorgde al de veertig jaren in de woestijn: Voordat het volk voor de eerste keer in ongeloof voor het beloofde land stond, moest het volk in opdracht van de Heere geteld worden.

- ^ "De HERE sprak tot Mozes in de woestijn Sinaï, in de tent der samenkomst, op de eerste dag der tweede maand in het tweede jaar na hun uittocht uit het land Egypte: Neemt het aantal op van de gehele vergadering der Israëlieten naar hun geslachten en families, overeenkomstig het aantal namen, allen die van het mannelijk geslacht zijn, hoofd voor hoofd, van twintig jaar oud en daarboven." (Num 1:1-3).

Dus het volk moest geteld worden, dat wil zeggen, alle mannen van 20 jaar en ouder. En dan lezen we Num 1:45-46:

- ^ "Al de getelden der Israëlieten, naar hun families, van twintig jaar oud en daarboven, allen die in het leger uitrukten in Israël, waren **zeshonderddrieduizend vijfhonderd vijftig.**"

Deze 603550 man zijn door hun ongeloof allemaal omgekomen in de woestijn. (Num 14:21-23 en Jozua 5:6). Alleen Jozua en Kaleb mochten door geloof het land na 40 jaar binnentrekken.

Toen Israël na die 40 jaar weer voor het beloofde land stond, deze keer voor de Jordaan, werd het volk in opdracht van de Here weer geteld, en weer betrof het mannen van 20 jaar oud en daarboven:

- ^ "Neemt het aantal der gehele vergadering der Israëlieten op, van twintig jaar oud en daarboven naar hun families, allen die in het leger uitrukken in Israël." (Num 26:2). Toen waren de getelden der Israëlieten: **zeshonderdéénderduizend zehonderd dertig**. (601730). En de HERE sprak tot Mozes: Onder dezen zal het land ten erfdeel worden verdeeld." (Num 26:51-53).

Dus de eerste keer stonden er **603550** strijdbare mannen van 20 jaar en ouder voor het land, en de tweede keer stonden er **601730** mannen voor de Jordaan. Dit betekent dat God in Zijn grote liefde in de woestijn voor een compleet nieuw volk had gezorgd. Want de eersten waren door hun ongeloof allen gestorven. Hierin zien we Gods grote zorg voor Zijn geliefde volk. En wat ook zo mooi is te lezen, is dat het nieuwe volk, dus de laatste 601730 mannen dezelfde kleding aan hadden, en dezelfde schoenen droegen als de eerste 603550. Want God zegt in Zijn Woord:

- ^ "Veertig jaar liet Ik u door de woestijn trekken; de klederen die gij droegt, zijn niet versleten evenmin als de schoenen aan uw voeten." (Deut 29:5).

Dan is het toch een logische gedachte dat beide volkeren dezelfde kleding aan had, en dezelfde schoenen droeg. Anders gezegd: De zelfde kleding was te zien zowel de eerste als de tweede keer dat Israël voor het beloofde land stond. Moest het volk zich over al deze dingen niet uitermate hebben verwonderd?

Maar in plaats van dat ze er wat van hebben geleerd, gingen ze in hun eigendunkelijke wijsheden voort. Want toen ze het land binnentrokken over de Jordaan, gingen ze wél relaties aan met de heidense volken, die in het land woonden. Relaties, verbintenissen, die God had verboden. De mannen van Israël gaven hun vrouwen aan de vreemde volken, en andersom huwden zij met de heidense vrouwen, die de afgoden dienden. Hier is dan ook alleen maar ellende van gekomen.

Onder leiding van Jozua is het volk het land binnen getrokken. Met vallen en opstaan hebben zij in het land de Heere gediend. Wel lezen we in Richt 2:7:

- ^ "Het volk diende de HERE gedurende heel het leven van Jozua en van de oudsten die Jozua overleefden, en die heel het grote werk gezien hadden, dat de HERE voor Israël gedaan had."

Maar het lijkt er toch vaak op dat het geloof niet in de harten van de Israëlieten was doorgedrongen. Want:

- ^ "wanneer ook dat gehele geslacht (van Jozua) tot zijn vaders vergaderd was, kwam na hen een ander geslacht op, dat de HERE niet kende, noch het werk, dat Hij voor Israël gedaan had. Toen deden de Israëlieten wat kwaad is in de ogen des HEREN en gingen de Baäls dienen. Zij verlieten de HERE, de God hunner vaders, die hen uit het land Egypte geleid had, liepen andere goden achterna uit de goden der volken rondom hen, bogen zich daarvoor neer en krenkten de HERE." (Richt 2:10-12).

- ▲ "Wanneer zij de HERE verlieten en de Baäl en de Astartes dienden, ontbrandde de toorn des HEREN tegen Israël: Hij gaf hen in de macht van plunderaars, die hen uitplunderden, en Hij gaf hen over in de macht van hun vijanden rondom hen, zodat zij niet meer tegen dezen konden standhouden. Telkens als zij uittrokken, was de hand des HEREN tegen hen ten verderve, zoals de HERE hun onder ede aangezegd had, en zij kwamen in grote benauwdheid; dan verwekte de HERE richters, die hen verlostten uit de macht van hun plunderaars. Ook naar hun richters luisterden zij echter niet, maar liepen overspelig andere goden na en bogen zich daarvoor neder; zij haastten zich om af te wijken van de weg die hun vaders bewandeld hadden door te luisteren naar de geboden des HEREN; zij handelden niet naar behoren. Telkens wanneer de HERE hun een richter verwekte, was de HERE met de richter en verloste hen uit de macht van hun vijanden, zolang die richter leefde; want de HERE werd bewogen door hun gekerm over hun verdrukkers en benauwers. Maar na dood van de richter begonnen zij weer verderfelijker te handelen, erger dan hun vaders, door andere goden achterna te lopen, die te dienen en zich daarvoor neer te buigen; **in niets gaven zij hun verstokte handel en wandel op.**" (Richt 2:13-19)

In totaal zijn er twaalf Richter-schappen geweest. Wanneer het door de ongehoorzaamheid van het volk weer slecht met het volk ging, riepen ze om de Heere. En dan gaf de Heere Zijn volk weer een nieuwe Richter. Maar na elk Richterschap ging het volk weer doen wat kwaad was in de ogen des Heeren. Wat een eindeloos geduld heeft God met dat volkje gehad.

Onder de Koningen van Israël ging het precies zo, of eigenlijk nog erger. De Richteren dienden God, en leidden het volk naar de Heere, maar van de koningen van Juda (2 stammen) en Israël (10 stammen) waren er maar zeer weinigen die de Heere dienden. Alle profeten in het Oude Testament hebben van Godswege getracht het volk terug naar de Heere te brengen, vaak met gevaar voor eigen leven! Maar Israël bleef zich verontreinigen. Hun daden gedogen niet, dat zij zich bekeren tot hun God. Want een geest van ontucht woont in hen, en de HERE **kennen zij niet.** (Hosea 5:3-4).

Maar God, die liefde is, bleef doorgaan met Zijn volk. Ondanks dat de liefde van Israël is als een morgenwolk, en als een dauw die in de vroege vergaat. Daarom heb Ik er door de profeten op ingehouwen, heb Ik hen gedood door de woorden mijns monds. De oordelen over u waren een doorbrekend licht. Want in liefde heb Ik behagen en niet in slachtoffer, in **kennis van God** en niet in brandoffers. (Hosea 6:4-6).

Door de profeet Hosea liet de Heere zeggen: "Hoort het woord des HEREN, gij Israëlieten, want de HERE heeft een rechtsgeding met de bewoners van het land, omdat er geen trouw, **geen liefde en geen kennis Gods** is in het land. (Hosea 4:1).

Toch zal er door Gods rijke genade ook voor Israël in de toekomst een tijd komen dat zij door geloof zullen zeggen:

- ^ "Ja, wij **willen de HERE kennen, ernaar jagen Hem te kennen**. Zo zeker als de dageraad is zijn opgang. Dan komt Hij tot ons als de regen, als de late regen, die het land besproeit." (Hosea 6:3).

Dat is de tijd waarvan Hosea zegt:

- ^ "Hij zal ons na twee dagen doen herleven, ten derden dage zal Hij ons oprichten, en wij zullen leven voor Zijn aangezicht."

Dit was slecht een beknopte samenvatting betreffende het **kennen** van God door Israël in het Oude Testament. Nog veel is hierover te zeggen, maar we laten het bij deze korte hoofdlijnen. Volgende keer gaan we verder over het **kennen** van God door Israël in het N.T.

Hem Kennen..... (deel 6)

Het "Kennen" van Israël in het N.T.

Wanneer we in het Nieuwe Testament op zoek gaan naar wat er in Israël nog overgebleven was van de **kennis des Heeren**, dan komen we tot een zeer teleurstellende conclusie. Terwijl Israël geweldige beloften had ontvangen, aangaande hun toekomst en toekomstverwachting, was het volk daar al helemaal niet mee bezig. Slecht de enkeling wist (en dan vaak nog in beperkte mate) van Gods beloften. Enkele van Gods beloften uit het Oude Testament die bekend gemaakt waren:

- "Het volk dat in donkerheid wandelt, ziet een groot licht; over hen die wonen in een land van diepe duisternis, straalt een licht." (Jes 9:1)
- "Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst. **Groot zal de heerschappij zijn en eindeloos de vrede op de troon van David en over zijn koninkrijk**, doordat hij het sticht en grondvest met recht en gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid. De ijver van de HERE der heerscharen zal dit doen." (Jes 9:5-6)
- "En het zal **te dien dage** geschieden, dat de rest van Israël en wat van Jakobs huis ontkomen is, niet langer zullen steunen op hem die ze sloeg, maar in waarheid steunen zullen op de HERE, de Heilige Israëls." (Jes 10:20)
- "En het zal **te dien dage** geschieden, dat de volken de wortel van Isai zullen zoeken, die zal staan als een banier der natiën, en zijn rustplaats zal heerlijk zijn." (Jes 11:10)
- "En men zal **te dien dage** zeggen: Zie, deze is onze God, van wie wij hoopten, dat Hij ons zou verlossen; dit is de HERE, op wie wij hoopten; laten wij juichen en ons verblijden over de verlossing die Hij geeft." (Jes 25:9)
- "**Te dien dage** zal Ik voor hen een verbond sluiten met het gedierte des velds, het gevogelte des hemels en het kruipend gedierte der aarde. Dan zal Ik boog en zwaard en oorlogstuig in het land verbreken, en hen veilig doen wonen." (Hosea 2:17)
- "**Te dien dage** zal Ik de vervallen hut van David weder oprichten, Ik zal haar scheuren dichten en wat daarvan is ingestort, overeind zetten; Ik zal haar herbouwen als in de dagen van ouds. (Amos 9:11)
- "Zijn voeten zullen **te dien dage** staan op de Olijfberg, die vóór Jeruzalem ligt aan de oostzijde; dan zal de Olijfberg middendoor splijten, oostwaarts en westwaarts, tot een zeer groot dal, en de ene helft van de berg zal noordwaarts wijken en de andere helft zuidwaarts." (Zach 14:4)

Dit is slechts een kleine greep uit het Woord, aangaande Gods beloften betreffende Israël. Alle teksten wijzen op wat er met Israël zou gebeuren wanneer de beloofde Messias zou komen. Dan zou "**te dien dage**" aanbreken. En de Messias is gekomen, en wie verwachtte Hem? Er waren slechts twee waarvan we met zekerheid weten dat ze de Messias van Israël verwachtten. Dat waren Simeon en Hanna.

Van Simeon lezen we:

- ^ "En zie, er was een man te Jeruzalem, wiens naam was Simeon, en deze man was rechtvaardig en vroom, en hij verwachtte **de vertroosting van Israël**, en de heilige Geest was op hem. En hem was door de heilige Geest een godsspraak gegeven, dat hij de dood niet zou zien, eer hij de Christus des Heren gezien had." (Lucas 2:25-26).

Het is ook prachtig om te lezen waar deze gelovige door de Geest naartoe werd geleid, namelijk naar de Tempel, Gods heiligdom! (Lucas 2:27). Dáár mocht hij de verwachte Zaligmaker ontmoeten.

En van Hanna lezen we:

- ^ "Ook was daar Hanna, een profetes, een dochter van Fanuël, uit de stam Aser. Zij was op hoge leeftijd gekomen, nadat zij met haar man na haar huwelijksdag zeven jaren had geleefd, en nu was zij weduwe, ongeveer vierentachtig jaar oud, en zij diende God onafgebroken in de tempel, met vasten en bidden, nacht en dag. En zij kwam op datzelfde ogenblik daarbij staan, en zij loofde mede God en sprak over Hem tot allen, die voor Jeruzalem verlossing verwachtten." (Lucas 2:36-38).

We kunnen hieruit concluderen dat er meer waren die de Verlosser verwachtten, maar hier lezen we verder niets over in het Woord. Maar het wordt wel zeer duidelijk uit het Woord dat **de kennis** over de komst van de beloofde Messias in zeer geringe mate aanwezig was. Deze verwachting werd ook totaal niet onderwezen door de voorgangers van die tijd. Alhoewel zij wél wisten waar Hij geboren zou worden.

Want toen koning Herodes van de geboorte van een Koning hoorde, "ontstelde hij en geheel Jeruzalem met hem. En hij liet al de overpriesters en Schriftgeleerden van het volk vergaderen en trachtte van hen te vernemen, waar de Christus geboren zou worden. Zij zeiden tot hem: Te Bethlehem in Judea, want aldus staat geschreven door de profeet." (Math 2:3-5). En toen citeerden zij Micha 5:1, waar we lezen:

- ^ "En gij, Bethlehem Efrata, al zijt gij klein onder de geslachten van Juda, uit u zal Mij voortkomen die **een heerser zal zijn over Israël en wiens oorsprong is van ouds, van de dagen der eeuwigheid.**"

Dus zij waren wel op de hoogte, maar hadden geen levende verwachting, getuige hun latere optreden. Wanneer we bedenken dat de overpriesters en Schriftgeleerden bovenstaande tekst hebben gelezen, en geciteerd, dan wisten zij dat de geboren Koning een Heerser zal zijn over Israël, dan wisten zij dat de oorsprong van die Koning was van vóór de eeuwen. Zij hadden dus kunnen weten wie die geboren Koning was, maar ze vonden hun eigen positie en hun eigen waardigheid en aanhang belangrijker, dan te buigen voor het Woord. Ze waren aanwezig bij de vervulling van vele profetieën, maar **willens en wetens** kwamen ze op een satanische manier in verzet.

Er is nog een bewijs dat de Schriftgeleerden en Farizeeën **willens en wetens** vals handelden. De Heere noemt de Schriftgeleerden en Farizeeën **huichelaars**, (Math 23:27), dat betekent dat ze tegen beter weten in handelden. Een huichelaar doet zich anders voor. Een huichelaar verdraait bewust de feiten voor eigen gewin.

De overpriesters en Schriftgeleerden hadden hun taak verzaakt voor wat betreft de onderwijzing van het volk. De Here Jezus zegt niet zonder reden tegen hen:

- ^ "Wee u, Schriftgeleerden en Farizeeën, gij **huichelaars**, want gij gelijkt op gewitte graven, die van buiten wel schoon schijnen, maar van binnen vol zijn van doodsbeenderen en allerlei onreinheid." (Math 23:27).

En in Joh 8:44 zegt de Here tot hen:

- ^ "Gij hebt de duivel tot vader en wilt de begeerten van uw vader doen. Die was een mensenmoorder van den beginne en staat niet in de waarheid, want er is in hem geen waarheid. Wanneer hij de leugen spreekt, spreekt hij naar zijn aard, want hij is een leugenaar en de vader der leugen."

Niet voor niets noemt De Here Jezus hen tot **drie keer** toe "zonen van satan", en het getal drie geeft in dit geval aan dat het volkomen zeker is:

- "Toen hij nu zag, dat vele van de Farizeeën en Sadduceeën tot de doop kwamen, zeide hij tot hen: **Adderengebroad**, wie heeft u een wenk gegeven om de komende toorn te ontgaan?" (Math 3:7)
- "**Adderengebroad**, hoe kunt gij, die slecht zijt, iets goeds zeggen? Want uit de overvloed des harten spreekt de mond." (Math 12:34)
- "Slangen, **Adderengebroad**, hoe zult gij ontkomen aan het oordeel der hel?" (Math 23:33)

Logisch, dat de Heere zegt: "**Aan hun vruchten zult gij hen kennen**: men leest toch geen druiven van dorens of vijgen van distels?" (Math 7:16)

Een voor die tijd kenmerkend staaltje van **onkunde** en ongeloof lezen we In Johannes 8:12-19:

- ^ "Wederom dan sprak Jezus tot hen en zeide: Ik ben het licht der wereld; wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben. De Farizeeën dan zeiden tot Hem: Gij getuigt van Uzelf, uw getuigenis is niet waar. Jezus antwoordde en zeide tot hen: Ook al getuig Ik van Mijzelf, toch is mijn getuigenis waar, want Ik weet, vanwaar Ik gekomen ben en waar Ik heenga; maar gij weet niet, vanwaar Ik kom of waar Ik heenga. Gij oordeelt naar het vlees, Ik oordeel niemand, en indien Ik al oordeel, dan is mijn oordeel waarachtig, want Ik ben niet alleen, maar Ik en die Mij gezonden heeft. En ook in uw wet staat geschreven, dat het getuigenis van twee mensen waar is; Ik ben het, die van Mijzelf getuig, en ook de Vader, die Mij gezonden heeft, getuigt van Mij. Zij dan zeiden tot Hem: Waar is uw Vader? Jezus antwoordde: Noch Mij, noch mijn Vader **kent gij: Indien gij Mij kendet, zoudt gij ook mijn Vader kennen.**"

Toen de Heere begon op te treden in Israël, probeerde Hij op alle mogelijke manieren het volk duidelijk te maken wie Hij was. Zowel door de verkondiging als door de zichtbare tekenen en wonderen was te herkennen wie er onder het volk wandelde.

Reeds bij de verbond-sluiting op de Sinaï waren de tekenen en wonderen beloofd als een zichtbaar teken van de aanwezigheid van de Heere:

"Zie, Ik sluit een verbond; in het bijzijn van uw gehele volk zal Ik **wonderen** doen, zoals niet gewrocht zijn op de gehele aarde en bij al de volken; het gehele volk, in welks midden gij zijt, zal het werk des HEREN zien, want ontzagwekkend is wat Ik met u doe. (Ex 34:10).

En over de tijd dat de Here terug zou komen voor de Zijnen staat geschreven:

- ^ "Daarna zal het geschieden, dat Ik mijn Geest zal uitstorten op al wat leeft, en uw zonen en uw dochters zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen; uw jongelingen zullen gezichten zien. Ook op de dienstknechten en op de dienstmaagden zal Ik in die dagen mijn Geest uitstorten. Ik zal **wonderen** geven in de hemel en op de aarde, bloed en vuur en rookzuilen. De zon zal veranderd worden in duisternis en de maan in bloed, voordat de grote en geduchte dag des HEREN komt. En het zal geschieden, dat ieder die de naam des HEREN aanroept, behouden zal worden, want op de berg Sion en te Jeruzalem zal ontkoming zijn, zoals de HERE gezegd heeft; en tot de ontkomenen zullen zij behoren, die de HERE zal roepen." (Joël 2:28-32).

Dit gaat natuurlijk over de tijd dat de Here wederkomt en het Koningschap daadwerkelijk op Zich zal nemen. Maar de zichtbare wonderen en tekenen waren ook aanwezig toen de Here voor de eerste keer op aarde kwam voor de Zijnen. Bij de aanwezigheid van de Koning horen ontegenzeggelijk de tekenen en de wonderen.

Ook de profeet Micha sprak vergelijkbare woorden tot Israël:

- ^ "Evenals in de dagen, toen gij uittoogt uit het land Egypte, zal Ik hem (Israël) **wonderen** doen zien. De volken zullen het zien en beschaamd worden, beroofd van al hun kracht; zij zullen de hand op de mond leggen, hun oren zullen doof worden. (Micha 7:15-16).

En verder:

- ^ "Wie is een God als Gij, die de ongerechtigheid vergeeft en de overtreding van het overblijfsel van zijn erfdeel voorbijgaat, die zijn toorn niet voor eeuwig behoudt, maar een welbehagen heeft in goedertierenheid! Hij zal Zich wederom over ons ontfermen, Hij zal onze ongerechtigheden vertreden. Ja, Gij zult al onze zonden werpen in de diepten der zee. Gij zult trouw bewijzen aan Jakob, goedertierenheid aan Abraham, gelijk Gij van oude dagen af aan onze vaders hebt gezworen." (Micha 7:18-20).

Gedurende de gehele aanwezigheid van de Here op aarde was Hij omringd door tekenen en wonderen. Hij verkondigde het aanstaande Koninkrijk: "Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen." (Math 4:17). De gehele prediking van de Here, inclusief de gelijkenissen hadden allemaal betrekking op dat komende Koninkrijk. Maar helaas, op een uitzondering na, was het volk ziende blind en horende doof. Het volk had totaal **geen kennis** van de Schrift en **miste daardoor ook het kennen en herkennen** van de Here!

En dan komen we bij Math 13, waar de discipelen tot de Here kwamen en Hem vroegen:

- ^ "Waarom spreekt Gij tot hen (tot het volk) in gelijkenissen? Hij antwoordde hun en zeide: Omdat het u gegeven is de geheimenissen van het Koninkrijk der hemelen te kennen, maar hun (het volk) is dat niet gegeven. Want wie heeft, hem zal gegeven worden en hij zal overvloedig hebben; maar wie niet heeft, ook wat hij heeft, zal hem ontnomen worden. Daarom spreek Ik tot hen in gelijkenissen, omdat **zij ziende niet zien en horende niet horen** of begrijpen." (Math 13:10-13).

We kunnen ons afvragen waarom het volk de woorden van de Here niet heeft begrepen. De Here had hun toch de ogen kunnen openen, zodat ze wel zouden zien wie er voor hen stond? Maar dan moeten we goed begrijpen, dat het **kennen en herkennen** van alle dingen die zich voor hun ogen afspeelden, alles te maken had met de gezindheid, met de gesteldheid van hun hart. Zij onderzochten de Schriften niet, en daarom **kenden** zij de Schriften niet.

Daarom kenden en herkenden zij de Man die voor hen stond niet! Weer is de tekst uit Hosea 4:6 actueel: "Mijn volk gaat te gronde door het gebrek aan kennis." Hun herders, wat blinde leidslieden waren, hadden een grote schuld op zich geladen door het volk niet te onderwijzen in de Schriften. Over zulke herders, de Farizeeën en de Schriftgeleerden, die als "wachters" voor Israël zouden moeten zijn geweest, schrijft Jesaja:

- ^ "De wachters zijn blind, zij allen hebben geen kennis, zij zijn allen stomme honden, die niet kunnen blaffen; dromend liggen zij neer, zij hebben de sluimering lief." (Jes 56:10).

In Math 23 spreekt de Heere een zeventvoudig "wee u" uit over de Farizeeën:

1. "Maar wee u, Schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij sluit het Koninkrijk der hemelen toe voor de mensen. Immers, gij gaat er niet binnen en die trachten binnen te gaan, laat gij niet toe daarin te komen." (Math 23:13).
2. "Wee u, Schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij trekt zee en land rond, om één bekeerling te maken, en wanneer hij het wordt, maakt gij van hem een kind der hel, tweemaal zo erg als gij het zelf zijt." (Math 23:15).
3. "Wee u, blinde wegwijzers, die zegt: Heeft iemand bij de tempel gezworen, dat betekent niets; maar heeft iemand bij het goud van de tempel gezworen, dan is hij gebonden." (Math 23:16).
4. "Wee u, Schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij geeft tienden van de munt, de dille en de komijn en gij hebt het gewichtigste van de wet verwaarloosd: het oordeel en de barmhartigheid en de trouw." (Math 23:23).
5. "Wee u, Schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij reinigt de buitenzijde van de beker en van de schotel, maar van binnen zijn zij vol roof en onmatigheid." (Math 23:25).
6. "Wee u, Schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij gelijkt op gewitte graven, die van buiten wel schoon schijnen, maar van binnen vol zijn van doodsbeenderen en allerlei onreinheid." (Math 23:27)
7. "Wee u, Schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij bouwt de grafsteden der profeten en verfraait de gedenktekenen der rechtvaardigen." (Math 23:29)

Harde woorden, maar Gods Woord spreekt Waarheid! Maar tevens weten we uit het Woord dat er in de toekomst een tijd aanbreekt voor Israël waarvan Jeremia zegt:

- ^ "Ik zal u herders naar mijn hart geven, die u zullen **weiden met kennis en verstand.**" (Jer 3:15)

En dan spreekt de Here in Math 13 voor de tweede keer de woorden uit die voor de eerste keer door Jesaja zijn uitgesproken (Jes 9:10-11):

- ^ "Met het gehoor zult gij horen en gij zult het geenszins verstaan, en ziende zult gij zien en gij zult het geenszins opmerken; want het hart van dit volk is vet geworden, en hun oren zijn hardhorend geworden, en hun ogen hebben zij toegesloten, opdat zij niet zien met hun ogen, en met hun oren niet horen, en met hun hart niet verstaan en zich bekeren, en Ik hen zou genezen." (Math 13:14-15).

Omdat het volk geen kennis had van de Schrift, was het spreken van de Here voor hen als in raadsels, alhoewel hij rechte woorden sprak, maar zij verstonden het niet! Daarna gaat de Here door met het onderwijzen van de discipelen. Ja, er volgde de Heere vaak een grote schare die soms wel drie dagen bij Hem bleef (Math 15:32), maar zij verstonden niet wat de Here sprak. Maar het was wel sensationeel, er was wat te beleven. Er gebeurden ongekende dingen! En toch **herkenden** ze in de wonderen en tekenen niet hun Messias.

Geloof maar gerust dat de Here vaak veel verdriet heeft gehad van de onkunde van het volk en van het verzet van de leidlieden van het volk. Zo lezen we in Math 14:14: "En toen Hij uit het schip ging, zag Hij een grote schare, en Hij werd met **ontferming** over hen bewogen en genas hun zieken." Wanneer we het woord "ontferming" inde grondtekst opzoeken, dan vinden we "**εσπλαγχνισθη**" = "**splagchnizomai**", en dit woord vinden we vaker:

- "En Hij, de scharen ziende, werd innerlijk met **ontferming** bewogen over hen, omdat zij vermoeid en verstrooid waren, gelijk schapen, die geen herder hebben." (Math 9:36)
- "En Jezus, uitgaande, zag een grote schare, en werd innerlijk met **ontferming** bewogen over hen; want zij waren als schapen, die geen herder hebben; en Hij begon hun vele dingen te leren." (Mar 6:34)
- "En de Heere, haar ziende, werd innerlijk met **ontferming** over haar bewogen, en zeide tot haar: Ween niet." (Lukas 7:13)

Ook lezen we in de Bijbel dat de Heere Jezus hilde van verdriet. We lezen dat in de kortste tekst van de hele Bijbel: "Jezus weende" (Joh 11:35). In Johannes 11 vinden wij de geschiedenis van Lazarus, die ziek was en stierf. Eigenlijk zouden we het hele hoofdstuk moeten lezen, maar we bepalen ons hier tot enkele kernpunten. In Joh 11:33-36 staat:

- ^ "Toen Jezus haar dan zag wenen en ook de Joden, die met haar medegekomen waren, zag wenen, werd Hij verbolgen in de geest en diep ontroerd, en Hij zeide: Waar hebt gij hem gelegd? Zij zeiden tot Hem: Here, kom en zie. Jezus weende. De Joden dan zeiden: Zie, hoe lief Hij hem had!"

De Joden dachten dat Jezus weende om het verlies van Lazarus, maar ze hadden het niet begrepen. Om deze tekst te verstaan, moeten we haar in de juiste context plaatsen. En de context is dat de Heere was gekomen voor de Zijnen, om voor hen het Koninkrijk op te richten. Bij dat Koninkrijk hoorde leven en geen dood. Bij dat Koninkrijk hoorde ook geen ziekte, daarom werden overal waar de Heere kwam alle zieken genezen. Alles wat de Heere predikte ging over dat Koninkrijk, maar ze verstonden het niet! Dáárom werd Hij verbolgen in de geest en diep ontroerd, en dáárom weende Hij.

De omstanders snaptten er werkelijk niets van. Ze dachten dat de Heere weende om Lazarus, maar de Heere weende om de grote **onkunde** van de omstanders! De Heere weende omdat zij Hem niet **kenden**!

Dezelfde context en gezindheid komen we tegen bij de Heere, toen Hij sprak over Jeruzalem, de stad waar Hij moest lijden en sterven. Zelfs toen was zijn eerste bewogenheid en ontferming voor Zijn volk. Hij zei:

- "Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt, en stenigt, wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, **en gij hebt niet gewild**. Zie, uw huis wordt aan u overgelaten. Want Ik zeg u, gij zult Mij van nu aan niet meer zien, totdat gij zegt: Gezegend Hij, die komt in de naam des Heren!" (Math 23:37-39). En in het jaar 70 na Christus werd de stad verwoest!

Hier zit, net als in de gehele Schrift, weer een geweldige les in voor ons allen. Houden wij ons bezig met de Schrift? Ontdekken wij in Gods Woord wie de Christus is? En dan vooral wie de Christus nú voor ons is? Hebben we al ontdekt dat we in Christus gezegend zijn met **alle** geestelijke zegeningen in de hemel? Toen (in Math) sprak de Heere tot Jeruzalem, wiens kinderen Hij wilde vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, **en zij wilden niet**. Hoe zou de Heere nu naar de wereld kijken? Ook nu kijkt dezelfde Heere met dezelfde ogen en dezelfde gezindheid, met dezelfde liefde naar de wereld. Een wereld die zich niets van God aantrekt, een wereld zonder kennis, en een wereld die niet in de gaten heeft waar het uiteindelijk op uit loopt. God heeft Zijn grote liefde in Christus uitermate bekend gemaakt aan de wereld, maar op een enkele uitzondering na, is de wereld van nu los van God. Is er in 2000 jaar iets veranderd?

**Het hart van de verstandige zoekt kennis,
maar de mond der zotten houdt zich met dwaasheid bezig.**
Spreuken 15:14

Hem Kennen..... (deel 7)

Het "Kennen" van Israël in het N.T. (2)

Schrijver dezes wil graag iets over het Nieuwe Testament zeggen. Het Nieuwe Testament omvat een verzameling door God geïnspireerde Geschriften. Hoewel precieze datering moeilijk is, wordt algemeen aangenomen dat de Geschriften van het Nieuwe Testament dateren uit de tweede helft van de eerste tot het begin van de tweede eeuw na Christus. De naam (N.T.) is een vertaling uit het Latijn van Novum Testamentum, wat een vertaling is uit het Grieks van Η Καινή Διαθήκη, Hê Kainê Diathêkê, hetgeen "Het **Nieuwe Verbond** of "Het Nieuwe Testament" betekent.

Op internet vinden we de volgende beschrijving: "Het Nieuwe Testament beschrijft daden en woorden van Jezus die volgens het christendom en het Nieuwe Testament de Messias (de Christus) en de stichter van het christendom is. Verder staan de vroege geschiedenis van de eerste christelijke gemeenschappen en de leer en de prediking van de apostelen erin beschreven. Het Nieuwe Testament vormt daarmee de voornaamste basis van het christelijk geloof.

De reden waarom de tweede helft van de Bijbel het Nieuwe Testament wordt genoemd (het woord testament betekent 'verbond' of 'convenant') is omdat er volgens het christelijk geloof sprake is van een nieuw verbond: God heeft door Jezus Christus een nieuw verbond gesloten met de mensheid. Was het oude verbond uit het Oude Testament nog beperkt tot het volk van Israël, het Nieuwtestamentische verbond geldt voor iedereen die gelooft dat Jezus Christus de Messias, de Verlosser is van de zonde, de duivel en de dood. Op grond hiervan beschouwen (orthodoxe) christenen het Nieuwe Testament dan ook als het Woord van God." (tot zover het geciteerde van internet).

De vraag in dezen is of deze (alom aanvaarde) mening de juiste is. In het Nieuwe Testament wordt het Oude Testament vaak en op allerlei plaatsen geciteerd, met name in **de vier Evangelien en de Handelingen**, waarbij we ook de brieven door Paulus in de Handelingen periode geschreven, in dezelfde context moeten lezen. Soms wordt teruggegrepen op de Hebreeuwse tekst; soms op de tekst van de Septuaginta; soms wordt het Oude Testament op een wat vrije wijze aangehaald. In ieder geval zijn vele schrijvers van het Nieuwe Testament van oordeel, getuige het geschrevene, dat ze **voort gaan in het spoor van het Oude Testament**. Vooral de taal en de gedachterijkdom van de Septuaginta heeft grote invloed op de inhoud en verwerking van motieven in het Nieuwe Testament. Reeds in het eerste boek (Mattheus) treft de onbevangen lezer talloze citaten uit het Oude Testament aan. Kennelijk wilde de schrijver van Mattheus daarbij aanknopen.

Het Oude Testament handelt in zijn geheel over het door God uitverkoren volk Israël, waar God een speciale bedoeling mee had en heeft. Natuurlijk zijn er voor ons rijke lessen uit het Oude testament te halen, maar het gaat niet over ons.

En dát is vaak de fout die het “christendom” heeft gemaakt, zij hebben zich wel de waarheden van het O. T. toegeëigend, met vaak grote misvattingen tot gevolg. En in het Nieuwe Testament gaat de rode draad met Israël gewoon door in de genoemde boeken.

Voor het christendom is het Oude Testament, het eerste gedeelte van de Bijbel, nog steeds geldig. Maar daarmee eigenen we ons dingen toe die ons niet toekomen, bovendien gaat dat helemaal niet over ons, en is ook niet aan ons geschreven. Natuurlijk geldt te allen tijde:

- ▲ “Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is; Opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust.” (2 Tim 3:16-17)

Dit geldt ook voor het Nieuwe Testament, met name de vier Evangeliën en de Handelingen, die met name tot Israël spreken. We moeten goed beseffen dat de Heere in de eerste plaats kwam voor de Zijnen, voor Zijn volk Israël. Hij verliet Zijn heerlijkheid, werd als Kindje op deze aarde geboren in eerste instantie voor dát volk. Dáár gingen ook alle profetieën over. Hij zou komen om voor de Zijnen het Koninkrijk op te richten, maar de Zijnen hebben niet gewild. Vele profetieën uit het Oude testament en vele uitspraken van de Heere zelf laten duidelijk zien dat het Oude Testament eigenlijk gewoon doorgaat in het Nieuwe Testament.

We hebben al gelezen dat het Nieuwe Testament eigenlijk “Het Nieuwe Verbond” betekent. Dan mogen we de vraag stellen: Waar is in het Nieuwe Testament een nieuw verbond gesloten? Waarbij we wel moeten bedenken dat alle verbonden in Gods Woord uitsluitend met Israël werden gesloten.

Nooit is er enig verbond met andere gelovigen gesloten, al denken velen dat dit wel het geval is. Maar uit het Woord is dat niet aan te tonen. Ja, ik weet dat in kerkelijke Geschriften hier wel sprake van is, maar wat is maatgevend? Door mensen opgezette documenten of Gods onfeilbaar Woord?

Ja, er zal met Israël een nieuw verbond worden gesloten, dat had toen, 2000 jaar geleden kunnen gebeuren áls Israël toen de Messias had aangenomen, maar Gods beloften zijn onberouwelijk, en daarom zal het geschieden wanneer de Heere als hun Koning zal wederkeren. Dát zijn de dagen waarin God met Zijn volk een nieuw Verbond zal sluiten, en waar Jeremia van profeteert:

- ▲ “Zie, de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat Ik **met het huis van Israël en het huis van Juda een nieuw verbond** sluiten zal. Niet zoals het verbond, dat Ik met **hun vaderen** gesloten heb ten dage dat Ik hen bij de hand nam, om hen uit het land Egypte te leiden: mijn verbond, dat **zij** verbroken hebben, hoewel Ik heer over hen ben, luidt het woord des HEREN. Maar dát is het verbond, dat Ik **met het huis van Israël** sluiten zal na deze dagen, luidt het woord des HEREN: Ik zal mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven, Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen **Mij tot een volk** zijn. Dan zullen zij niet meer een ieder zijn naaste en een ieder zijn broeder leren: Kent de HERE: want zij allen zullen Mij kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen, luidt het woord des HEREN, want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun zonde niet meer gedenken.” (Jer 31:31-34).

Eigenlijk gaat dan pas het Nieuwe Testament (= nieuwe verbond) voor Israël in werking. We hebben gelezen met wie het Nieuwe Verbond zal worden opgericht: met het huis van Israël en het huis van Juda, dat zijn de twaalf stammen Israëls. Voor **hun** gelden de beloften, en voor **hun** zijn de verbonden. Maar door een totaal gebrek aan kennis hebben de Joden dat toen niet, en nog steeds niet begrepen. Ook wordt er nu door bepaalde geloofsgemeenschappen wel eens gezegd: “Wij zijn nu het geestelijk Israël”.

Maar dit is Bijbels onjuist. Nergens in Gods Woord is te vinden dat de zegeningen en beloften voor Israël zijn overgegaan op andere gelovigen, en dat Gods Volk Israël nu voorgoed heeft afgedaan. Gods volk heeft niet afgedaan, maar is door hun verwerping van de blijde boodschap tijdelijk terzijde gesteld, en zal onder Koningschap van Christus eenmaal aan de spits der volkeren staan.

Toen de Heere Jezus onder de Zijnen vertoefde heeft Hij niets anders gedaan dan het aanstaande Koninkrijk verkondigen. Eerst openlijk, maar toen bleek dat zij niet wilden horen en zien, in bedekte vorm door middel van gelijkenissen, die ook allemaal toepassingen zijn op dat Koninkrijk wat zal komen.

Wanneer we alleen al kijken naar de wonderen en genezingen die de Heere door het hele land overal deed, moet wel duidelijk worden waar deze dingen naar verwezen:

- ▲ “Zie, de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat Ik aan David (dát geslacht) een rechtvaardige Spruit zal verwekken; die zal als Koning regeren en verstandig handelen, die zal recht en gerechtigheid doen in het land. In Zijn dagen zal Juda behouden worden en Israël veilig wonen; en dit is zijn naam, waarmede men hem zal noemen: de HERE onze gerechtigheid.” (Jer 23:5-6).

Deze belofte werd al heel vroeg gedaan in Exodus:

- ▲ “Gij zult u niet nederbuigen voor hun goden noch hen dienen en gij zult niet doen naar hun werken, maar gij zult ze volkomen vernielen en hun gewijde stenen zult gij geheel verbrijzelen. Maar gij zult de HERE, uw God, dienen; **dan zal Hij uw brood en uw water zegenen en Ik zal ziekte uit uw midden verwijderen.** Geen vrouw in uw land zal een misgeboorte hebben of onvruchtbaar zijn. Het getal uwer dagen zal Ik vol maken. (Ex 23:24-26).

Maar Israël was niet gehoorzaam, en bleef in “armoede” leven. Een overduidelijk voorbeeld van de ongehoorzaamheid van Israël zien we in het boek Ruth. In Ruth 1:1 lezen we: “In de dagen dat de richters richtten, gebeurde het, dat er een hongersnood in het land was.”

Wanneer het volk oprecht de Heere had gediend, was er nooit honger in het land geweest. En wat lezen we dan? In plaats dat men zich tot God bekeerde, zien we dat “een man uit Bethlehem in Juda met zijn vrouw en zijn beide zonen weg trokken, om als vreemdeling te vertoeven in het veld van Moab.” Ze dachten buiten het land bij de burenen in Moab hun geluk te zullen vinden. We weten hoe jammerlijk dat is afgelopen. En toch weet de Heere ook die geschiedenis ten goede te keren door de komst van Ruth.

Een voorproefje van de zegeningen van het Koninkrijk liet de Heere zien toen Hij rond trok in geheel Galilea en leerde in hun synagogen en verkondigde het evangelie van het Koninkrijk en genas alle ziekte en alle kwaal onder het volk. (Math 4:23).

Enkele teksten waaruit blijkt dat de Heere Jezus tijdens zijn rondwandeling op deze aarde sprak over de dingen aangaande Israël, en de profetieën aangaande dat volk:

- De Heere zei: “ Meent niet, dat Ik gekomen ben om de wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen om te ontbinden, maar om te **vervullen**. Want voorwaar, Ik zeg u: Eer de hemel en de aarde vergaat, zal er niet één jota of één tittel vergaan van de wet, eer alles zal zijn geschied.” (Math 5:17-18)
- “Toen het nu avond werd, bracht men vele bezetenen tot Hem; en Hij dreef de geesten uit met zijn woord en die ernstig ongesteld waren genas Hij allen, opdat **vervuld zou worden, hetgeen gesproken werd door de profeet Jesaja**, toen hij zeide: Hij heeft onze zwakheden op Zich genomen en onze ziekten heeft Hij gedragen.” (Math 8:16-17)
- Ook de onbekeerlijkheid van het volk Israël was reeds **door Jesaja** geprofeteerd: “En aan hen wordt de profetie van Jesaja vervuld, die zegt: Met het gehoor zult gij horen en gij zult het geenszins verstaan, en ziende zult gij zien en gij zult het geenszins opmerken; 15 want het hart van dit volk is vet geworden, en hun oren zijn hardhorend geworden, en hun ogen hebben zij toegesloten, opdat zij niet zien met hun ogen, en met hun oren niet horen, en met hun hart niet verstaan en zich bekeren, en Ik hen zou genezen.” (Math 13:14-15)
- “Toen kreeg Judas, die Hem verraden had, berouw, daar hij zag, dat Hij veroordeeld was, en hij bracht de dertig zilverlingen aan de overpriesters en oudsten terug, en hij sprak: Ik heb gezondigd, onschuldig bloed verraden! Maar zij zeiden: Wat gaat ons dit aan? Gij moet zelf maar zien wat ervan komt! En de zilverlingen in de tempel werpende, verwijderde hij zich; daarop ging hij heen en verhing zich. De overpriesters namen de zilverlingen en zeiden: Wij mogen die niet in de offerkist doen, want het is bloedgeld. En zij namen het besluit daarvoor het land van de pottenbakker te kopen als begraafplaats voor de vreemdelingen. Daarom heet dat land Bloedakker, tot heden toe. Toen **werd vervuld hetgeen gesproken is door de profeet Jeremia**, toen hij zeide: En zij namen de dertig zilverlingen, de geschatte waarde van de geschatte, die zij geschat hadden van de kinderen Israëls, en gaven die voor het land van de pottenbakker, gelijk de Here mij had opgedragen.” (Math 27:3-10)
- En een hele duidelijke tekst: “Hij zeide tot hen: Dit zijn mijn woorden, die Ik tot u sprak, toen Ik nog bij u was, dat **alles wat over Mij geschreven staat** in de wet van Mozes en de profeten en de psalmen moet vervuld worden.” (Lucas 24:44).

De aankondiging van het van te voren geprofeteerde Koninkrijk begon met het optreden van de wegbereider, Johannes de Doper. Hij zei: “Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen.” De Heere herhaalt zelf deze boodschap. Het Koninkrijk wat voor Israël zal worden opgericht met Christus als hun Koning. En vanuit Israël zal dan het heil uitgaan. Dán zal Israël werkelijk het middelpunt van de gehele aarde zijn. Dán (te dien dage) zullen Jacobs woorden in vervulling gaan:

- ^ “De scepter zal van Juda niet wijken, noch de heersersstaf tussen zijn voeten, totdat **Silo** komt, en **Hem zullen de volken gehoorzaam zijn.**”

Samengevat hebben we zo mogen zien, dat de Heere in de Evangeliën niet tot ons spreekt, maar in eerste instantie tot de Zijnen. Johannes 1:11 zegt dat duidelijk:

- ^ “Hij kwam tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen.” Maar er staat meer: “Doch allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun, die in Zijn Naam geloven; die niet uit bloed, noch uit de wil des vlezes, noch uit de wil eens mans, doch uit God geboren zijn.” (Joh 1:12-13).

En dit laatste geldt wel voor ons, alhoewel we hierdoor niet alle profetieën aan Israël gedaan, ook op onszelf moeten toepassen. Door de eeuwen heen ging men (de gelovigen) ervan uit, dat Christus op aarde is gekomen voor de gehele wereld, en dat alles wat de Heere Jezus verkondigd heeft, voor nu, en voor iedereen geldt.

Schrijver dezes heeft gemeend deze feiten op een rijtje te mogen zetten, omdat we zonder inzicht in deze dingen nooit tot een goed zicht in de Schrift kunnen komen, en Hem niet **recht leren kennen**. En dat “kennen van Hem” ging het om in deze Bijbelstudie.

Natuurlijk is het een geweldige Waarheid dat De Heere Zijn heerlijkheid, die Hij bij de Vader had, heeft opgegeven, en dat Hij door Zijn gehoorzaamheid alles heeft volbracht, en de zonde **der gehele wereld** heeft verzoend! Daarmee heeft Hij de ganse wet vervuld. Hij was het enige offer dat de prijs kon betalen voor altijd! Nooit hoeft er meer enig offer voor de zonden te worden gebracht. HET IS VOLBRACHT!

En als we dan het feest van Christus' geboorte vieren, laat dan die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was, die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een Dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is. En in Zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises. Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de Naam boven alle naam geschonken, opdat in de Naam van Jezus zich alle knie zou buigen van hen, die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn, en alle tong zou belijden: Jezus Christus is Here, tot eer van God, de Vader! (Fil 2:5-11).

Hem Kennen..... (deel 8)

Tijdens de aanwezigheid van de Heere Jezus op aarde heeft Hij gedurende ongeveer drie jaar de Zijnen (Israël) de mogelijkheid gegeven om Hem te leren kennen. Overal waar Hij kwam, trad de Heere openlijk op. Alleen begon Hij op een gegeven moment in gelijkenissen te spreken, die gelijkenissen waren voor de meeste toehoorders niet in hun werkelijke betekenis te verstaan. Slecht enkelen konden verstaan wat de Heere werkelijk verkondigde, namelijk het komende Koninkrijk, waar Christus als Koning over de Zijnen zou heersen. (Math 13:10-16).

De Spijziging van de Vijfduizend

Een mooi voorbeeld van die verkondiging van de Heere zien we in de wonderbare spijziging van de vijfduizend, die we lezen o.a. in Lucas 9. Hier laat de Heere op wondermooie manier zien wat de zegeningen van het Koninkrijk Gods omvatten. De discipelen zagen dat het avond begon te worden, en zien het niet zitten dat die grote schare de avond, en misschien wel de nacht zonder eten zou moeten doorbrengen in die eenzame plaats. Daarom dringen ze er bij de Heere op aan om de schare maar weg te sturen, zodat zij ergens in de omtrek onderdak en eten zouden kunnen vinden.

Maar dan zegt de Heere: "Geefst gij hun te eten". Een wonderlijk antwoord, want ja de discipelen hadden voor zichzelf wel wat eten bij zich, namelijk vijf broden en twee vissen, amper genoeg voor de Heere en de twaalven. Zij zeggen dan ook:

- ▲ "Wij hebben niet meer dan vijf broden en twee vissen, of wij zouden moeten heengaan om voor al dit volk voedsel te kopen."

Er waren daar ongeveer vijfduizend man. Dan zegt de Heere: "Laat hen gaan zitten in groepen van ongeveer vijftig." Dit gebeurde, en:

- ▲ "Toen nam Hij de vijf broden en de twee vissen, en Hij zag op naar de hemel, sprak de zegen uit en brak ze, en Hij gaf ze aan de discipelen om ze aan de schare voor te zetten. En zij aten en werden allen verzadigd en het overschot werd door hen opgeraapt: twaalf manden met brokken."

Een geweldig Bijbelgedeelte uit Gods Woord. Maar wat wil het nu eigenlijk zeggen, en waarvan getuigt deze geschiedenis? Er is sprake van 5 broden, 5000 man en groepen van 50. We weten dat het getal 5 het getal is wat Gods genade uitdrukt.

- Dan zien we dat de vijf broden wijst op Gods **genade**,
- $50 = 10 \times 5$ wijst op de **overvloed van genade**,
- en $5000 = 1000 \times 5$ wijst op **overweldige overvloed van genade**.

En dit alles wijst op de geweldige zegeningen die het gelovig Israël ten deel zal vallen tijdens het aanstaande Koninkrijk van Christus op deze aarde. Israël zal een volheid van zegen ontvangen. De Heere zal in alles zeer rijkelijk voorzien.

Allen worden verzadigd en er blijft zelfs nog meer over dan waarmee ze begonnen uit te delen: twaalf manden met brokken! Deze twaalf manden wijzen ook weer op een volheid.

Wie van de toehoorders heeft de Heere zo **gekend**, dat ze begrepen waar Hij over sprak? De Heere Jezus sprak over de zegeningen, en de overvloed, die hen ten deel zou vallen als het Koninkrijk aanbrak. Wie heeft deze woorden verstaan? We weten het niet, maar het zullen er zeer weinigen zijn geweest.

Soms lezen we dat er her**kenning** was bij een éénling, zoals het een keer gebeurde, nadat de Heere de woorden Gods had gesproken, en een vrouw uit de schare, haar stem verheffende, tot de Heere sprak:

- ^ “Zalig de schoot, die U heeft gedragen, en de borsten, die Gij hebt gezogen.” Waarna de Heere zeide: “Zeker, zalig, die het woord Gods horen en het bewaren.” (Luk 11:27-28).

Een zeer kenmerkende gebeurtenis lezen we In Lucas 4, waaruit blijkt dat het volk geen idee had wie die zoon van Jozef en Maria was. En waaruit ook duidelijk blijkt dat men totaal niet was opgevoed in de verwachting van de Messias van Israël. We lezen:

- ^ “En hij kwam te Nazareth, waar Hij opgevoed was, en Hij ging volgens zijn gewoonte op de sabbatdag naar de synagoge en stond op om voor te lezen. En Hem werd het boek van de profeet Jesaja ter hand gesteld en toen Hij het boek geopend had, vond Hij de plaats, waar geschreven is: De Geest des Heren is op Mij, daarom, dat Hij Mij gezalfd heeft, om aan armen het evangelie te brengen; en Hij heeft Mij gezonden om aan gevangenen loslating te verkondigen en aan blinden het gezicht, om verbrokenen heen te zenden in vrijheid, om te verkondigen het aangename jaar des Heren. Daarna sloot Hij het boek, gaf het aan de dienaar terug en ging zitten.” (Luk 4:16-20).

Wat opvalt, is dat Heere midden in een zin ophoudt met lezen. Want in Jes 61:2 gaat de zin verder met “en een dag der wrake van onze God.....” Maar dat wat er verder volgt was en is nog toekomst, en dat was niet aan de orde toen de Heere dit gedeelte voorlas. De Heere stopte op het juiste moment. Want de Heere zei, toen aller ogen op Hem waren gericht: “Heden is dit Schriftwoord voor uw oren vervuld.” (Luk 4:21). En de toehoorders vonden het allemaal prachtig, want we lezen:

- ^ “En allen betuigden hun instemming met Hem en verwonderden zich over de woorden van genade, die van zijn lippen kwamen” (Luk 4:22).

Maar de Heere doorgronde hun harten, en wist dat zij het alleen maar interessant vonden, en geen geloof zouden openbaren, en zei daarom even later:

- ^ “Voorwaar, Ik zeg u, geen profeet is aangenaam in zijn vaderstad. Doch Ik zeg u naar waarheid, er waren vele weduwen in de dagen van Elia in Israël, toen de hemel drie jaren en zes maanden lang gesloten bleef en er grote hongersnood was over het gehele land, en tot geen van haar werd Elia gezonden, doch wel naar Sarepta, bij Sidon, tot een vrouw, die weduwe was. En er waren vele melaatsen in Israël ten tijde van de profeet Elisa, en geen van hen werd gereinigd, doch wel Naäman de Syriër.” (Luk 4:24-27).

De Heere zegt eigenlijk tegen hen dat er niets veranderd is sinds de dagen van Elia en Elisa, want toen waren er door **ontrouw en ongeloof** vele weduwen in Israël hongerig door een hongersnood, en tot geen van haar werd Elia gestuurd, omdat ze in ontrouw leefden, maar Elia ging wel naar een vrouw, een weduwe uit de heidenen, die geloof openbaarde! En hier laat de Heere het niet bij, maar Hij noemt nog een voorbeeld van de voortdurende ontrouw van het volk. Hij zegt dat onder het volk vele melaatsen waren in Israël ten tijde van Elisa, maar door hun ongeloof en ontrouw werd niemand van hen gereinigd, dan alleen een heiden, Naäman de Syriër.

De toehoorders in de synagoge van Nazareth verstonden wat de Heere zei, in die zin dat ze in de gaten hadden, dat Hij de tekortkomingen van het volk aan de kaak stelde. En dat willen ze niet horen!

- ▲ “En allen in de synagoge werden met toorn vervuld, toen zij dit hoorden. Zij stonden op en wierpen Hem de stad uit en voerden Hem tot aan de rand van de berg, waarop hun stad gebouwd was, om Hem van de steilte te storten. Maar Hij ging midden tussen hen door en vertrok.” (Luk 4:28-30).

Ze kenden Hem niet! Voor hen had Hij de heerlijkheid, die Hij bij de Vader had, opgegeven, om in grote liefde als de Zoon des mensen naar die verlorenen te komen, maar Hij werd niet verwacht, en niet **herkend!**

Er zijn talloze gebeurtenissen in de evangeliën op te sommen, waaruit het **niet kennen** van de persoon van Christus tot uiting komt. Eén voorbeeld wil ik toch nog noemen. Daaruit blijkt de onkunde en tevens de leugenachtigheid van de overpriesters en Schriftgeleerden. Zij waren werkelijk alleen maar op eigen gewin uit:

- “En het geschiedde op een der dagen, waarop Hij het volk in de tempel leerde en het evangelie verkondigde, dat de overpriesters en Schriftgeleerden met de oudsten daarbij kwamen staan, en zij spraken tot Hem zeggende: Zeg ons, krachtens welke bevoegdheid doet Gij deze dingen, of wie is het, die U deze bevoegdheid gegeven heeft? Hij antwoordde en zeide tot hen: Ik zal u ook een vraag stellen: Zegt Mij: De doop van Johannes, was die uit de hemel of uit de mensen? Zij overlegden samen en spraken: Indien wij zeggen: Uit de hemel, zal Hij zeggen: waarom hebt gij hem dan niet geloofd? Doch indien wij zeggen: uit de mensen, dan zal het volk als één man ons stenigen, want het is ervan overtuigd, dat Johannes een profeet was. En zij antwoordden, dat zij niet wisten, vanwaar deze was. En Jezus zeide tot hen: Dan zeg Ik u ook niet, krachtens welke bevoegdheid Ik deze dingen doe.” (Luk 20:1-8).

De overpriesters en de Schriftgeleerden wilden de Heere een valstrik zetten, en daarom stelden zij Hem deze vraag. En de Heere stelt een tegenvraag. En dan gaan ze op arglistige wijze overleggen. Om hun eigen hachje te redden, gaan ze keihard liegen. Tegen beter weten in zeggen ze het niet te weten.

De Zoon des Vaders en de zoon des vaders

Uiteindelijk dan werd de Heere voor de stadhouder gesteld.

- ^ “En de stadhouder ondervroeg Hem en zeide: Zijt Gij de Koning der Joden? Jezus zeide: Gij zegt het. En op de (valse) beschuldiging, die de overpriesters en oudsten tegen Hem inbrachten, antwoordde Hij niets. Toen zeide Pilatus tot Hem: Hoort Gij niet, hoeveel zij tegen U getuigen? En Hij antwoordde hem op geen enkele vraag, zodat de stadhouder zich zeer verwonderde. Nu was de stadhouder bij elk feest gewoon een gevangene, ter keuze van de schare, los te laten. Zij hadden toen een berucht gevangene, genaamd Barabbas. Daar zij nu toch bijeen waren, zeide Pilatus tot hen: Wie wilt gij, dat ik u zal loslaten, Barabbas of Jezus, die Christus genoemd wordt? Want hij wist, dat zij Hem uit nijd hadden overgeleverd. Terwijl hij nu op de rechterstoel zat, zond zijn vrouw hem de boodschap: Bemoei u toch niet met die rechtvaardige, want ik heb heden in een droom veel om Hem geleden. Maar **de overpriesters en de oudsten overreedden de scharen**, dat zij om Barabbas zouden vragen, maar Jezus zouden laten ter dood brengen. De stadhouder antwoordde en zeide tot hen: Wie van die twee wilt gij, dat ik u loslaat? Zij zeiden: Barabbas. Pilatus zeide tot hen: Wat moet ik dan doen met Jezus, die Christus genoemd wordt? Zij zeiden allen: Hij moet gekruisigd worden! Hij zeide: Wat heeft Hij dan toch voor kwaad gedaan? Zij schreeuwden des te meer: Hij moet gekruisigd worden! Toen Pilatus zag, dat niets baatte, maar dat er veeleer oproer ontstond, nam hij water, wies zich de handen ten aanschouwen van de schare en zeide: Ik ben onschuldig aan zijn bloed; gij moet zelf maar zien, wat ervan komt. En al het volk antwoordde en zeide: Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen! Toen liet hij hun Barabbas los, maar Jezus geselde hij en hij gaf Hem over om gekruisigd te worden.” (Math 27:11-26).

Bar-abbas betekent “zoon des vaders”. In wezen vroeg Pilatus aan de Joden, al had hij dat zelf niet in de gaten: “welke “zoon des vaders” zal ik loslaten? Want “Bar-abbas” betekent “zoon van de vader”. Pilatus maakte er zich wel wat al te gemakkelijk vanaf. Hij liet het volk kiezen tussen een moordenaar en Iemand die de mensheid zo intens liefhad dat Hij zichzelf ervoor opofferde. Daar stonden ze dan met z'n tweeën naast elkaar: Jezus, de Zoon van de Vader, en Bar-abbas, de zoon van een andere vader, de zoon van satan. En het opgehitste volk koos onder leiding van hun voorgangers voor de “zoon van satan”.

Toen de Heiland der wereld aan het kruis hing, liet Pilatus een opschrift schrijven en op het kruis plaatsen; er was geschreven: **Jezus, de Nazireeër, de Koning der Joden.** Dit opschrift dan lazen vele der Joden, want de plaats, waar Jezus gekruisigd werd, was dicht bij de stad, en het was geschreven in het Hebreeuws, in het Latijn en in het Grieks. (Joh 19:19-20). Zonder het waarschijnlijk te beseffen, had Pilatus de waarheid opgeschreven. Maar dit was natuurlijk een aanfluiting voor de overpriesters en de Schriftgeleerden, en zij zeiden tegen Pilatus:

- ♣ “Schrijf niet: De Koning der Joden, maar dat Hij **gezegd** heeft: Ik ben de Koning der Joden. Pilatus antwoordde: Wat ik geschreven heb, dat heb ik geschreven.” (Joh 19:21-22).

En dan volgt er een prachtig Bijbelgedeelte, wat aantoonst hoe God er voor zorgt dat de profetie vervuld wordt.

- ♣ “Toen dan de soldaten Jezus gekruisigd hadden, namen zij zijn klederen en maakten daarvan vier delen, voor iedere soldaat één deel, en zijn onderkleed. Dit kleed nu was zonder naad, aan één stuk geweven. Zij zeiden dan tot elkander: Laten wij dit niet scheuren, maar erom loten, voor wie het zijn zal; zodat het Schriftwoord vervuld werd: Zij hebben mijn klederen onder elkander verdeeld en over mijn kleding hebben zij het lot geworpen.” (Joh 19:23-24).

In Psalm 22:19 staat:

- ♣ “Zij verdelen mijn klederen onder elkander en werpen het lot over mijn gewaad.”

Zouden die Romeinse soldaten geweten hebben wat er Psalm 22 stond? Ik weet bijna wel zeker dat ze dat niet wisten. Daarom is dit een getuigenis van de Waarheid van Gods Woord. God gebruikt hier heidense soldaten om de profetie in vervulling te laten gaan.

En we weten hoe het toen afgelopen is. De Heere stierf aan het kruis. Hij bracht het enige offer wat de zonden kon verzoenen. Hij die zonder zonde werd voor ons tot zonde gemaakt. Hij die vol van Goddelijke liefde was voor de Zijnen, werd door Zijn broeders naar het vlees aan het kruishout genageld. En zelfs toen rekende Hij het hun dat niet toe, want aan het kruis bad Hij tot de Vader:

- ♣ “Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.” (Luk 23:34). [En dat de Vader dat gebed verhoort heeft zien we de volgende keer.]

Bij dit alles moeten we wel bedenken, als wij toen hadden geleefd, zouden wij één haar beter zijn geweest? Ik denk het niet. Hadden de Joden thuis de boekrollen van de profeten, waaruit ze zelfstandig konden leren? Natuurlijk niet, die boekrollen lagen in de synagogen, en na op de sabbath gelezen te zijn, werden ze als heilige boeken weer weggestopt. De verantwoordelijkheid van de kennis van het volk lag bij de Schriftgeleerden. Daarom past het ons ook niet om veroordelend over deze dingen te spreken, dat is ook nooit mijn bedoeling. Alleen hoop ik dat al deze dingen ons tot lering mogen zijn. Wij staan nu achter de feiten. We hebben een compleet Woord van God, waar we te allen tijde uit kunnen putten, en dan past ons maar één ding, dat ons leven één dankgebed is voor alle zegeningen waar we **in Christus** deel aan mogen hebben. Door Gods zeer rijke genade zijn we gezegend met alle geestelijk zegen in de hemel, en mogen we geestelijk dáár wonen waar Hij zelf woont. Daarvan spreekt het Woord tot ons die geloven! (Efeze 1)

Hem Kennen..... (deel 9)

De vorige keer zijn we geëindigd met de bede van de Heere, toen hij aan het Kruis hing:

- ^ “Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.” (Luk 23:34).

Deze bede gold allen die verantwoordelijk waren voor de kruisiging van de Heere. Zij wisten niet waar ze mee bezig waren. Het is in dit verband wel bijzonder te vermelden, dat er nóg één was, die ook niet in de gaten had wat er aan het Kruis gebeurde. Deze persoon dacht een hele slag te slaan door Christus, de Zoon van God, door Zijn broeders naar het vlees, aan het Kruis te laten nagelen. Deze persoon was satan. De satan dacht de overwinning te hebben behaald, want hij had zijn uiterste best gedaan door middel van zijn “adderengebroid” de Heere te laten sterven aan het kruis. Maar juist het tegendeel was waar. Juist door te sterven, had Hij, die zonder zonde was, de zonde der gehele wereld op Zich genomen. En juist door te sterven had de Heere de weg naar de Vader geopend toen Hij zei: “Het is volbracht!”

Altijd is satan bezig geweest Gods plannen te dwarsbomen. Reeds vanaf den beginne in de Hof van Eden, waar hij overigens meteen al de nederlaag leed door Gods belofte aan het zaad van de vrouw. Door het hele Woord zien we hoe satan bezig is geweest met Gods volk Israël, van de Heere af te trekken. Maar steeds falen zijn plannen omdat hij voortdurend in de duisternis tast omtrent Gods plan der eeuwen. Hij is de vorst der duisternis, en heeft geen geestelijke ogen om te ontwaren waar het uiteindelijk op uitloopt.

De Farizeeën en de Schriftgeleerden dachten waarschijnlijk dat met het sterven van de Heere alles wat hun bedreigde nu mooi achter de rug was. Maar toch vertrouwden ze het nog niet, want de Heere had er ook wel eens over gesproken, dat Hij na drie dagen weer zou opstaan. Daarom gingen de overpriesters en de Farizeeën gezamenlijk naar Pilatus, en zij zeiden:

- ^ “Heer, wij hebben ons herinnerd, dat die verleider bij zijn leven gezegd heeft: Na drie dagen word Ik opgewekt. Geef daarom bevel het graf te verzekeren tot de derde dag; anders konden zijn discipelen Hem komen stelen, en tot het volk zeggen: Hij is opgewekt uit de doden, en de laatste dwaling zou erger zijn dan de eerste.”

Pilatus zeide tot hen:

- ^ “Hier hebt gij een wacht, gaat heen en verzekert het naar uw beste weten.” Zij gingen heen en verzekerden het graf met de wacht, na de steen verzegeld te hebben. (Math 27:62-66).

Dwazen! Zij dachten de Zoon van God achter een steen gevangen te kunnen houden. Maar het word nog erger. Want toen de Heere werkelijk was opgestaan, kwamen enigen van de soldaten in de stad om de overpriesters al het gebeurde te berichten. Namelijk dat de Heere werkelijk was opgestaan, en dat het graf leeg was. En in een **vergadering met de oudsten** kwamen zij tot een besluit en zij gaven de soldaten **veel** geld, en zij zeiden:

- ⋄ “Zegt, zijn discipelen zijn des nachts gekomen en hebben Hem gestolen, terwijl wij sliepen. En indien dit de stadhouder ter ore komt, wij zullen het in orde brengen en maken, dat gij buiten moeite blijft.”

En de soldaten namen het geld aan en deden zoals hun gezegd was. En dit gerucht is onder de Joden verbreid tot [de dag van] heden toe. (Mat 28:11-15).

Nota bene, de geestelijke leidlieden van toen logen keihard om geen gezichtsverlies te lijden, en hadden veel geld over om de leugen onder hun aanhang te verspreiden. En het is inderdaad waar dat deze leugen heden ten dage nog wordt geloofd door de joden.

Het Woord kennen = Christus kennen

Voor we verder gaan eerst iets anders. Door het Woord leren we “**Hem Kennen**”. Hem leren kennen betekent niet meer en niet minder dan dat we **het Woord leren kennen**, en vooral dat we het Woord leren verstaan in de juiste context. Dat bedoelde Paulus ook ons te zeggen toen hij Timotheüs schreef:

- ⋄ “Maak er ernst mede u wèl beproefd ten dienste van God te stellen, als een arbeider, die zich niet behoeft te schamen, doch **rechte voren trekt bij het brengen van het woord der waarheid.**” (2 Tim 2:15).

In het Johannes Evangelie lezen we:

- ⋄ “In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God.” (Joh 1:1).

Anders gezegd:

- ⋄ “In den beginne was Christus, en Christus was bij God, en Christus was God.”

Johannes 1:14 zegt:

- ⋄ “Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid.”

Dus samengevat wil dit alles zeggen dat wanneer we Christus willen **leren kennen**, dat we ons dan bezig moeten houden met **het Woord**, want alleen uitsluitend door het Woord laat Hij Zich **kennen**.

En dan gaan we naar het boek Handelingen om te zien hoe het verder gaat met Israël. De opgestane Heiland heeft Zich ook na zijn lijden met vele kentekenen levend vertoond, veertig dagen lang hun verschijnende en tot hen sprekende over al wat het Koninkrijk Gods betreft. We mogen aannemen dat er ongeveer 120 man bijeen waren, getuige Hand 1:15. Dan weten we ook meteen hoe groot de “aanhang” van de Heere te dien dage ongeveer was. Ongeveer 120 man, die zich niets aantrokken van de leugens en verdraaijerijen van de overpriesters en de Schriftgeleerden. Geweldig om te lezen dat zij (die 120) veertig dagen lang door de Heere zelf onderwezen werden aangaande alles wat het Koninkrijk Gods

betreft. Die mensen kregen hun kennis over de toekomstige dingen rechtstreeks van de Heere zelf. Het is dan ook geen wonder, wanneer over deze dingen van het aanstaande Koninkrijk wordt gesproken, dat zij aan de Heere vragen:

▲ “Here, herstelt Gij in deze tijd het koningschap voor Israël? (Hand 1:6)

Waarop de Heere antwoordde:

▲ “Het is niet uw zaak de tijden of gelegenheden te weten, waarover de Vader de beschikking aan Zich gehouden heeft, maar gij zult kracht ontvangen, wanneer de heilige Geest over u komt, en gij zult mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judea en Samaria en tot het uiterste der aarde.” (Hand 1:7-8).

In de grondtekst staat hier niet “uiterste der **aarde**”, maar er had vertaald moeten worden “uiterste van het **land**”. En die opdracht hebben de discipelen ook uitgevoerd. Ze zijn nooit tot het uiterste der aarde geweest, omdat dat hun opdracht ook niet was.

Nog steeds was Gods rijke genade-hand uitgestoken naar het volk Israël in de Handelingen periode. Nog steeds werd (ook na het kruis) het heil aan Israël aangeboden. Ondanks dat het volk voor Barabbas, de zoon van de verkeerde vader had gekozen, kreeg het volk een herkansing. Het hele boek Handelingen laat zien dat Israël een tweede kans kreeg. Meteen in Handelingen 2 begint het al. We lezen:

▲ “En toen de Pinksterdag aanbrak, waren allen tezamen bijeen.” (Hand 2:1).

We moeten ons altijd afvragen bij het lezen: Tegen wie wordt er gesproken, en over wie gaat het? Doen we dat niet dan wordt het Woord één warboel, en dan passen we alles maar lukraak toe op willekeurige personen. Wie waren daar bijeen op de pinksterdag? Die 120 man, die in Jeruzalem in een bovenzaal bijeen waren gekomen. En aan **hen** vertoonden zich tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zette zich op ieder van hen; en zij (die Joden) werden allen vervuld met de heilige Geest en begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken. (Hand 2:2-3).

Is de “Kerk” op de pinksterdag ontstaan?

Men gaat er altijd van uit dat de christelijke gemeente is ontstaan op de Pinksterdag in Jeruzalem. Maar dan mijn oprechte vraag: “Waar lezen we dat in Gods Woord?” Niets in Handelingen geeft aanleiding om te veronderstellen dat de “kerk” zoals wij die nu kennen is ontstaan op de pinksterdag te Jeruzalem. Dat is ons door de eeuwen wel altijd voorgespiegeld. Alle leerstellige kerkelijke geschriften ademen de sfeer dat de Kerk de plaats van Israël inneemt. **Enkele voorbeelden:**

- De Dordtse Leerregels beginnen met: “Onder de zeer vele vertroostingen, dewelke onze Heere en Zaligmaker Jezus Christus aan zijn strijdende Kerk in deze ellendige pelgrimage gegeven heeft, wordt deze met recht de voornaamste geacht, die Hij haar heeft nagelaten, als Hij tot zijn Vader in het hemelse Heiligdom zoude ingaan, zeggende: "Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld". De waarheid van deze vriendelijke belofte is blijkkelijk in de Kerk van alle tijden.”

- ARTIKEL 27 van de Nederlandse geloofsbelijdenis, die handelt over “de katholieke of algemene kerk”: “Wij geloven en belijden één katholieke of algemene kerk. Zij is een heilige vergadering van de ware gelovigen, die al hun heil verwachten van Jezus Christus, gewassen zijn door zijn bloed, geheiligd en verzegeld door de Heilige Geest. **Deze kerk is er geweest vanaf het begin van de wereld en zal er zijn tot het einde toe.** Want Christus is een eeuwig Koning, die niet zonder onderdanen kan zijn. **Deze heilige kerk** wordt door God staande gehouden tegen het woeden van de hele wereld, hoewel zij soms een tijdlang zeer klein en ogenschijnlijk verdwenen is. Zo heeft de Here gedurende de gevaarlijke tijd onder Achab zeventuizend mensen voor Zich bewaard, die hun knieën voor Baäl niet gebogen hadden. Ook is **deze heilige kerk** niet gevestigd in, gebonden aan, of beperkt tot een bepaalde plaats, of gebonden aan bepaalde personen, maar zij is verbreid en verstrooid over heel de wereld. Toch is zij met hart en wil samengevoegd en verenigd in eenzelfde Geest, door de kracht van het geloof.”

Tot zover enkele citaten uit de belijdenis geschriften. Door deze leerstellingen door te voeren, plakken we eigenmachtig **een andere adres** op Gods brieven, op Gods Woord! Wanneer de Heere in het Oude Testament zeer duidelijk bepaalde geadresseerden op het oog heeft, dan is toch duidelijk aan wie dat Woord is gericht. Namelijk aan hen die God uit het land Egypte heeft bevrijdt. Wanneer we naar al de beloften kijken, die God zeer specifiek aan dat volk Israël, Zijn “oogappel” geeft, dan zijn die beloften ook alleen voor dat volk bestemd! We zien dat nu niet, maar uit het Woord kunnen we weten dat Israël een geweldige toekomst heeft. Want God liegt niet, en Zijn beloften zijn werkelijk onberouwelijk.

Wanneer aan koning David wordt beloofd dat zijn Koninkrijk “voor altoos” zal vast staan, dan is dat zo. Dan is dat niet een ander Koninkrijk, maar dan is dat het Koninkrijk van Israël. (1 Kon 2:45, 1 Kron 22:10, Ps 132:11). De profeet Jesaja laat er geen twijfel over bestaan Wie er Koning zal worden op de troon van David, en wanneer dat zal geschieden:

- ^ “Het volk (Israël) dat in donkerheid wandelt, ziet een groot licht; over hen die wonen in een land van diepe duisternis, straalt een licht. Gij hebt het volk (Israël) vermenigvuldigd, zijn vreugde groot gemaakt; het verheugt zich voor uw aangezicht als met de vreugde bij de oogst, zoals men juicht bij het verdelen van de buit. Want het juk (verdrukking) dat het drukte, en de stang op zijn schouder, de roede van zijn drijver, hebt Gij verbroken als op Midjansdag. Want elke schoen die dreunend stamp, en elke mantel, in bloed gewenteld, zal verbrand worden, een prooi van het vuur. Want een Kind is ons (Israël) geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst. Groot zal de heerschappij zijn en **eindeloos** de vrede op de troon van David en over zijn koninkrijk, doordat hij het sticht en grondvest met recht en gerechtigheid, van nu aan **tot in eeuwigheid. De ijver van de HERE der heerscharen zal dit doen.** (Jes 9:1-6).

Wanneer we al deze teksten vergeestelijken, en net doen alsof de kerk dat volk is wat in donkerheid wandelt, dan doen we Gods profetie geen recht, en dan zien we ook de toekomst van Gods volk Israël niet. Dan zullen we Gods Woord niet verstaan, en wanneer we het Woord niet verstaan zullen we Hem nooit leren **kennen!**

Het is erg jammer dat de “kerk” bepaalde leerstellingen op dusdanige wijze heeft vastgelegd, dat deze als fundament zijn gaan gelden. Een fundament van waaruit men het Woord is gaan uitleggen. Een fundament kan goed zijn, maar als dit gegrond is op menselijke redeneringen, leidt dit tot misvattingen. Bovendien zijn vastgelegde leringen een “sta in de weg” voor een verdere groei in het Woord van God. Wanneer iets vast ligt kan dat niet meer veranderen. En dan is groei in het geloof (= verandering) onmogelijk gemaakt. En de Heere wil ons juist wel laten groeien in het geloof. Hij wil dat we “opwassen” tot zonen.

Met bovenstaande citaten heb ik niemand persoonlijk willen kwetsen, maar als gelovigen hebben we de plicht om rechte voren te trekken bij het brengen van het Woord der Waarheid. Door alle eeuwen heen is er veel verwarring geweest over uitleggingen van het Woord. Om vastigheid te krijgen, heeft men eeuwen geleden gemeend zaken uit het Woord vast te moeten leggen, menende dat daarmee de zaken waren opgelost. Maar daarmee had men het leven en het “opwassen” uit het Woord gehaald, en was het Woord een dode Letter geworden. Daarom moeten we altijd naar het levende Woord om te onderzoeken wat de Heere ons Zelf in Zijn Woord wil leren.

Het Heil aan Israël verkondigd

De geschiedenis betreffende Israël gaat in de Handelingen gewoon door. Het heil, in de vorm van het aanstaande Koninkrijk werd in de Handelingen nog steeds **aan Israël** verkondigd, zoals we zullen zien. Ook de bij het aanstaande Koninkrijk behorende wonderen en tekenen waren aanwezig, en werden nu door de apostelen zichtbaar gemaakt. Alleen de Koning zelf was niet meer onder hen.

We lezen verder in Hand 2:

- ▲ “Nu waren er **Joden** te Jeruzalem woonachtig, vrome mannen (Joden) uit alle volken onder de hemel; en toen dit geluid gekomen was, liep de menigte (diezelfde Joden) te hoop en verbaasde zich, want een ieder hoorde hen in zijn eigen taal spreken. En buiten zichzelf van verwondering zeiden zij (diezelfde Joden): Zie, zijn niet al dezen, die daar spreken, Galileeërs? En hoe horen wij hen dan een ieder in onze eigen taal, waarin wij geboren zijn? Parten, Meden, Elamieten, inwoners van Mesopotamië, Judea en Kapadocië, Pontus en Asia, Frygië en Pamfylië, Egypte en de streken van Libië bij Cyrene, en hier verblijvende Romeinen, **zowel Joden als Jodengenoten**, Kretenzen en Arabieren, wij (allen Joden) horen hen in onze eigen taal van de grote daden Gods spreken. En zij waren allen buiten zichzelf en geheel met de zaak verlegen, en zij zeiden de een tot de ander: Wat wil dit toch zeggen? Maar anderen zeiden spottend: Zij hebben te veel zoete wijn gehad!” (Hand 2:5-13).

Tot nu toe hebben wij geen andere toehoorders kunnen ontdekken dan Joden of Jodengenoten.

Dan gaat Petrus verder met spreken:

- “Gij Joden en allen, die te Jeruzalem woonachtig zijt.....” (Hand 2:14)
- “Mannen van Israël, hoort deze woorden.....” (Hand 2:22)
- “Mannen broeders.....” (Hand 2:29)
- “Dus moet ook het ganse huis Israëls zeker weten, dat God Hem èn tot Here èn tot Christus gemaakt heeft, deze Jezus, die gij gekruisigd hebt.” (hand 2:36)

Dit zijn enkele voorbeelden waaruit duidelijk blijkt **tot wie** Petrus op de Pinksterdag sprak. Maar ook uit wat er verder staat blijkt duidelijk dat het alleen maar over Joden kon gaan:

- In Hand 2:16-21 wordt de profetie van Joël aangehaald, die in Joël uitsluitend tot Israël was gericht, en waarvan we hier op de Pinksterdag een gedeeltelijke voorvervulling zien, ook **uitsluitend bestemd voor Israël**.
- “Jezus, de Nazireeër, een man **u** (= Israël) van Godswege aangewezen door krachten, wonderen en tekenen, die God door Hem in **uw** midden (in Israël) verricht heeft, zoals **gij** zelf weet, deze, naar de bepaalde raad en voorkennis van God uitgeleverd, hebt **gij** (Israël) door de handen van wetteloze mensen aan het kruis genageld en gedood.” Hand 2:22-23)
- “Wat moeten wij doen, **mannen broeders?** En Petrus antwoordde hun: Bekeert **u** en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en **gij** zult de gave des heiligen Geestes ontvangen. Want voor **u** (Israël) is de belofte en voor uw kinderen en voor allen, die verre (stammen in de verstrooiing) zijn, zovelen als de Here, onze God, ertoe roepen zal. (Hand 2:37-39)

Wanneer we dan lezen, “Zij dan, die zijn woord aanvaardden, lieten zich dopen en op die dag werden ongeveer drieduizend zielen toegevoegd”, over wie gaat het dan? Gaat het hier over het ontstaan van de “kerk”, of gaat het hier over het volk Israël? Wanneer we nauwkeurig het Woord lezen, zullen we ontdekken dat het over het volk Israël gaat. Een tekst die zeker in dit verband niet mag ontbreken, is Hand 3:17-20:

- ▲ “En nu, broeders, ik weet, dat **gij** uit onkunde hebt gehandeld, gelijk ook uw oversten; maar zo heeft God in vervulling doen gaan wat Hij bij monde van alle profeten tevoren geboodschapt had, dat zijn Christus moest lijden. **Komt dan tot berouw en bekering**, opdat uw zonden uitgedelgd worden, **opdat er tijden van verademing mogen komen** van het aangezicht des Heren, en Hij **de Christus, die voor u tevoren bestemd was, Jezus, zende.**”

Deze verkondiging én verwachting voor Israël lopen als een rode draad door het gehele boek Handelingen, zoals we de volgende keer zullen zien.

Hem Kennen..... (deel 10)

Paulus Opdracht

De verkondiging aan, én de verwachting voor Israël lopen als een rode draad door het gehele boek Handelingen, zoals we de vorige keer reeds hebben opgemerkt. We gaan proberen die rode draad in het boek handelingen te ontdekken.

We zijn de vorige keer geëindigd met de Tekst uit Hand 3:17-20, waaruit duidelijk blijkt dat Israël na het kruis opnieuw de kans krijgt om tot geloof in de Christus der Schriften te komen, de Christus die speciaal voor hen bestemd was. En wanneer Israël als volk tot bekering en geloof in de Christus zou komen, dan zouden er tijden van verademing komen.

En dan lezen we verder wat Petrus tot het volk spreekt:

- ^ “Mozes toch heeft gezegd: De Here God zal u een profeet doen opstaan uit uw broeders, gelijk mij: naar hem zult gij horen in alles wat hij tot u spreken zal; en het zal geschieden, dat alle ziel, die naar deze profeet niet hoort, uit het volk zal worden uitgeroeid. En al de profeten, van Samuël af en vervolgens, zovelen er hebben gesproken, hebben ook deze dagen aangekondigd. Gij zijt de zonen van de profeten en van het verbond, dat God met uw vaderen gemaakt heeft, toen Hij tot Abraham zeide: En in uw nageslacht zullen alle stammen der aarde gezegend worden. God heeft in de eerste plaats voor u (Israël) zijn Knecht doen opstaan en Hem tot u gezonden, om u te zegenen, door een ieder uwer af te brengen van zijn boosheden.” (Hand 3:22-26).

Met eigen woorden uitgedrukt staat hier: Uit Israël zal een profeet opstaan net als Mozes, en naar die Profeet zult gij (Israël) horen, en wie niet horen wil, moet daar de gevolgen van ondervinden. Bovendien hebben alle profeten van Samuël af, over deze dagen gesproken. En gij Israël, zijt de zonen van de profeten, en gij zijt het nageslacht van hen, met wie God een verbond heeft gesloten. En vers 26 is heel duidelijk: “God heeft in de eerste plaats voor u (voor Israël) zijn Knecht doen opstaan en Hem tot u gezonden, om u te zegenen, door een ieder uwer af te brengen van zijn boosheden.” (Hand 3:22-26).

Deze verkondiging ging er bij de leidslieden van Israël helemaal niet in, want zij hadden juist hun best gedaan om alles wat met Jezus te maken had in de kiem te smoren, en hadden daarbij grove leugens niet geschuwd. Daarom lezen we in Hand 4:

- ^ “En terwijl zij (Petrus en Johannes) tot het volk spraken, overvielen hen de priesters, de hoofdman van de tempel en de Sadduceeën, zeer verontwaardigd, omdat zij het volk leerden en in Jezus de opstanding uit de doden verkondigden; en zij sloegen de handen aan hen en stelden hen in bewaring tot de volgende dag, want het was reeds avond. Maar velen van hen (Joden), die het woord gehoord hadden, werden gelovig, en het getal der mannen werd ongeveer vijfduizend.” (Hand 4:1-4).

Hieruit blijkt dat deze vijfduizend allen Joden waren. Omdat God nog een opdracht had voor Petrus en Johannes aangaande zijn volk, kwamen beiden weer vrij. Allen die tot geloof gekomen waren verheugden zich daarover en gaven God alle eer. (Hand 4:23-31).

Het kan heel goed gebeuren dat vertalingen of bepaalde opschriften in de Bijbel ons op het verkeerde been zetten. Wanneer we in Handelingen 4 de laatste alinea bekijken, dan staat daar boven in de NBG: “Het Leven der Gemeente”, en in de St. Vert. staat er boven: “Vrijwillige gemeenschap van goederen bij de eerste Christenen”.

Opschriften zijn geen geïnspireerde tekst, en komen dus niet in de grondtekst van de Bijbel voor, maar om de Bijbel in te delen in leesbare gedeelten zijn deze opschriften door de vertalers toegevoegd. Maar het kan wel verwarring stichten, want men zegt veelal: “Zie je wel, dat gaat over de gemeente van de eerste Christenen, en dan bedoelt men, dat de gemeente van gelovigen, zoals wij die heden ten dage kennen, daar toen reeds aanwezig was. En dat is dus niet het geval. We hebben al gezien dat het uitsluitend Joden betreft, ook in dit laatste gedeelte van Handelingen 4 betreft het bovengenoemde Joden met speciaal voor hen bestemde beloften, die niet aan de hedendaagse “gemeente” of “kerk” zijn gericht.

Betreft het dan geen gemeente? Ja zeker betreft het een gemeente. Maar dan een gemeente van tot geloof gekomen Joden, die hadden geluisterd naar de voor hen geldende beloften, de boodschap van Petrus, die had verkondigd, dat er voor het volk “tijden van verademing” zouden komen, als ze wilden ingaan op de boodschap. Dit betekende dat het Koninkrijk voor Israël zou aanbreken. Op die boodschap was de “gemeente” van zo'n 5000 ingegaan. (Hand 4:4).

In Handelingen 5 zien we dat de apostelen de bij dat aanstaande Koninkrijk behorende wonderen en tekenen **onder het volk** mochten verrichten:

- “En door de handen der apostelen geschieden vele tekenen en wonderen **onder het volk**; en zij waren allen eendrachtig bijeen in de zuilengang van Salomo. [hier mochten geen heidenen komen] Doch van de anderen durfde niemand zich bij hen aansluiten, maar het volk stelde hen hoog. En des te meer werden er toegevoegd, die de Here geloofden, tal van mannen zowel als vrouwen, zo zelfs, dat men de zieken op straat droeg en op bedden en matrassen legde, opdat, wanneer Petrus voorbijkwam, ook maar zijn schaduw op iemand van hen zou vallen. En ook de menigte uit de steden rondom Jeruzalem stroomde toe en bracht zieken en door onreine geesten gekwelden mede. En zij werden allen genezen.” (Hand 5:12-16).

Wat we verder lezen in Handelingen 6, 7 en 8 gaat uitsluiten over gelovige Joden, over hun geschiedenis en voor hun bestemde beloften. In Hand 6 lezen we over de aanstelling van Stefanus.

- ^ “En Stefanus, vol van genade en kracht, deed wonderen en grote tekenen **onder het volk**. Doch er stonden sommigen op van hen, die waren van de zogenaamde synagoge der Libertijnen, der Cyreneërs en der Alexandrijnen en van de Joden uit Cilicië en Asia en redetwistten met Stefanus.” (Hand 6:8-9).

We zien ook hier allemaal Joden, die tegen Stefanus in verzet kwamen. Maar Stefanus sprak met zoveel kracht en wijsheid en overtuiging, dat zij “niet bij machte waren de wijsheid en de Geest, waardoor hij sprak, te weerstaan.” (Hand 6:10).

Maar eigenlijk waren zij met zoveel haat en afkeer vervuld tegen alles wat met de leer van die Jezus te maken had, dat zij koste wat het koste een eind wilden maken aan het optreden van Stefanus. Ze vroegen valse mannen, en waarschijnlijk ook nog invloedrijke mannen, om leugens te verspreiden onder het volk:

- “Toen schoven zij mannen naar voren, die zeiden: Wij hebben hem lasterlijke woorden tegen Mozes en God horen spreken. En zij brachten zowel het volk als de oudsten en de Schriftgeleerden in opschudding; en op hem aandringende, sleepten zij hem mede en leidden hem voor de Raad, en voerden valse getuigen aan, die zeiden: Deze mens spreekt onophoudelijk lasterlijke woorden tegen [deze] heilige plaats en de wet, want wij hebben hem horen zeggen, dat deze Jezus, de Nazireeër, deze plaats zal afbreken en de zeden veranderen, die Mozes ons heeft overgeleverd. En allen, die in de Raad zitting hadden, zagen, toen zij hem aanstaarden, zijn gelaat als het gelaat van een engel.” (Hand 6:11-15)

We zien ook hier weer de vader der leugen (satan) bezig om door middel van valse leugenachtige mensen de boodschap van redding en verlossing te dwarsbomen. Zo op het oog lijkt dat ook te lukken, want ondanks een zeer uitvoerige gedegen verdediging (Hand 7) van Stefanus, waren de toehoorders door hun ongeloof niet te overtuigen, maar begonnen uiteindelijk “luidkeels te schreeuwen, stopten hun oren toe (ze konden en wilden het niet meer aanhoren), en stormden als één man op hem los; en zij wierpen hem de stad uit en stenigden hem.” (Hand 7:57-58).

Bij deze gelegenheid maken we voor het eerst kennis met Paulus, toe nog Saulus genaamd. We lezen in Hand 7:58 dat de getuigen hun mantels aflegden aan de voeten van een jonge man, Saulus genaamd.

De getuigen dat zijn zij, die meehielpen om Stefanus te stenigen. Zij legden hun mantels af om de handen vrij te hebben voor de steniging van Stefanus.

Paulus was toen nog een jonge man, hij was opgevoed in de Schriften aan de voeten van Gamaliël. (Hand 22:2). Paulus stond erbij en keek ernaar, en de steniging had zijn volle instemming. Hier zien we wat voor “product” de Schriftgeleerden afleverden in de persoon van Saulus.

Deze Gamaliël was een Farizeeër in de Joodse Raad, een wetgeleerde, in ere bij het gehele volk. (Hand 5:34). En de gehele Joods raad luisterde naar hem en liet zich door hem gezeggen. (Hand 5:34-39). Deze vooraanstaande Farizeeër had de jonge man, Saulus opgeleid. Hij was dus opgevoed met de leugen dat Jezus een misleider was, die een valse boodschap bracht. En ook was Paulus geleerd dat de volgelingen van die Jezus misleiders en een gevaar voor de samenleving betekenden, een gevaar dat moest worden uitgeroeid. Later zegt Paulus dat hij de volgelingen van Jezus ten dode toe vervolgd heeft, en dat hij mannen en vrouwen in de boeien heeft geslagen en gevangen heeft gezet. (Hand 22:4-5).

Het is heel triest om deze dingen te moeten constateren. Niet voor niets noemt de Heere de Farizeeën addereengebroid. En hoe kan een broedsel van satan, waar Gamaliël deel van uit maakte, iets goeds voortbrengen? Saulus was een product van zijn opvoeding! Hij was doorkneed in de Schriften, maar hij **kende Zijn Heiland niet**.

Maar als de mens meent zijn doel te hebben bereikt door Stefanus te stenigen en hem op die manier monddood te hebben gemaakt, gebruikt de Heere deze dingen ten goede. Want we lezen door in Hand 8, en dan lezen we:

- “En er ontstond te dien dage een zware vervolging tegen de gemeente te Jeruzalem; en allen werden verstrooid over de streken van Judea en Samaria, met uitzondering van de apostelen. En vrome mannen droegen Stefanus ten grave en bedreven grote rouw over hem. En Saulus verwoestte de gemeente, en hij ging het ene huis na het andere binnen en sleurde mannen en vrouwen mede, en hij leverde hen over in de gevangenis.” (Hand 8:1-3).

Voor de gelovigen die dit allemaal moesten doorstaan was het vreselijk, maar het gevolg van hun verdrukking was wel, dat ze wegvluchten naar andere veilige oorden, waar ze hun mond niet hielden, en daar het evangelie verder verkondigden, zo verbreedde zich het evangelie juist door de verdrukking!

In Handelingen 9 lezen we over de ommekeer van Paulus doordat hij letterlijk en figuurlijk door de opgestane Christus in zijn kraag wordt gegrepen. Paulus was op weg naar Damascus (hij was zeer fanatiek) om daar de gelovige Joden te vervolgen en hen gevankelijk naar Jeruzalem te brengen. (Hand 9:1-3).

- ▲ “En terwijl Paulus daarheen op weg was, geschiedde het, toen hij Damascus naderde, dat hem plotseling licht uit de hemel omstraalde; en ter aarde gevallen, hoorde hij een stem tot zich zeggen: Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij? En hij zeide: Wie zijt Gij, Here? En Hij zeide: Ik ben Jezus, die gij vervolgt. Maar sta op en ga de stad binnen en daar zal u gezegd worden, wat gij doen moet. En de mannen, die met hem reisden, stonden sprakeloos, daar zij wel de stem hoorden, maar niemand zagen. En Saulus stond op van de grond en hoewel hij zijn ogen open had, kon hij niets zien, en zij leidden hem bij de hand en brachten hem naar Damascus. En hij kon drie dagen lang niet zien, en hij at of dronk niet.” (Hand 9:3-9).

Wat een ontzagwekkende gebeurtenis. Licht uit de hemel omstraalde Paulus. Helemaal van zijn stuk valt hij ter aarde, en dan hoort hij een stem: “Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij?” Paulus kende de Heere niet, en vraagt dan ook: “Wie zijt Gij, Here?” En dan maakt de Heere Zich aan Paulus bekend. Wat zal dat een gewaarwording voor Paulus zijn geweest. Dat werktuig van de Farizeeën, die “dreiging en moord blaasde tegen de volgelingen des Heren” (Hand 9:1), werd nu door Degene die hij vervolgde op de weg naar Damascus tot staan gebracht.

Toen Paulus enige dagen bij de discipelen te Damascus was ging hij naar de **synagoge der Joden**, om daar **aan de Joden** te verkondigen dat Jezus de Zoon van God is. En allen, die het hoorden, stonden verbaasd en zeiden: Is dit niet de man, die te Jeruzalem uitroeide, wie deze Naam aanriepen, en die hier gekomen is met het doel hen gevankelijk voor de overpriesters te brengen? Doch Saulus trad steeds krachtiger op en bracht de Joden, die te Damascus woonden, in verwarring door te bewijzen, dat deze de Christus is. (Hand 9:20-22).

Logisch dat de Joden in Damascus er niets meer van snapten. Wat dit een valstrik? Praatte Paulus maar wat? Dit was toch die Paulus die de Joden achtervolgde en gevangen wilde nemen? Wat was er gebeurd? En we moeten ons de situatie eens voorstellen. Er is een synagoge in Damascus. Deze stond onder leiding van Schriftgeleerden en Farizeeën, die dezelfde denkbeelden hadden als hun bondgenoten in Jeruzalem. Zij zouden Paulus helpen om de “afvalligen” die in Jezus geloofden gevangen te nemen, en naar Jeruzalem te brengen. Maar wat er nu gebeurde was in hun ogen ongehoord. Deze Paulus geloofde en verkondigde nu hetzelfde als die afvalligen die hij gevangen zou nemen. Hun wereld stond werkelijk op zijn kop. Van de leer die Paulus nu verkondigde wilden ze nu net vanaf, en nu infecteerde Paulus de toehoorders in de synagoge met deze leer over Jezus, die was opgestaan. Het is dan ook niet verwonderlijk dat we lezen dat de Joden het plan beraamden om hem te vermoorden. (Hand 9:23).

Maar de Heere zorgde reeds voor Paulus, en zorgde ervoor dat hun moordplannen ter kennis kwamen van Saulus. De Joden hielden dag en nacht de wacht bij de poorten om hem te vermoorden; maar de volgelingen van Paulus namen hem en lieten hem des nachts in een mand over de muur zakken. (Hand 9:24-25).

In ditzelfde hoofdstuk (Handelingen 9) is er voor de eerste keer sprake van “heidenen”, dat wil zeggen, zij die niet tot Israël behoren, en dus geen deel hebben aan de beloften en de hoop van Israël. In Damascus was een volgeling van Christus, die Ananias heette. De Heere sprak tot hem dat hij naar Paulus moest gaan, maar om de beruchte “mare” van Paulus verzette Ananias zich een weinig.

- ▲ “Maar de Here zeide tot hem: Ga, want deze is Mij een uitverkoren werktuig om Mijn naam te brengen voor **heidenen en koningen en [de] kinderen Israëls**; want Ik zal hem tonen, hoeveel hij lijden moet ter wille van mijn naam.” (Hand 9:15-16).

Tot dusver hebben we gezien dat de verkondiging uitsluitend was gericht aan de Joden, en dat de opgerichte gemeente(n) van gelovigen in de opgestane Heer ook uitsluitend uit Joden bestond. Maar wanneer de Heere tegen Ananias zegt dat Paulus als Gods uitverkoren werktuig Zijn Naam ook onder de heidenen moet brengen, zal dat ook gebeuren. We zullen de volgende keer zien hoe dat in zijn werk gaat, en wat Gods Woord ons daarin wil zeggen.

Hem Kennen..... (deel 11)

We hebben gezien dat in ieder geval tot Handelingen 9 uitsluitend alleen aan de Joden het evangelie werd verkondigd, en dat voor de eerste keer de “heidenen” worden genoemd in de woorden van de Heere, die Hij tegen Ananias sprak, toen Ananias in Damascus naar Paulus werd gestuurd:

- ^ “Maar de Here zeide tot hem: Ga, want deze is Mij een uitverkoren werktuig om Mijn naam te brengen voor **heidenen en koningen en [de] kinderen Israëls**; want Ik zal hem tonen, hoeveel hij lijden moet ter wille van mijn naam.” (Hand 9:15-16).

Paulus' Opdracht

De eerste keer dat we over de opdracht van Paulus lezen is bovenstaande tekst uit Handelingen 9. Paulus' optreden begint **in de synagoge van Damascus**:

- ^ "En het geschiedde, toen Saulus enige dagen bij de discipelen te Damascus was, dat hij terstond **in de synagogen** verkondigde, dat Jezus de Zoon van God is." (Hand 9:20).

Wat een ommekeer in Saulus! Werkelijk een inwendige ommekeer, die was ontstaan door de aanraking van de opgestane Christus. Hij had **kennis** gemaakt met Diegene die hij vervolgde! Hij had de Waarheid **leren kennen**. En moet u eens kijken wat direct de eerste keer al het gevolg was, dat hij in gehoorzaamheid zijn van God gegeven opdracht uitvoerde:

- ^ "En toen er verscheidene dagen (van prediking door Paulus), verlopen waren, **beraamden de Joden het plan hem te vermoorden**, maar hun toeleg kwam ter kennis van Saulus. En zij hielden dag en nacht de wacht bij de poorten om hem te vermoorden; doch zijn discipelen namen hem en lieten hem des nachts in een mand over de muur zakken." (Hand 9:23-25). **De Joden wilden NIET geloven!**

De tweede keer dat Paulus zijn opdracht uitvoerde, dus in zijn bediening ging staan, was toen hij naar Jeruzalem terugkeerde:

- ^ "En te Jeruzalem aangekomen, trachtte hij zich bij de discipelen te voegen, maar **allen schuwden hem**, daar zij niet konden geloven, dat hij een discipel was. Maar Barnabas trok zich zijner aan en bracht hem bij de apostelen en verhaalde hun, hoe hij onderweg de Here had gezien, en dat deze tot hem gesproken had, en hoe hij te Damascus vrijmoedig was opgetreden in de naam van Jezus. En hij bleef met hen ingaan en uitgaan te Jeruzalem, en vrijmoedig optreden in de naam des Heren, en hij sprak en redetwistte met de Grieks-sprekende Joden; maar **dezen trachtten hem om te brengen**. Doch toen de broeders dit te weten kwamen, brachten zij hem naar Caesarea en lieten hem vandaar naar Tarsus vertrekken. De gemeente (*nog steeds uitsluitend bestaande uit Joden*) dan door geheel Judea, Galilea en Samaria had vrede; zij werd opgebouwd en wandelde in de vreze des Heren, en zij nam in aantal toe door de bijstand van de heilige Geest. (Hand 9:26-31).

Wanneer we de Handelingen doorlezen, dan zien we dat Paulus heel wat heeft moeten lijden omwille van de Naam van Christus. Ook het feit dat hij niet tot de twaalven behoorde, en dus volgens sommigen geen echte apostel was, heeft hem achtervolgd. Hij voldeed immers helemaal niet aan de beschrijving waaraan een apostel moest voldoen. We lezen deze omschrijving van de voorwaarden waaraan een apostel moest voldoen in Hand 1:21-22.

Daar moest een nieuwe apostel gekozen worden in de plaats van Judas:

- ▲ "Er moet dan van de mannen, die zich bij ons hebben aangesloten in **al de tijd**, dat de Here Jezus bij ons in- en uitgegaan is, te beginnen met de doop van Johannes tot de dag, dat Hij van ons werd opgenomen, één van hen met ons getuige worden van zijn opstanding."

Paulus voldeed niet aan deze omschrijving, en was in dat opzicht geen apostel, maar hij was zeer speciaal door Christus persoonlijk geroepen als een apostel des Heren!

Van alle kanten ondervond Paulus tegenstand en zonder twijfel heeft men tegen hem aangevoerd dat hij de Heere niet vergezeld had van af de doop van Johannes tot op de dag dat Hij werd opgenomen. Paulus voldeed dus niet aan de vereisten die nodig waren om Apostel te zijn. Toch zegt hij: "Ben ik niet een Apostel?" (1 Kor. 9:1).

Petrus werkzaam onder “de heiligen”

In het laatste gedeelte van Hand 9 gaan we nog even terug naar Petrus' werkzaamheden. We lezen:

- ▲ “En het geschiedde, toen Petrus overal rondreisde, dat hij ook bij **de heiligen** kwam, die te Lydda woonden. Daar vond hij een man, genaamd Eneas, een verlamde, die reeds acht jaren bedlegerig was geweest. En Petrus zeide tot hem: Eneas, Jezus Christus geneest u; sta op en maak zelf uw bed op. En hij stond onmiddellijk op. En alle bewoners van Lydda en Saron zagen hem en bekeerden zich tot de Here.” (Hand 9:32-35).

Deze “heiligen” betreft de Joden, die op de gepredikte boodschap waren ingegaan. Wanneer we uit het voorgaande weten dat het evangelie uitsluitend aan Joden werd gebracht, kan het niet anders, dat deze “heiligen”, wat betekent “apart gezetten”, dus ook Joden betreft.

Bovendien blijkt uit Handelingen 10 overduidelijk dat tot dát moment het heil uitsluitend aan Joden werd verkondigd. Handelingen 10 beschrijft de prachtige geschiedenis van Cornelius, een Romeinse hoofdman. Van deze Romein lezen we dat hij een godvruchtig man was, een vereerder van God met zijn gehele huis, die vele aalmoezen aan het volk gaf en geregeld tot God bad. (Hand 10:2). Wel bijzonder, dat we zulke dingen lezen van een Romein. Een Romein, die toch ook het evangelie had gehoord, en daar op in was gegaan, en graag meer wilde weten van het evangelie. En God zag naar hem om, en was Cornelius ter wille. Want God stuurde een engel met de boodschap:

- “Uw gebeden en uw aalmoezen zijn voor God in gedachtenis gekomen. En nu, zend mannen naar Joppe en nodig een zekere Simon uit, die bijgenaamd wordt Petrus: deze is de gast van een Simon, een leerlooier, wiens huis bij de zee ligt.” (Hand 10:4)

Zodra de engel, die tot hem sprak, weggegaan was, riep Cornelius twee van zijn huisslaven en een godvruchtige soldaat uit degenen, die voortdurend bij hem waren; en nadat hij hun alles uitgelegd had, zond hij hen naar Joppe. (Hand 10:7-8)

En dan komen we weer terug bij Petrus. Petrus, die nog nooit het evangelie aan een heiden had gebracht, en dat ook helemaal niet van plan was, want hij had immers zijn opdracht van de Heere zelf gekregen, toen de Heere zei:

- “Wijkt **niet af** op een weg naar heidenen, gaat geen stad van Samaritanen binnen; begeeft u liever tot de verloren schapen van het huis Israëls. Gaat en predikt en zegt: Het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen. Geneest zieken, wekt doden op, reinigt melaatsen, drijft boze geesten uit. Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet.” (Math 10:6-8).

Deze opdracht was nog steeds actueel, en om Petrus op andere gedachten te brengen, moest er heel wat gebeuren. En er gebeurde heel wat. Petrus was te gast bij een zekere Simon, een leerlooier, en op het tijdstip dat de afgezanten van Cornelius op weg waren naar Petrus, ging Petrus omstreeks het zesde uur het dak op, om te bidden.

- ▲ “En hij werd hongerig en verlangde te eten, en terwijl men iets gereed maakte, geraakte hij in zinsverrukking, en hij zag de hemel geopend en een voorwerp nederdalen in de vorm van een groot laken, dat aan de vier hoeken nedergelaten werd op de aarde; hierin bevonden zich allerlei viervoetige en kruipende dieren der aarde en allerlei vogelen des hemels. En er kwam een stem tot hem: Sta op, Petrus, slacht en eet! Maar Petrus zeide: Geenszins, Here, want ik heb nog nooit iets gegeten, dat onheilig of onrein was. En nogmaals ten tweeden male, kwam een stem tot hem: Wat God rein verklaard heeft, moogt gij niet voor onheilig houden. En dit geschiedde **tot driemaal toe**, en terstond werd het voorwerp weer opgenomen in de hemel.” (Hand 10:10-16)

Petrus wist Wie hem dit gezicht toonde. Het moet voor hem wel bijzonder vreemd zijn geweest om de opdracht te krijgen om onreine dieren te eten, want dat was de Joden immers verboden. En terwijl Petrus nog in onzekerheid was over dit vreemde “gezicht”, kwam Gods Geest hem te hulp en zei:

- ▲ “Zie, twee mannen zoeken naar u; sta dan op, ga naar beneden en reis, **zonder bezwaar te maken**, met hen mede, want Ik heb hen gezonden.” (Hand 10:19-20)

We zien hier dat God ingreep in de opdracht van Petrus, en aan Petrus liet zien dat ook aan “het onreine”, aan de heidenen, het evangelie gepredikt moest worden. Tot drie keer toe liet God Petrus hetzelfde gezicht zien, om aan Petrus duidelijk te maken wat de bedoeling was. Dan komt Petrus van het dak af en gaat naar beneden en zegt tot de mannen van Cornelius, die reeds uit Joppe waren aangekomen:

- ▲ “Zie, ik ben het, die gij zoekt; wat is de reden van uw komst? En zij zeiden: Cornelius, een hoofdman, een rechtvaardig man en vereerder van God, die goed bekend staat bij het gehele volk der Joden, heeft door een heilige engel een godsspraak ontvangen om u te zijnen huize te nodigen en te horen wat gij zeggen zult. Hij noodde hen binnen en ontving hen gastvrij.” (Hand 10:21-23)

Wat hier opvalt is de reden, waarom Cornelius Petrus uitnodigde om hem te bezoeken. Cornelius was niet ziek, en ook was er geen zieke huisgenoot, of iets van dien aard. Want dát waren vaak de redenen waarom de Heere zelf of de discipelen ergens naartoe geroepen werden. Nee, Cornelius wilde erg graag horen wat Petrus **te zeggen had**. Cornelius wilde graag dat Petrus hem het evangelie van Christus nader uitlegde. **Cornelius was hongerig naar het Woord!**

- ^ “En de volgende dag stond hij (Petrus) op en vertrok met hen, en enige der broeders uit Joppe gingen met hem mede. En de volgende dag kwam hij te Caesarea aan. En Cornelius was hen wachtende, terwijl hij zijn bloedverwanten en beste vrienden had bijeengeroepen. En toen het geschiedde, dat Petrus binnentrad, kwam Cornelius hem tegemoet, viel hem te voet en bewees hem hulde. Maar Petrus richtte hem op en zeide: Sta op, ik ben zelf ook een mens. En terwijl hij zich met hem onderhield, kwam hij binnen en vond er velen bijeen; en hij sprak tot hen: **Gij weet, hoe het een Jood verboden is zich te voegen bij of te gaan tot een niet-Jood**; doch mij heeft God doen zien, dat ik niemand onheilig of onrein mag noemen. Daarom ben ik ook zonder tegenspreken op uw uitnodiging gekomen. Ik zou nu wel willen weten, om welke reden gij mij uitgenodigd hebt.” (Hand 10:23-29)

Wat zal dit een vreemde reis voor Petrus zijn geweest van Joppe naar Caesarea, vergezeld door die heidense onderdanen van een Romeinse hoofdman. Hij zou nooit gegaan zijn als God hem niet heel duidelijk had gemaakt dat dit de weg was die hij nu moest gaan. En hij was waarschijnlijk zeer benieuwd waarom die Romein speciaal naar hem had gevraagd. Wat wilde die Romein van hem? Maar ondanks dat Petrus er waarschijnlijk niet veel van begreep, **ging hij in gehoorzaamheid**.

Wanneer Petrus in Caesarea aankomt, en het huis van Cornelius binnen ging, zag hij tot zijn verbazing dat er veel mensen reeds bijeen gekomen waren “voor het aangezicht van God”, en zij waren daar bijeengekomen “om te horen al wat u door de Here opgedragen is.” (Hand 10:33). Dit getuigt ervan dat Cornelius in zijn omgeving een inspirerende getuige is geweest van het geloof in God.

Dan begint Petrus te spreken met de constatering dat hij nu voor eigen ogen ziet:

- ^ “Dat er bij God geen aanneming des persoons is, maar onder elk volk is wie Hem vereert en gerechtigheid werkt, Hem welgevallig, naar het woord, dat Hij heeft doen brengen aan de kinderen Israëls om vrede te verkondigen door Jezus Christus. Deze is aller Heer.” (Hand 10:34-36).

En dan begint Petrus het evangelie uit te leggen, te beginnen met de doop van Christus door Johannes tot en met de opstanding van Christus, en Petrus eindigt zijn betoog met:

- ^ “Van Hem getuigen alle profeten, dat een ieder, die in Hem gelooft, vergeving van zonden ontvangt door zijn naam.” (Hand 10:43).

En dan gebeurt er iets wat we hier voor de eerste keer lezen voor zover het de heidenen betreft. Want terwijl Petrus nog sprak:

- ^ “Viel de heilige Geest op allen, die het woord hoorden. En al de gelovigen uit de besnijdenis, die met Petrus waren medegekomen, stonden verbaasd, dat de gave van de heilige Geest ook over de heidenen was uitgestort, want zij hoorden hen spreken in tongen en God groot maken. Toen merkte Petrus op: Zou iemand het water kunnen weren, om dezen te dopen, die evenals wij de heilige Geest hebben ontvangen? En hij beval hen te dopen in de naam van Jezus Christus. Toen verzochten zij hem nog enige dagen te blijven.” (Hand 10:44-48).

Bijzonder te lezen in vers 44 “viel de heilige Geest op allen, die het woord hoorden.” Dit betekent dat ze tevoren al geloofden. Want de heilige Geest viel niet op ongelovigen. Dit betekent dat de velen, die bijeengekomen waren in het huis van Cornelius, reeds gelovigen waren.

Petrus had nogal wat teweeg gebracht in Jeruzalem met zijn reis naar Caesarea, om daar de heidenen te bezoeken en aan hen het evangelie te brengen. Hij had heel wat uit te leggen, want dit ging regelrecht in tegen Gods opdracht. En Petrus legde alles uit van begin tot eind. Hij eindigde met de woorden:

- ^ “Indien nu God hun op volkomen gelijke wijze als ons de gave heeft gegeven op het geloof in de Here Jezus Christus, hoe zou ik dan bij machte geweest zijn God tegen te houden? (Hand 11:17).

En toen de apostelen en de broeders in Jeruzalem al de woorden van Petrus gehoord hadden, kwamen zij tot rust en verheerlijkten God, zeggende: “Zo heeft dan God ook de heidenen de bekering ten leven geschonken.” (Hand 11:18).

We hebben de geschiedenis van Cornelius hier nogal uitvoerig behandeld, de reden daarvan is dat er geweldige getuigenissen en lessen in opgesloten zitten:

Ten eerste lezen we over Cornelius dat hij was:

- ^ “Godzalig en vrezende God, met geheel zijn huis, en doende vele aalmoezen aan het volk, en God geduriglijk biddende.” (Hand 10:2).

Wat in de tekst vertaald is door “geduriglijk”, staat in de grondtekst het woord “diapantos”, wat betekent: “de hele tijd, al zijn tijd, constant.” Dit betekent dat het gehele leven en de gehele wandel van Cornelis in verbinding stond met God. **Hij had een constante relatie met de God van Israël.**

Ten tweede: In Hand 10:4 lezen we: (St Vert):

- ^ “En hij, de ogen op hem houdende, en zeer bevreesd geworden zijnde, zeide: Wat is het Heere? En hij zeide tot hem: Uw gebeden en uw aalmoezen zijn tot gedachtenis opgekomen voor God.”

Wat hier in de eerste plaats opvalt is dat Cornelius zijn ogen niet neerslaat, zoals we bij verschijningen van een “engel” bijna altijd lezen, maar er staat dat Cornelius “**de ogen op**

hem houdende". Cornelius wist waarschijnlijk niet met wie hij sprak, en misschien wist Cornelius ook niet van de tekst in Ex 33:20, waar staat: "Gij zult mijn aangezicht niet kunnen zien, want geen mens zal Mij **zien en leven**." Maar er blijkt hier wel sprake van een totale overgave en blind vertrouwen van Cornelius. Verder staat er eigenlijk dat **de gebeden** van Cornelius de Heere welgevallig waren, en dat zijn aalmoezen werkelijke **liefdegaven** waren, want anders konden ze niet "tot gedachtenis komen voor God".

Ten derde: Hand 10:6 is een bijzondere tekst. De mannen van Cornelius zouden Petrus te Joppe vinden: De Engel des Heren zei: St. Vert.:

- ^ "Deze (Petrus) ligt te huis bij een Simon, lederbereider, die [zijn] huis heeft bij de zee; deze zal u zeggen, wat gij **doen moet**."

Het laatste stuk van de zin is in de NBG onvertaald gebleven, dus **weggelaten**. Toch zit hierin nu juist veel opgesloten: "**deze zal u zeggen, wat gij doen moet**." Blijkbaar had Cornelius God gevraagd in zij gebeden hoe hij op de beste manier God kon dienen, en hoe hij op de beste manier zijn leven in dienst van God kon stellen, en verzucht: "God, wat moet ik doen?" Daarom zegt die "Engel des Heeren tot Cornelius: "Deze (Petrus) zal u zeggen wat gij doen moet". Hieruit blijkt een **honger en verlangen** om op de allerbeste manier God te **KENNEN** en te dienen.

Ten vierde: Hand 10:22 St. Vert.:

- ^ "En zij zeiden (tegen Petrus): Cornelius, een hoofdman over honderd, een rechtvaardig man, en vrezende God, en **die [goede] getuigenis heeft** van het ganse volk der Joden, is door Goddelijke openbaring vermaand van een heiligen engel, dat hij u zou ontbieden te zijnen huize, en dat hij van u **woorden der zaligheid zou horen**."

Hier komt een duidelijk getuigenis over Cornelius naar voren. Wanneer de onderdanen zo van hun hoofdman spreken, dan is zeer duidelijk hoe Cornelius in het leven stond.

Ten vijfde: Hand 10:27:

- ^ "En met hem sprekende, ging hij in, en vond er velen, die samengekomen waren."

Door het **goede getuigenis** van Cornelius was hij velen tot voorbeeld, en waren velen gelovig geworden.

Ten zesde: Hand 10:33:

- ^ "Zo heb ik dan van stonde aan tot u gezonden, en gij hebt welgedaan, dat gij hier gekomen zijt. Wij zijn dan allen nu [hier] tegenwoordig voor God, om te horen al hetgeen u van God bevolen is."

Cornelius en allen die waren samengekomen waren **vol verwachting** naar het getuigenis van Petrus.

Ten zevende: Hand 10:44:

- ▲ “Als Petrus nog deze woorden sprak, viel de Heilige Geest op allen, die het Woord hoorden.”

Petrus was nog aan het spreken, toen, nét als in de bovenzaal in Jeruzalem, de heilige Geest op allen viel, die zaten te luisteren.

Een geweldig getuigenis wat we in Gods Woord mogen lezen van Cornelius. Een getuigenis wat ons tot lering mag zijn.

- Hebben wij zo'n **constante relatie** met Christus Jezus, onze Heere?
- **Slaan wij onze ogen op Hem** als wij Hem ontmoeten?
- Zijn **onze gebeden** voor de Heere een lieflijke geur ten leven?
- Zijn **onze gaven** voor Hem werkelijk liefdegaven?
- Vragen wij de Heere om ónze plannen te zegenen, of vragen wij net als Cornelius: “Heere, **wat moet ik doen?**”
- Hebben we het **verlangen** om de “woorden der zaligheid te horen?
- Hebben wij zo'n oprecht liefdevol **getuigenis**, wat anderen raakt en tot geloof brengt?
- Hebben wij zo'n verlangen in ons hart om God de Vader en Zijn Zoon Christus Jezus echt te **kennen**?

Bij het overdenken van dit alles rest ons maar één ding: God danken voor Zijn rijke erbarming, Zijn grote liefde, waarmee Hij ons heeft liefgehad, ons, hoewel wij dood waren door de overtredingen mede levend gemaakt met Christus, – door genade zijt gij behouden –, en heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus. (Ef 2:4-6).

Hem Kennen..... (deel 12)

Het Heil ook aan de Heidenen verkondigd

Het werd niet zonder meer geaccepteerd dat Petrus en later ook Paulus het heil ook aan de heidenen verkondigde. Eerst werd Petrus in Jeruzalem ter verantwoording geroepen, om daar alles aan de broeders in Jeruzalem uit te leggen. (Hand 11:1-18). Later, toen Joodse gelovigen door de verdrukking in Israël, zich naar Antiochië hadden begeven, en ook daar door de prediking een groot aantal heidenen tot geloof kwamen, werd Barnabas door de Joodse leiders uit Jeruzalem afgevaardigd, om te zien wat er toch in Antiochië gebeurde, omdat prediken aan de heidenen totaal ongebruikelijk was. (Hand 11:19-22).

Dat prediken aan de heidenen niet gebruikelijk was, blijkt uit Hand 11:19, waar we lezen:

- ▲ “Zij dan, die verstrooid werden door de verdrukking, welke in verband met Stefanus plaats vond, trokken verder tot Fenicië, Cyprus en Antiochië toe, **zonder tot iemand het woord te spreken dan alleen tot de Joden.**”

Maar toch kwam er een ommekeer in dezen, want we lezen dat van de vervolgte Joden, die in Antiochië waren gekomen, ook tot de heidenen de Heere Jezus predikten, en dit gebeurde met goedvinden van de Heere, want we lezen “dat de hand des Heren met hen was, en een groot aantal kwam tot het geloof en bekeerde zich tot de Here.” (Hand 11:21).

Deze heidenen die tot geloof kwamen, leerden de God van Israël **kennen**, zij hoorden van de beloften die voor Israël bestemd waren, en kregen door hun geloof ook deel aan die beloften. Zij hoorden van de verwachting, de hoop van Israël, die we duidelijk omschreven vinden in Hand. 3:19-20:

- ▲ “Komt dan tot berouw en bekering, opdat uw zonden uitgedelgd worden, opdat er tijden van verademing mogen komen van het aangezicht des Heren, en Hij de Christus, die voor u tevoren bestemd was, Jezus, zende.”

Door het geloof werd dit ook de hoop van de heidenen in die Handelingen tijd.

Paulus, de door God aangestelde apostel der heidenen spreekt in de Romeinen brief speciaal tot de heidenen:

- “Ik spreek **tot u, heidenen**. Juist omdat ik apostel der heidenen ben, acht ik dit de heerlijkheid van mijn bediening, dat ik zo mogelijk de naijver van mijn vlees (en bloed) mocht opwekken, en enigen uit hen behouden. Want, indien hun verwerping de verzoening der wereld is, wat zal hun aanneming anders wezen dan leven uit de doden? Zijn de eerstelingen heilig, dan ook het deeg, en is de wortel heilig, dan ook de takken. Indien nu enkele van de takken weggebroken zijn (Joden) en gij (heidenen) als wilde loot daartussen geënt zijt en aan de saprijke wortel van de olijf deel hebt gekregen, beroem u dan niet tegen de takken! Indien gij u ertegen beroemt – niet gij draagt de wortel, maar de wortel ú. Gij zult dan zeggen: er zijn takken weggebroken, opdat ik als loot geënt zou worden. Goed! Zij zijn om hun ongeloof

- weggebroken en gij staat door het geloof. Wees niet hoogmoedig, maar vrees! Want indien God de natuurlijke takken niet gespaard heeft, Hij zal ook u niet sparen. Let dan op de goedertierenheid Gods en zijn gestrengheid: over de gevallenen gestrengheid, maar over u goedertierenheid Gods, **indien** gij bij de goedertierenheid blijft; anders zult ook gij weggekapt worden. Maar ook zij zullen, wanneer zij niet bij hun ongeloof blijven, weder geënt worden; God is immers bij machte hen opnieuw te enten. Want indien gij uit de wilde olijf, waartoe gij naar uw natuur behoort, weggekapt en tegen uw natuur op de edele olijf geënt zijt, hoeveel te meer zullen dezen, naar hun natuur, op hun eigen olijf geënt worden.” (Rom 11:13-24).

Romeinen 11 laat de positie zien die de gelovigen uit de heidenen door genade mochten innemen. Zij werden als “wilde loof” geënt tussen de takken (= Israël), en kregen door die enting deel aan “de saprijke wortel van de olijf”. (Rom 11:17). Dit betekent dat zij deel kregen aan de toen geldende zegeningen voor Israël. Dit betekent tevens dat zij hun moesten onderwerpen aan de toen geldende regels, aan het toen geldende evangelie.

Wat was **toen** het evangelie? Het aanstaande Koninkrijk werd verkondigd, en **de regels** die bij dat Koninkrijk behoorden waren werkzaam in Israël, en later ook onder de gelovigen buiten Israël. Zieken werden gezond gemaakt, Kreupelen konden weer lopen, en er werden zelfs doden opgewekt.

Dát waren de tekenen van het Koninkrijk. Over dat Koninkrijk lezen we in Math 24, wat over de eindtijd gaat, de periode vlak voor het Koninkrijk van Christus. In deze periode, vlak voor het aanstaande Koninkrijk, leefden de gelovigen (Joden en heidenen) van de Handelingen periode. En wanneer Israël toen massaal tot geloof was gekomen, zou dat Koninkrijk daadwerkelijk zijn aangebroken.

Eén van de regels die golden in die Handelingen periode, en ook straks in de toekomst weer zal gelden is:

- ▲ “**Maar wie volhardt tot het einde**, die zal behouden worden.” (Math 24:13). En dit evangelie van het Koninkrijk zal (= toekomstig) in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde (van de eeuw) gekomen zijn. (Math 24:14).

Dezelfde regel komen we ook tegen in Rom 11, waar we gelezen hebben:

- ▲ “Want indien God de natuurlijke takken niet gespaard heeft, Hij zal ook u niet sparen. Let dan op de goedertierenheid Gods en zijn gestrengheid: over de gevallenen gestrengheid, maar over u goedertierenheid Gods, **indien gij bij de goedertierenheid blijft**; anders zult ook gij weggekapt worden.” (Rom 11:21-22).

Dus ook Paulus verkondigd in de tijd van het aanstaande Koninkrijk: “Blijf staan in de goedertierenheid Gods”, of met andere woorden gezegd: “Volhardt tot het einde”. En dan wordt hier bedoeld: het einde van de eeuw.

Vershil in Opdracht

We hebben gezien dat de 12 apostelen een bediening van de Heere hadden gekregen voor het volk Israël. En uit het Woord weten we dat Paulus speciaal een apostel voor de heidenen was. Reeds in Damascus zei de Heere tegen Ananias wat Paulus' opdracht zou zijn:

- ^ “Deze (Paulus) is Mij een uitverkoren werktuig om mijn naam te brengen voor heidenen en koningen en [de] kinderen Israëls.” (Hand 9:15).

Er zijn meerdere teksten die laten zien dat Paulus speciaal een apostel voor de heidenen was:

- Rom 1:5 “Door Jezus Christus, onze Here hebben wij genade en het apostelschap ontvangen om gehoorzaamheid des geloofs te bewerken voor zijn naam **onder al de heidenen.**”
- Rom 11:13 “Ik spreek **tot u, heidenen.** Juist omdat ik **apostel der heidenen** ben, acht ik dit de heerlijkheid van mijn bediening, prijzen.”
- Rom 15:12 “En verder zegt Jesaja: Komen zal de wortel van Isaï, en Hij, die opstaat, om over de heidenen te regeren; **op Hem zullen de heidenen hopen.**”
- Gal 3:14 “Zo is de zegen van Abraham **tot de heidenen** gekomen in Jezus Christus, opdat wij de belofte des Geestes ontvangen zouden door het geloof.
- Paulus zegt: "dat mij de prediking van het evangelie **aan de onbesnedenen** toevertrouwd was, gelijk aan Petrus die aan de besnedenen, – immers Hij, die Petrus kracht gaf om apostel te zijn voor de besnedenen, gaf die kracht ook aan mij voor de heidenen." (Gal 2:7-8)

Ook later, wanneer Israël als volk terzijde is gesteld door de Heere, lezen we:

- ^ “Mij, verreweg de geringste van alle heiligen, is deze genade te beurt gevallen, **aan de heidenen** de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen.” (Efeze 3:8)

Beide boodschappen, zowel die van de twaalven als die van Paulus, waren door God zelf gegeven. Maar er was een duidelijk verschil in beide bedieningen:

- ^ De twaalf apostelen hadden de bijzondere boodschap die in verband stond met het verblijf van de Here op aarde en het aanstaande Koninkrijk op aarde voor Israël, en
- ^ De bijzondere boodschap van Paulus gedurende de tijd der Handelingen handelt over hemelse dingen en over de nieuwe schepping, waar hij Christus niet meer naar het vlees kent. (2 Kor. 5:16).

Eenvoudig gezegd prediken de 12 apostelen het evangelie aan dat Israël, wat zal zijn “als het zand der zee”, en predikte Paulus aan de gelovigen, die zullen zijn als “de sterren des hemels”. Misschien is dit enigszins moeilijk te verstaan, maar het heeft alles te maken met de tweevoudige belofte, die reeds aan Abraham was gedaan. (In “Hem Kennen deel 4” hebben we het hier ook reeds over gehad). Abraham had van de Heere een tweevoudige belofte gekregen, namelijk:

- Als het stof der aarde (Gen 13:14-18), en
- Als de sterren des hemels. (Gen 15:5-6)

Hiermee wordt aangetoond dat Abrahams zaad een tweeledige bestemming heeft. Ten eerste zijn zaad "als het stof der aarde", wijst op een aards volk met een aardse bestemming. Een volk wat zal wonen in een land aangeduid met twee genoemde maten, **de lengte en de breedte**. (Gen 13:17).

En ten tweede een zaad wat zal zijn als "de sterren des hemels", hetgeen wijst op een hemels volk met een hemelse bestemming. Deze hemelse erfenis wordt aangeduid met drie maten. Deze hemelse erfenis zal Abraham ook deel aan krijgen, want in Hebr 11:9-10 lezen we:

- ^ "Door het geloof heeft hij (Abraham) vertoefd in het land der belofte, als in een vreemd land, waar hij in tenten woonde met Isaak en Jakob, die mede-erfgenamen waren van dezelfde belofte; want **hij verwachtte de stad met fundamenten**, waarvan God de ontwerper en bouwmeester is."

Over deze stad lezen we in Openb 21:16:

- ^ "En de stad lag in het vierkant en haar lengte was even groot als haar breedte; en hij mat de stad op met de stok: twaalfduizend stadiën; haar **lengte en haar breedte en haar hoogte** waren gelijk."

Hier lezen we over drie maten: **de lengte en haar breedte en haar hoogte**.

Wanneer we de Handelingen, en ook de brieven die Paulus in de Handelingen heeft geschreven bestuderen, dan vinden we deze twee "sporen" steeds terug. God heeft aangaande het zaad van Abraham deze beloften met verschillende dimensies gedaan, en Hij zal zeer zeker ook die beloften uitvoeren in de eindtijd.

Nogmaals: Wanneer Israël toen als volk tot bekering was gekomen zouden die beloften toen zijn vervulling hebben gekregen, omdat het Koninkrijk van Christus zeer aanstaande was, maar het is anders gelopen door het ongeloof van Israël.

Paulus richtte zich dus specifiek tot allen buiten Israël, zowel Joden en heidenen. Hierbij moet worden opgemerkt dat ook Petrus zich wel bij gelegenheid tot iemand uit de volken richt (in verband met hun zegeningen in het Koninkrijk op aarde), en dat Paulus zich ook tot de Joden richt. Het bijzonder Evangelie van Paulus reikt verder dan dat der twaalf apostelen. Hij kon dus wel over het Koninkrijk op aarde spreken, doch omgekeerd konden de twaalf niet spreken over wat hún sfeer van zegening, wat hun opdracht te boven ging. Zij moesten zich houden aan de hen gegeven opdracht.

De "muur" tussen de Joden en de Heidenen

In de Handelingen tijd bleef de wedergeboren Jood een Jood. Want die naam duidt aan dat hij tot het uitverkoren volk Israël behoort. De naam Jood betekent overigens: "God-lover". Er bleef een scheiding tussen de christen-Joden én de "christenen" uit de volken.

In de Handelingen gold: **Eerst de Jood en dan de Griek**. Dus het evangelie was in eerste instantie bestemd voor de Joden, daarom ging Paulus ook in alle plaatsen, waar hij op zijn zendingsreizen kwam, eerst altijd naar de synagoge, om daar het evangelie te brengen.

Maar we lezen heel vaak (meestal), dat de Joden geen gehoor gaven aan Paulus' boodschap. Daarom ging Paulus het evangelie (van het Koninkrijk) daarna ook aan de heidenen verkondigen.

Die tot geloof gekomen heidenen leerden de God van Israël kennen, en wanneer ze tot geloof gekomen waren zochten ze medestanders in dat geloof, om God te leren kennen en te dienen, en waar konden ze die anders vinden dan in de synagogen? Door de verstrooiing van Israël waren overal synagogen gesticht, en daar werd de God van Israël gediend. Logisch dat die heidenen dus naar de synagoge gingen. Maar die heidenen hadden totaal geen godsdienstige achtergrond, en hadden van alle regels van Israël geen besef en geen kennis.

De Joden wilden die gelovige heidenen al hun wetten opleggen, maar daar wilden die heidenen weer niet aan. En daarom ontstond er in de gemeenten vóór Handelingen 28 altijd een soort tweedeling. Eigenlijk was er in iedere gemeente in de Handelingen een soort muur, met aan de ene kant Joodse gelovigen, en aan de andere kant gelovigen uit de heidenen. Er waren gelovige Joden, die zich aan de wet wilden houden, en er waren gelovige heidenen, die dat niet wilden. Er was zelfs een reis van Paulus naar Jeruzalem voor nodig om dit probleem met de andere discipelen te bespreken, om deze kwestie op te lossen. Er werden regels opgesteld, maar echt opgelost werd het niet, want de tweedeling bleef bestaan.

Na de Handelingen periode (na Handelingen 28) kwam er een heel ander soort Gemeente. De tweedeling werd opgeheven. We lezen hierover in Efeze 2:14-16:

- ^ "Want Hij is onze vrede, die **de twee** één heeft gemaakt en de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft, doordat Hij in zijn vlees de wet der geboden, in inzettingen bestaande, buiten werking gesteld heeft, om in Zichzelf, vrede makende, **de twee (groepen) tot één nieuwe mens te scheppen**, en de twee, tot één lichaam verbonden, weder met God te verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft."

Het mag duidelijk zij dat er in Efeze, wat na Handelingen 28 is geschreven, een heel **nieuw** "iets" ontstaat, want er staat dat de twee tot één nieuwe mens **geschapen** werd. En wanneer er iets **geschapen** wordt, dan ontstaat er iets wat er voorheen niet was! (Hierover later meer).

De Prediking uit Mozes en de Profeten

De apostel Paulus predikt gedurende de gehele Handelingen periode niets anders dan uit Mozes en de Profeten. Alles wat hij verkondigde was in de Schriften na te speuren. Hij gaat echter in zijn verkondiging verder (hogere dimensie) dan de twaalf discipelen, als hij spreekt over de rechtvaardiging door het geloof, een boodschap die hij later meer in het bijzonder aan de volken zou verkondigen om de Joden tot jaloesheid te verwekken.

Paulus bracht zijn boodschap letterlijk op de aanwijzingen van de Heere. Hij was eerst niet met zijn boodschap naar de heidenen gegaan, maar steeds eerst tot de verloren schapen van het huis Israëls (Mat. 10:5-7). Maar de Here had er echter bijgevoegd:

- ^ "En zo iemand (van de Joden) u niet zal ontvangen, noch uwe woorden horen, uitgaande uit dat huis of uit die stad, schudt het stof uwer voeten af".

En dit gebeurde dan ook, want we lezen in Hand 13:51:

- ^ "Doch zij schudden het stof van hun voeten af tegen hen en gingen naar Ikonium."

Omdat Paulus van de Heere een opdracht ontvangen had, die verder reikte dan die der twaalf andere discipelen, kon hij zich daarna vrijelijk tot de volken richten. Zo zien we verder dat Paulus en Barnabas eerst de boodschap van "het nabij zijnde Koninkrijk" op aarde verkondigen aan de Joden in de verstrooiing.

Een voorbeeld hoe Paulus te werk ging: Te Ikonium kwamen ze weer **in de synagoge** en hun verkondiging werd, zoals het toen behoorde, begeleid door de bij het aanstaande Koninkrijk behorende tekenen en wonderen:

- "En het geschiedde evenzo te Ikonium, dat zij in de synagoge der Joden gingen en zo spraken, dat er een grote menigte, zowel van Joden als van Grieken, tot het geloof kwam. Maar de Joden, die hun geen gehoor gaven, prikkelden en verbitterden de zielen der heidenen tegen de broeders. Zij verkeerden daar dan geruime tijd, vrijmoedig sprekende in vertrouwen op de Here, die getuigenis gaf aan het woord zijner genade en tekenen en wonderen door hun handen deed geschieden. Maar er ontstond verdeeldheid onder het volk in de stad." (Hand. 14:1-4)

De twaalf apostelen hadden van de Heere de opdracht gekregen:

- ^ **"Wijkt niet af op een weg naar heidenen, gaat geen stad van Samaritanen binnen; begeeft u liever tot de verloren schapen van het huis Israëls.** Gaat en predikt en zegt: Het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen. Geneest zieken, wekt doden op, reinigt melaatsen, drijft boze geesten uit. Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet." (Mat 10:5-8).

Paulus' en Barnabas' prediking ging ook over het "nabij zijn" van het Koninkrijk. En als teken daarvan konden ook zij de tekenen en wonderen doen:

- Hand 14:3 "Zij verkeerden daar dan geruime tijd, vrijmoedig sprekende in vertrouwen op de Here, die getuigenis gaf aan het woord zijner genade en tekenen en wonderen door hun handen deed geschieden."

Beste lezer(es), misschien hoort u deze dingen bij herhaling of voor het eerst, maar het doel van deze Bijbelstudies is dat we leren Gods Woord recht te verstaan, en leren Zijn Woord recht in te delen, of zoals het Woord zegt:

- ^ "Maak er ernst mede u wèl beproefd ten dienste van God te stellen, als een arbeider, die zich niet behoeft te schamen, doch rechte voren trekt bij het brengen van het woord der waarheid." (2 Tim 2:15).

Dit “rechte voren trekken” heeft te maken met “recht snijden”, of “recht indelen”. Wanneer we het Woord niet recht indelen, dan zullen we nooit in staat zijn om Gods Woord recht te verstaan, en zullen we Gods plan niet **leren kennen**.

Dat is ook de reden dat Paulus voor de broeders bidt:

- ^ “Daarom houden ook wij sedert de dag, dat wij dit gehoord hebben, niet op voor u te bidden en te vragen, dat gij met **de rechte kennis** van zijn wil vervuld moogt worden, in alle wijsheid en geestelijk inzicht.”

Voor alle duidelijkheid nog even vermeld, dat ál het tot nu toe geschrevene in “Hem Kennen” geen betrekking heeft op de “Gemeente van Christus Jezus” in onze tegenwoordige tijd. Die is pas ontstaan na Handelingen 28. Daar gaan we het nog over hebben.

Hem Kennen..... (deel 13)

Paulus in de Handelingen

We hebben gezien dat Paulus door de Heere was aangesteld als een apostel der heidenen. Hij mocht de tekenen van een apostel onder hen verrichten zoals geschreven staat in 2 Kor 12:12:

- ▲ “De tekenen van een apostel zijn bij u verricht met alle volharding, door tekenen, wonderen en krachten.”

Maar tevens moeten we beseffen dat steeds eerst het Woord tot de Joden werd gericht, omdat in eerste instantie het heil voor de Joden was bedoeld. Maar heel vaak viel het door Paulus gebrachte Woord niet in goede aarde bij de Joden, zoals bijvoorbeeld in Perge:

- “Doch de Joden, de scharen ziende, werden met nijdigheid vervuld, en wederspraken, hetgeen van Paulus gezegd werd, wedersprekende en lasterende. Maar Paulus en Barnabas, vrijmoedigheid gebruikende, zeiden: Het was nodig, dat eerst tot u het Woord Gods gesproken zou worden; doch nademaal gij hetzelfde verstoot, en uzelf des eeuwigen levens niet waardig oordeelt, ziet, wij keren ons tot de heidenen. Want also heeft ons de Heere geboden, zeggende: Ik heb u gesteld tot een licht der heidenen, opdat gij zoudt zijn tot zaligheid, tot aan het uiterste der aarde. Als nu de heidenen dit hoorden, verblijdden zij zich, en prezen het Woord des Heeren; en er geloofden zovelen, als er geordineerd waren tot het eeuwige leven. En het Woord des Heeren werd door het gehele land uitgebreid. (Hand 13:45-49)

Toen op een sabbat in Perge Paulus en Barnabas het Woord zouden brengen, “kwam bijna de gehele stad samen, om het Woord Gods te horen.” (Hand 13:44). En dát was de reden dat de Joden met nijd vervuld werden, want zij wilden niet dat heidenen onder het gehoor van het Woord kwamen, en daarom gingen zij Paulus “wederspreken en lasteren”. En dan zegt Paulus dat het nodig was dat eerst het Word Gods tot Israël gericht werd. Want God had met Israël een speciale bedoeling met een speciale positie. Die speciale positie was reeds van te voren voorzeggd:

- “Ik, de HERE, heb u (= Israël) geroepen in gerechtigheid, uw hand gevat, u behoed en u gesteld tot een verbond voor het volk, **tot een licht der natiën**: om blinde ogen te openen, om gevangenen uit de kerker te leiden, uit de gevangenis wie in duisternis gezeten zijn.” (Jes 42:6-7)
- “Ik stel u tot **een licht der volken**, opdat mijn heil reike tot het einde der aarde. Zo zegt de HERE, Israëls Verlosser.” (Jes 49:6-7).

Daarom zei Paulus tegen de Joden in Hand 22:14: “De God onzer vaderen (de vaderen van Israël) heeft **u** (Joden) voorbestemd om **zijn wil te leren kennen** en de Rechtvaardige te zien en een stem uit zijn mond te horen.” Hier sprak Paulus tot het Joodse volk, getuige Hand 21:39-40.

Ook de Heere wordt “een Licht der volkeren” genoemd, en wel door Simeon in de tempel:

- ^ “Nu laat Gij, Heere! Uw dienstknecht gaan in vrede naar Uw woord; Want mijn ogen hebben Uw zaligheid gezien, die Gij bereid hebt voor het aangezicht van al de volken: **Licht tot verlichting der heidenen**, en tot heerlijkheid van Uw volk Israël.” (Lucas 2:28-30).

Zo zien we dat de Heere zelf als een “Licht” aan het hoofd van Israël zal staan, en dat Israël ook als een licht der volkeren zal zijn. Dát is Gods bedoeling met Zijn volk, en dáárom moest het heil door Paulus **eerst** aan de Joden in de verstrooiing worden gebracht.

Want wanneer zij tot geloof gekomen zouden zijn, dan zouden zij inderdaad die positie “tot een licht der natiën” hebben ingenomen. Maar de Joden verstonden het niet! Over de heidenen lezen we het tegendeel:

- ^ “Toen nu de heidenen dit hoorden, verblijdden zij zich en verheerlijkten het woord des Heren; en allen, die bestemd waren ten eeuwigen leven, kwamen tot geloof; en het woord des Heren verbreidde zich door het gehele land. (Hand 13:48-49).

Dit was de situatie gedurende de **gehele** Handelingen periode. Waarbij we moeten bedenken dat de heidenen, die tot geloof kwamen, deel kregen aan de zegeningen van Israël, deel kregen aan de beloften voor Israël. Zij werden als wilde loten geënt op de saprijke edele olijf, niet meer en niet minder.

Op het einde van Handelingen, toen Paulus na een lange reis in Rome was aangekomen, was ook het eerste wat hij deed, om de Joodse leiders in Rome bij zich te roepen. (Hand 28:17).

- ^ “En nadat de Joden een dag met hem hadden afgesproken, kwamen verscheidenen tot hem in zijn verblijf, wie hij met nadruk het Koninkrijk Gods voorstelde, pogende hen te overtuigen ten opzichte van Jezus, uit de wet van Mozes en de profeten, van de vroege morgen tot de avond toe. En sommigen gaven wel gehoor aan hetgeen gezegd werd, maar anderen bleven ongelovig; en zonder het eens geworden te zijn, gingen zij uiteen.” (Hand 28:23-25).

Paulus deed een hele lange dag niets anders dan voor Joden bekende dingen uit het Oude Testament betreffende de Christus uit te leggen. Dingen die ze uit de bekende Schriften konden weten. Hij verkondigde geen nieuwe dingen, maar zaken, waar misschien een sluier overheen lag, maar die reeds geschreven stonden. Ze hadden dan ook geen excuus. Enkelen gaven gehoor aan Paulus woorden, en geloofden, maar de anderen waren **willens en wetens** ongelovig. En dan is na zoveel “herkansing” voor Israël, voor God tijdelijk de maat vol. Dan zegt Paulus tegen Israël:

- ^ “Terecht heeft de heilige Geest door de profeet Jesaja tot uw vaders gesproken, zeggende: Ga heen tot dit volk en zeg: Met het gehoor zult gij horen en gij zult het geenszins verstaan, en ziende zult gij zien en gij zult het geenszins opmerken; want het hart van dit volk is vet geworden, en hun oren zijn hardhorend geworden, en hun ogen hebben zij toegesloten, opdat zij niet zien met hun ogen en met hun oren niet

- ♣ horen en met hun hart niet verstaan en zij zich bekeren, en Ik hen zou genezen. Het zij u dan bekend, dat dit heil Gods aan de heidenen gezonden is; die zullen dan ook horen! [En nadat hij dit gezegd had, gingen de Joden al redetwistende heen.]” (Hand 28:25-29).

Dit is een heel cruciaal punt in de geschiedenis voor Israël. Hier wordt een profetie vervuld, die reeds drie maal in de Schrift is uitgesproken. We vinden woorden van gelijke strekking in Jes 6:9-10, en in Ez 12:2. en in Mat 13:14-17. Met deze uitspraak van Paulus wordt Israël op een zijspoor gezet. Gods Plan met Israël, en het aanstaande Koninkrijk is voorlopig niet meer aan de orde. En het wordt nog erger voor Israël, want niet alleen dat het volk door God terzijde wordt gezet, maar ook hun stad met hun tempel wordt verwoest in het jaar 70 na Chr. De tempeldienst werd daarmee onmogelijk. De edele olijf was omgehakt! Wat nu? Niemand uit de heidenen die tot geloof kwam kon nog geënt worden op die olijfboom. God had door hun ongeloof Israël tijdelijk (nu al ca. 2000 jaar) terzijde gezet.

Het jaar 70 had dus, met de verwoesting van Jeruzalem en de verstrooiing der Joden, de (tijdelijke) nationale verwerping van Israël zichtbaar bevestigd. Gedurende bijna 2000 jaren had de Here geduld en genade betoond jegens Zijn uitverkoren, maar weerspanning volk. Steeds waren de andere volken op de achtergrond gebleven, want Israël was het centrum van het wereldgebeuren volgens Gods voornemen.

Al de **gelovigen** uit Israël en de volken, hadden gedurende de periode van Handelingen geleefd in de atmosfeer van het nabij zijnde Koninkrijk op aarde, en hadden de spoedige komst in heerlijkheid van de Messias verwacht. Wanneer we proberen ons in die tijd te verplaatsen, en de geestesgesteldheid van de gelovigen van die tijd proberen in te denken, dan kunnen we ons misschien voorstellen wat een donderslag de zichtbare verwerping van Israël is geweest. En dan wordt bovendien duidelijk wat een belangrijke mijlpaal het jaar 70 in de heilsgeschiedenis vormt.

Tot op dat ogenblik (Handelingen 28) had de Schrift en al wat door Gods boodschappers verkondigd werd, louter en alleen op Israël gewezen, wat de volkeren betreft. Alle zegeningen hingen af van dit volk, of konden slechts verkregen worden in relatie met dit volk. Wat bleef er dan over nu Israël verdween? Waarop kon men nu nog steunen? Zou Gods voornemen schipbreuk geleden hebben? Hadden de profeten, de apostelen en de Heere Zelf zich vergist? De Twaalven vormden een zichtbare autoriteit in Jeruzalem, die paste bij een zichtbare gemeenschap, door de gelovigen van Israël gevormd. Maar wat bleef er van dit alles over, nu dat volk verworpen werd (terzijde gezet werd) en Israël een tijdlang niet meer centraal zou staan in Gods handelen? Jeruzalem was verwoest, er was geen tempel en dus ook geen tempeldienst meer.

Begrijpen we de geestelijke ontredde van die tijd? Wat bleef er over van alle beloften? In dit alles was er een lachende “derde”, die vond het prima, dat Israël, Gods oogappel, terzijde was gezet. Door alle tijden heen had hij al geprobeerd dat volk van God af te leiden,

en het leek erop dat het hem nu echt gelukt was. Deze persoon is satan. Maar we zullen de volgende keer zien dat hij ook in dezen het onderspit heeft gedolven.

Het is bijzonder jammer dat deze “mijlpaal” (Hand 28:28) niet door de gelovigen van toen, en ook niet door latere gelovigen is verstaan. Een uitzondering daargelaten.

Tot op de dag van vandaag heeft het christendom deze mijlpaal niet onderscheiden. En als we proberen deze mijlpaal een plaats te geven in Gods Woord, dan gebeurt het menigmaal dat we als dwaal-leraars worden weggezet, omdat het niet past in de leer der kerk, of in de mening van de plaatselijke gemeente.

Uit bovengeschetste voedingsbodem heeft zich dan geleidelijk een **menselijk** stelsel gevormd, waarin geen plaats was voor de **latere leer** (later meer hierover) van Paulus, en waarin men niettegenstaande alle gebeurtenissen nog steeds op de apostelen der besnijdenis dacht te kunnen steunen. Men kon natuurlijk niet meer vasthouden aan álles wat de profeten en de apostelen verkondigd hadden. Men had in het verleden te veel overgenomen van de Joodse begrippen en de profetie te letterlijk opgevat, die zouden nu moeten worden aangepast aan de nieuwe situatie.

Zo ontstond de volgende oplossing: De christengemeente zou Israël nu vervangen.

Sterker nog, het is die gemeente die nu het ware Israël vormde en al wat aan dat volk beloofd was bleek nu bestemd te zijn voor die gemeente.

De meeste dingen moest men **geestelijk** verstaan, niet letterlijk en men moest nu vele zaken herzien en aanpassen aan de nieuwe toestand. Natuurlijk kon men alle Joodse inzettingen niet behouden, maar men ging ze zoveel mogelijk verchristelijken. Toen men eenmaal zo ver was, kon men geen rekening meer houden met Paulus, die in zijn laatste brieven in het geheel niet meer van een (geestelijk) volk Israël spreekt, en ook niet over inzettingen, maar over allerlei onbegrijpelijke dingen waarover tot dan toe geen mens gesproken had, en die niet waren te onderzoeken in de toen bekende Schriften. (Efeze 3:8). **Zo had de mens dit alles bedacht.....!**

En de mens bedacht nog veel meer. Zo las ik enige tijd geleden een stukje van de kerkorde van een niet nader te noemen kerk in Nederland. Deze kerkorde (220 pagina's) is in 2007 opnieuw herbevestigd. We noemen dit niet om ergens tegen aan te schoppen, maar om duidelijk te maken dat er door menselijk ingrijpen heel veel mis is gegaan, en nog steeds veel mis gaat omtrent de uitleg van Gods Woord. We lezen:

Artikel 52 van de kerkorde (2007):

- ▲ “De dienaren des Woords evenals de hoogleraren in de theologie en de docenten aan de Theologische Universiteit zullen hun instemming betuigen met de drie formulieren van enigheid, te weten de Nederlandse Geloofsbelijdenis, de

- ▲ Heidelbergse Catechismus en de Dordtse Leerregels, door ondertekening van het daarvoor bestaande ondertekeningsformulier. De dienaren die dit weigeren, zullen door de kerkenraad of de classis de facto in hun dienst worden geschorst, totdat zij na samenspreking bereid zijn tot ondertekening. Indien zij halsstarrig blijven weigeren, zullen zij geheel uit hun ambt worden ontzet.”

Deze “dienaren des Woords moeten hun instemming betuigen aan door mensen geïnterpreteerde geschriften, doen ze dat niet, dan worden ze uit hun ambt gezet.

Maar het gaat nog verder:

- Art 52, 2a: “De synode spreekt uit, dat de drie formulieren van enigheid zich duidelijk uitdrukken inzake de persoonlijke wederkomst van Christus en dat het **niet** gereformeerd is te leren, dat Christus duizend jaar zichtbaar en lichamelijk op aarde zal regeren, **aangezien dit strijdt tegen Gods Woord, zodat het niemand geoorloofd is, dit gevoelen te leren of te verbreiden.** (in 1872 vastgesteld, en als laatste in 2007 bevestigd).”

Hier staat, dat het gereformeerde voorgangers niet geoorloofd is te leren dat Christus duizend jaar zichtbaar en lichamelijk op aarde zal regeren. Men beweert dat dit strijdt tegen Gods Woord, terwijl het zeer duidelijk in het Woord wordt aangegeven dat Christus werkelijk 1000 jaar zal regeren als Koning over Israël, en vanuit Israël met een ijzeren roede over de gehele aarde. (Openb 12:5, 19:15).

En als laatste:

- Art 52, 2b: “Er is **geen schriftuurlijke grond** voor de leer van een lichamelijke opstanding van de gelovigen vóór de algemene opstanding, noch ook van een regering van de heiligen op aarde gedurende duizend jaren, noch voor een periode van aardsgetinte christocratie. Derhalve blijven de....(naam weggelaten)....Kerken bij de bepalingen van de synoden van 1863, 1872, 1879 en 1931 en moet het iedere dienaar des Woords **verboden worden**, zijn persoonlijk gevoelen aangaande het duizendjarig rijk en de leer van de tweeërlei opstanding in woord en geschrift te verbreiden als de leer van de Heilige Schrift.”

Dit is duidelijk valse leer, en ontkrachting van Gods Woord, hetgeen wordt vastgelegd in menselijke geschriften, die bindend zijn in de verkondiging van die kerken.

Dit zijn slechts enkele voorbeelden van de eigendunkelijke wijsheid van de mens. Deze dwalingen kunnen twee redenen hebben, ofwel men dacht het zelf beter te weten, ofwel men verstond niet wat in Gods Woord geschreven staat.

Maar wanneer we het Woord omtrent dit onderwerp bestuderen, dan vinden we volkomen duidelijkheid wanneer het gaat over de 1000 jaar, waarin Christus als Koning zal heersen in Jeruzalem. Allereerst lezen we in Openbaring 19, nadat Israël een tijd van grote verdrukking te verduren heeft gehad:

- “Halleluja! Want de Here, onze God, de Almachtige, heeft het koningschap aanvaard. Laten wij blijde zijn en vreugde bedrijven en Hem de eer geven, want de bruiloft des Lams is gekomen en zijn vrouw (= gelovig deel van Israël) heeft zich gereedgemaakt.”(Open 19:6-7)

Vervolgens lezen we:

- ^ “En ik zag de hemel geopend, en zie, een wit paard; en Hij, die daarop zat, wordt genoemd Getrouw en Waarachtig, en Hij velst vonnis en voert oorlog in gerechtigheid. En zijn ogen waren een vuurvlam en op zijn hoofd waren vele kronen en Hij droeg een geschreven naam, die niemand weet dan Hijzelf. En Hij was bekleed met een kleed, dat in bloed geverfd was, en zijn naam is genoemd: **het Woord Gods**. 14 En de heerscharen, die in de hemel zijn, volgden Hem op witte paarden, gehuld in wit en smetteloos fijn linnen. 15 En uit zijn mond komt een scherp zwaard, om daarmee de heidenen te slaan. En Hijzelf zal hen hoeden met een ijzeren staf en Hijzelf treedt de persbak van de wijn der gramschap van de toorn Gods, des Almachtigen. 16 En Hij heeft op zijn kleed en op zijn dij geschreven de naam: **Koning der koningen** en **Here der heren.**” (Open 19:12-16).

Het behoeft geen betoog, over Wie hier gesproken wordt. Het betreft hier onze Heiland, Christus Jezus, onze Heere, die het Koningschap op Zich neemt.

En dan komen we bij Openbaring 20, waar we lezen over de gelovigen, die de grote verdrukking hadden stand gehouden. De Bijbel beschrijft het als volgt:

- ^ “Johannes zag in een gezicht de zielen van hen, die onthoofd waren om het getuigenis van Jezus en om het woord van God, en die noch het beest noch zijn beeld hadden aanbeden en die het merkteken niet op hun voorhoofd en op hun hand ontvangen hadden; en zij werden weder levend en heersten als koningen met Christus, duizend jaren lang.” (Openb 20:4).

Hier is toch duidelijk sprake van een heersen van 1000 jaar tezamen met de Koning der Koningen. Tevens is hier sprake van een opstanding. Er staat:

- ^ “Dit is de eerste opstanding. Zalig en heilig is hij, die deel heeft aan de eerste opstanding: over hen heeft de tweede dood geen macht, maar zij (die behoren tot de eerste opstanding) zullen priesters van God en van Christus zijn en zij zullen met Hem als koningen heersen, [die] duizend jaren.”(Openb 20:5-6). De overige doden werden niet weder levend, voordat de duizend jaren voleindigd waren. (Openb 20:5).

Tijdens die 1000 jaar heeft satan geen macht op aarde, want hij zal door een engel uit de hemel gegrepen worden, en zal vastgebonden in een afgrond worden geworpen. Deze afgrond zal boven hem worden gesloten en verzegeld, zodat hij de volkeren in die duizend jaar niet zou kunnen verleiden. (Openb 20:1-3).

We weten dat de geschiedenis van de aarde sinds de herschepping van Gen 1 ongeveer zesduizend jaar oud is. Wanneer we nu de tekst van 2 Petr 3:8 toepassen, waar staat “dat één dag bij de Here is als duizend jaar en duizend jaar als één dag”, dan mogen we die zesduizend jaren zien als zes dagen, en de voor de deur staande 1000 jaar als de zevende dag. Wanneer we bovendien denken aan wat er in de wet was geschreven, die de Heere aan Mozes had gegeven, betreffende de zevende dag, namelijk:

- “Gedenk de sabbatdag, dat gij die heiligt; **zes dagen** zult gij arbeiden en al uw werk doen; maar de zevende dag is de sabbat van de HERE, uw God; dan zult gij geen werk doen, gij noch uw zoon, noch uw dochter, noch uw dienstknecht, noch uw dienstmaagd, noch uw vee, noch de vreemdeling die in uw steden woont. Want in zes dagen heeft de HERE de hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en **Hij rustte op de zevende dag**; daarom zegende de HERE de sabbatdag en heiligde die.” (Ex 20:8-11).

Zo zal Israël onder Koningschap van Christus in de toekomst rusten op de “zevende dag” van 1000 jaar. Wanneer we bij het Woord blijven, kunnen we het ook nog anders zeggen:

- ▲ “Dan zal de Heere hun Herder zijn, en het zal hun aan niets ontbreken, Hij laat hen rusten in grazige weiden, Hij verkwikt hun ziel, Hij leidt hen in de rechte sporen om Zijns Naams wil. Zijn stok en Zijn staf die vertroosten hen, Ja, zij zullen in het huis des Heeren verblijven tot in lengte van dagen. (Ps 23)

Bovendien is er ook de profetische tekst van de profeet Hosea. Wanneer de gelovigen van Israël die grote verdrukking meemaken, zullen zij roepen uit hun benauwdheid tot de Heere:

- ▲ “Komt, laat ons wederkeren tot de HERE! Want Hij heeft verscheurd, en zal ons helen; Hij heeft geslagen, en zal ons verbinden. Hij zal ons **na twee dagen** doen herleven, ten derden dage zal Hij ons oprichten, en wij zullen leven voor zijn aangezicht. Ja, wij willen de HERE kennen, ernaar jagen Hem te kennen. Zo zeker als de dageraad is zijn opgang. Dan komt Hij tot ons als de regen, als de late regen, die het land besproeit.” (Hosea 6:1-3)

Is het nu niet ongeveer 2000 jaar geleden gebeurd, dat Israël als volk (tijdelijk) terzijde werd gezet door God? Toen werd ook de tempel verwoest. Die 2000 jaar zijn die 2 dagen waarover Hosea spreekt. Na ongeveer 2000 jaar, of na twee dagen zal Israël (= gelovig deel) hersteld worden. Zij zullen herleven, en zij zullen leven voor het aangezicht van Christus. Dan zullen zij het verlangen hebben om de Heere te kennen. Dát zijn de dagen waarvan de profeet Jeremia zegt:

- “Zie, de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat Ik met het huis van Israël en het huis van Juda een nieuw verbond sluiten zal. Niet zoals het verbond, dat Ik met hun vaders gesloten heb ten dage dat Ik hen bij de hand nam, om hen uit het land Egypte te leiden: mijn verbond, dat zij verbroken hebben, hoewel Ik heer over hen ben, luidt het woord des HEREN. Maar dít is het verbond, dat Ik met het huis van Israël sluiten zal na deze dagen, luidt het woord des HEREN: Ik zal mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven, Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn.” (Jer 31:31-33).

Geweldig om te zien hoe harmonieus Gods Woord in elkaar zit. Misschien denkt u, wat heeft dit alles te maken met ons onderwerp “**Hem Kennen**”? Maar beste lezer, wanneer we Gods Woord niet ten volle geloven, en wanneer we Gods Woord niet recht indelen, en in de juiste context lezen, is het onmogelijk om **Hem recht te kennen**. Dáárom zijn deze dingen van groot belang.

Intussen zat Paulus in Rome niet stil.

- ^ “Hij bleef de volle termijn van twee jaar in zijn eigen gehuurde woning, en ontving **allen**, die tot hem kwamen, predikende het Koninkrijk Gods, en onderricht gevende aangaande de Here Jezus Christus met alle vrijmoedigheid, zonder enige belemmering.” (Hand 28:30-31).

Hem Kennen..... (deel 14)

De laatste keer zijn we geëindigd met Hand 28, waar we lazen dat Paulus de volle termijn van twee jaar in zijn eigen gehuurde woning verbleef, en ontving **allen**, die tot hem kwamen, predikende het Koninkrijk Gods, en onderricht gevende aangaande de Here Jezus Christus met alle vrijmoedigheid, zonder enige belemmering.” (Hand 28:30-31). En wat Paulus in Rome predikte, nadat Israël terzijde was gezet, daarmee gaan we nu verder.

Het is goed dat we in dezen beseffen, dat Paulus onmogelijk kon doorgaan met dezelfde verkondiging als in de Handelingen. Immers, Israël was door God op een zijspoor gezet. De edele olijfboom was omgehakt. Niemand kon meer geënt worden op die edele olijf, oftewel in Israël worden ingelijfd. Niemand kon nog delen in de zegeningen die voor Israël waren bestemd. De tekenen en wonderen, waardoor Israël zou mogen zien, verstomden. De tijd van de verborgenheid brak aan.

Immers de tijd die toen aanbrak, en waarin wij nu nog leven wordt nergens in het Oude Testament genoemd, die was totaal verborgen.

Israël was geworden Lo-Ammi (= niet Mijn volk). Een beeld hiervan lezen we in Hosea, waar Gomer, de vrouw van Hosea een tweede zoon kreeg, en de Heere zei: “Noem hem Lo-Ammi, want gij zijt mijn volk niet en Ik zal de uwe niet zijn.” (Hosea 1:9). Maar gelukkig stopt het daar niet mee, want we lezen verder:

- ^ “Eens echter zullen de kinderen Israëls talrijk wezen als het zand der zee, dat niet te meten of te tellen is. En ter plaatse waar tot hen gezegd wordt: Gij zijt mijn volk niet (= Lo-Ammi) – zullen zij genoemd worden kinderen van de levende God. Dan zullen de kinderen van Juda en de kinderen van Israël zich bijeenscharen, één hoofd (Christus) over zich stellen, en optrekken uit het land; want groot zal de dag van Jizreël zijn. Zegt tot uw broeders: Ammi (= Mijn volk), en tot uw zusters: Ruchama (= ontferming).” (Hosea 1:10-12).

Zo zien we dat de namen van de kinderen van Hosea veel vertellen over de geschiedenis van Israël.

Wanneer we hoofdstuk 1 van Hosea in zijn geheel lezen, dan zien we dat na vers 9, waar Israël Lo-Ammi wordt (= verleden), de geschiedenis in vers 10 gewoon doorgaat naar het ontstaan van Ammi (= toekomst). Maar wij mogen weten dat er tussen vers 9 en vers 10 een periode zit van ongeveer 2000 jaar, die niet genoemd wordt, die verborgen is, en waarin wij nu leven. Daarom wordt het ook de tijd van de verborgenheid genoemd. Van dergelijke voorbeelden zijn er meerdere in Gods Woord terug te vinden.

Bovendien zijn de zegeningen die in de Handelingen voor Israël golden, ook daadwerkelijk voor Israël bestemd, en voor niemand anders. Niemand, geen groep of persoon, kan zich deze voor Israël bestemde zegeningen toe-eigenen, zonder geweldige verwarring te stichten. Israël heeft toen in de Handelingen periode hun geweldige zegeningen en toekomst door geestelijke blindheid niet gezien en niet ontvangen.

Maar Gods beloften zijn onberouwelijk, en blijven staan voor Israël, en ál Gods beloften zullen daarom in de toekomst in vervulling gaan voor het gelovig overblijfsel van Israël. Dát is de tijd waarvan de Heere zegt:

^ “Dan zal Ik haar (Israël) voor Mij zaaien in het land, en Mij ontfermen over Lo-Ruchama, en tot Lo-Ammi zeggen: Gij zijt mijn volk. En hij (Israël) zal zeggen: Mijn God!” (Hosea 2:22). Gods plannen falen niet!

Om de dingen die Paulus predikte vóór en ná Handelingen 28:28 goed te kunnen onderscheiden, is het van belang om de brieven die Paulus heeft geschreven in de goede context te plaatsen.

Want we zullen in de brieven die Paulus IN de Handelingen heeft geschreven een ander evangelie ontdekken, dan in de brieven, die Paulus NA de Handelingen heeft geschreven. Daarom heb ik voor de duidelijkheid onderstaand schema toegevoegd:

Vóór Handelingen 28:28 zijn geschreven:

Jacobus.....	45 na Chr.
Judas.....	46 na Chr.
1 Thess	53 na Chr. (1)
2 Thess.....	53 na Chr. (2)
Hebreeën.....	53 na Chr. (3)
1 Johannes.....	56 na Chr.
2 Johannes.....	56 na Chr.
3 Johannes	56 na Chr.
1 Korinthe.....	57 na Chr. (4)
2 Korinthe.....	57 na Chr. (5)
Galaten.....	57 na Chr. (6)
Romeinen.....	58 na Chr. (7)
1 Petrus.....	60 na Chr.
2 Petrus.....	60 na Chr.

(1 – 7 van Paulus)

Ná Handelingen 28:28 zijn geschreven:

Efeziërs.....	(1)
Kolossenzen.....	(2)
Filemon.....	(3)
Filippenzen.....	(4)
1 Timotheüs.....	(5)
Titus	(6)
2 Timotheüs.....	(7)

En tot slot nog de Openbaringen, die handelt over de toekomstige geschiedenis van Israël.

(1 – 7 van Paulus)

De Brieven die in de gevangenis geschreven werden

Dit zijn de brieven die Paulus schreef geheel aan het einde van de tijd van Handelingen, o.a. de brief aan de Efeziërs, Filippensen, Kolossensen en de tweede aan Timotheüs. Eén van hun kenmerken is dat ze in de gevangenis geschreven werden.

Vóór we deze brieven nader onderzoeken, willen we de aandacht vestigen op enkele aanwijzingen, die ons laten zien dat Paulus, op het einde van Handelingen, zijn (hemelse) boodschap volledig had gebracht in de Handelingen. Als hij te Milete afscheid neemt van de ouderlingen van Efeze (Hand. 20:17), zegt hij:

- ▲ “Gijlieden weet ... hoe ik niets achtergehouden heb van hetgeen nuttig was, dat ik u niet zou verkondigd en geleerd hebben, in het openbaar en bij de huizen, betuigende, beiden Joden en Grieken, de bekering tot God en het geloof in onze Here Jezus Christus”, en verder: “Want ik heb niet achtergehouden dat ik u niet zou verkondigd hebben **al de raad Gods.**”

Al wat betreft de nieuwe geboorte en de rechtvaardiging, was door Paulus verkondigd, niets was verborgen. Hij herinnert er ook aan dat hij niet verder gaat dan wat **Mozes en de Profeten** leerden:

“Betuigende beiden, klein en groot, niets zeggende buiten hetgeen de Profeten en Mozes gesproken hebben, dat geschieden zou” (Hand. 26:22).

Al wat hij dus schreef gedurende de tijd der Handelingen, in de brieven aan de Romeinen, Korinthiërs, Galaten, Tessalonicensen, valt daaronder, en **was na te speuren in Mozes en de Profeten.**

Maar hij verwijst ook naar een nieuwe boodschap:

- ▲ “Maar ik acht op geen ding, noch houd mijn leven dierbaar voor mijzelf, opdat ik **mijnen loop met blijdschap mag volbrengen,** en de dienst, welken ik van de Here Jezus ontvangen heb, om te betuigen **het Evangelie der genade Gods**” (Hand. 20:24).

Het is pas in zijn laatste brief, namelijk 2 Timotheüs, dat hij zegt zijn loopbaan **voleindigd** te hebben (2 Tim. 4:7). De blijde boodschap der genade Gods, houdt nog meer in dan de nieuwe schepping, die hij in de Handelingen had gepredikt. Want het einddoel is de volmaaktheid, wanneer God alles in allen zal zijn. Paulus moest die boodschap dus **vervullen**.

In zijn gevangenschapsbrieven lezen we dan ook van een nieuwe bedeling, **die der genade Gods**, een verborgenheid, die alleen aan hem was geopenbaard (Ef 3:2-3). Zo eerst kon hij het Woord Gods **vervullen** (Kol. 1:25). Paulus ontving inderdaad meerdere openbaringen. De Here is hem niet alleen verschenen op de weg naar Damascus, doch ook later (Hand. 26:12-16). Vooral vers 16 op het einde, waar de Heere reeds aan Paulus beloofde "dat Ik aan u verschijnen zal".

Laten we dus die **volheid van genade** onderzoeken, die behoudenis van God die tot de volken gezonden werd (Hand. 28:28) nadat Israël als volk tijdelijk ter zijde was gezet.

Een nieuwe Boodschap

In de eerste plaats moeten we nu nagaan of het onderwijs dat Paulus in zijn laatste brieven geeft, slechts de uitbreiding is van zijn boodschap in de tijd van Handelingen, of dat het een nieuwe boodschap is. Na grondig onderzoek zijn wij op grond van Gods Woord tot de overtuiging gekomen dat het werkelijk over iets nieuws gaat, over een **nieuwe sfeer van zegening**, over een nieuwe geestelijke positie waartoe de gelovige kan komen.

In deze boodschap bereikt men de volmaaktheid, die schepping en aionen (= eeuwen) te boven gaat.

Natuurlijk is dit onderwijs in een bepaald opzicht de voortzetting van het vroeger onderwijs. God komt tot zijn doel door de aionen heen. De ene aioon (eeuw = tijdsperiode, geen 100 jaar) volgt de andere op, en ten slotte bereikt de schepping de volmaaktheid. Er is dus in deze zin, een opeenvolging, een ontwikkeling. Maar we hebben ook gezien dat deze ontwikkeling niet op geleidelijke wijze plaats heeft: De ene aioon verschilt in vele opzichten van de volgende, er zijn plotselinge veranderingen.

Het komt er nu op aan na te gaan of Paulus in zijn laatste brieven, na Handelingen 28, nog steeds over dezelfde dingen spreekt als **in** de Handelingen, of dat hij ná Handelingen zijn onderwijs slechts **vervolledigt** door ons in kennis te stellen met nieuwe openbaringen betreffende dezelfde zaken, óf dat hij over een nieuwe dingen schrijft, **die van te voren niet verkondigd waren**.

Het is niet gemakkelijk om de boodschap, die Paulus in zijn laatste brieven verkondigt, in één keer goed te verstaan en te begrijpen. Vooral gelovigen, die vastgeroest zitten in menselijke instellingen, (vergeef mij de uitdrukking, ik wil niemand kwetsen), zijn vaak door allerlei vastgestelde leringen en gewoonten, heel moeilijk in staat om de nieuwe voortgaande verkondiging van Paulus te onderscheiden. Want wanneer men om wat voor reden vast wil houden aan wat voor inzettingen ook, dan is er geen plaats om er iets nieuws voor in de plaats te zetten. Het “oude” legt dan als het ware een bedekking over het “nieuwe”.

Bovendien moet er een gezindheid aanwezig zijn, die Paulus duidelijk maakt in zijn brief aan de Filippenzen:

- “Maar alles wat mij winst was, heb ik om Christus’ wil schade geacht. Voorzeker, ik acht zelfs alles schade, omdat de kennis van Christus Jezus, mijn Here, dat alles te boven gaat. Om zijnentwil heb ik dit alles prijsgegeven en houd het voor vuilnis, opdat ik Christus moge winnen, en in Hem moge blijken niet een eigen gerechtigheid, uit de wet, te bezitten, maar de gerechtigheid door het geloof in Christus, welke uit God is op de grond van het geloof. (Dit alles) om Hem te kennen en de kracht zijner opstanding en de gemeenschap aan zijn lijden, of ik, aan zijn dood gelijkvormig wordende, zou mogen komen tot de opstanding uit de doden.” (Fil 3:7-11)

Hier staat nogal wat. Er was heel veel wat in Paulus' ogen eerst winst was. Hij was een geleerd man, opgevoed aan de voeten van de wetgeleerde Gamaliël, hij was doorkneed in de Schriften. Maar hij heeft alles schade geacht, ja heeft alles prijsgegeven en hij heeft het als vuilnis gezien. De St. Vert. noemt datgene wat we moeten prijsgeven zelfs “drek”, waar de NBG het heeft vertaald door vuilnis in Fil 3:8.

Het gaat dus om een voortgaande groei, een groei in kennis van het Woord. Maar niet alleen in kennis, maar geleid door Gods Geest betreft het heel ons wezen. We moeten door Gods genade ons geloof beleven, om zo geleidelijk alles beter te zien en te leren onderscheiden, om zo God te horen spreken door Zijn gehele Woord.

Hoe meer we bereid zijn toe te passen in ons leven, wat Paulus ons in bovenstaande tekst (Fil 3:7-11) voorhoudt, des te meer zal het mogelijk zijn op te wassen in de **rechte kennis** van het Woord.

Als kritiek zullen we te horen kunnen krijgen, dat het onnodig is om bepaalde dingen in Gods Woord te onderscheiden, omdat het hele Nieuwe Testament op alle christenen van toepassing is. Maar met zo'n opvatting leggen we een dikke sluier over de geweldige zegeningen die God ons in Zijn Woord wil openbaren door de verkondiging van Paulus. We moeten niet vergeten dat de Heere ook niet alles kon openbaren, toen Hij nog op aarde was:

- “**Nog veel heb Ik u te zeggen, maar gij kunt het thans niet dragen**; doch wanneer Hij komt, de Geest der waarheid, zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid; want Hij zal niet uit Zichzelf spreken, maar al wat Hij hoort, zal Hij spreken en de toekomst zal Hij u verkondigen. Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal het uit het mijne nemen en het u verkondigen. Al wat de Vader heeft, is het mijne; daarom zeide Ik: Hij neemt uit het mijne en zal het u verkondigen.” (Joh 16:12-15).

En ook Paulus kon in de Handelingen nog niet aan allen vaste spijs geven:

- “En ik, broeders, kon niet tot u spreken als tot geestelijke mensen, maar slechts als tot vleeselijke, nog onmondigen in Christus. Melk heb ik u gegeven, **geen vast voedsel**, want dat kondt gij nog niet verdragen. Ja, dat kunt gij ook nu [nog] niet, want gij zijt nog vleeselijk. Want als er onder u nijd en twist is, zijt gij dan niet vleeselijk, en leeft gij niet als (onveranderde) mensen?” (1 Kor 3:1-3).

Petrus wist ook dat Paulus iets anders verkondigde dan het gangbare, iets wat boven de opdracht van Petrus uitging. Hij zegt dan ook:

- ^ “Wij verwachten echter naar zijn belofte nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, waar gerechtigheid woont. Daarom, geliefden, bejijvert u in deze verwachting, onbevlekt en onberispelijk te blijken voor Hem in vrede, en houdt de lankmoedigheid van onze Here voor zaligheid, zoals ook onze geliefde broeder Paulus naar de hem gegeven wijsheid u geschreven heeft, evenals in alle brieven, wanneer hij over deze dingen spreekt. **Daarin is een en ander moeilijk te verstaan**, wat de onkundige en onstandvastige lieden tot hun eigen verderf verdraaien, evenals trouwens de overige schriften.” (2 Petr 3:13-16)

Gods Woord is geen naslagwerk, of een soort encyclopedie, waar we naar ons eigen goeddunken zomaar een willekeurige tekst uit kunnen kiezen, en die zomaar zonder context toepassen. Er zit een voortgaande ontwikkeling in het Woord, en Paulus bidt niet voor niets

- “dat onze Liefde voor het Woord steeds meer overvloedig moge zijn in helder inzicht en alle fijngevoeligheid, om te onderscheiden, waarop het aankomt. Dán zult gij rein en onberispelijk zijn tegen de dag van Christus, vervuld van de vrucht van gerechtigheid, welke door Jezus Christus is, tot eer en prijs van God.” (Fil 1:9-11)

Graag wil ik deze zo belangrijke tekst ook nog citeren uit de St Vert, omdat het daar mijns inziens nog beter wordt uitgedrukt:

- “En dit bid ik God, dat uw liefde nog meer en meer overvloedig worde in erkenenis en alle gevoelen; Opdat gij beproeft de dingen, die daarvan verschillen, opdat gij oprecht zijt, en zonder aanstoot te geven, tot den dag van Christus; Vervuld met vruchten der gerechtigheid, die door Jezus Christus zijn tot heerlijkheid en prijs van God.” (Fil 1:9-11)

Het helder inzicht en de fijngevoeligheid om te onderscheiden heeft alles te maken met onze Liefde tot Gods Woord, met onze Liefde tot de Waarheid. En wanneer we in alle oprechtheid omgaan met het Woord, zullen we ontdekken hoe ingenieus Gods Woord in elkaar zit, en zal door geestelijk inzicht onze liefde tot dat Woord alleen maar toenemen. Dán zullen we ontdekken met welke geweldige zegeningen we in Christus Jezus, onze Heere gezegend zijn.

Paulus zegt tegen Timotheüs dat hij aan zijn toehoorders de dingen die hij van Paulus heeft geleerd bij de mensen in herinnering moet blijven brengen. Bovendien moet men geen woordenstrijd voeren, die tot niets nut is, (ja) verderf brengt aan wie ernaar horen. (2 Tim 2:14).

Maar..., vervolgt Paulus door de inspiratie van Gods Geest:

- ▲ “Maak er ernst mede u wèl beproefd ten dienste van God te stellen, als een arbeider, die zich niet behoeft te schamen, doch rechte voren trekt bij het brengen van het woord der waarheid.” (2 Tim 2:15).

Waarom ik zo indringend op al deze dingen inga? Beste lezer, het is van het allergrootste belang voor ons, in deze tijd van Gods rijke genade, om het gehele Woord vast te houden en recht in te delen. Daarbij bedenkende dat

- ▲ “Al de Schrift van God is ingegeven, en nuttig is tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is; Opdat de mens Gods **volmaakt** zij, tot alle goed werk **volmaaktelijk** toegerust.” (2 Tim 3:16-17).

Daarbij behoeven we voor geen enkele kritiek bang te zijn als we het gehele Woord, inclusief het onderwijs van de apostel Paulus, vasthouden en recht indelen. We hoeven ons er niets van aan te trekken “wat men er wel van denkt”, wanneer we nieuwe inzichten krijgen. Het gaat er alleen maar om wat God ons in Zijn Woord wil meedelen.

Wanneer we alles op hetzelfde niveau plaatsen, dan onderscheiden we het verschil in openbaring van de verborgenheid niet, en dan komen we onontkomelijk tot allerlei moeilijkheden en schijnbare tegenstellingen. Dan worden we ontmoedigd, vinden we waarschijnlijk alles nogal moeilijk te verstaan, en het gevaar is levensgroot om dan tot afbrekende Schriftkritiek te komen, zoals zo vaak reeds is gebeurd.

Er is geen ware, geestelijke kennis zonder liefde, maar ook geen ware en volle liefde zonder kennis van de Schrift. Wanneer God ons de gehele Schrift gegeven heeft, en niet slechts enkele teksten die we met voorliefde lezen, dan is dat omdat alles nuttig is.

Als er werkelijke liefde tot de volle waarheid is, kunnen we werkelijk Gods Woord leren verstaan, en en een verrassende kennis op doen. Daarbij wel bedenkende dat het niet onze inspanning of verdienste is die telt, maar Gods werking in ons. God wil in ons werken en ons verstand verlichten, zodat we Hem kunnen horen spreken door middel van zijn geschreven Woord. Alles wat we moeten doen is Hem - bewust of onbewust - niet weerstaan."

Nu zijn we nog niet toegekomen om aan de hand van het Woord te zien wat Paulus predikte na de Handelingen. Dat gaan we de volgende keer echt doen in deel 15.

Hem Kennen..... (deel 15)

De Boodschap van Paulus ná de Handelingen periode

Paulus' leven en werk eindigde in gevangenschap te Rome. In die tijd schreef hij een aantal brieven, waarin hij o.a. het (grote) geheimenis (St. Vert “verborgenheid”) bekend mocht maken. Hij beschouwde dat als een groot voorrecht, want het ging daarbij om de **'onnaspeurlijke rijkdom van Christus'**.

Een onnaspeurlijke verborgenheid, die in God verborgen was gebleven in alle voorgaande eeuwen. Dát mocht Paulus gaan verkondigen toen hij in Rome gevangen zat. Het was dus een niet na te speuren verborgenheid. Niemand wist er iets van tót die tijd.

- ^ “Mij, verreweg de geringste van alle heiligen, is deze genade te beurt gevallen, aan de heidenen de **onnaspeurlijke rijkdom van Christus** te verkondigen, en in het licht te stellen (wat) de bediening van het geheimenis (inhoudt), dat van eeuwen her verborgen is gebleven in God, de Schepper van alle dingen, opdat **thans** door middel van de gemeente aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden, naar het eeuwige voornemen, dat Hij in Christus Jezus, onze Here, heeft uitgevoerd.” (Ef 3:8-11).

Wat betekent die verborgenheid en hoe is die boodschap destijds ontvangen? En was het echt iets nieuws, of was het een uitdieping van datgene wat reeds bekend was? Dat gaan we in het vervolg van deze studie behandelen.

Wanneer we naar de eerste drie hoofdstukken van de Efeze brief kijken, dan kunnen we een opbouw van die hoofdstukken ontdekken. Want als we dat zien, dan kunnen we het geheel beter begrijpen. In de eerste 4 verzen van hoofdstuk 1 lezen we dat er vóór de nederwerping der kosmos een **verkiezing** is geweest.

- “Paulus, door de wil van God een apostel van Christus Jezus, aan de heiligen en gelovigen in Christus Jezus, die [te Efeze] zijn; genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Here Jezus Christus. Gezegend zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons met allerlei (grondtekst: “alle”) geestelijke zegen in de hemelse gewesten gezegend heeft in Christus. Hij heeft ons immers in Hem **uitverkoren vóór** de grondlegging der wereld (Grondtekst: “nederwerping der kosmos”), opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor zijn aangezicht. In liefde heeft Hij ons tevoren ertoe bestemd als zonen van Hem te worden aangenomen door Jezus Christus, naar het welbehagen van zijn wil, tot lof van de heerlijkheid zijner genade, waarmede Hij ons begenadigd heeft in de Geliefde.” (Efeze 1:1-5)

Dus toen al, vóór de nederwerping der kosmos, heeft God in Zichzelf een verkiezing gedaan. Die verkiezing die God heeft gedaan betreft het feit dat Hij gelovigen kiest, die heilig en onberispelijk zouden zijn voor Zijn aangezicht. En Hij heeft die uitverkorenen in liefde ertoe bestemd om als zonen van Hem te worden aangenomen door Jezus Christus.

Eigenlijk staat er in het Grieks dat zij geadopteerd zijn, aangenomen tot zonen. Zoals er nog twee zonen zijn geadopteerd, namelijk het volk van Israël is ook geadopteerd als zoon van God. En ook nog de gemeente van eerstgeboren, van eerstelingen, is geadopteerd door God als zoon van God. God heeft eigenlijk een adoptie gedaan van drie zonen.

Een Nieuwe Eenheid

Gods Woord spreekt over meerdere "eenheden" of van verschillende gemeenten. Allereerst die van Israël als Gods uitverkoren volk. Het is een aardse eenheid, die in de toekomstige aion (= eeuw) zal verwezenlijkt worden als JaHWeH-Christus 'eeuwig' in hun midden zal wonen (Ezech. 43:7; Zef. 3:15-17) en als de "naam der stad" zal zijn: de HERE is hier (Ezech. 48:35). Dan zal er geen scheiding meer zijn tussen de twaalf stammen. Er zal op aarde een eenheid bestaan, een zichtbare Gemeente (= in dit geval Israël), die de gehele aarde tot zegen zal zijn.

Ten tweede is er de hemelse groep, die één is in Christus (Gal. 3:28). Deze boodschap werd door Paulus in de Handelingen verkondigd. Allen die hieraan deel hebben, hebben deel aan de Abramitische zegeningen, de gelovigen die er deel van uitmaken zijn met Hem gekruisigd en dood (Rom. 6:4-8). Zij behoren tot die "gemeente", die de Heere bij Zijn komst op aarde tegemoet zullen gaan in de lucht. Allen zijn in één Geest, "tot in" één lichaam gedoopt (1 Kor. 12:13). Dit "lichaam" was van Christus. Het behoorde Hem toe. Deze zoon is **van** Christus (Gal. 3:29).

En ten derde vinden we in het Woord die zoon, die genoemd wordt "Het Lichaam van Christus". Deze zoon is als enige reeds uitverkoren **vóór** de nederwerping der kosmos, zo lezen we in Efeze 1:4. En wanneer we kijken naar die ander twee zonen, wanneer die zijn geadopteerd, dan zien we in het Woord, dat die zijn geadopteerd **vanaf** de nederwerping der kosmos (grondtekst), of zoals er staat in de NBG51 "sinds" de grondlegging der wereld.

Deze adopties heeft God neergelegd in een akte. Zo was het ook bij de Romeinen, want als een Romeinse vader zonen wilde adopteren, die eigenlijk niet van hem waren, dan ging hij met zo'n zoon naar het stadsbestuur, en daar werd in een adoptie-akte vastgelegd, dat die persoon **de zoon van die vader** werd, en dan kreeg de geadopteerde **de naam van de vader**. Dan mocht de zoon wonen **in het huis van de vader**. En bovendien werd de zoon daarmee een **erfgenaar van de vader**. De zoon had vanaf dat tijdstip recht op een erfdeel. En dat beeld moeten we goed vasthouden, want daar gaat het om, het gaat om een erfdeel.

Het gaat om een roeping, we zijn **geroepen om erfgenaar te zijn**, om een erfdeel te ontvangen.

En zo zijn alle drie zonen geroepen om erfgenaar te zijn. En alle drie erven een erfdeel.

Elk erfdeel van de verschillende zonen gaat over verschillende gedeelten van Gods schepping:

- Het erfdeel van het Lichaam van Christus ligt in het bovenhemelse, de hemel der hemelen, of in het Woord ook wel het Heilige der Heiligen genoemd. **Deze zoon is geplaatst IN Christus op dezelfde plaats als Christus.**
- Het erfdeel van de gemeente der eerstgeborenen ligt in het Heilige, in de hemel, in datgene wat wij zien, de sterrenhemel, wolkenhemel, de lucht. **Deze zoon is VAN Christus.**
- En het erfdeel van de laatste zoon, het volk van Israël ligt hier op de aarde. **Deze zoon regeert met Christus 1000 jaar op deze aarde.**

Waarom heeft God nu besloten om voor de eeuwen, voor de nederwerping der kosmos, dat hij naar de raad van Zijn wil besloot om een adoptie-akte te maken in aanwezigheid van getuigen, daar zijn drie zonen een erfdeel te geven, eigenlijk heel Zijn schepping te geven aan die zonen, ieder naar zijn eigen deel?

Omdat God vooraf reeds wist, dat heel die schepping zou vallen in de zonde. En heel die schepping zou moeten worden verlost. En God gebruikt daarvoor drie roepingen, drie "gemeenten", om de schepping in Christus tot de verlossing te leiden.

En wat Paulus in de Efeze brief begint openbaar te maken, is dátgene, wat het erfdeel is van het Lichaam van Christus, dus van de zoon die geplaatst is **IN** Christus. Deze openbaring van Paulus was verborgen gebleven in God. Alle roepingen zitten uiteraard vast aan Christus Jezus. Want wie is straks in staat om die akte, dat testament van God de Vader, die met zeven zegels is verzegeld, te openen? Wat zegt Openbaring 5? De leeuw uit de stam Juda, Hij opent die akte:

- "En ik zag in de rechterhand van Hem, die op de troon zat, een boekrol, beschreven van binnen en van buiten, welverzegeld met zeven zegels. En ik zag een sterke engel, die met luider stem uitriep: Wie is waardig de boekrol te openen en haar zegels te verbreken? En niemand in de hemel, noch op de aarde, noch onder de aarde kon de boekrol openen of haar inzien. En ik weende zeer, omdat niemand waardig was gebleken de boekrol te openen of die in te zien. En een uit de oudsten zeide tot mij: Ween niet; zie, de leeuw uit de stam Juda, de wortel Davids, heeft overwonnen om de boekrol en haar zeven zegels te openen." (Openb 5:1-5)

In zijn laatste brieven, geschreven na Handelingen 28:28 spreekt Paulus over die eenheid, die Gemeente, Het Lichaam wat in **volkomen gemeenschap** met Christus staat.

Deze gelovigen zijn "**mede-levend** gemaakt met Christus", "**mede-opgewekt**", en God heeft ze "**mede-gezet** in de overhemelse in Christus-Jezus" (Efe. 2:5,6; Kol. 2:12,13).

Dit gaat dus verder dan hetgeen van de hemelse groep in Handelingen gezegd wordt, en we vinden hier een volkomen eenheid, "één Lichaam" (Kol. 3:15; Efe. 3:6; 4:4), "één nieuwe mens" (Efe. 2:15), "één geest", "één doop" (Efe. 4:4, 5).

Het is geen zichtbare, fysieke eenheid, doch **een werkelijke, geestelijke eenheid.**

Een Nieuwe Verborgenheid

In zijn gevangenschapsbrieven spreekt Paulus niet over verborgenheden, die het Koninkrijk op aarde of de hemelse positie betreffen, maar Paulus spreekt in de gevangenschapsbrieven over **de grote Verborgenheid** (Efe. 5:32), die gedurende de aionen **in God** (Efe. 3:9 "apo ton aionon") verborgen was, maar nu bekend gemaakt is - d.w.z. aan het einde van de tijd van de Handelingen – via Paulus – aan Zijn heiligen en getrouwen.

Gods Woord toont de openbaring van de verborgenheid van Christus, en Paulus kon dus zeggen dat, op het ogenblik waarop hij **DE** Verborgenheid kenbaar maakte, deze verborgenheid van Christus op een ongekende wijze door hem geopenbaard werd. De vorige geslachten hadden er geen weet van, omdat deze verborgenheid in God was verborgen. Daarom lezen we in Kolossenzen uitdrukkelijk:

- ^ **"De verborgenheid, die verborgen is geweest van alle eeuwen en van alle geslachten, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen."** (Kol 1:26)

Ook Efeze 3:8-11 spreekt hierover:

- ^ "Mij, verreweg de geringste van alle heiligen, is deze genade te beurt gevallen, aan de heidenen de **onnaspeurlijke** rijkdom van Christus te verkondigen, en in het licht te stellen (wat) de bediening van het geheimenis (inhoudt), dat van **eeuwen her verborgen is gebleven in God**, de Schepper van alle dingen, opdat thans door middel van de gemeente aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden, naar het eeuwige (= het voornemen der eeuwen) voornemen, dat Hij in Christus Jezus, onze Here, heeft uitgevoerd." (NBG51).

Was die Verborgenheid toch niet, op bedekte wijze, in de vroegere Schriften genoemd?

Wijst het Oude Testament er nooit in zekere zin op? Het antwoord is zeer beslist: Nee, de verborgenheid was "van de aionen verborgen in God".

En hebben de engelen en andere schepselen der hemelen deze Verborgenheid niet gekend? Ook hier moet het antwoord op grond van de Schrift zeer duidelijk zijn: Neen, want er staat geschreven: "opdat **nu** aan de overheden en de machten in de overhemelse, door middel van de Gemeente, bekend gemaakt worde ..." (Efe. 3:10).

Om nog beter te doen uitkomen dat men die rijkdom der genade Gods niet moet zoeken in wat toen reeds geopenbaard of geschreven was, voegt de apostel er nog bij:

- ^ **"Mij... is deze genade gegeven om de onnaspeurlijke rijkdom van Christus aan de volken te verkondigen".**

We moeten deze Verborgenheid dus niet bij anderen, en ook niet in Paulus' vroegere geschriften zoeken. We concluderen dus uit dit alles, dat indien Paulus zo de nadruk legt op de **nieuwheid** en het belang van deze openbaring, men ze niet mag zien als een verdere ontwikkeling van iets dat reeds bekend was, als een soort aanhangsel in verband met hetgeen hij of anderen reeds vroeger hadden geleerd.

Paulus Verlaten

Hoe is die niet na te speuren boodschap destijds ontvangen? Hoe verder Paulus ging in het kenbaar maken van hetgeen de Heere **alleen aan Paulus** geopenbaard had, (de **onnaspeurlijke** verborgenheden), hoe meer hij ondervond dat men zich van hem afkeerde.

Aan de Filippenzen zag hij zich genoodzaakt te schrijven:

- ^ "Want ik heb **niemand** die zó eens geestes (met u) is, om uw belangen getrouw te behartigen; want allen zoeken zij hun eigen belang, niet de zaak van Christus Jezus." (Fil 2:20-21).

Nadat hij over drie van zijn medewerkers gesproken had, schreef hij aan de Kolossensen:

- ^ "Dezen **alleen** zijn mijn medewerkers in het Koninkrijk Gods, die mij een vertroosting geweest zijn" (Kol. 4:11).

Het blijkt dus dat de grote meerderheid van hen die meegewerkt hadden, Paulus niet getrouw waren. We zijn overtuigd dat deze arbeiders serieuze christenen waren, maar we moeten, door het getuigenis van Paulus, aannemen dat ze zijn **bijzonder onderwijs**, aangaande de "**onnaspeurlijke verborgenheid**" niet aanvaard hebben.

Ze bleven staan bij de aardse sfeer (Eerste zoon) of bij de hemelse sfeer (Tweede zoon), en hebben in elk geval de volle waarheid van het "overhemelse" (Derde zoon) niet kunnen of niet willen aanvaarden.

Op het eind van zijn leven zegt Paulus in 2 Tim 4:16: "Maar zij hebben mij **allen** verlaten." En in 2 Tim 1:15 lezen we "Gij weet dit, dat allen, die in Azië zijn, zich van mij afgewend hebben".

En dit gebeurde nadat we in Handelingen 19:10 konden lezen dat hij twee jaar lang aan allen, die in Azië woonden, het evangelie heeft gebracht, "zodat allen in Azië het woord van de Here Jezus hoorden, beiden Joden en Grieken".

Dat het wel degelijk om reden van zijn leer was, dat Paulus verlaten werd, blijkt ook uit het feit dat zijn onderwijs nagenoeg onbekend bleef gedurende meerdere eeuwen daarna. Hoe weinigen waren zij, die Paulus volgden tot in de "overhemelse" sfeer. Ze werkten voor het "Koninkrijk Gods", een zeer algemene uitdrukking die veel kan omvatten. Maar ze volgden Paulus niet in zijn van God ontvangen onderwijs, aangaande de Gemeente der Verborgenheid, aangaande het Lichaam van Christus, wat met Hem zal verschijnen in heerlijkheid, wanneer Christus komt.

Zeer waarschijnlijk zeiden ze toen onder elkaar, wat we vandaag ook wel horen:

- ^ "Hij gaat te ver".

Ze oordeelden Paulus volgens de maatstaf van hun eigen gedachten, in plaats van Gods openbaringen te geloven, openbaringen die inderdaad veel verder gingen dan alles wat men vroeger gehoord had. Ze bleken slachtoffers te zijn van hun eigen ik of van bedrieglijke arbeiders.

Nu zouden we kunnen denken, ja, geen wonder dat de gelovigen Paulus niet wilden of niet konden geloven, want wat Paulus in zijn latere brieven verkondigde was niet na te speuren in de toen bekende Geschriften. Moest men hem op zijn Woord geloven?

Ik denk het niet, want we weten onder andere uit Efeze 1:13 dat zij in Christus zijn, nadat zij het woord der waarheid, het evangelie van hun behoudenis, hebben gehoord; in Hem zijn zij, toen zij gelovig werden, ook verzegeld met de heilige Geest der belofte.

En wanneer zij verzegeld zijn met de Geest van God, zou de Heere hen dan niet leiden in alle Waarheid? God zelf wilde (en wil) diegenen, die werkelijk naar de Waarheid op zoek waren (en zijn), door Zijn Geest kenbaar maken dat Paulus van geweldige dingen sprak, door God zelf geopenbaard! Maar daartoe is wel een gezindheid van ootmoedigheid en buigen voor het Woord vereist!

Bovendien, wanneer men lette op de dingen die er te dien dage gebeurden in Israël, kon men grote veranderingen waarnemen. In 70 na Christus werd Jeruzalem met daarin de tempel verwoest. Toen was de tempeldienst onmogelijk geworden. Alleen al hieruit kon men waarnemen dat er een andere, nieuwe tijd aanbrak. De Heere zelf had de "klok" voor Israël tot een bepaalde tijd stilgezet in Handelingen 28:28. Alles wat met Israël te maken had, inclusief het aanstaande Koninkrijk, werd voor een bepaalde tijd opgeschort.

Ook de dingen die Paulus in Hand 28:26-28 had gezegd door de Heilige Geest, waren niet nieuw, want ook de profeten Jesaja (Jes 6:9) en Ezechiël (Ez 12:2) hadden hier al over gesproken. Daarenboven zegt de Heere zelf in Mat 13:14-17 woorden van gelijke strekking.

Paulus schreef zijn laatste brieven in de tijd waarin, volgens het Woord overal reeds gemeenten opgericht waren door Paulus op zijn reizen. Deze gemeenten waren zeer uitgebreid en in volle werking. We mogen er niet aan twijfelen dat er toen tienduizenden moedige en werkzame **kinderen** Gods leefden, die bereid waren hun leven te geven voor hun geloof. Ze geloofden in God, in Christus, maar ze waren nog niet gekomen tot de hogere zegeningen, en vooral niet tot de volmaakte positie in Christus, tot Gods einddoel, waarvan Paulus sprak in zijn latere brieven.

Wellicht verkozen zij een "eenvoudig Evangelie" in plaats van het "moeilijke" onderwijs in Paulus' latere brieven. Hoe het ook zij, we moeten ernstig rekening houden met het onloochenbare feit dat, behalve enige weinige uitzonderingen, de meeste serieuze christenen Paulus verlaten hebben nadat hij over de grote verborgenheid gesproken had.

"Heilige en Getrouwe"

Sommige christenen waren echter trouw aan Paulus, en het is vooral aan deze "gelovigen en getrouwen in Christus-Jezus" dat de Apostel zijn latere brieven richt. (Ef 1:1, Kol 1:2 en 2 Tim 2:2)

- "Paulus, door de wil van God een apostel van Christus Jezus, aan de heiligen en gelovigen (Grieks = "pistos") in Christus Jezus, die [te Efeze] zijn." (Efeze 1:1)

Het Griekse woord "pistos" kan vertaald worden door "gelovig" en door "getrouw". Wanneer we dan de tekst uit Efeze 1:1 lezen, dan staat er dat de brief geschreven is aan: "De heiligen", dit zijn de door hun **geloof** apart geplaatsten in Christus. Door hun geloof nemen ze reeds een "apart geplaatste" positie in. Dit woord "heiligen" omvat duidelijk het geloof van de geadresseerden.

Het is daarom een beetje dubbel om te vertalen: "aan de heiligen (die geloven) en gelovigen in Christus Jezus". Beter is: "Aan de heiligen én getrouwen in Christus Jezus. Want dát drukt namelijk uit waar het in deze brief om gaat. De geadresseerden waren **getrouw** aan de boodschap die Paulus na de Handelingen verkondigde. Zij hadden deze verborgenheid die Paulus bekend moest maken aanvaard, en dan gaat Paulus aan **die getrouwen** in de brief uitleggen wat dit allemaal inhoudt.

Volgende keer gaan we Paulus volgen in het Woord, om te zien wat hij die "getrouwen" heeft geschreven. Wanneer u deze dingen voor het eerst hoort en leest in het Woord, dan kan ik begrijpen dat het niet eenvoudig is, en dan hoop en bid ik dat u door verlichte ogen des harten "licht" mag krijgen op wat God ons in Zijn Woord wil meedelen.

Hem Kennen..... (deel 16)

Wanneer we willen ontdekken, wat Paulus heeft geschreven na Handelingen 28, dan moeten we die brieven lezen, die hij in zijn gevangenschap in Rome heeft geschreven. En dan komen we eerst terecht bij de brief, die Paulus aan de Efezieërs heeft geschreven.

Efeze 1:

- ▲ “Paulus, door de wil van God een apostel van Christus Jezus, aan de heiligen en gelovigen in Christus Jezus, die [te Efeze] zijn; genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Here Jezus Christus. Gezegend zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons met allerlei geestelijke zegen in de hemelse gewesten gezegend heeft in Christus. Hij heeft ons immers in Hem uitverkoren vóór de grondlegging der wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor zijn aangezicht. In liefde heeft Hij ons tevoren ertoe bestemd als zonen van Hem te worden aangenomen door Jezus Christus, naar het welbehagen van zijn wil, tot lof van de heerlijkheid zijner genade, waarmede Hij ons begenadigd heeft in de Geliefde. En in Hem hebben wij de verlossing door zijn bloed, de vergeving van de overtredingen, naar de rijkdom zijner genade, welke Hij ons overvloedig heeft bewezen in alle wijsheid en verstand, door ons het geheimenis van zijn wil te doen kennen, in overeenstemming met het welbehagen, dat Hij Zich in Hem had voorgenomen, om, ter voorbereiding (grondtekst = bedeling) van de volheid der tijden, al wat in de hemelen en op de aarde is onder één hoofd, dat is Christus, samen te vatten, in Hem, in wie wij ook het erfdeel ontvangen hebben, waartoe wij tevoren bestemd waren krachtens het voornemen van Hem, die in alles werkt naar de raad van zijn wil, opdat wij zouden zijn tot lof zijner heerlijkheid, wij, die reeds tevoren onze hoop op Christus hadden gebouwd. In Hem zijt ook gij, nadat gij het woord der waarheid, het evangelie uwer behoudenis, hebt gehoord; in Hem zijt gij, toen gij gelovig werdt, ook verzegeld met de heilige Geest der belofte, die een onderpand is van onze erfenis, tot verlossing van het volk, dat Hij Zich verworven heeft, tot lof zijner heerlijkheid.” (Ef 1:1-14)

Gezegend met alle zegeningen in de Hemel

Hier staat in een paar verzen ontzettend veel. We hebben de vorige keer al gezien, dat Paulus de brief heeft gericht aan “de heiligen en **getrouwen**” in Christus Jezus. En dan lezen we in vers 3, dat we (die getrouwen) gezegend zijn “met allerlei geestelijke zegen in de hemelse gewesten in Christus.” tenminste zó lezen we het in de NBG, maar in de St. Vert. lezen we:

- ▲ “Die ons gezegend heeft met **alle** geestelijke zegening **in den hemel** in Christus.”

En er staat ook “alle” in de grondtekst, en wat de St. Vert. heeft vertaald met “in de hemel”, daar staat in het Grieks het woord “epouranios”, wat vertaald in het Nederlands betekent “het bovenhemelse”.

Dit “epouranios” is samengesteld uit de Griekse woorden “epi” en “ouranos”, en betekent letterlijk “boven-hemel”. Het gewone woord voor hemel is “ouranos”. We weten dat God in den beginne de hemelen en de aarde schiep. Deze geschapen hemelen zijn de lucht waarin de vogels vliegen, én de sterrenhemel. Deze schepping betreft dus de “ouranos”.

De hemel der hemelen, of zoals in Efeze 1:3 staat, de “epouranios”, is niet geschapen, maar er altijd geweest. Daar woont God zelf.

En dat is nou het zeer bijzondere, juist daar, in die “epouranios”, in dat bovenhemelse zijn we gezegend met **alle** geestelijke zegen. Nog nooit in heel Gods Woord is er één groep mensen geweest, tegen wie zulke geweldige dingen zijn gezegd. Bovendien is dit niet de enige keer dat Paulus over deze “bovenhemelse dingen spreekt:

- In Efeze 1:18-19 bidt Paulus dat de gelovigen "verlichte ogen [uws] harten mogen hebben, zodat gij weet, welke hoop zijn roeping wekt, hoe rijk de heerlijkheid is zijner erfenis **bij de heiligen.**" Ook hier zou uit de grondtekst vertaald moeten zijn: Hoe rijk is Zijner erfenis **in het Heiligste**, oftewel in Het Heilige der Heiligen. Dus ook hier in die “epouranios”.
- En verder lezen we in Efeze 2:19: "Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers **der heiligen** en huisgenoten Gods." Er is in bovenstaande vertaald: "medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods", maar uit de grondtekst had dit eigenlijk vertaald moeten worden als "**medeburgers van het Heiligste**", want zo staat het in de grondtekst, het staat er als een bepaling van plaats. Dus ook hier is sprake van een plaatsing in die “epouranios”. Wanneer we de tekst goed lezen, dan is het ook logisch, want als we huisgenoten Gods zijn, dan mogen we dáár wonen, waar God ook woont. Dus, broeders en zusters, door Gods rijke genade zijn wij medeburgers van het Heiligste, of anders gezegd: **medeburgers van Het Heilige der Heiligen**. Het Lichaam, dat één is gemaakt, wat geschapen is in Christus Jezus, is zoveel genade ten deel gevallen, dat wij niet alleen deze meest heilige plaats in de hemel mogen binnengaan, maar er zelfs permanent mogen wonen. Wat een Goddelijke Liefde!
- Precies hetzelfde is het geval met Kol 1:11-12: "Zo wordt gij met alle kracht bekrachtigd naar de macht zijner heerlijkheid tot alle volharding en geduld, en dankt gij met blijdschap de Vader, die u toebereid heeft voor het erfdeel **der heiligen in het licht.**" Ook hier dus volgens de grondtekst: "die u toebereid heeft voor het erfdeel **in het Heiligste in het licht**". Dit is het erfdeel van Christus in het Heiligste, Het Heilige der Heiligen **in het licht, in die “epouranios”**. Deze toevoeging "in het licht" laat ons ook denken aan 1 Tim 6:16, waar staat: "dat de Here der Heren een ontoegankelijk licht bewoont". Maar toch mogen wij weten uit het Woord dat deze nieuw geschapen ene mens, het samen-Lichaam, de toegang heeft tot het Heiligste (Efeze 2:18), ja zelfs tot het ontoegankelijk licht. Wij **zijn** burgers van een rijk in de hemelen (Fil 3:20), medeburgers in het Heiligste en huisgenoten Gods (Efeze 2:19)

Bij dit alles moeten we niet vergeten dat het Christus' erfenis is. Het is niet onze erfenis, wij mogen in de erfenis van Christus delen.

- ▲ "Hij heeft ons verlost uit de macht der duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon zijner liefde" (Kol 1:13) "Hij is vóór alles en alle dingen hebben hun bestaan in Hem; en Hij is het hoofd van het lichaam, de gemeente." (Kol 1:17-18)
- ▲ "Hoe overweldigend groot zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte zijner macht, die Hij heeft gewrocht in Christus, door Hem uit de doden op te wekken en Hem te zetten aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten, boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige eeuw." (Efeze 1:19-21)

De Geadresseerden

Broeders en zusters, we moeten steeds er op letten, wie de geadresseerden zijn van de brieven van Paulus, die hij na de Handelingen heeft geschreven. Steeds zijn de geadresseerden die "heiligen en getrouwen". Het betreft niet alle gelovigen, maar de uitverkorenen in Christus Jezus.

Zien we in bovenstaande teksten, welk een geweldige positie de uitverkorenen door genade in Christus hebben ontvangen? Zien we ook dat deze, onze positie, totaal iets nieuws is, dat tevoren nog nooit verkondigd was?

Zien we dat dit nieuw geschapen Lichaam iets nieuws is, wat voor Handelingen 28 nog helemaal niet bestond? Zien we ook de geweldige hoge hoop en roeping voor dit Lichaam van Christus?

Wanneer we dit alles zien en geloven, dan kunnen we alleen maar in grote verbazing en verwondering danken voor de grote onvoorstelbare zegeningen, die het Lichaam in Christus door genade ten deel zijn gevallen. Wanneer we dat zien, dan gaan we het lied "Ik wandel **in het licht** met Jezus" op een heel ander manier zingen.

Bovendien zegt God zelf in Zijn Woord dat we het hier over iets volkomen nieuws hebben. Dit blijkt onder anderen uit de volgende teksten:

- "Mij, verreweg de geringste van alle heiligen, is deze genade te beurt gevallen, aan de heidenen de **onnaspeurlijke** rijkdom van Christus te verkondigen, en in het licht te stellen (wat) de bediening van het geheimenis (inhoudt), dat van eeuwen her verborgen is gebleven in God, de Schepper van alle dingen." (Ef 3:8-9).
- "Want Hij is onze vrede, die de twee één heeft gemaakt en de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft, doordat Hij in zijn vlees de wet der geboden, in inzettingen bestaande, buiten werking gesteld heeft, om in Zichzelf, vrede makende, de twee **tot één nieuwe mens te scheppen**." (Ef 2:14-15)

In deze teksten zien we, dat de rijkdom die Paulus hier mag verkondigen, niet na te speuren was in de Schriften. In de tot die tijd bekende Schriften waren deze dingen totaal onbekend.

Ook zien we dat deze nieuwe mens, dit Lichaam van Christus een nieuwe schepping is. Dan kunnen we ons afvragen, was er niet eerder een lichaam van Christus? Lezen we ook in de brieven, die Paulus IN de Handelingen heeft geschreven al niet over een lichaam van Christus? Voor we verder gaan met Efeze is het goed om “het lichaam” te onderscheiden in de Bijbel. Zodat we weten waar het over gaat.

Het “Lichaam”

Daarvoor gaan we onderzoeken wat het “lichaam” in de grondtekst betekent. Het woord “lichaam” verwijst in het Nieuwe Testament meestal naar een fysiek lichaam. In het Grieks komen we vier verschillende woorden tegen, die allemaal “lichaam” betekenen:

1. SOMA = lichaam

“Soma” komt 146 keer voor in het Nieuwe Testament. Het wijst op het letterlijke fysieke lichaam van een mens, dier of plant (Math 6:22, Hebr 13:11, 1 Kor 15:37-38, 1 Kor 15:40). “Soma” wordt ook figuurlijk gebruikt, om er iets mee te vergelijken:

- In **1 Kor 12 en Rom 12** wordt een lichaam, die op te delen is in al zijn verschillende leden, zoals oog, oor, reuk, hand, voet, maag hart, enz, gebruikt als een voorbeeld ter vergelijking.
- In **Efeze en Kolossenzen** (geschreven na Hand) wordt de relatie tussen een menselijk hoofd en het lichaam ook gebruikt als voorbeeld ter vergelijking.

Misschien is het nog nooit opgevallen, maar deze twee voorbeelden ter vergelijking komen niet met elkaar overeen. Het zijn niet dezelfde voorbeelden, en daarom komt ook datgene wat met elkaar wordt vergeleken, niet met elkaar overeen. Er worden verschillende zaken met elkaar vergeleken:

- **1 Kor 12 en Romeinen 12**

Hier worden alle verschillende leden van het menselijk lichaam als illustratie gebruikt (oog, voet, hand, enz), om de grote verscheidenheid van geestes uitingen, die onderling van elkaar verschillen, maar die ook met elkaar een eenheid vormen, te vergelijken met de **plaatselijke** gemeenten.

- **Efeze en Kolossenzen**

Hier wordt de verhouding tussen een hoofd en een lichaam als illustratie gebruikt om ermee te vergelijken de relatie tussen Christus, het Hoofd, én de **universele** gemeente van het Ene Lichaam. In Efeze en Kolossenzen is Christus het Hoofd.

Daar is het onmogelijk dat leden van dat lichaam oog, oor, neus, enz, kunnen zijn. Het beeld van Efeze en Kolossenzen is geheel anders dan dat van 1 Kor 12 en Rom 12.

We moeten ons zelfs afvragen of wij ons in Efeze en Kolossenzen moeten beperken tot de gedachte aan een menselijk lichaam met een hoofd. “Lichaam” kan immers ook worden gebruikt om er een groot aantal mensen mee aan te duiden, die nauw met elkaar zijn

verbonden, en die als een eenheid functioneren en optreden. Misschien als voorbeeld, het korps mariniers, een lichaam onder leiding van een hoofd. Dit benadert veel meer het beeld wat vanuit Efeze en Kolossenzen tot ons komt.

2. Chros = lichaam

Dit woord komt uitsluitend voor in Hand 19:12. Het wijst op het oppervlak, de huid van het menselijk lichaam. In Hand 19 worden zweetdoeken en gordeldoeken van het lichaam van Paulus naar de zieken gebracht.

3. Ptoma = lichaam

Dit komt vijf keer voor in het N.T. “Ptoma” betekent val, ongeluk of ongeval, datgene wat gevallen is, het gevallen lichaam van een dode.

4. Sussomos = samen-lichaam

Dit komt maar één keer in het N.T. Voor, in Efeze 3:6, waar het in de NBG vertaald is door “medeleden”, en in de St. Vert. door “hetzelfde lichaam”. Sussomos is ontstaan uit twee Griekse woorden, het woord “sun”, wat betekent “met”, “mede”, “gelijk” of “samen”, en het woord “soma”, wat betekent “lichaam”.

Wanneer we deze twee samengevoegd tegenkomen, dat krijgen we dus: “mede-lichaam, of “gelijk-lichaam” of “samen-lichaam”. In de vertaling komen we ook “mede-leden” tegen, dit is evenwel geen goede vertaling, maar eerder een interpretatie van de vertalers.

Omdat er in het Grieks helemaal geen sprake is van “leden”. In de grondtekst wordt er gesproken van een “lichaam”, een “**samen-lichaam**”. En dát woord raakt de kern van dé Verborgeneid.

Tot zover de uitleg over het “**samen-lichaam**”. Het is van belang deze dingen te onderscheiden om tot een goed verstaan van de latere brieven van Paulus te komen, of zoals de Efeze brief ons zegt:

- God wil “ons het geheimenis van zijn wil **doen kennen**, in overeenstemming met het welbehagen, dat Hij Zich in Hem had voorgenomen, om, ter voorbereiding van de volheid der tijden, al wat in de hemelen en op de aarde is onder één hoofd, dat is Christus, samen te vatten.” (Efeze 1:9-10).

Uitverkoren tot.....

Maar we waren bezig in Efeze 1, waar Paulus in vers 4 vervolgt:

- “Hij heeft ons immers in Hem uitverkoren vóór de grondlegging der wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor zijn aangezicht.”

We lezen hier over een “uitverkoren zijn”, dat betekent dat God een uitverkiezing doet. Deze uitverkiezing heeft al plaats gehad vóór de nederwerping der Kosmos. Dan komt de vraag op: Wie is er uitverkoren, en waartoe zijn zij uitverkoren? Dat lezen we in het volgende vers:

- ▲ “In liefde heeft Hij ons (*dat zijn de geadresseerden van de brief*) tevoren ertoe bestemd als zonen van Hem te worden aangenomen door Jezus Christus, naar het welbehagen van zijn wil, tot lof van de heerlijkheid zijner genade, waarmee Hij ons benadigd heeft in de Geliefde.” (Ef 1:5-6).

Dus God heeft ons uitverkoren om als zonen van Hem te worden aangenomen. Hier staat nogal wat.

Voor “zonen” staat in de grondtekst “huiiothesia”, wat is afgeleid van “huios” en “tithemi”, en wil aanduiden “het plaatsen in het zoonschap”. Eigenlijk staat er dat die uitverkorenen ertoe bestemd zijn om door God te worden geadopteerd als zonen. Dat betekent heel erg veel. Deze “zoon” is dus reeds uitverkoren, geadopteerd vóór de grondlegging der wereld.

Deze adoptie heeft God neergelegd in een verzegelde akte. Het gaat om een roeping, we zijn geroepen om erfgenaam te zijn, om een erfdeel te ontvangen.

Het erfdeel van het Lichaam van Christus ligt in het bovenhemelse, de hemel der hemelen, of, zoals we boven gezien hebben, in het Woord ook wel het Heilige der Heiligen genoemd. En wat Paulus in de Efeze brief begint openbaar te maken, is wat ons erfdeel nu is. En wat is dan dat erfdeel? Dat wij een hele bijzondere plaats in gaan nemen in het bovenhemelse, en wat moeten wij daar dan doen? Daar treden wij dan op als een geadopteerde zoon van God.

Die uitverkorenen zijn geadopteerd als zonen en we hebben het eerstgeboorterecht ten opzichte van machten, krachten en heerschappijen. En zij worden uitdelers van de verlossing. Zij geven straks in de toekomst getuigenis af van die veelkleurige wijsheid Gods, van de veelkleurige rijkdom Zijner genade. Daarover vertellen zij in de toekomstige eeuwen, (dat wordt later uitgelegd in de Efeze 2 en 3). Die veelkleurige rijkdom Zijner genade gaan zij in de toekomst uitdelen aan krachten, machten en heerschappijen, zodat die ook worden verlost.

Verder vertelt Paulus wat die getrouwen in Christus allemaal reeds hebben ontvangen.

- ▲ “En in Hem **hebben wij** de verlossing door zijn bloed, (**hebben wij**) de vergeving van de overtredingen, naar de rijkdom zijner genade, welke Hij ons overvloedig heeft bewezen in alle wijsheid en verstand.” (Ef 1:7-8).

In de grondtekst staat voor wat is vertaald door “verstand” het woord “phronesis”, wat “voorzichtigheid” betekent. De St. Vert. heeft dat terecht ook zo vertaald.

Dus er staat dat God ons **overvloed** heeft gegeven met “alle wijsheid en voorzichtigheid”.

Wanneer God ons dit met alle wijsheid en voorzichtigheid heeft gegeven, betekent dat zeer zeker dat ook wij **met verstand en alle voorzichtigheid** moeten handelen én spreken over deze, voor ons bijna niet in woorden uit te drukken, hemelse zegeningen.

Want God wil “ons het geheimenis van zijn wil **doen kennen**, in overeenstemming met het welbehagen, dat Hij Zich in Hem had voorgenomen.” In de St. Vert. Staat: “Ons bekend gemaakt hebbende de verborgenheid van Zijn wil.” (Ef 3:9)

En God wil “allen verlichten, dat zij mogen verstaan, welke de gemeenschap der verborgenheid zij, die van alle eeuwen verborgen is geweest in God, Welke alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus.” (Ef 3:9). “Namelijk de verborgenheid, die verborgen is geweest van alle eeuwen en van alle geslachten, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen.” (Kol 1:26)

God heeft “ons zalig gemaakt, en geroepen met een heilige roeping; niet naar onze werken, maar naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus, vóór de tijden der eeuwen.” (2 Tim 1:9).

Volgende keer gaan we proberen te zien waarom we met “alle wijsheid en voorzichtigheid” moeten omgaan met de door God geopenbaarde verborgenheid.

Hem Kennen..... (deel 17)

In alle Wijsheid en Voorzichtigheid

De vorige keer zijn we geëindigd met de opmerking dat we zouden proberen te zien waarom we met “alle wijsheid en voorzichtigheid” moeten omgaan met de door God geopenbaarde verborgenheid. In de tekst lezen we:

▲ “Welke Hij ons overvloedig heeft bewezen in alle wijsheid en verstand.” (Ef 1:8).

Het gaat hier om alle geestelijke zegen die we in Christus hebben ontvangen. De St. Vert. Zegt:

▲ “Met welke Hij overvloedig is geweest over ons in alle wijsheid en voorzichtigheid.”

Hier staat dus eigenlijk dat God zeer overvloedig is geweest door “ons bekend gemaakt hebbende de verborgenheid van Zijn wil, naar Zijn welbehagen, hetwelk Hij voorgenomen had in Zichzelf.” Dus eigenlijk staat hier, dat God ons met **overvloed** iets geheims van de wil van Hemzelf heeft verteld. Wat de Vader heeft besloten vóór de grondlegging der aarde. Wat de Vader in zichzelf had voorgenomen, en wat in een geheime, verzegelde akte is vastgelegd.

Niemand kan die akte, dat testament lezen, en alleen Christus zal hem in de toekomst kunnen openen. (Openb 5). Maar, en dat is het heel bijzondere en geweldige van de boodschap van Paulus, aan óns heeft God door Zijn Woord via Paulus bekend gemaakt wat er in dat testament staat. Maar dat doet Hij met alle wijsheid en voorzichtigheid.

Wanneer God ons dit met alle wijsheid en voorzichtigheid heeft gegeven en ons bekend maakt, betekent dat zeer zeker ook, dat wij met alle wijsheid en alle voorzichtigheid verstandig moeten handelen én spreken over deze, voor ons bijna niet in woorden uit te drukken, hemelse zegeningen.

Wanneer iemand pas tot geloof gekomen is, dan moeten we niet te hard van stapel lopen, en direct de “akte” laten zien, de Bijbel openen, de akte (de verborgenheid) openen, en laten lezen in de Bijbel, om te laten zien, kijk, dat is allemaal jouw deel. Want zo werkt het niet. Dan zijn we niet wijs bezig, en dan gaan we niet “voorzichtig” om met alle geestelijke zegen, ons door God gegeven.

God is ook met ons in wijsheid bezig. Om ons in te leiden in het leren kennen van het geheimenis van Zijn wil (Ef 1:9), om ons voorzichtig te vertellen, dat we acht dienen te slaan op de roeping waarmee we geroepen zijn, wat ons erfdeel allemaal is, welke zegeningen er allemaal aan vast zitten, en welke beloften er allemaal voor ons gelden. Dat moeten wij ook met alle wijsheid en voorzichtigheid doen.

Want het is al zó vaak voorgekomen, dat gelovigen deze “hoge” boodschap afwijzen. Dat begon al, toen Paulus er over ging spreken. En dat gebeurt heden ten dage nog. Ik ken broeders, die het als hun roeping zien deze boodschap aan het gehoor te brengen, en dan komt het meerdere malen voor dat er op sites voor hen gewaarschuwd wordt, ja dat ze zelfs worden weggezet als dwaal-leraars. Dat is erg verdrietig en jammer. Natuurlijk is deze boodschap weinig bekend, het is dan ook een verborgenheid. Maar elke gelovige kan in het Woord onderzoek doen naar de Waarheid, en God wil geopende ogen des harten geven, en Zijn licht geven over Zijn Woord.

Daarom is het ook zo belangrijk om in alle wijsheid en voorzichtigheid met deze dingen om te gaan. Want je krijgt zo gemakkelijk hete hoofden en koude harten, en daar zit niemand op te wachten.

We zitten erop te wachten, dat we met elkaar, zoals Paulus zegt, dat we dan “samen met alle heiligen, in staat zijn te vatten, hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is, en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods.” (Ef 3:18-19).

Daar gaat het om, en dat moet je met elkaar doen, en dat moet je met elkaar wel in een goede harmonie en goede geest doen.

Daarom moet ook de prediking in wijsheid geschieden, en die moet gepaard gaan met voorzichtigheid. Het gaat om het geheimenis van Gods wil, het gaat niet zomaar om wat.

We mogen onze schoenen wel van onze voeten doen, als we daarover gaat praten, want het is heilige grond, die we betreden. We hebben het hier over een akte van God.

Het betreft hier niet zomaar één of andere mededeling. Nee, we hebben het nota bene over Gods wil, over de raad van Zijn wil, die Hij in alle wijsheid en voorzichtigheid aan ons openbaart, en daar moeten we dan ook heel behoedzaam mee omgaan.

Daar moeten we mee omgaan als een wijze, als een zoon. Niet als een klein kind, nee als een volwassen zoon. Aan een zoon kan God vertellen wat Hij in Zijn testament heeft staan, maar aan een onmondig kind kan God dat niet kwijt.

Als iemand pas tot geloof gekomen is, dan is hij/zij een geestelijke baby. Daar moeten we rekening mee houden. Als een Vader ga je ook zelf zo met je eigen kinderen om. Je gaat allerlei zaken waar een kind nog niet aan toe is, niet vertellen. Laten we maar eens kijken wat er met een mens gebeurt als hij/zij tot geloof komt. De vergelijkingen met de vleselijke geboorte en de geestelijke geboorte spreken voor zich:

- Als pasgeboren kind leef je heerlijk blij en onbezorgd in de eerste jaren van je leven. Als geestelijk pasgeboren kind leef je ook heerlijk blij en dankbaar in de eerste jaren van je leven. Dan doe en zeg je in je spontaniteit dingen, die je later, nadat je gegroeid bent, niet meer zou doen of niet meer zou zeggen.
- Als pasgeboren kind zorgen vader en moeder voor je, en zij denken wel voor je, zij zorgen wel dat er brood op de plank is, daar hoeft een kind zich helemaal niet druk om te maken. Als geestelijk pasgeboren kind behoren de geestelijke “oudsten” voor je te zorgen. Je hoeft je niet druk te maken, want zij zorgen wel dat er “Brood” op de plank is.

- Maar als je volwassen wordt moet je zelf voor brood op de plank zorgen. En als je geestelijk volwassen wordt moet je zelf de Bijbel ter hand nemen, en zorgen dat je geestelijk groeit door persoonlijke omgang met God door Zijn Woord. Dan groeit er een relatie met God.
- Als een kind volwassen wordt, dan ga je aan een kind vertellen, hoe het leven in elkaar zit, wat er allemaal bij komt kijken, wat eigenlijk hun opdracht in hun leven is. En daar leid je ze in, in die volwassenheid. En zó moeten we ook de mensen leiden in alle wijsheid en in alle voorzichtigheid, om aan elkaar het geheimenis van Gods wil te doen kennen.

Tot lof van de Heerlijkheid.....

Wanneer we het eerste gedeelte van Efeze 1 hebben gelezen, dan zijn we drie keer de uitdrukking “tot lof van de heerlijkheid” tegengekomen. Waar gaat het hier over? En Wiens heerlijkheid betreft dat steeds?

De eerste keer lezen we in vers 6 “tot lof van de heerlijkheid”. Wiens heerlijkheid betreft het hier? Dat kunnen we halen uit de tekst:

- ^ “**Hij** heeft ons immers in Hem uitverkoren vóór de grondlegging der wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor zijn aangezicht. In liefde heeft **Hij** ons tevoren ertoe bestemd als **zonen van Hem** te worden aangenomen door Jezus Christus, naar het welbehagen van **Zijn wil**, tot lof van de heerlijkheid **Zijner** genade, waarmede **Hij** ons begenadigd heeft in de Geliefde.” (Ef 1:5-6).

We zien dat het “tot lof van de heerlijkheid” hier betrekking heeft op God de Vader, Hij heeft het testament opgezet. Het is naar de raad van Zijn wil, het is naar Zijn welbehagen, het is tot lof Zijner heerlijkheid.

De tweede keer lezen we in vers 12 “tot lof Zijner heerlijkheid”. Ook hier lezen we de hele tekst voor het juiste verband:

- ^ “Om, ter voorbereiding van de volheid der tijden, al wat in de hemelen en op de aarde is onder **één hoofd**, dat is **Christus**, samen te vatten, in **Hem**, in wie wij ook het erfdeel ontvangen hebben, waartoe wij tevoren bestemd waren krachtens het voornemen van Hem, die in alles werkt naar de raad van zijn wil, opdat wij zouden zijn tot lof **Zijner** heerlijkheid, wij, die reeds tevoren onze hoop op **Christus** hadden gebouwd.” (Ef 1:10-12).

Uit het verband van de tekst blijkt dat “tot lof Zijner heerlijkheid” hier wijst op de heerlijkheid van de Vader. Het is alles tot lof Zijner heerlijkheid.

De derde keer lezen we in vers 14 “tot lof zijner heerlijkheid”.

Het hele tekstgedeelte zegt:

- ^ “In Hem (in Christus) zijt ook gij, nadat gij het woord der waarheid, het evangelie uwer behoudenis, hebt gehoord; in Hem zijt gij, toen gij gelovig werdt, ook

- ▲ verzegeld met **de heilige Geest** der belofte, 14 die een onderpand is van onze erfenis, tot verlossing van het volk, dat **Hij** Zich verworven heeft, tot lof **Zijner** heerlijkheid.” (Ef 1:13-14).

Hieruit blijkt dat ook Gods Geest medewerkt ten goede, en de door God geopenbaarde verborgenheid is ook “tot lof en de heerlijkheid” van God de Vader.

We zien in de opsomming van alle drie keren, dat het uiteindelijk om de heerlijkheid en de eer van God de Vader gaat. Want Hij heeft ons gezegend met alle geestelijke zegen in de hemelse gewesten gezegend heeft in Christus. En Hij Hij heeft ons immers in Hem uitverkoren vóór de grondlegging der wereld. Hij heeft in liefde ons tevoren ertoe bestemd als zonen van Hem te worden aangenomen door Jezus Christus, naar het welbehagen van zijn wil. En Hij doet ons het geheimenis, de verborgenheid van Zijn wil kennen.

De Heere Jezus zei zelf toen Hij hier op aarde was:

- ”Ik kan van Mijzelf niets doen; gelijk Ik hoor, oordeel Ik, en mijn oordeel is rechtvaardig, want Ik zoek niet mijn wil, doch **de wil van Hem, die Mij gezonden heeft.**” (Joh 5:30).
- En even verder zegt de Heere: “Want Ik ben van de hemel nedergedaald, niet om mijn wil te doen, maar **de wil van Hem, die Mij gezonden heeft.**” (Joh 6:38).
- En nog verder zegt de Heere Jezus: “Mij kent gij en gij weet, vanwaar Ik ben; en Ik ben niet van Mijzelf gekomen, maar er is een Waarachtige, die Mij gezonden heeft en die gij niet kent. 29 Ik ken Hem, want **Ik kom van Hem en Hij heeft Mij gezonden.**” (Joh 7:28-29)

De heilige Geest waarover in Efeze gesproken wordt, is Gods Geest die werkzaam is in mensen:

- Efeze 1:13-14 "In Welken ook gij zijt, nadat gij het woord der waarheid, namelijk het Evangelie uwer zaligheid gehoord hebt; in Welken gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met **den Heiligen Geest** der belofte; Die het onderpand is van onze erfenis, tot de verkregene verlossing, tot prijs Zijner heerlijkheid."

Dat deze heilige geest de geest van God is tonen de volgende teksten aan:

- **Efeze 3:16** "Opdat Hij u geve, naar den rijkdom Zijner heerlijkheid, met kracht versterkt te worden door **Zijn Geest** in den inwendigen mens."
- Efeze 4:30 "En bedroeft den **Heiligen Geest Gods** niet, door **Welken gij verzegeld zijt** tot den dag der verlossing."

Hier wordt de heilige Geest Gods Geest genoemd. En in onderstaande tekst wordt de heilige Geest “een kracht Gods” genoemd.

- 1 Kor 2:3-5 "En ik was bij ulieden in zwakheid, en in vreze, en in vele beving. En mijn rede, en mijn prediking was niet in bewegelijke woorden der menselijke wijsheid, maar in betoning **des geestes en der kracht**; Opdat uw geloof niet zou zijn in wijsheid der mensen, maar **in de kracht Gods.**"

In Efeze 1 lezen we:

- ^ “In overeenstemming met het welbehagen, dat Hij zich in Hem had voorgenomen om in de bedeling van de volheid der tijden al wat in de hemelen en wat op de aarde is onder één Hoofd, dat is Christus, samen te vatten.” (Ef 1:9-10). Dus samen te plaatsen, al de leden van het Lichaam van Christus met elkaar te plaatsen, onder één Hoofd, Jezus Christus.

Wat zegt Paulus nou hier allemaal? Paulus gaat nog een stapje verder, hij vertelt wat het geheimenis van Gods wil is. Hij vertelt wat die adoptie-akte is, en wat daar allemaal aan vast zit. Hoe God dat gaat volvoeren, hoe God Zijn wil gaat uitvoeren. En zelfs wanneer God dat gaat uitvoeren. We lazen in Ef 1:9-10:

- ^ “Dat Hij Zich in Hem had voorgenomen, om, ter **voorbereiding** van de volheid der tijden, al wat in de hemelen en op de aarde is onder één hoofd, dat is Christus, samen te vatten.”

Wat hier is vertaald met “voorbereiding”, is in de NBG fout vertaald, want er staat in het Grieks: “oikonomia”, wat “bedeling” of “economie” betekent. Dus er staat “dat Hij zich in Hem had voorgenomen om in de bedeling van de volheid der tijden al wat in de hemelen en wat op de aarde is onder één Hoofd, dat is Christus, samen te vatten.”

Dus samen te plaatsen, al de leden van het Lichaam van Christus met elkaar te plaatsen, onder één Hoofd, Jezus Christus.

We gaan nogmaals naar dezelfde tekst:

- ^ “Dat Hij zich in Hem had voorgenomen om in de bedeling van de volheid der tijden al wat in de hemelen en wat op de aarde is onder één Hoofd, dat is Christus, samen te vatten.”

Dus samen te plaatsen, al de leden van het Lichaam van Christus met elkaar te plaatsen, onder één Hoofd, Jezus Christus.

Dit alles kan alleen plaatsvinden omdat Christus Jezus is gehoorzaam geweest tot de dood, ja, tot de dood des kruises:

- “Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was, 6 die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, 7 maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is. 8 En in zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises. 9 Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam boven alle naam geschonken, 10 opdat in de naam van Jezus zich alle knie zou buigen van hen, die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn, 11 en alle tong zou belijden: Jezus Christus is Here, tot eer van God, de Vader!” (Fil 2:5-11).

Broeders en zusters, geweldige dingen staan in deze tekst. Christus was in de gestalte Gods, maar Hij heeft het geen schande gevonden om die goddelijke waardigheid af te leggen, en

als een dienstknecht is Hij aan de mensen gelijk geworden. Hij heeft zich vernederd. En waar misschien vaak overheen gelezen wordt is het feit dat er staat geschreven dat Hij **gehoorzaam** geworden is tot de dood, de dood des kruises.

“Gehoorzaam” is vertaald uit het Griekse woord “hupekoos”, wat betekent echt luisteren naar én uitvoeren van een door een hogere macht gegeven opdracht in gehoorzaamheid. En het gevolg van deze gehoorzaamheid is dat Christus door de Vader **uitermate is verhoogd**, en Hem een Naam gegeven heeft boven alle naam.

En weet u wat nou zó bijzonder is in de boodschap van Paulus? Dat het Lichaam van Christus mag delen in die verhoging van Christus. In geestelijke zin is reeds nu het Lichaam van Christus geplaatst in die hoge positie die Christus nu bekleed, aan de rechterhand des Vaders.

Niet voor niets staat er in Efeze 2:

- ^ “Maar God, Die rijk is in barmhartigheid door Zijn grote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft, Ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft [ons] **levend gemaakt met Christus**; (uit genade zijt gij zalig geworden), En heeft [ons] **mede (= op gelijke wijze) opgewekt**, en heeft [ons] **mede (= op gelijke wijze) gezet in den hemel** in Christus Jezus.” (St. Vert. Ef 2:4-6).

Uiteindelijk zal het in de tijd na de toekomstige eeuwen uitlopen op de tijd waarin God zal zijn alles in allen. Wanneer alles aan Christus onderworpen is, zal ook de Zoon zelf Zich aan God de Vader onderwerpen, die Hem alles onderworpen heeft, opdat God zij alles in allen. (1 Kor 15:28).

Hem Kennen..... (deel 18)

We hebben gelezen in Ef 1:4:

- ^ “Hij heeft ons immers in Hem uitverkoren vóór de grondlegging der wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor zijn aangezicht.”

Dus voor de nederwerping der kosmos (grondtekst) heeft God die uitverkiezing gedaan. Wie was daar toen in dat begin bij die wilsbeschikking van God onder meer aanwezig? Satan, hij was toen nog in de hemel der hemelen, maar hij kwam in opstand. Hij wilde dat die akte van God, waarin God Zijn voornemen had vastgelegd, nooit uitgevoerd zou worden. Hij deed een greep naar de macht, hij deed een greep naar Gods troon, hij wilde God gelijk zijn. De satan verzette zich tegen de raad van Gods wil.

Gods Tegenstander

Allereerst vond er in den beginne op de plaats waar God woont, een greep plaats naar de positie van God in het heilige der Heiligen. Deze greep naar de macht vond plaats nadat de schepping van Gen 1:1 door God was gerealiseerd, waar de satan nog bij stond te juichen. (Job 38). Satan wilde zitten op de troon van God. Eigenlijk werd toen het Heilige der Heilige besmeurd door de zonde van satan. Want de zonde werd dáár geboren, in het hart van die overdekkende cherub, Lucifer genaamd. De naam “Lucifer” betekent “lichtdrager”. Dat “licht dragen” was de bediening van satan voor zijn val. Hij had een lichtdrager moeten zijn. Maar in plaats van dat hij licht verspreid, verspreid hij vals licht. Hij deed een greep naar Gods troon, en verspreidde vals licht. Hij verleidde vanaf den beginne. Machten krachten en heerschappijen, die volgden hem na in zijn rebellie tegen Gods troon. Dát laat de Bijbel zien, en wat gebeurt er? De schepping wordt verwoest. De aarde nu werd woest en ledig, en er kwam duisternis over Gods schepping.

Dus satan kwam in verzet, daarom werd de schepping van Gen 1:1 woest en ledig. Daarna heeft God de aarde herschapen in zes dagen, en de zevende dag rustte God. De mens werd geschapen op aarde. Wij kunnen nu de hemel der hemelen niet meer zien, wij kunnen nu Gods troon niet zien, maar God heeft in zijn herschepping het zo gemaakt dat er een tussenhemel is, die in de toekomst als een boekrol zal worden opgerold, of zal worden weggerold, en de mensen zullen zien het Lam en de troon van God, en zij zullen schrikken, ze zullen zich verbergen in de holen en spelonken der aarde.

Wie werd er in die (tussen)hemel geschapen? We weten dat op aarde de mens werd geschapen, maar in de hemelen de engelen. De mens is een weinig minder gemaakt dan de engelen. Dus zijn de engelen een beetje meer gemaakt dan de mens. En wat gebeurt er op de aarde? De mens wordt verleid, de mens valt in de zonde. De aarde, die herschapen was, valt weer ten prooi aan satan. We zien daarbij, dat ten tijde van Noach de nephilim, dat zijn die gevallen engelen, die de zijde van satan hebben gekozen, op de aarde kwamen. De satan is al vanaf den beginne bezig Gods plan door de war te brengen.

Hij wordt niet voor niets de “diabolos” genoemd. En “diabolos” betekent “door de war brenger”. Dat was ook de bedoeling van de gevallen engelen. Satan wilde de geslachtslijn van Christus vermengen met vals bloed. Dit gebeurde door de volgelingen van satan, de gevallen engelen. Die gevallen engelen hadden gemeenschap met de dochters der mensen, en zo ontstonden er eigenlijk “wangedrochten”, in de Bijbel de “reuzen” genoemd. Dus de reuzen zijn voortgekomen uit de geslachtsgemeenschap van de gevallen engelen en de dochters der mensen, zoals we kunnen lezen in Gen 6:1-4:

- “Toen de mensen zich op de aarde begonnen te vermenigvuldigen en hun dochters geboren werden, zagen de zonen Gods, dat de dochters der mensen schoon waren, en zij namen zich daaruit vrouwen, wie zij maar verkozen. En de HERE zeide: Mijn Geest zal niet altoos in de mens blijven, nu zij zich misgaan hebben; hij is vlees; zijn dagen zullen honderd twintig jaar zijn. De reuzen waren in die dagen op de aarde, en ook daarna, toen de zonen Gods (dit zijn de gevallen engelen, die de kant van satan hebben gekozen) tot de dochters der mensen kwamen, en zij hun (kinderen) baarden; dit zijn de geweldigen (betekenis negatief in de zin van geweldadigen) uit de voortijd, mannen van naam.”

Dat er gevallen engelen op de aarde waren, lezen we in:

- Judas 1:6-7: “dat Hij engelen, die aan hun oorsprong ontrouw werden en hun eigen woning verlieten, voor het oordeel van de grote dag met eeuwige banden onder donkerheid heeft bewaard gehouden; zoals Sodom en Gomorra en de steden in hun nabijheid, die op gelijke wijze als genen haar hoererij hebben botgevierd en ander vlees achternagelopen zijn, daar liggen als voorbeeld, onder een straf van eeuwig vuur.”
- 2 Petr 2:4: “Want indien God engelen, die gezondigd hadden, niet gespaard heeft, maar hen, door hen in de afgrond te werpen, aan krochten der duisternis heeft overgegeven om hen tot het oordeel te bewaren.”
- 1 Petr 3:22 “Jezus Christus, die aan de rechterhand Gods is, naar de hemel gegaan, terwijl engelen en machten en krachten Hem onderworpen zijn.”

Zo kunnen we allen lezen dat ook die wereld werd verleid. De engelen verlieten hun woonstede, hun opdracht lieten ze los, en ze kwamen naar de aarde om gemeenschap te hebben met de dochters der mensen. En zo zien we dat ook die tweede schepping in de zonde valt. We zien in dit alles dat satan in verzet komt, en er in feite alles aan doet om Gods adoptie-akte ten opzichte van die drie zonen tegen te werken, opdat God die niet ten uitvoer zal kunnen brengen. De satan doet door de eeuwen heen zijn uiterste best om Gods plannen te dwarsbomen. Maar satan doorziet niet Gods plan der eeuwen, omdat hij ongeestelijk is, en niet door de geest verlicht wordt. Daarom dacht hij ook de overwinning behaald te hebben, toen Christus aan het kruis stierf, maar in feite was dat de overwinning van Christus, en de nederlaag van satan.

Wat is er voor nodig, om die adoptie-akte, Gods raadsbesluit, ten uitvoer te brengen? Nodig is dat alle schepselen moeten worden verlost van de zonde. Dat doet de Heere Jezus, de Zoon van God! Dan krijgen we Gods verkiezing, dat konden we lezen in Ef 1:3-6, die

verzen gaan over het testament van de Vader, en daarin hebben we dus de verkiezing, de adoptie van de getrouwen tot zonen. En daarna lezen we in vers 7-11, over het werk van de Zoon, het werk van de Heere Jezus Christus, die de getrouwen verlost, opdat zij zullen erven, die ook Zijn bloed geeft, en ook erflater is, die ook zorgt door de overwinning aan het kruis van Golgotha, dat Hij waardig is om die adoptie-akte te openen. Hij alleen kan die zegelen van de akte verbreken, zodat de akte dus rechtsgeldig wordt.

Daarna (na Ef 1:11) vinden we nog het getuigenis van de Heilige Geest. Want daarin vinden we niet alleen dat er een akte is, die verzegeld is, maar dat er nog een tweede verzegeling is, namelijk dat wijzelf verzegeld zijn op de dag dat wij tot geloof komen in de Heere Jezus Christus. Daaruit blijkt dat we met de heilige Geest verzegeld worden, wat ervoor zorgt dat we eigenlijk onaantastbaar zijn, en dat we in de hand van Christus worden veilig gesteld. Dat betekent dat ons behoud vast ligt!

Zo is de opbouw van de eerste verzen van Efeze 1. Dus zo zien we in Efeze 1 in de eerste 14 verzen dat door Paulus in het kort wordt verteld dat er een testament is van de Vader, wat Zijn wil is, wat Hij volvoert, en wat Zijn plannen zijn.

Daar gaat Paulus heel in het kort op in. Daarna vertelt hij wat ervoor nodig was, het werk van de Zoon, dat de gelovigen door het werk van de Zoon verlost zullen worden, en dat de uitverkorenen daadwerkelijk ook zullen erven, en dat de Erflater, dus de Zoon zelf ook Zijn bloed heeft gegeven. En ook later, in Openb 5 lezen we dat Hij als de Leeuw van Juda, de adoptie-akte kan openen. En in vers 12-14 lezen we het getuigenis van de Heilige Geest, waaruit blijkt dat het erfdeel voor ons bewaard wordt, en ook aan ons kan worden uitgereikt, en dat de Heilige Geest ons verzegeld. Daar gaat het om.

Het gaat dus eigenlijk hier in Efeze 1 om het bekend maken van een roeping, het bekend maken van een erfdeel, het bekend maken van wat er allemaal aan onze verlossing vastzit, dat doet Paulus hier eigenlijk in het kort.

En wat is dan dat erfdeel, broeders en zusters? Dat wij door gehoor te geven aan die hoge roeping een hele bijzondere plaats in kunnen nemen in het bovenhemelse. En daar treden wij dan op als een geadopteerde zoon van God. De getrouwen zijn geadopteerd als zonen en zij hebben het eerstgeboorterecht ten opzichte van machten, krachten en heerschappijen. En zij worden uitdelers van de verlossing. Zij geven straks in de toekomst getuigenis af van die veelkleurige wijsheid Gods, van de veelkleurige rijkdom Zijner genade. Daarover vertellen zij in de toekomstige eeuwen, (dat wordt later uitgelegd in Efeze 2 en 3).

Zien we hoe belangrijk het is om het Woord van God recht in te delen, of zoals het Woord zegt:

- ^ “Maak er ernst mede u wèl beproefd ten dienste van God te stellen, als een arbeider, die zich niet behoeft te schamen, doch rechte voren trekt bij het brengen van het woord der waarheid.” (2 Tim 2:15)

Drie Zonen

We kunnen in Gods Woord onderscheiden, dat God drie zonen adopteert:

- Het aardse volk Israël met een roeping op aarde. Deze zoon Israël heeft een opdracht ten opzichte van de aarde, om daar de volken te leiden in de verlossing.
- De gemeente van eerstgeborenen heeft een hemelse roeping, die wordt opgenomen in de lucht, die krijgt ook een opdracht betreffende de vele tienduizendtallen van engelen.
- De gemeente van de verborgenheid, dé gemeente, Het Lichaam van Christus erft in Christus als eerstgeboren zoon van de Vader, ten opzichte van tronen, overheden, machten in de hemelse gewesten. Ja, in het bovenhemelse, wat er letterlijk in het Grieks staat, in het “epouranios”.

Zo hebben we gezien, dat God drie zonen adopteert. Al die drie zonen erven een erfdeel. Je zou kunnen zeggen, hoe kan dat nou Bijbels gezien? Want als ik naar het Woord kijk, dan erft alleen de oudste, de eerstgeborene, alleen die erft, en de andere twee niet. Dat is tegenwoordig bij ons niet zo, als wij een erf-akte, een testament opstellen, dan erven al onze kinderen gelijke delen. Maar volgens het Bijbels principe is het zo, dat alleen de oudste zal erven.

Dus dan zouden we kunnen zeggen, God adopteerde drie zonen, dus dan zou er dan maar één kunnen erven van de drie. Ja, dat zouden we dan zeggen volgens onze maatstaven, maar onze maatstaven zijn niet Gods maatstaven. Want volgens het Woord zijn alle drie genoemde zonen **eerstgeborenen!** Ze zijn niet eerstgeborene ten opzichte van elkaar, nee ze zijn de eerstgeborene ten opzichte van de groep, die zij zelf in hun erfdeel tot verlossing moeten leiden. Zij zijn van die hele groep de eerstgeborene. Laten we maar eens zien wat het Woord hierover zegt.

Eerste Zoon:

Mozes zei tegen de Farao, toen hij door God naar Egypte werd gestuurd, om de Farao te bewegen om Israël te laten gaan:

- ▲ “Zo zegt de HERE: Israël is mijn eerstgeboren zoon; 23 daarom zeg Ik u: laat mijn zoon gaan, opdat hij Mij diene; zoudt gij echter weigeren hem te laten gaan, dan zal Ik uw eerstgeboren zoon doden.” (Ex 4:22-23).

En dat deed God ook, toen Farao weigerde het volk te laten gaan. Toen Farao die eerstgeboren zoon van God (Israël) niet liet gaan, trad God op, en werden alle eerstgeboren gedood onder de Egyptenaren.

Israël was dus de eerstgeboren zoon. De eerstgeboren natie onder alle naties op aarde. Het eerstgeboren volk onder alle volken, en zij hebben ook het eerstgeboorterecht op aarde boven alle andere naties. En daarom zullen zij ook straks als Christus wederkomt de aarde beërven, omdat zij het eerstgeboorterecht hebben. En zij zullen ook van de verlossing gaan spreken naar alle volkeren toe, om die te leiden in de verlossing, in de wedergeboorte, in de toekomstige aïoon.

Tweede Zoon:

Nu het geestelijk zaad van Abraham, zoals de Bijbel dat noemt, of ook wel “het hemels zaad” genoemd. God had immers aan Abraham laten zien dat er uit hem vele volken zouden geboren worden, niet alleen een aards volk, toen God wees op het zand van de zee, maar de Heere nam hem ook een keer mee naar buiten, en liet hem de sterren des hemels zien. Ook dat wees erop dat zijn volk zou worden als de sterren des hemels, zo groot. Dat wees op een hemels volk. En later komen we er ook in de Romeinen brief en de Galaten achter, als de apostel Paulus in de Handelingen een evangelie bekend maakt, want dan zegt hij “Ik vertel helemaal niks nieuws, dit wist Abraham al, dit evangelie is al aan Abraham verkondigd.”

En we zien, als mensen door de eeuwen heen dat geloof van Abraham volgen, of het nou heidenen zijn, of het nou Joden zijn, of dat ze nou voor de zondvloed hebben geleefd, toen er nog helemaal geen onderscheid was tussen Joden en heidenen, als zij in datzelfde geloof als een Abraham, als een Noach, en noem maar op, Abraham gevolgd zijn in het geloof, en zij worden gerechtvaardigd uit het geloof, dan behoren zij tot die **gemeente van rechtvaardigen**, dan zijn ze het geestelijke zaad van Abraham, die uitzien naar die hemelse stad, het hemels Jeruzalem.

En hoe wordt die gemeente genoemd? **Het is een gemeente van eerstgeborenen.** (Hebr 12:23 St. Vert). Zo worden ze door Paulus genoemd. Zo zien we, dat er naast het volk van Israël, Mijn eerstgeboren zoon, er nog een gemeente is van eerstgeborenen. En van wie zijn dat eerstgeborenen? Nou, van die vele tienduizendtallen van engelen, staat er in Hebr 12:22. Een gemeente van gerechtvaardigden onder tienduizendtallen van engelen, een vergadering, een gemeente. En zij hebben het **eerstgeboorterecht** gekregen, en net zo als Israël hun eerstgeboorterecht hebben gekregen ten opzichte van de volkeren, heeft deze gemeente van eerstgeborenen het eerstgeboorterecht gekregen ten opzichte van de engelen. En zij zullen ook in de hemelen verblijven, daarvoor worden ze ook opgenomen in de lucht, om daar in de lucht hun hemelse roeping te kunnen uitvoeren.

Daarom hebben ze ook deel aan hemelse zegeningen, en zitten ze voor wat betreft hun zegeningen ook vast aan het hemelse Jeruzalem. En hebben ze straks ook de opdracht om in de hemelen de engelenwereld te verlossen van de zonde. Want ook de engelen zijn begerig om een blik te slaan in die verlossing.

En we zien dat er naast die twee zonen, die verkoren zijn, die geadopteerd zijn in Abraham, (want dit was een roeping in Abraham, een verkiezing in Abraham, een adoptie in Abraham, VANAF de grondlegging der wereld, of sinds de omverwerping van de kosmos), dat er nog een DERDE groep is, die niet in de Bijbel te vinden is, tot op dit moment, omdat dit in God verborgen was.

Derde Zoon

Nadat in de Handelingen aan de roeping van Israël geen gehoor gegeven werd, zien we dat Paulus openbaart, dat God nog een groep, nog een zoon heeft geadopteerd, die ook het eerstgeboorterecht heeft gekregen, niet van VANAF, maar **VOOR** de grondlegging der wereld. Het is een verkiezing, niet in Abraham, maar het is een verkiezing in Jezus Christus. En deze groep vormt een Eenheid met Christus. Christus is het Hoofd, en deze derde zoon is Zijn Lichaam. Deze derde zoon is één met Hem. En zij zijn ook eerstgeborenen, want de Heere is zelf de Eerstgeborene. En Paulus zegt in Kol 1:15: **“Hij is de eerstgeborene der ganse schepping”**.

De gemeente van de verborgenheid, dé Gemeente, Het Lichaam van Christus erft in Christus als eerstgeboren zoon van de Vader, ten opzichte van tronen, overheden, machten in de hemelse gewesten. Ja, in het bovenhemelse, want dat staat er letterlijk in het Grieks, in het “epouranios”.

Wij erven dus daar, in het bovenhemelse, en wij hebben dus ook daar de opdracht, wat Paulus ons in Efeze 2:6-7 laat zien:

- ▲ “Hij heeft ons daar mede een plaats gegeven **in de hemelse gewesten**, (in dat bovenhemelse), in Christus Jezus, om in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom zijner genade te tonen naar (zijn) goedertierenheid over ons in Christus Jezus.”

In die toekomstige aionen is ons in Christus een plaats gegeven en wij nemen onze plaats daar dan in, om in die komende eeuwen die overweldigende rijkdom Zijner genade te tonen. We moeten wat laten zien, namelijk de rijkdom van Zijn genade, we moeten daarvan vertellen. Ef 3:10-11:

- ▲ “Opdat thans door middel van de gemeente aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden, naar het eeuwige voornemen (Grieks: “het voornemen der eeuwen”), dat Hij in Christus Jezus, onze Here, heeft uitgevoerd.”

Dus het is naar Gods plan der aionen (eeuwen) uitgevoerd.

Zo staat het dus Bijbels vast, dat God drie zonen heeft geadopteerd, en dat alle drie dus erven, omdat alle drie een **eerstgeboorterecht** hebben gekregen boven een ander:

- Israël in de aardse sfeer boven de naties, met een opdracht voor de naties.
- De gemeente der eerstgeborenen in de hemelse sfeer, boven de engelen, met een opdracht voor de engelen.
- En de gemeente, Het Lichaam van Christus in de bovenhemelse sfeer, boven machten, overheden en krachten en heerschappijen met een opdracht zoals Efeze 3:10 dus zegt dat wij die veelkleurige wijsheid bekend gaan maken aan die machten, krachten en heerschappijen.

God heeft dus een erfenis aangewezen voor heel Zijn geadopteerde familie. Voor drie zonen. Vanaf de hoogste plaats in heerlijkheid in de bovenhemel, tot aan de laagste plaats in

heerlijkheid op aarde. Voor het Lichaam van Christus heeft de Vader besloten, dat ze deel krijgen aan het Heilige der Heiligen, het hemelse, wat dus een overweldigende heerlijkheid inhoudt. Daar kan je je amper een voorstelling van maken, en de liederen, die we daarover zingen, “Wat zal dat zijn, vlekloos en rein, Eenmaal daarboven te zijn.”

Het is alles verbonden aan de Heere Jezus Christus. Het is een genade te zitten met Hem in Zijn troon, te gaan aan Zijn zij, ver boven alle overheid en macht, ver boven alle naam die genoemd is. En die plaats is voor ons gereserveerd.

Geen wonder dus dat Paulus laat volgen in Ef 1:5

- ^ “In liefde heeft Hij ons tevoren ertoe bestemd als zonen van Hem te worden aangenomen door Jezus Christus, naar het welbehagen van zijn wil.”

Dat is iets fantastisch, dat God mij aanneemt in Christus als Zijn zoon naar het welbehagen van Zijn wil. Dat we zijn voorbestemd tot prijs, we zijn een prijs voor Hem, voorbestemd tot de heerlijkheid Zijner genade. Het is allemaal genade, onverdiende genade.

Het gaat met nadruk om de genade, en daarom gaat Paulus ook direct verder in vers 6, niet alleen “tot lof van de heerlijkheid Zijner genade”, maar ook “waarmede Hij ons begenadigd heeft in de geliefde (weer het woord genade). Wie is de Geliefde? God zei:

- ^ “Gij zijt Mijn Zoon, de Geliefde, in wie Ik al Mijn welbehagen heb”.

Dat zegt de Vader tegen de Zoon. Het is de Zoon Zijner liefde, en God heeft ons in Jezus Christus, staat hier, aangenomen. God heeft ons aanvaard.

Zien we broeders en zusters, hoe belangrijk het is om deze dingen te onderscheiden in het Woord? Zien we welk een geweldig plan der eeuwen God in Zichzelf had voorgenomen voor de nederwerping der Kosmos? Wanneer we deze dingen in het Woord door het licht van Gods geest mogen ontwaren, dan zien we ook de geweldige harmonie in het Woord, en dan ontdekken we ook met welke overweldigende zegeningen we in Christus gezegend zijn.

Dan bemerken we dat God Zich door Zijn Woord laat **kennen**. En dat **kennen** van God en Zijn Woord is volstrekt nodig om te onderscheiden waar het op aan komt, zodat we leren waardig te wandelen onze hoge roeping.

Hem Kennen..... (deel 19)

Wij zeggen vaak tegen de mensen, je moet de Heere Jezus aannemen om behouden te worden, en natuurlijk is dat waar, als iemand niet gelooft, maar weet u wat er in Efeze 1 staat voor de gelovigen?

- “Hij heeft ons immers in Hem uitverkoren vóór de grondlegging der wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor zijn aangezicht.” (Ef 1:4).

Hier staat niet dat wij de Heere Jezus moeten aannemen, maar hier staat iets heel anders, hier staat eigenlijk het volkomen omgekeerde. Hier staat het allerbelangrijkste wat er eigenlijk bestaat: Dat God ons aanneemt, dat God mij heeft geaccepteerd, dat God u aanvaard, dat God ons heeft aangenomen in de Geliefde, in Zijn Zoon, en dat God mij en u niet heeft afgewezen.

Want dat is toch wat, een adoptie, om zó geadopteerd te worden tot een zoon. En dat moet bij ons gaan leven, dat we dat ook werkelijk zijn. Dat we door het geloof dat feit omarmen, en dat accepteren. Dat God mij niet meer in mijn ellendige zondige toestand ziet staan, maar dat God mij nu heeft geaccepteerd in Zijn Zoon, dat ik begenadigd ben in de Geliefde, en dat, wie ik ook was, en wat ik ook gedaan heb, en hoe mijn verleden ook is, welke schuld er ook op mij rustte, dat God mij heeft geaccepteerd, niet in mijzelf, maar in Christus. En dat is een geweldig voorrecht. Dat is iets wat je door het geloof moet aanvaarden.

Hierbij moet wel worden opgemerkt, dat Paulus deze dingen schrijft aan een speciale groep gelovigen, aan wie de Efeze brief is gericht. Want wat hadden we ook alweer gelezen over de geadresseerden van de Efeze brief? De brief is geschreven aan **“de heiligen, die te Éfeze zijn, en gelovigen in Christus Jezus”**.

Het woord “heiligen” betekent dat er een groep gelovigen door hun geloof apart is gezet, en dat er daarna nog bij wordt vermeld, dat die gelovigen “gelovigen in Christus Jezus” zijn, wijst erop dat die gelovigen getrouw zijn aan de boodschap van Paulus. Dat ze de gezindheid hebben in te gaan op de “onnaspeurlijke verborgenheid. (Ef 3:8). Dat die gelovigen gehoor geven aan die hoge roeping van Paulus in zijn “late” brieven.

Overigens gelden alle heilsfeiten die Paulus in zijn latere brieven noemt, voor deze specifieke groep gelovigen. Dus ook de waarheden, die we vinden in Filippenzen, Kolossenzen, Filemon, Titus, en de twee brieven aan Timoteüs, **zijn aan deze gelovigen gericht, en voor hen bestemd**.

Deze groep gelovigen vormt een Eenheid met Christus. Christus is het Hoofd. Deze groep vormt de derde zoon, waar we eerder over gesproken hebben. Deze groep gelovigen vormt de gemeente van de verborgenheid, dé Gemeente, Het Lichaam van Christus, welke door volwassenheid erft in Christus, als eerstgeboren zoon van de Vader, ten opzichte van tronen, overheden, machten in de hemelse gewesten, in het “epouranos”.

Wanneer we dan verder gaan met de Efeze brief, dan vinden we in Ef 1:15-23 een gebed. Daar gaat Paulus voor “de getrouwen” bidden, zijn gebed is een dankgebed:

- ▲ “Daarom houd ook ik, gehoord hebbende van **uw** geloof in de Here Jezus en van **uw** liefde tot al de heiligen, niet op te danken, **u** gedenkende bij mijn gebeden, opdat de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest van wijsheid en van openbaring om Hem **recht te kennen**: verlichte ogen [uws] harten, zodat gij weet, welke hoop zijn roeping wekt, hoe rijk de heerlijkheid is Zijner **erfenis** bij de heiligen, en hoe overweldigend groot zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte zijner macht, die Hij heeft gewrocht in Christus, door Hem uit de doden op te wekken en Hem te zetten aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten, boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige eeuw. En Hij heeft alles onder zijn voeten gesteld en Hem als hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente, die zijn lichaam is, vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt.” (Ef 1:15-23).

Paulus gaat hier bidden voor de heiligen, de door hun geloof apart geplaatsten, én getrouwen in Christus Jezus. (Ef 1:1). De bedoeling van Paulus' gebed is dat deze groep getrouwen zullen kunnen bevatten wat hij later allemaal gaat zeggen over de hoge roeping van Het Lichaam van Christus.

Daarvoor is nodig dat zij van God ontvangen de Geest van wijsheid en van openbaring om Hem **recht te kennen**. Ook is het nodig, om Paulus' woorden recht te verstaan, dat we verlichte ogen des harten ontvangen, zodat we **weten**:

- welke hoop zijn roeping wekt,
- hoe rijk de heerlijkheid is Zijner **erfenis** bij de heiligen,
- en hoe overweldigend groot zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte zijner macht,
- die Hij heeft gewrocht in Christus, door Hem uit de doden op te wekken en Hem te zetten aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten,
- boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige eeuw.
- En Hij heeft alles onder zijn voeten gesteld
- en Hem als hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente, die zijn lichaam is, vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt.” (Ef 1:18-23).

Zonder de Geest van wijsheid en van openbaring, en zonder de verlichte ogen des harten begrijpen we niet waar Paulus het over heeft. Want Paulus openbaart wel heel veel in het vervolg van de Efeze brief. Paulus heeft het over een plaatsing in het bovenhemelse, hij legt uit hoe die hemelse roeping in elkaar zit, en wat die roeping allemaal omvat met alle zegen, die daaraan vast zit. Daarvoor zijn die verlichte ogen des harten nodig.

Aan het einde van hoofdstuk 3 vinden we weer een gebed, het tweede gebed van de apostel Paulus in de Bijbel, namelijk Ef 3:14-21:

- ▲ “Om die reden buig ik mijn knieën voor de Vader, naar wie alle geslacht in de hemelen en op de aarde genoemd wordt, opdat Hij u geve, naar de rijkdom zijner heerlijkheid, met kracht gesterkt te worden door zijn Geest in de inwendige mens, opdat Christus door het geloof in uw harten woning make. **Geworteld en gegrond in de liefde**, zult gij dan samen met alle heiligen, in staat zijn te vatten, hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is, en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods. Hem nu, die blijkens de kracht, welke in ons werkt, bij machte is oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen, Hem zij de heerlijkheid in de gemeente en in Christus Jezus tot in alle geslachten, van eeuwigheid tot eeuwigheid! Amen.”

Na zijn tweede gebed laat Paulus in hoofdstuk 4, 5 en 6 ons zien, wat in de praktijk van ons leven de consequentie is van onze roeping, dat we waardig die roeping behoren te gaan wandelen, als geadopteerde zonen van God, als mensen die een roeping hebben, die straks een erfdeel hebben te ontvangen, en hoe dat eigenlijk moet doorklinken in al onze verhoudingen, onze relaties op aarde, of het nou een verhouding is met mijn ouders, of het nou een verhouding is met mijn kinderen, of op mijn werk, of met mijn broeders en zusters, of (het belangrijkste) met de Heere Jezus.

Op al die menselijke verhoudingen gaat Paulus in, en hij laat zien dat we veranderd zijn, en dat we dat moeten geloven: “Gij geheel anders.” En dat we zo ook daadwerkelijk anders door het leven gaan. Niet dat het een onbereikbaar ideaal is, dat we moeten proberen te krijgen, nee, maar omdat zij, die tot het Lichaam van Christus behoren het reeds zijn. Dáár wordt steeds zo de nadruk op gelegd. Wat we al **hebben**, we **hebben** de verlossing, enz, enz. Alle leden **zijn** geadopteerd tot zonen, het Lichaam van Christus **heeft** reeds dat zoonschap, dat behoeft niet meer verkregen te worden.

Dit alles is het werk van de Zoon, de Heere Jezus Christus. Paulus zegt toch wel even heel veel in die paar verzen van Efeze 1. Hele bekende uitdrukkingen komen ons daar voorbij, dat we in Hem hebben de verlossing door Zijn bloed. Dat hebben we, dat is genade, in Hem **HEBBEN** we de verlossing door Zijn bloed. We hebben ook de vergeving van de overtredingen. Dat hebben we! En dat is genade, dat staat er ook achter, naar de rijkdom Zijner genade. Dat is overvloedig aan ons bewezen in alle wijsheid en verstand. (Ef 1:8).

Overvloed

Wat is overvloed? Overvloed is veel meer dan we nodig hebben. Als we overvloed hebben, als iets overvloeit, dan heb je er zoveel van, dat je er als het ware in kan zwemmen. Als een beker overvloeit, dan is er zoveel ingeschonken, dat hij meer dan vol is, en aan alle kanten overstroomt. Dat is overvloed, dat is een overvloeiende beker. En zo had Israël ook een overvloeiende beker, en op precies dezelfde manier hebben wij ook overvloed. God geeft Zijn zegeningen niet bij mate, maar in grote overvloed. Zoveel gelovigen gaan door het leven alsof het allemaal maar zo armetierig is, alsof de Heer maar zo weinig geeft, nee, het is overvloed. En daar wordt zo de nadruk op gelegd.

Maar nou moeten we niet denken – want zo'n evangelie wordt hier en daar ook wel gebracht – dat het ons dan naar de vleze in alles voor de wind zal gaan. Wanneer dat wel het geval is, dan is dat mooi meegenomen, en geniet daar dan maar van op de juiste manier, maar dat is niet Gods maatstaf, dát is niet de overvloed waarvan we lezen in het Woord.

Die getrouwen van Ef 1:1 zijn gezegend met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus. En dan staat er in de grondtekst voor “in de hemel” in de “epouranos”, dat wil zeggen: in het bovenhemelse! Daar broeders en zusters, is het Lichaam van Christus gezegend met grote overvloed. En die overvloed is geestelijk nu reeds ons deel. Nu reeds staan we in die overvloed wanneer we als “getrouwen” willen luisteren én wandelen in die hoge roeping.

Wanneer we deze grote zegeningen zien en geloven, dan weten we dat we overvloed hebben ontvangen. Het is zeer bijzonder om deze rijkdom in het Woord te ontdekken. God geeft aan één stuk door van Zijn overweldigende genade. En toch zijn er zoveel gelovigen die in een soort armoe-kleed door het leven gaan, terwijl er nota bene een adoptie voor het zoonschap voor hen klaar ligt.

En Paulus hamert als het ware op de rijkdom, op de overvloed, waar het Woord over spreekt. En waarom wil dat er bij de mensen niet in?

De Heere is momenteel bezig de leden van het Lichaam van Christus te zegenen met de geestelijke zegeningen in de hemel in Christus. Er is wel een voorwaarde, namelijk dat zij ook bezig zijn met de dingen van boven, en dan geeft de Heere hen geopende ogen des harten, om die zegeningen één voor één te ontwaren. Want God is een beloner voor wie Hem ernstig zoeken!

Bovendien, ik hoef niet meer te tobben, ik hoef niet meer met mijn zonde overhoop te liggen, zoals zoveel gelovigen doen. Nee, wees nou eens niet bezig met die zonde, laat die zonde nou eens liggen waar ze zijn, bemoei je er niet mee. Wees er in feite dood voor, zoals Paulus in Romeinen uitlegt. Zeg niet meer: “Ach ik arme zondaar”. Kijk er niet meer naar, wees toch bezig met Gods overvloed. Ga drinken uit die overvloeiende beker, broeders en zusters.

Mag ik een voorbeeld noemen? Bij u op tafel staat een beker water. Er zijn zoveel gelovigen, die dan wel zo'n beker zien staan, maar ze drinken er niet van. Maar dat moet je wel doen, en dat moet ik ook doen. Het verschil met mijn beker en Gods beker is, dat als ik uit mijn beker drink, dan raakt die beker leeg. Maar wanneer je drinkt uit Gods beker, staat als het ware de Heere naast je om die beker direct weer bij te vullen. Gods beker van overvloed raakt nooit leeg!

Maar – en dat is het geheim van groeien – je moet wel drinken, anders valt er ook geen “nieuw water” bij te vullen. En, broeders en zusters, **God houdt nooit op om onze beker, Zijn beker vol te houden!**

En zo is het ook als we Bijbelstudie doen, als we geïnteresseerd zijn voor die dingen van de Heere, als we onze zinnen op Hem richten, als dát onze gezindheid is, dan zijn we niet meer bezig bent met onze zonde, maar dan gaan we aan de slag met de rijkdom Zijner genade, en dan wordt het overvloed, en dan wordt het drinken uit de bron die nooit opdroogt.

En dan wordt Bijbelstudie niet iets wat saai is, dan gaat het Woord voor ons opeens leven, dan gaat ook zo'n Efeze brief voor ons leven, omdat het een deel wordt van onszelf. Het geloof wordt bewerkt, en verdiept, én bevestigd door het lezen van Gods Woord. Zo is de werking. Het kan zeer verhelderend zijn om allerlei Bijbelstudies te lezen, maar dat moet er wel toe dienen om zelf persoonlijk de dingen die u leest te toetsen, en zelf de Bijbel ter hand te nemen. Want alleen Gods Woord is de Waarheid.

De Bijbel is een rijkdom, daar kunnen we elke dag van genieten. En dat moeten we met elkaar doen. Meer en meer genieten van die overvloeiende beker. En dan ervaren we ook de overvloed die God ons gegeven heeft.

Tijd van Verwarring

Hoe kan het toch dat dit rijke Evangelie zo weinig bekend is bij vele gelovigen. Wanneer we spreken over de onnaspeurlijke verborgenheid, die Paulus na de Handelingen in zijn eigen gehuurde woning in Rome bekend mocht maken, dan halen velen de schouders op, en begrijpen vaak niet eens waar het over gaat. Dit “evangelie” wordt ook bijna nergens onderwezen, en daarom is er weinig kennis over bij de gelovigen.

Eeuwenlang zijn er complete “bolwerken” van religies opgericht, waarin de menselijke vernuftig gevonden verdichtsels hoogtij vierden en nog steeds hoogtij vieren. Deze “verdichtsels” zijn meestal vastgelegd in geschriften, die toonaangevend zijn geworden, maar in werkelijk van de Waarheid afleiden, en de Waarheid bedekken. Deze christelijke “bolwerken” hebben de kennis van Christus weggenomen. Misschien vindt u dat een boutespraak. Maar laten we eens eerlijk naar de realiteit in de praktijk kijken. Weet u nog een geloofsgroep, of kerk of gemeente waar men onderwezen wordt in de “hoge roeping” die Paulus ons in zijn latere brieven onderwijst?

Leven we niet in de tijd waarvan God ons door Paulus zegt:

- ▲ “Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen, maar omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars zullen bijeenhalen, dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtsels keren. Blijf gij echter nuchter onder alles, aanvaard het lijden, doe het werk van een evangelist, verricht uw dienst ten volle.” (2 Tim 4:3-5).

Dat zegt Paulus tegen Timoteüs, maar dat zegt Paulus ook tegen ons als een waarschuwing.

Paulus was ook al bezorgd om de broeders van Korinthe. En nu weet ik wel dat de Korinthe-brief in de Handelingen is geschreven, waar een ander evangelie gold, maar de waarheid die Paulus daar schrijft, geldt ook voor ons:

- “Want met een ijver Gods waak ik over u, want ik heb u verbonden aan één man, om u als een reine maagd voor Christus te stellen. Maar ik vrees, dat misschien, zoals de slang met haar sluwheid Eva verleidde, uw gedachten van de eenvoudige [en loutere] toewijding aan Christus afgetrokken zullen worden. Want indien de eerste de beste een andere Jezus predikt, die wij niet hebben gepredikt, of gij een andere geest ontvangt, die gij niet hebt ontvangen, of een ander evangelie, dat gij niet hebt aangenomen, dan verdraagt gij dat zeer wel.” (2 Kor 11:2-4).

En dan moeten we opletten hoe de slang Eva verleidde, want daar kunnen we van leren. De slang verleidde Eva met een verdraaid Woord, en Eva legde niet Gods Woord tegen de verleiding van satan. Zij liet zich de leugen aanpraten. De satan is de diabolis, de **“door-de-war-brenger”**. En dat in de war brengen, daar is hij een meester in.

We zien dan ook door alle tijden dat de boodschap van God er moeilijk in gaat, maar de boodschap van de diabolis gaat er in als koek. Dat verdragen ze zeer wel. (2 Kor 11:4).

Over de valse leraars zegt Paulus in de Galaten brief:

- “Het verbaast mij, dat gij u zo schielijk van degene, die u door de genade van Christus geroepen heeft, laat afbrengen tot een ander evangelie, en dat is geen evangelie. Er zijn echter sommigen, die u in verwarring brengen en het evangelie van Christus willen verdraaien. Maar ook al zouden wij, of een engel uit de hemel, [u] een evangelie verkondigen, afwijkend van hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt! Gelijk wij vroeger reeds gezegd hebben, zeg ik thans nog eens: indien iemand u een evangelie predikt, afwijkend van hetgeen gij ontvangen hebt, die zij vervloekt! Tracht ik thans mensen te winnen, of God? Of zoek ik mensen te behagen? Indien ik nog mensen trachtte te behagen, zou ik geen dienstknecht van Christus zijn.” (Gal 1:6-10).

Het is nogal wat, wat Paulus hier zegt. Wanneer leraars of voorgangers de toehoorders in verwarring brengen door een ander evangelie te verkondigen, een evangelie afwijkend van hetgeen Paulus heeft verkondigd, die zijn vervloekt. Tot twee maal zegt hij dat die zijn vervloekt. (In vers 8 en 9).

Dit moet voor ons een ernstige waarschuwing zijn, om toch vooral dicht bij het geïnspireerde Woord van God te blijven en ons niet laten “medeslepen door (verleidende) wijsbegeerte en door ijdel bedrog in overeenstemming met de overlevering der mensen, met de wereldgeesten en niet met Christus. (Kol 2:8).

Van sommige gelovigen zegt Paulus:

- ^ “Maar de Geest zegt nadrukkelijk, dat in latere tijden sommigen zullen afvallen van het geloof, doordat zij dwaalgeesten en leringen van boze geesten volgen, door de huichelarij van leugensprekers, die in hun eigen geweten gebrandmerkt zijn.” (1 Tim 4:1-2).

We mogen aannemen dat wij in die latere tijden zijn aangeland. Beste lezers, wanneer we deze tekst in de context plaatsen, dan zien we dat het hier gaat om gelovigen, die in hun samenkomsten dwaalgeesten volgen, en leringen van boze geesten navolgen door de

huichelarij van de sprekers. Misschien vindt u dit overdreven. Maar dan moet een ieder eerlijk persoonlijk nagaan wat er in de samenkomst centraal staat. Staat de Heere Jezus Christus in het middelpunt? Wordt de Christus verhoogd? Zijn de diensten er op gericht om Hem te **leren kennen** vanuit het Woord?

Zijn de diensten erop gericht ons op te voeden tot het zoonschap? Of zoals het Woord zegt:

- ^ “Tot de **volmaking** der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus; Totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en der **kennis** van den Zoon Gods, **tot een volkomen man**, tot de mate van de grootte der volheid van Christus; Opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer, door de bedriegerij der mensen, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen.” (Ef 4:12-14).

Christus behoort in ons leven in het middelpunt te staan. Hij heeft een uitverkiezing gedaan, (Ef 1:4), en Hij roept ons met een heilige roeping, een roeping die overigens Zijn roeping is, Maar waar wij door Gods overweldigende genade in mogen delen. Toen de Heere nog onder de Zijnen was, waarschuwde hij het volk Israël al, een waarschuwing overigens, die wij ons moeten aantrekken:

- ^ “En Jezus antwoordde en zeide tot hen: Ziet toe, dat niemand u verleide! Want velen zullen komen onder mijn naam en zeggen: Ik ben de Christus, en zij zullen velen verleiden.” (Mat 24:4-5 = 2 Kor 11:3).

Ook zegt de Heere nog:

- ^ “En vele valse profeten zullen opstaan en velen zullen zij verleiden.” (Mat 24:11).

Over de tijd waarin wij leven schrijft Paulus aan Timoteüs:

- ^ “Weet wel, dat er in de laatste dagen **zware tijden** zullen komen: want de mensen zullen zelfzuchtig zijn, geldgierig, pochers, vermetel, kwaadsprekers, aan hun ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig, liefdeloos, trouweloos, lasteraars, onmatig, onhandelbaar, afkerig van het goede, verraderlijk, roekeloos, opgeblazen, met meer liefde voor genot dan voor God, **die met een schijn van godsvrucht de kracht daarvan verloochend hebben**; houd ook dezen op een afstand. Want tot hen behoren zij, die zich in de huizen indringen en vrouwtjes weten in te palmen, die met zonden beladen zijn en gedreven worden door velerlei begeerten, die zich te allen tijde laten leren, zonder ooit tot erkenning der waarheid te kunnen komen. Zoals Jannes en Jambres, de tegenstanders van Mozes, **staan ook dezen de waarheid tegen**; het zijn mensen, wier denken bedorven is, en wier geloof de toets niet kan doorstaan. Maar zij zullen het niet veel verder brengen, want hun onzinnigheid zal aan allen overduidelijk worden, zoals ook bij genen het geval was.” (2 Tim 3:1-9).

Wat hier staat geldt voor gelovigen. Want vers 5 spreekt over een “schijn van godsvrucht, die door hen verloochend wordt” Zij weten ervan, maar ze verloochenen de kracht en de Waarheid van het Woord. Om iets te kunnen verloochenen, moet je wel weten wat je verloochend. Bovendien “staan ze de Waarheid tegen.” (vers 8).

En om de Waarheid tegen te staan, moet je wel weten wat de Waarheid is. Dan mogen we concluderen, dat ze willens en wetens de Waarheid tegenstaan.

Broeders en zusters, ik heb niemand willen krenken met al dit geschrevene, maar uit liefde en bewogenheid voor de Waarheid van het Woord mag ik deze dingen noemen. Want wanneer u om u heen kijkt, dan weet u dat we in zware tijden leven, waarin Gods Woord nauwelijks meer serieus wordt genomen, en dat we leven in een tijd waarin men je raar aankijkt wanneer je nog gelooft in de letterlijke Waarheid van dat Oude Boek, onze Bijbel, het geïnspireerde Woord van God.

Daarom:

- ^ “Wanneer gij Christus Jezus, de Here, **aanvaard hebt, wandelt in Hem, geworteld en dan opgebouwd wordend in Hem, bevestigd wordend in het geloof**, zoals u geleerd is, overvloeiende in dankzegging.” (Kol 2:6-7).

Hem Kennen..... (deel 20)

Beste lezer, voor we verder gaan, wil ik u vragen om toch vooral niet de NBV, de Nieuwe Bijbel Vertaling, te gebruiken als u Bijbelstudie doet. Want het is werkelijk onmogelijk om achter de inhoud van Gods Woord te komen wanneer u deze vertaling gebruikt. Ik wil hier nu niet te diep op ingaan, maar u slechts één voorbeeld noemen, die voor het belang van onze Bijbelstudie van belang is. Zo lezen we in Efeze 1:5:

- In de NBG: “In liefde heeft Hij ons tevoren ertoe bestemd als zonen van Hem te worden aangenomen door Jezus Christus, naar het welbehagen van zijn wil.”
- In de NBV: “En hij heeft ons naar zijn wil en verlangen voorbestemd om in Jezus Christus zijn kinderen te worden.”
- In de St. Vert: “Die ons te voren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen, door Jezus Christus, in Zichzelf, naar het welbehagen van Zijn wil.

Er zijn grote verschillen in de vertaling, en daardoor grote verschillen in het weergeven van de rijkdom die God ons wil meedelen. Altijd moeten we naar de grondtekst om te onderzoeken wat er werkelijk staat. Dat gedeelte wat in de NBG is vertaald met “als zonen van Hem te worden aangenomen”, en in de NBV met “zijn kinderen te worden”, en in de St Vert met “aanneming tot kinderen”, staat in de grondtekst het woord “huiiothesia”. Het Griekse woord “huios” betekent “zoon”, en “huiiothesia” betekent “geadopteerd als zonen”, het betekent ook “de plaatsing als een zoon”, in het geval van Ef 1:5, de plaatsing in de positie als een zoon van God.

Dit voorbeeld laat zien, dat we beter terug kunnen vallen op de NBG, en op de Staten Vertaling, dan de NBV, die toch een bepaalde mate een versluiering geeft van Gods Woord.

De Volheid der Tijden

In het voorgaande hebben we gezien wat “overvloed” inhoudt, waarvan we lezen in Efeze 1:8-9:

- ▲ “Welke Hij ons overvloedig heeft bewezen in alle wijsheid en verstand, 9 door ons het geheimenis van zijn wil te doen kennen.”

God wil ons de verborgenheid van Zijn wil doen kennen. Daarom vertelt Hij ons in Zijn Woord wat Zijn wil is:

- “In overeenstemming met het welbehagen, dat Hij zich in Hem had voorgenomen, om in **de bedeling** van de **volheid der tijden** al wat in de hemelen en wat op de aarde is onder één Hoofd, dat is Christus, samen te vatten.” (Ef 1:9-10).

Er staat inderdaad “bedeling” in het Grieks, en dat klopt ook, want het is een aparte bedeling, waarin God in Zichzelf had voorgenomen om alles, al wat in de hemelen en wat op de aarde is, onder één Hoofd te brengen. En dat Hoofd is Christus. Dat wordt in de Efeze brief allemaal geopenbaard aan de getrouwe gelovigen, aan wie Paulus de brief heeft gericht, Zijn Lichaam.

Het tijdstip, wánnere dat gaat gebeuren, dat alles wat in de hemelen en op aarde is, onder één Hoofd wordt samengevat, wordt ons ook meegedeeld. Nu in deze tijd, waarin wij leven, wordt alleen Zijn Lichaam onder het Hoofd van Christus gebracht, want Christus is nu het Hoofd van Zijn Gemeente. Maar in de toekomst wordt dus **alles** wat in de hemel en op de aarde is, onder één Hoofd, Christus gebracht. Dat zal gebeuren, zegt Paulus, in de bedeling van de volheid der tijden. Wat is dat nou, de bedeling van de volheid der tijden?

Wanneer we dit in goede context willen plaatsen, dan moeten we in de Bijbel naar de feesten des Heeren kijken, naar de gezette hoogtijden des Heeren, zoals we die omschreven vinden in Lev 23:4-44.

Wanneer we dat hoofdstuk in Lev. lezen, dan zien we dat die feestkalender begint met het Pascha, en dan loopt het helemaal door naar het Loofhuttenfeest, en daarna begint het opnieuw. Als we dan naar de dagen van de week kijken, dan zijn er zeven dagen van de week waarin alles moet plaatsvinden, maar dan is er opeens in de Bijbel ook sprake van de achtste dag in Lev 23:36, waar Mozes tegen Israël Zei: “**Op de achtste dag** zult gij een heilige samenkomst hebben.” En in Lev 23:39 lezen we: “op **de achtste dag** zal er rust zijn.”

De zegswijze de “achtste dag” kennen wij in ons normaal spraakgebruik niet. Bij ons begint na de zevende dag weer de eerste dag der week, de zondag. Maar in de Bijbel is er sprake van een achtste dag. In de Bijbel is het getal acht het getal van het nieuwe begin, er begint een nieuwe reeks. De achtste dag valt namelijk gelijk met de eerste, zo we al konden lezen in Lev 23:39. Dit getal “acht” heeft te maken met de **volheid der tijden**, zo we zullen zien.

Wat is nou de bedeling van de volheid der tijden? Dan zijn de tijden helemaal vol. Die tijden lopen naar een climax. Die volheid is datgene, waar heel de schepping uiteindelijk op uitloopt. Die oude schepping loopt uit op een nieuwe schepping. De oude aarde en de oude hemelen, lopen uit op een nieuwe aarde, en nieuwe hemelen, waar Openbaring uitvoerig in twee hoofdstukken over spreekt. (Openb 21 en 22).

Uit deze laatste hoofdstukken van de Bijbel weten we dat het aanstaande z.g. duizendjarig vreedrijk nog niet het einde is. Dat is als het ware een voorportaal naar de volgende eeuw, waarin God alles in Hemzelf zal plaatsen. In het Woord is sprake van toekomstige eeuwen, (meervoud) (Ef 2:7). De eerste “toekomstige eeuw” betreft het z.g. duizendjarig vreedrijk, en de tweede toekomstige eeuw betreft die **achtste dag**.

In die achtste dag zal de verlossing in heel de schepping in de breedte bekend worden. En in die achtste dag zal alles onder één Hoofd worden geplaatst. Dat “onder één Hoofd plaatsen” vindt plaats in de nieuwe schepping op die achtste dag. Als er een nieuwe hemel is, en als er een nieuwe aarde is. Dat is de achtste dag. En we lezen in Lev 23:39 dat er op **de achtste dag** rust zal zijn.”

Dat kan ook niet anders, wanneer we weten dat de achtste dag na de 1000 jaar zal zijn, wanneer satan en zijn volgelingen er niet meer zullen zijn.

Er zijn sommigen, die zeggen dat de bedeling van de volheid der tijden het duizendjarig vrede-rijk is, maar het duizendjarig vrede-rijk, dat is de zevende dag. De zevende dag volgt op de zesduizend jaar (= 6 dagen) van het bestaan van de mensheid. En wanneer we zien hoe de situatie in dat vrede-rijk is, dan kunnen we ontdekken, dat het vrede-rijk nog steeds bij het oude behoort. Het bevindt zich op de oude aarde, wel zijn er wezenlijk dingen veranderd. Want dan is er een leeuw en een lammetje, die kunnen zo maar met elkaar spelen. Dat moet je nu niet gaan proberen. Of een adder met een kind, en je hebt dan jongelingen, die worden 100 jaar, maar ze gaan wel dood. Dus de dood is er dan ook nog.

Ook de satan is wel gebonden in die tijd, maar hij is niet geoordeeld, maar zit wel in een vergrendelde put, maar hij wordt aan het einde van die periode van 1000 jaar losgelaten, om de geveinsden aan het licht te brengen. Losgelaten, om de volkeren opnieuw te verleiden, om te checken of de volkeren wel daadwerkelijk Christus als Messias wilden volgen als de Gezalfde des Heeren. Ze kunnen wel onder dwang Christus zijn gevolgd, omdat Christus troont in Jeruzalem, en als het ware met Zijn staf, met een ijzeren roede regeert. Dan moeten de volken van jaar tot jaar optrekken naar Jeruzalem om de Koning der Koningen eer te brengen, waar Jesaja 2 en Zach 14 over spreken:

- ♣ “En het zal geschieden in het laatste der dagen: dan zal de berg van het huis des HEREN vaststaan als de hoogste der bergen, en hij zal verheven zijn boven de heuvelen. En alle volkeren zullen derwaarts heenstromen en vele natiën zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des HEREN, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen. Want uit Sion zal de wet uitgaan en des HEREN woord uit Jeruzalem. En Hij zal richten tussen volk en volk en rechtspreken over machtige natiën. Dan zullen zij hun zwaarden tot ploegscharen omsmeden en hun speren tot snoeimessen; geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren. Huis van Jakob, komt, laten wij wandelen in het licht des HEREN.” (Jes 2:2-5).
- ♣ “Allen, die zijn overgebleven van al de volken, die tegen Jeruzalem zijn opgerukt, zullen van jaar tot jaar heentrekken om zich neer te buigen voor de Koning, de HERE der heerscharen, en het Loofhuttenfeest te vieren. Maar wie uit de geslachten der aarde niet naar Jeruzalem zal heentrekken om zich voor de Koning, de HERE der heerscharen, neder te buigen, op hem zal geen regen vallen, en indien het geslacht der Egyptenaren niet zal heentrekken en komen, op wie geen (regen) valt, dan zal toch komen de plaag waarmee de HERE de volken zal treffen, die niet heentrekken om het Loofhuttenfeest te vieren. Dit zal de straf zijn van de Egyptenaren en van alle volken die niet heentrekken om het Loofhuttenfeest te vieren.” (Zach 14:16-19).

Dus wanneer volken niet optrekken naar Jeruzalem om de Koning hulde te brengen, zit er gelijk een sanctie aan vast, dan zal er op dat land geen regen vallen, en zal er dus honger zijn. Ze moeten wel, of ze nou willen of niet. En wat denkt u, dat die volken met lege handen komen naar de Koning der Koningen?

Ze zullen het niet wagen, ze brengen grote geschenken mee, zodat Israël in overvloed leeft. Hiervan spreekt o.a. Ps 68:30: “Vanwege uw tempel, ter wille van Jeruzalem bieden koningen u geschenken.”

Ook de profeet Micha spreekt hiervan:

- ^ “En het zal geschieden in het laatste der dagen: dan zal de berg van het huis des HEREN vaststaan als de hoogste der bergen, en hij zal verheven zijn boven de heuvelen. En volkeren zullen derwaarts heenstromen, en vele natiën zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des HEREN, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen. **Want uit Sion zal de wet uitgaan en des HEREN woord uit Jeruzalem. En Hij zal richten tussen vele volkeren en rechtspreken over machtige natiën tot in verre landen. Dan zullen zij hun zwaarden tot ploegscharen omsmeden en hun speren tot snoeimessen; geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren.**” (Micha 4:1-3)

En het is allemaal prachtig mooi, dat ze jaarlijks opgaan naar Jeruzalem om hun gaven af te dragen, en daar de feesten des Heeren te vieren, maar het gaat erom, doen ze dat nou onder dwang, of doen ze dat uit eigen beweging met hun hart? En om dat te toetsen, daarom wordt satan aan het einde van die periode losgelaten.

Die tijden zijn in de 1000 jaar nog niet vol, die komen naar een volheid toe. De tijd is pas vol, als die oude schepping vergaat, en wanneer er een aioon (eeuw) begint, die heet “**de achtste dag**”. Dan begint de nieuwe schepping, met een nieuwe hemel, en een nieuwe aarde. Is dan de eeuwigheid aangebroken? Bij veel gelovigen leeft dan het idee, dat als de grote witte troon komt, het laatste oordeel, enz, dan komt er een nieuwe schepping, het oude is voorbij, kortom, de eeuwigheid breekt aan.

Maar dat zegt de Bijbel niet, de Bijbel spreekt over de toekomstige aionen (meervoud), en ook nog die toekomstige laatste aioon, die bedeling, die achtste dag, valt namelijk samen met een bediening. (Ef 1:9). Een bedeling is een bediening, een bediening van de volheid der tijden. En een bediening heeft een Bedienaar, en daarom lezen we: dan wordt alles wat in de hemelen en wat op de aarde is onder één Hoofd geplaatst, dat is Christus. (Ef 1:10). En wat wordt er dan gedaan? Dan wordt er gezorgd dat die nieuwe schepping waarin men dan wordt gezet, die schepselen, of ze nou hemelse schepselen (engelen) zijn of aardse schepselen zijn, tot verlossing worden gebracht.

En in die aioon, in die bedeling van de volheid der tijden, dan is Christus' werk pas klaar, en geeft Hij alles over aan de Vader. Dan zal de tijd aanbreken waarin God alles in allen zal zijn.

Ik hoop dat u begrijpt, dat er nog een achtste dag is, die voor ons heel moeilijk te vatten is. Want eigenlijk kunnen we wat de dagen betreft, maar tellen tot zeven, dat is dus wat hier bedoeld wordt. Op de achtste dag wordt pas alles, wat in de hemel, en wat op de aarde is, onder één Hoofd samen gevat. Zó komen deze dingen tot ons vanuit het Woord van God.

Wanneer we nu proberen te kijken naar de dingen betreffende de Gemeente, het Lichaam van Christus, de Gemeente der Verborgenheid, dan ontdekken we dat de zegeningen voor dat Lichaam over de zevende dag heen zijn geplaatst. Want de gemeente van de verborgenheid reikt tot het moment, dat God alles en in allen is. Want in de gemeente van Jezus Christus is God alles en in allen.

Ik hoop, beste lezer, dat u deze dingen begrijpt, want het geeft ten diepste de positie van het Lichaam van Christus aan. Het getuigt van de overweldigende liefde en genade van God, dat we uit het Woord mogen weten dat allen die tot het Lichaam behoren, mogen weten dat zij reeds nu zijn geplaatst in de positie van Christus, in de rechterhand van God, dat betekent dat zij reeds nu zijn geplaatst in de positie van "God alles en in allen". Zij zijn reeds nu over de toekomstige eeuw heen geplaatst. Dit laat Gods Woord ons zien.

Broeders en zusters, dit alles reikt ontzettend ver. Het is werkelijk om stil van te worden, hoe God zijn Zoon, en in Zijn Zoon het Lichaam van Christus, dé Gemeente in gelijke positie heeft geplaatst in de hemel der hemelen. Gods verlossingsplan heeft zich voor het Lichaam van Christus in deze tijd al helemaal ontrold, over de tijd van de wedergeboorte op aarde heen, over het duizendjarig vrederijk heen, waarin de volkeren tot wedergeboorte komen, en zelfs tot in de nieuwe schepping, de achtste dag.

In 2 Kor 5:17 lezen we:

- "Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen." Dit spreekt Paulus in de Handelingen tot de Korinthiërs. Ook zij die toen geloofden, werden door de wedergeboorte een nieuwe schepping, maar kregen deel aan de zegeningen, die toen golden.

In Efeze lezen we ook over een nieuwe schepping:

- "Want zijn maaksel zijn wij, in Christus Jezus **geschapen** om goede werken te doen, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen." (Efeze 2:10)
- "Want Hij is onze vrede, die de twee één heeft gemaakt en de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft, doordat Hij in zijn vlees de wet der geboden, in inzettingen bestaande, buiten werking gesteld heeft, om in Zichzelf, vrede makende, de twee **tot één nieuwe mens te scheppen**" (Ef 2:14-15)

In Efeze vertelt Paulus over een gemeente, waarbij God alles en in allen is. En daar is geloof voor nodig. Daarom eindigt hij ook met het gebed in Efeze 1:22-23:

- ^ "En Hij heeft alles onder zijn voeten gesteld en Hem als hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente, die zijn lichaam is, vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt." Hij heeft alles volmaakt. Alles in allen.

Volmaakt, zonder vlek onberispelijk, heilig, onbesmet, enz. Daar kan je met je verstand niet bij. We kunnen alleen door het geloof aanvaarden, dat het zo is. God maakt zo woning in ons hart, en maakt ons zo één, één in het geloof, één in de Geest. Een woonstede Gods in de Geest. Dat is het Lichaam tezamen, dat Lichaam wordt opgebouwd tot een woonstede Gods

in de Geest. Dat is het Lichaam van Jezus Christus, waar Hij in woont. Onbegrijpelijk, maar toch is het zo, en door het geloof kan je het beleven, en is het niet iets theoretisch meer. Je kan met je geloofs-oog zover zien, zelfs over de toekomst heen, over de zevende dag, de 1000 jaar, de dag des Heeren heen. Daar kijk je met je geloofs-oog overheen. En over de tijden heen, dat Israël hier op aarde de volken tot geloof zal brengen. En dan kan je zelfs nog kijken in de aïoon van de volheid der tijden, naar de nieuwe schepping, en kan je zelfs reiken met je geloof, dat je nu alreeds vat, dat God alles en in allen is, wat in de Gemeente van Jezus Christus nu reeds bewaarheid is.

Wanneer we zó met Gods Woord bezig zijn, en al deze dingen zelf persoonlijk onderzoeken, of ze alzo zijn, dan ontdekken we hoe belangrijk het is om Hem te kennen, dan worden we in Hem geworteld en opgebouwd. En wanneer we Zijn Woord geloven, dan zal dat geloof in onze harten worden bevestigd, en dan past ons maar één ding: overvloeien in dankzegging! (Kol 2:7).

Hem Kennen..... (deel 21)

We waren bezig met de bedeling van de volheid der tijden. En wat we in het voorgaande hebben onderzocht in het Woord, dat is volgens het Woord de bedeling van de volheid der tijden, en de nieuwe schepping daarna. Waar God alles en in allen zal zijn.

Misschien vraagt u zich af, waarom we dat allemaal mogen (moeten) weten. Wel, beste lezer, kunnen we zonder deze dingen tot ons te nemen, God werkelijk in zijn alles omvattende liefde leren **kennen**?

Dan tasten we in het duister, terwijl dat zeer beslist niet hoeft, want God heeft ons immers in Zijn Woord deze dingen geopenbaard. En Hij heeft ze niet voor niets door Zijn dienstknechten (o.a. Paulus) laten opschrijven.

Sommigen zeggen, ach, de Heere komt met dat plan wel klaar. En wat zullen wij ons daar druk om maken, we zullen het wel zien hoe het later allemaal komt. En je moet eigenlijk niet op die verborgen dingen allemaal ingaan, want dan krijg je alleen maar hete hoofden en koude harten.

Broeders en zusters, ik geloof dat er altijd wel excuses zijn van onze kant, om onze nalatigheid voor Bijbelstudie en Bijbellesen goed te praten. Maar God heeft Zijn best gedaan om het aan ons bekend te maken. We hebben niet voor niks Zijn Woord gekregen, waar we kunnen lezen over de toekomst van Israël, de toekomst van de gelovigen, de toekomst van het Lichaam van Christus, de toekomst van engelen, maar wat weten doorgaans de gelovigen daar allemaal van?

Er zijn ook vaak gelovigen, die zeggen, ik geloof de Bijbel van kافت tot kافت. Maar tegen die broeders en zusters zou ik zeggen:

- ^ “Het is prachtig wanneer je de Bijbel van kافت tot kافت gelooft, maar je hebt helemaal niks aan dat geloof wanneer je dat Woord van God dan ook niet leest, onderzoekt en bestudeert.”

Want ook in dezen geldt: “Wie zoekt zál vinden!” Immers, God heeft al het mogelijke gedaan, om ons niet alleen in dat zoonschap te roepen, maar ook om ons als zonen, Zijn zonen, te informeren, zodat we opwassen in dat zoonschap. En dat heeft Hij gedaan door met alle wijsheid en voorzichtigheid ons het geheimenis van Zijn wil bekend te maken. En het is een machtig geheim, wat Hij aan ons heeft geopenbaard, waar wij ook voorzichtig mee moeten omspringen richting anderen, dat je dat niet zo maar te grabbel gooit. Als je ergens met iemand in gesprek bent, en als je iets kwijt kan, en zo iemand ook geestelijk is gegroeid, en er aan toe is, dan kan je er over beginnen. In andere gevallen zouden we de Heere alleen maar voor de voeten lopen.

Het is helaas zo dat er gelovigen zijn, die geen interesse hebben, die het hart van de Vader bedroeven, die alleen maar met melk willen worden gevoed, en niet willen horen over deze roeping, niet die vaste spijs tot zich nemen. Broeders en zusters, laat het dan maar zo, want je kan een baby niet met vaste spijs moedwillig gaan voeren. Dan komt dat er weer uit.

Maar God heeft óns het geheim van Zijn plan bekend gemaakt. En Hij heeft ook de verborgenheid van dat plan ons **bekend** gemaakt.

UITSLUITEND UIT ZIJN WOORD!

Uit Gods Woord en daaruit alleen kunnen wij Hem **leren kennen**. Daardoor alleen zullen wij bijvoorbeeld **kennis** kunnen krijgen van de draagwijdte van het gebed van Ef. 1:17, waar Paulus bidt:

- “Opdat de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest van wijsheid en van openbaring om Hem **recht te kennen**, en verlichte ogen [uws] harten.”

En dan kunnen wij weten welke zegenrijke uitwerking dit gebed volgens Kol. 1:9-10 heeft, want nadat Paulus de Waarheid van de verborgenheid heeft leren kennen, hield Paulus niet op voor de gelovigen te bidden:

- “Daarom houden ook wij sedert de dag, dat wij dit gehoord hebben, niet op voor u te bidden en te vragen, dat gij met **de rechte kennis** van zijn wil vervuld moogt worden, in alle wijsheid en geestelijk inzicht, 10 om de Here waardig te wandelen, Hem in alles te behagen, in alle goed werk vrucht te dragen en op te wassen in de **rechte kennis** van God.”

Niemand kent deze dingen van nature. Geen enkele predikant of voorganger kan ze ons bijbrengen, behalve als hij het Woord zelf voor ons laat spreken. Eigen gedachten zijn van geen waarde. Het zou dan immers mogelijk zijn, dat er iets verkeerd begrepen is en dan zou misleiding het gevolg zijn. Een voorganger kan ons alleen helpen als hij ons helpt het Woord zelf te verstaan.

God heeft Zichzelf in het geschreven Woord, dat de Waarheid is, en in Zijn Zoon, het Levende Woord, de Here Jezus Christus, geopenbaard. En doordat dit Woord door de Heilige Geest in onze harten wordt geopenbaard, kunnen wij Hem, die het eeuwige leven is, **leren kennen**.

Dit is de reden waarom het geschreven Woord aan ons is gegeven. Het is niet bedoeld als bron van bepaalde inlichtingen, ook niet als naslagwerk, maar alleen om de onzienlijke God bekend te maken. Waarom lezen wij dit Woord? Waarom slaan wij het open? Wat is of behoort onze bedoeling daarmee te zijn? Lezen wij alleen een gedeelte, dat iemand anders voor ons heeft uitgezocht? Lezen wij een gedeelte omdat wij iemand beloofd hebben dat te zullen lezen? Of openen wij het Woord en gaan er rustig voor zitten alleen met de bedoeling om God te leren kennen en Zijn gedachten en Zijn wil te **leren kennen**?

De kennis van Hem, de ware kennis van God, is datgene waarnaar dit gebed van Paulus in de eerste plaats uitgaat. Als de Heilige Geest deze bede de voorrang geeft, dan moet dit zijn omdat de ware kennis van God voor de gelovige **belangrijker** is dan welke andere zaak ook. Ja, zij is zelfs belangrijker dan alle andere zaken tezamen. En wanneer wij groeien in ons geloofsleven, dan zullen wij dat ook zo ervaren.

Op deze kennis is het hele geloofsleven van elke gelovige gefundeerd. Deze kennis hoort de kern en het uitgangspunt van al ons bidden, denken en handelen te zijn. Deze kennis is ook de basis waarop ons volkomen vertrouwen in God rust.

In het gewone leven kunnen wij iemand niet zomaar vertrouwen als wij hem niet kennen. In ieder geval is het veiliger om aan een persoon, die wij niet kennen niet ons vertrouwen te schenken, en als regel doen wij dat ook niet. Maar andersom valt het ons moeilijk om een persoon, die wij goed kennen niet te vertrouwen.

Waarom stellen wij ons vertrouwen niet geheel op God? Die God, die ons in Zijn Woord één grote "tentoonstelling" geeft van Zijn onophoudelijke liefde. Wanneer wij die God niet ons vertrouwen geven, is dat omdat wij Hem niet voldoende kennen. Zo ontdekken wij, dat **kennis van God** datgene is, wat wij als gelovigen het meeste nodig hebben. Alle stappen van onze loopbaan in geloof moeten zijn om **die kennis** te verwerven.

De mate waarin wij ons leven aan God toevertrouwen zal steeds in overeenstemming zijn met de mate waarin wij Hem kennen. Ook al zouden wij maar een klein gedeelte van Gods oneindige wijsheid kennen, dan al zouden wij zien, dat onze eigen wijsheid niet meer dan dwaasheid is. Wij zouden dan geen stap meer durven doen en ons haasten om het leren kennen van Zijn wil als eerste vereiste in ons geloofsleven voorop te stellen. Het zou dan onze grootste vreugde worden om Hem in alle zaken voor ons te laten beslissen en Hem de Leidsman van ons handelen te laten zijn.

Dit alles gaat veel verder dan passief "bereidwillig" zijn. Wij kunnen bereid zijn ons in een situatie te schikken omdat het nu eenmaal niet anders kan, of omdat het hoort. Dat kan een christelijk getint fatalisme zijn. Ook een Mohammedaan kan zich op deze wijze aan de wil van zijn "god" overgeven. Maar waar wij over spreken gaat veel verder dan een "zich overgeven", ook al word dit laatste vaak als een noodzaak voor het bereiken van een zekere graad van heiligheid gepredikt.

Het gaat niet om "overgeven aan..", maar het gaat ten diepste altijd om het jagen naar **de kennis van God**. Dan alleen ontstaat er een **relatie**, een vertrouwensrelatie tussen God en mij. In een **relatie** doe je je best elkaar kennen te leren. God kent mij helemaal, Hij weet wat ik nodig heb om Hem te kennen. En omdat Hij **relatie** met mij wil onderhouden, geeft Hij verlichte ogen van mijn hart om Hem recht te kennen.

En de rechte kennis is nodig om de Heere waardig te wandelen. Efeze 2:10 zegt:

- "Want zijn maaksel zijn wij, in Christus Jezus geschapen om goede werken te doen, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen."

Hoe zouden wij waardig kunnen wandelen zonder Hem te kennen? Hoe zouden wij weten van de goede werken, die God tevoren bereid heeft, zonder Hem te kennen? Om waardig te wandelen is de voorwaarde: Hem Kennen!

Hoe zouden wij God kunnen behagen, als wij niet weten wat Hem behaagt?

De profeet Hosea zei tot Israël:

- ▲ “Ja, wij willen de HERE kennen, ernaar jagen Hem te kennen. Zo zeker als de dageraad is zijn opgang. Dan komt Hij tot ons als de regen, als de late regen, die het land besproeit.” (Hosea 6:3).

Dit is ook ons tot een les. De Heere wil gekend worden. Door het kennen volgt er en wandel in dienstbaarheid. Dus om waardig voor de Here te wandelen moet ik **Hem kennen!** Daarom gaan we weer lezen in het Woord.

“SUN”

In de brieven van Paulus komen we het Griekse woordje “sun” tegen. We gaan proberen te ontdekken wat dat woord ons te zeggen heeft. Het is misschien even “doorbijten”, maar het gaat er uiteindelijk om, dat we zien, welke “hoge roeping” Paulus nu voor het Lichaam van Christus verkondigt.

Een Engelse Bijbelleraar schrijft: **sun** = A primary preposition denoting union; with or together (but much closer than meta or para), i.e. By association, companionship, process, resemblance, possession, instrumentality, addition, etc. beside, with. In composition it has similar applications, **including completeness.**

Vrij vertaald: “Sun” is een primair voorzetsel wat aangeeft:

- een samen gaan,
- een verenigd zijn,
- in gezelschap zijn van,
- in dezelfde gelijkenis,
- het bezitten van deze dingen,
- met inbegrip van de volledigheid.

Het betreft een individuele **gelijke** plaatsing, een individuele positie, inclusief **alles compleet hetzelfde**. En alles wijst op de positie van Christus, waar Zijn Lichaam op gelijke wijze in deelt.

Teksten waar “sun” voorkomt in de brieven geschreven IN de Handelingen:

- Rom 6:4: “Wij zijn dan met Hem begraven (= **sunthapto, afgeleid van sun en thapto**), door den doop in den dood, opdat, gelijkewijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden.”
- Rom 6:5: “Want indien wij met Hem één plant geworden zijn (= planted together = **sumphutos, afgeleid van sun en phuo**) in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn [in de gelijkmaking Zijner] opstanding.”
- Rom 6:8: “Indien wij nu met (= sun) Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven.” (= **suzao, afgeleid van sun en zao**).

Voor wat betreft “**sun**” in de Romeinen brief, die geschreven is tijdens de Handelingen, waar de gelovige heidenen geënt werden op Israël, en deel kregen aan de toen geldende zegeningen voor Israël, vinden we, dat de gelovigen uit die tijd, met Christus begraven zijn en met Hem zullen leven. Ook in de Handelingen tijd gold voor de gelovigen dat zij door hun geloof **één** zijn geworden in het sterven én opstaan van Christus. Maar ná de Handelingen gaat de betekenis van “sun” verder. Daar krijgt “sun” zijn volle betekenis.

Teksten waar “sun” voorkomt in de latere brieven van Paulus, geschreven NA de Handelingen:

- Ef 2:5: “Ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft [ons] **levend gemaakt met Christus**; (uit genade zijt gij zalig geworden)” Voor “**levend gemaakt met**” staat in het Grieks: συνεζωποτησεν = suzoopoieo = (vinden we ook in Kol 2:13), dit is afgeleid van **sun** en zoopoieo.
- Ef 2:6 “En heeft [ons] mede opgewekt, (= **sunegeiro**, **afgeleid van sun and egeiro**), en heeft [ons] mede gezet (= **sugkathizo**, **afgeleid van sun and kathizo**) in den hemel in Christus Jezus.”
- Ef 2:22 “In wie ook gij mede gebouwd (= **sunoikodomeo**, **afgeleid van sun and oikodomeo**) wordt tot een woonstede Gods in de Geest.”
- Ef 2:19 “Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers (= **sumpolites**, **afgeleid van sun en polites**) der heiligen, en huisgenoten Gods;
- Ef 3:6 “[Namelijk] dat de heidenen zijn medeërfgenen (= **sugkleronomos**, **afgeleid van sun en kleronomos**), en van hetzelfde lichaam (= **sussomos**, **afgeleid van sun en soma**), en mededeelgenoten (= **summetochos**, **afgeleid van sun en metochos**) Zijner belofte in Christus, door het Evangelie.”
- De NBG heeft deze tekst als volgt vertaald: “(dit geheimenis), dat de heidenen **mede**-erfgenen zijn, **medeleden** en **medegenoten** van de belofte in Christus Jezus door het evangelie.”
- Ef 5:7 “Doet dan niet met hen mede.” (**summetochos**, **afgeleid van sun and metochos**).
- Kol 2:12 “Zijnde met Hem begraven (= buried with = **sunthapto**) in den doop, in welken gij ook met [Hem] opgewekt (**sunegeiro**, **afgeleid van sun and egeiro**) zijt door het geloof der werking Gods, Die Hem uit de doden opgewekt heeft.”
- Kol 2:13 “En Hij heeft u, als gij dood waart in de misdaden, en [in] de voorhuid uws vleses, mede levend gemaakt (= **suzoopoieo**, **afgeleid van sun and zoopoieo**) met (= **sun**) Hem, al [uw] misdaden u vergevende.”

- Kol 3:1-3 “Indien gij dan met Christus opgewekt (= **sun**egeiro, afgeleid van **sun** and egeiro) zijt, zo zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechter [hand] Gods. Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Want gij zijt gestorven, en uw leven is met (= **sun**) Christus verborgen in God.”

Wanneer we de teksten uit Romeinen en die uit Efeze en Kolossenzen vergelijken, dan ontdekken we wezenlijke verschillen. Wanneer we bijvoorbeeld Efeze 3:6 (zie boven) vergelijken met Rom 11:18, dan zien we het verschil in bedeling.

In Romeinen is er sprake van dat de gelovige als wilde loot geënt werd op de edele olijf (Israël), en zo deel kreeg aan de saprijke wortel van de olijf. In Romeinen gaat alles nog vis het Joodse kanaal van zegen.

In Efeze, Filippenzen en Kolossenzen is er sprake van absolute gelijkheid, mede-, samen-, gelijk-lichaam. Christus heeft dan in Zichzelf een nieuwe orgaan, een nieuw lichaam geschapen. We moeten werkelijk onderscheiden dat God in de latere brieven van Paulus ons een Lichaam laat zien, wat absoluut onderscheiden moet worden van de “olijfboom” (= Israël) met zijn “minderwaardige” takken. Het goed verstaan van deze dingen hangt werkelijk af van het Schriftuurlijk onderscheid maken tussen de “olijfboom” van Romeinen en het “Samen-lichaam” van Efeze.

Nemen we de kern teksten van Romeinen, waarin “sun” voorkomt, dan vinden we:

1. met Hem begraven (Rom 6:4)
2. met Hem één plant geworden (Rom6:5)
3. met Christus gestorven zijn (Rom 6:8)
4. met Hem zullen leven. (Rom 6:8)

Voor de duidelijkheid is het goed om het gedeelte uit Romeinen in zijn geheel te lezen:

- “Wat zullen wij dan zeggen? Mogen wij bij de zonde blijven, opdat de genade toeneme? 2 Volstrekt niet! Immers, hoe zullen wij, die der zonde gestorven zijn, daarin nog leven? 3 Of weet gij niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in zijn dood gedoopt zijn? 4 Wij zijn dan **met Hem begraven (1)** door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen. 5 Want indien **wij samengegroeid zijn (2)** (St Vert **één plant geworden**) met hetgeen gelijk is aan zijn dood, zullen wij het ook zijn (met hetgeen gelijk is) aan zijn opstanding; 6 dit weten wij immers, dat onze oude mens medegekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn; 7 want wie gestorven is, is rechtens vrij van de zonde. 8 Indien wij dan **met Christus gestorven zijn (3)**, geloven wij, dat wij ook **met Hem zullen leven (4)**, 9 daar wij weten, dat Christus, nu Hij uit de doden is opgewekt, niet meer sterft: de dood voert geen heerschappij meer over Hem. 10 Want wat zijn dood betreft, is Hij voor de zonde eens voor altijd gestorven; wat zijn leven betreft, leeft Hij voor God. 11 Zo moet het ook voor u vaststaan, dat gij wèl dood zijt voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus.

En in de teksten waarin “sun” voorkomt in Efeze en Kolossenzen vinden we:

1. levend gemaakt met (Ef 2:5)
2. mede opgewekt (Ef 2:6, Kol 2:12)
3. mede gezet (Ef 2:6)
4. medeburgers in het Heilige der Heiligen (Ef 2:19)
5. mede gebouwd (Ef 2:22)
6. mede erfgenamen (Ef 3:6)
7. van hetzelfde lichaam (= **sussomos**) (Ef 3:6)
8. mededeelgenoten Zijner belofte in Christus (Ef 3:6)
9. met [Hem] opgewekt (Kol 2:12)
10. mede levend gemaakt (Kol 2:13) met (= **sun**) Hem
11. met Christus opgewekt (Kol 3:1)
12. uw leven is met (= **sun**) Christus verborgen in God. (Kol 3:3)

Wanneer we deze tekstgedeelten in zijn verband lezen, dan ontdekken we dat deze dingen hier van een veel hogere roeping spreken. Dan vinden we dat we dat het Lichaam van Christus met Hem is levend gemaakt **(1)**, dat zij vanuit hun dode positie in Christus zijn opgewekt **(2 + 9)**, hen mede, op gelijke wijze als Christus, een plaats is gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus **(3)**. Dit betekent dat zij geplaatst zijn in de hemel der hemelen, in de rechterhand van God. Daarom worden zij ook “medeburgers” genoemd **(4)**. Zij mogen opwassen tot een bouwwerk, goed ineensluitend, tot een tempel, heilig in de Here, in wie zij ook mede gebouwd worden tot een woonstede Gods in de Geest **(5)**. Deze verborgenheid, betreffende de “verborgenheid van Christus”, was ten tijde van vroegere geslachten niet bekend geworden aan de kinderen der mensen, zoals het nu door de Geest geopenbaard is aan de heiligen, zijn apostelen en profeten, namelijk dat de heidenen mede-erfgenamen **(6)** zijn, medeleden **(7)** en medegenoten **(8)** van de belofte in Christus Jezus door het evangelie.

In Hem zijn zij ook mede opgewekt **(9)** door het geloof van de werking Gods, die Hem uit de doden heeft opgewekt.

Ook heeft Hij hen, hoewel zij dood waren door hun misdaden en onbesnedenheid naar het vlees, mede levend gemaakt met Hem **(10)**, toen Hij hun al hun misdaden kwijtschold.

Indien gij dan met Christus opgewekt zijt **(11)**, zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods. Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met **(12)** Christus in God. Wanneer Christus verschijnt, die ons leven is, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid. (Kol 3:1-4).

Nog heel veel is hierover te zeggen, temeer wanneer wij de betekenis van het woordje “sun” in de teksten laten spreken. Dat we ons ervan bewust worden dat het in al deze teksten gaat om een verenigd zijn in Christus, en dat alles in dezelfde gelijkenis plaatsvindt als bij Christus, en dat de leden van Het Lichaam al deze dingen mogen bezitten in de volledigheid als Christus.

Broeders en zusters, u zult ook begrijpen dat menselijke woorden eigenlijk tekort schieten om deze geestelijke, hemelse (boven)zegeningen onder woorden te brengen. Wat het is echt zó heel veel wat God ons in Christus wil schenken. Daarom kan ik me maar het beste bij Paulus woorden aansluiten”

- “Daarom houden ook wij sedert de dag, dat wij dit gehoord hebben, niet op voor u te bidden en te vragen, dat gij met de rechte kennis van zijn wil vervuld moogt worden, in alle wijsheid en geestelijk inzicht, om de Here waardig te wandelen, Hem in alles te behagen, in alle goed werk vrucht te dragen en op te wassen in de rechte kennis van God.”

Hem Kennen..... (deel 22)

"HEM TE KENNEN"

- “Voorzeker, ik acht zelfs alles schade, omdat de **kennis** van Christus Jezus, mijn Here, dat alles te boven gaat. Om Zijntwil heb ik dit alles prijsgegeven en houd het voor vuilnis, opdat ik Christus moge winnen, en in Hem moge blijken niet een eigen gerechtigheid, uit de wet, te bezitten, maar de gerechtigheid door het geloof in Christus, welke uit God is op de grond van het geloof. (Dit alles) **om Hem te kennen** en de kracht Zijner opstanding en de gemeenschap aan Zijn lijden, of ik, aan Zijn dood gelijkvormig wordende, zou mogen komen tot de opstanding uit de doden.” (Fil 3:8-11)

Al het oude schade achten

Paulus begint te zeggen dat hij “alles schade acht”, en dat “alles” slaat hier op alles waarin hij is opgegroeid, zijn besneden worden ten achsten dage, dat hij uit Israël was, naar de wet een Farizeeër, naar zijn ijver een vervolger van de gemeente, naar de gerechtigheid der wet onberispelijk. “Maar,” zegt Paulus, “alles wat mij winst was, heb ik om Christus’ wil schade geacht.” (Fil 3:5-7).

In dit Bijbelgedeelte zit een geweldige les voor ons. Zijn wij bereid om alles wat achter ons ligt “schade te achten”? Of menen wij dat alles wat achter ons ligt een fundament is, waarop wij moeten voortbouwen? Dan een vraag die een ieder voor zichzelf kan beantwoorden: Wat vinden wij, als wij achter ons kijken? Moeten wij daarop voortbouwen?

Wat zegt de Bijbel over ons vroegere leven wat achter ons ligt?

- ^ “Gij waart dood door uw overtredingen en zonden, waarin gij vroeger gewandeld hebt overeenkomstig de loop dezer wereld, overeenkomstig de overste van de macht der lucht, van de geest, die thans werkzaam is in de kinderen der ongehoorzaamheid. Wij **allen** hebben vroeger daarin verkeer, in de begeerten van ons vlees, handelende naar de wil van het vlees en van de gedachten, en wij waren van nature, evenzeer als de overigen, kinderen des toorns. (Ef 2:1-3).

Dát was onze positie. Dát vinden wij als wij achter ons kijken. Het beste is om die dingen werkelijk achter ons te laten, en ons uitstrekken naar datgene wat God ons heeft bereid.

Daarom zegt Paulus:

- ^ “Alles wat mij winst was, heb ik **om Christus’ wil** schade geacht.”
- ^ En “Om **Zijntwil** heb ik dit alles prijsgegeven en houd het voor vuilnis.”

Dit is absoluut noodzakelijk, want wanneer wij onze “vroegere wandel” niet voor vuilnis houden is het onmogelijk Hem te leren kennen. En dáár gaat het om. Dat is het doel, er is niets, maar dan ook helemaal niets van onszelf bij. Het gaat alleen om Hem te kennen in de

kracht van Zijn opstanding en de gemeenschap aan zijn lijden. De Staten Vertaling zegt het nog sterker:

- ^ “Ja, gewisselijk, ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, mijn Heere; om Wiens wil ik al die dingen schade gerekend heb, en acht die **drek** te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen.” (Fil 3:8).

Het gaat er niet om dat we Hem leren kennen zoals we in de Evangelien over de Heere Jezus kunnen lezen. Daar, in de Evangelien, leren we Hem kennen in het vlees. En het klinkt misschien vreemd, maar ook dát moeten we achter ons laten, want we lezen in 2 Kor 5:16:

- ^ “Zo kennen wij dan van nu aan **niemand** naar het vlees. Indien wij al Christus naar het vlees gekend hebben, thans niet meer.”

Dus we behoren ons uit te strekken om Hem te leren kennen in geestelijk opzicht, omdat de vleselijke dingen hebben afgedaan. We leren Hem dan kennen "in de kracht van Zijn opstanding" en krijgen zo deel aan de "gemeenschap van Zijn lijden".

Dit **leren kennen** wijst niet op het feit dat we geloven dat Christus is gestorven en is opgestaan, maar dat **kennen** gaat erom dat wij de “kracht” onderscheiden en leren kennen die in Zijn opstanding openbaar werd. En broeders en zusters, dat is een kracht die in allen, welke in Christus zijn, werkzaam is. Dát is Gods overweldigende genade!

De Kracht Zijner Opstanding

Door deze kracht heeft Christus de dood overwonnen, en Zijn opstanding getuigd aan ons dat Christus Jezus, onze Heere is Gods Zoon in kracht (Rom 1:4). Deze, onze Heiland **IS** de kracht Gods en de Wijsheid Gods (1 Kor 1:24).

- ^ “Daarom was Paulus ook voortdurend biddende, dat de gelovigen de Geest van wijsheid en van openbaring zouden ontvangen, om Hem recht te kennen, en door de verlichte ogen van het hart zouden zien wat de roeping, de erfenis, maar ook hoe overweldigend groot zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte zijner macht, die Hij heeft gewrocht in Christus, door Hem uit de doden op te wekken en Hem te zetten aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten, boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige eeuw. (Ef 1:15-23).

De Vader wil ons geven van de rijkdom van Zijn heerlijkheid, om met **kracht** gesterkt te worden door zijn Geest in de inwendige mens, opdat Christus door het geloof in uw harten woning make. Hij wil dat wij geworteld en gegrond worden in de liefde. En dan zult gij dan samen met alle heiligen, in staat zijn te vatten, hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is, en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods.

Broeders en zusters, God is bij machte oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen, want hij wil **Zijn kracht** in ons werkzaam doen zijn. (Ef 3:16-20).

En door deze kracht Gods, die in ieder lid van het Lichaam van Christus werkzaam wil zijn, ontleent het Lichaam de kracht om als een eenheid te fungeren, en als een welsluitend geheel te groeien in Christus, en op wassen in de liefde. (Ef 4:16).

Als burgers van rijk in de hemelen, verwachten wij de Heere Jezus Christus als Verlosser. Hij zal ons aardse lichaam veranderen, en aan Zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig maken. Dit gebeurt door **Zijn kracht** waarmee Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen

Hoe kunnen wij deze, Zijn kracht leren kennen? Ten eerste door te gaan staan in de gezindheid welke ook in Christus Jezus was. Daartoe moeten we doen wat Paulus ons voorhield: “Alles wat mij winst was, heb ik om Christus’ wil schade geacht.” En dan komen we terecht bij de tekst uit Fil 2:

- “Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was, die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is. En in zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises. Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam boven alle naam geschonken, opdat in de naam van Jezus zich alle knie zou buigen van hen, die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn, en alle tong zou belijden: Jezus Christus is Here, tot eer van God, de Vader!” (Fil 2:5-11).

Die gezindheid van Christus, daar gaat het om, dat die gezindte in ons gestalte krijgt. Hij was in de gestalte van God, maar Hij heeft het geen schande gevonden om datgene wat Hij was én bezat volledig aan de kant te zetten. De NBG spreekt over een ontledigen, maar de St Vert Spreekt van een sterker “vernietigen”. Christus heeft werkelijk Zichzelf vernietigd, en de gestalte van een dienstknecht aangenomen, en is mens geworden. Zijn vernedering én gehoorzaamheid is de reden van Zijn verhoging. En ook daarom heeft God Hem een Naam boven alle naam gegeven. Daarom zal in de toekomst alle knie zich buigen van hen, die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn, en alle tong zou belijden: Jezus Christus is Here, tot eer van God, de Vader!

In de tweede plaats kunnen wij die kracht Gods leren kennen door gemeenschap te hebben aan Zijn lijden! In Rom 8:17 lezen we dat we

- ^ “erfgenamen van God zijn, en mede-erfgenamen van Christus; immers, indien wij delen in zijn lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking.”

En in 1 Kor 12:26 lezen we:

- ^ “Als één lid lijdt, lijden alle leden mede, als één lid eer ontvangt, delen alle leden in de vreugde.”

Hieruit leren wij dat wanneer wij in die gezindheid van Christus gaan staan, dat wij dan met Hem mee lijden. De verdrukking, die Hij, het Hoofd van het Lichaam, onderging in volmaakte gehoorzaamheid, is ook het deel van alle leden van het Lichaam van Christus.

De apostel Paulus is ons hierin voorgegaan. Paulus heeft onder zware strijd het Evangelie van de verborgenheid verkondigd, een verborgenheid, die niet na te speuren was in de Schriften. Hij deed dit ondanks zijn zware verdrukkingen, en toch zat hij zelfs met grote blijdschap zijn latere brieven te schrijven.

Hij schrijft dat wij zijn blijdschap zelfs volkomen kunnen maken, door eensgezind te zijn. En dan noemt hij de zaken waarin wij eensgezind behoren te zijn: één in liefdebetoon, één van ziel, één in streven, zonder zelfzucht of ijdel eerbejag; doch in ootmoedigheid achte de een de ander uitnemender dan zichzelf; en ieder lette niet slechts op zijn eigen belang, maar ieder (lette) ook op dat van anderen. (Fil 2:2-4).

Deze eensgezindheid als leden van het Lichaam van Christus kunnen wij uitsluitend in de praktijk brengen als wij als geroepen heiligen (= apart geplaatsten) de vrede van Christus in onze harten laten regeren, (Kol 3:15) en door die gezindheid in ons gestalte te laten krijgen, welke ook in Christus Jezus was.

Dan zullen wij door de verlichte ogen van ons hart in staat zijn ons uit te strekken naar het doel, de prijs der roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus. Dan vergeten we datgene wat achter ons ligt, en strekken we ons uit naar hetgene wat voor ons ligt. En vóór ons ligt een niet te bevatten hemelse heerlijkheid in het bovenhemelse.

Door Gods overweldigende genade mogen wij delen in de verhoogde positie van Christus. Ook wij zullen die weg van "het afleggen van onze oude mens" moeten gaan, en soms snijdt dat afleggen van de oude mens heel diep in ons wezen, want bij dat "afleggen van de oude mens" behoren ook de diepgewortelde, opgelegde tradities en leringen van mensen, die altijd een voortgaande, groeiende relatie met God en Zijn Woord in de weg staan.

Daarom moeten wij afleggen onze oude mens met zijn vroegere wandel, die ten verderve gaat, en aandoen de nieuwe mens, die naar (de wil van) God geschapen is in waarachtige gerechtigheid en heiligheid. Wij zijn een nieuwe mens, geschapen in Christus Jezus, om goede werken te doen, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen (Efeze 2:10).

En die wandel behoort de Heere waardig te zijn, Hem in alles te behagen, in alle goed werk vrucht te dragen en op te wassen in de rechte kennis van God.

En wanneer we onder leiding van Gods Geest in gehoorzaamheid die weg gaan, dan volgt ook voor ons een uitermate verhoging, want dan mogen wij nu reeds door Gods rijke genade de hemelse positie van Het Lichaam van Christus innemen.

Alleen dan, wanneer die gezindheid in ons woont, is het mogelijk om in praktijk te brengen wat Paulus' blijdschap in Fil 2:2-4 volkomen maakt:

- ^ "Maakt (dan) mijn blijdschap volkomen door **eensgezind te zijn**, één in liefdebetoon, één van ziel, één in streven, zonder zelfzucht of ijdel eerbejag; doch in ootmoedigheid achte de een de ander uitnemender dan zichzelf; en ieder lette niet slechts op zijn eigen belang, maar ieder (lette) ook op dat van anderen." (Fil 2:2-4)

De zaken, die Paulus hier opnoemt, vloeien eigenlijk allemaal voort uit de juiste gezindheid. Want wanneer we in die juiste gezindheid staan, één van zin worden, en aldus geleid worden door Gods Geest, vloeien de vruchten van de Geest er vanzelfsprekend uit voort. We moeten ons niet voor die vruchten hoeven in te spannen, want het zijn niet onze werken, die vrucht dragen, maar de werken, die God door ons heen wil werken. Daarom vervolgt Paulus ook met te zeggen: "Blijft, niet alleen zoals in mijn tegenwoordigheid, maar nu des te meer bij mijn afwezigheid, **uw behoudenis bewerken met vreze en beven**, want God is het, die om zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt." (Fil 2:12-13)

Dit betekent niet dat we moeten werken om behouden te blijven, want ons behoud ligt verankerd in het volbrachte werk van De Heere Jezus Christus. Maar we moeten wel ons behoud "uitwerken". Dat wil zeggen dat we bezig zijn te ontdekken wat God ons in Zijn Woord wil zeggen, dat we zoekende zijn, de dingen die boven zijn, dat we ontdekken wat het inhoudt, dat we gezegend worden met **alle** hemelse zegeningen. Dat we onze door genade verkregen positie waardig wandelen, en jagen naar de prijs der roeping Gods.

- ^ "Doet alles zonder morren of bedenkingen, opdat gij onberispelijk en onbesmet moogt zijn, onbesproken kinderen Gods te midden van een ontaard en verkeerd geslacht, waaronder gij schijnt als lichtende sterren in de wereld, het woord des levens vasthoudende." (Fil 2:14-16)

Hem Kennen..... (deel 23)

"HEM TE KENNEN"

Is dat kennen van Hem datgene, waar wij naar verlangen? Want wanneer wij ernaar jagen Hem te kennen (Hosea 6:3), zal dat een geweldige verandering in ons leven brengen. Elk moment van ons leven, dat wij besteden om ons zelf te leren kennen is verloren tijd. Zegt de Prediker niet: “Beter is het zien der ogen dan het jagen der begeerte. Ook dit is ijdelheid en najagen van wind.” Het is ijdel en leeg wanneer we met onszelf bezig zijn. Het is niet alleen ijdelheid, maar het houdt ons ook af van het bereiken van datgene, dat ons leven waarlijk inhoud zal geven.

Zolang wij naar onszelf blijven zien, dan zien wij een mens die stervende aan het sterven is. Ja, dat klinkt niet erg opwekkend, maar het is wel de situatie waarin wij door de zonde zijn beland. Want ziet u maar eens in de spiegel, en neem er dan eens een foto van uzelf van 20 of 30 jaar geleden bij, en u ziet hoe u bent veranderd. Maar niet getreurd, want we lezen:

- “Daarom verliezen wij de moed niet, maar al vervalt ook onze uiterlijke mens, nochtans wordt de innerlijke van dag tot dag vernieuwd. Want de lichte last der verdrukking van een ogenblik bewerkt voor ons een alles verre te boven gaand eeuwig gewicht van heerlijkheid, daar wij niet zien op het zichtbare, maar op het onzichtbare; want het zichtbare is tijdelijk, maar het onzichtbare is eeuwig.” (2 Kor 4:16-18)

Wanneer wij op onszelf blijven zien zullen wij nooit Christus in Zijn heerlijkheid leren zien, en zullen we ook niet ontdekken dat wij door Gods overweldigende genade in Christus' heerlijkheid mogen delen. Daarom is zo belangrijk om met het Woord bezig te zijn, en dé Christus, de Verhoogde, te ontdekken, en op Hem onze aandacht te richten en kennis te maken met de kracht van Zijn opstanding, die onze levens veranderen kan en wil. Dat zullen wij ervaren en wel in toenemende mate, naarmate wij Christus meer leren kennen.

Nieuwe dingen – Nieuwe woorden

Wanneer we de brieven, die Paulus na Handelingen 28 heeft geschreven onderzoeken, dan vinden we nieuwe dingen, door Paulus in de grondtekst uitgedrukt in nieuwe woorden:

- Efe. 1:3 Gezegend met alle geestelijke zegeningen in het **over-hemelse (epouraniois)**
- Efe. 2:16 **Volkomen verzoening (apokatallasso)**
- Efe. 1:7 **Volkomen verlossing (apolutrosis)**
- Efe. 1:3; 2:6 **Medegezet in de overhemelse (sugkathizo)**, wat is afgeleid van “sun en kathizo”
- Efe. 3:6 **Mede-lichaam (sussoma)**
- Kol. 2:10 De **volmaaktheid (pleroo)**

- Kol. 3:3 **Christus ons leven**, verborgen in God. De tekst zegt: Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God. Waar vertaald is “met Christus, staat in de grondtekst het woordje “sun” Christus.
- Kol. 3:4 **Met Hem** geopenbaard in heerlijkheid. “Met Hem” staat in de grondtekst ook het woordje “sun”
- Fil. 3:11 De **uit**-opstanding uit de doden (ek Anastasin tèn ek nekrôn), afgeleid van het Griekse woord “exanistemi”, wat betekent “opstaan uit de dood).

We zullen proberen te ontdekken wat deze nieuwe woorden ons te zeggen hebben. Woorden, die eerder nergens in Gods Woord in verband met de persoonlijke situatie van de gelovige zó werden genoemd, maar nu door de apostel Paulus onder Gods leiding worden neergeschreven. Het is nogal een opsomming, Bijbelstudie vergt vaak enige moeite, maar dat maakt altijd wel veel duidelijk, en het brengt ons dichterbij Hem!

1. Epouraniois = επουρανοίς (voor Handelingen 28)

- ♣ **Joh 3:12:** Indien Ik ulieden de aardse dingen gezegd heb, en gij niet gelooft, hoe zult gij geloven, indien Ik ulieden de hemelse (= **epouraniois**) zou zeggen?
- ♣ **1 Cor 15:40:** En er zijn hemelse (= **epouraniois**) lichamen, en er zijn aardse lichamen; maar een andere is de heerlijkheid der hemelse (= **epouraniois**), en een andere der aardse.
- ♣ **Heb 9:23:** Zo was het dan noodzaak, dat wel de voorbeeldingen der dingen, die in de hemelen (= **ouraniois**) zijn, door deze dingen gereinigd werden, maar de hemelse (= **epouraniois**) dingen zelve door betere offeranden dan deze.

En dan vinden we in de grondtekst nog de afgeleide woorden van **epouraniois**, zoals

- **Epouranioi** = επουρανοί in 1 Cor 15:48: “Hoedanig de aardse [is], zodanige zijn ook de aardse; en hoedanig de hemelse (=επουρανοίς) [is], zodanige zijn ook de hemelen (=επουρανοί)”.
- **Epouranion** = επουρανιον in 2 Tim 4:18: “En de Heere zal mij verlossen van alle boos werk, en bewaren tot Zijn hemels (=επουρανιον) Koninkrijk; Denwelken zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen.”
- **Ouranios** = ουρανοίς in Matt 18:35: “Alzo zal ook Mijn hemelse (= ouranios) Vader u doen, indien gij niet van harte vergeeft een iegelijk zijn broeder zijn misdaden.”
- **Epouraniou** = επουρανιου in 1 Cor 15:49: “En gelijkerwijs wij het beeld des aardse gedragen hebben, [alzo] zullen wij ook het beeld des Hemelen (=epouraniou) dragen.” Ook in Hebr 3:1, Hebr 6:4 en Hebr 11:16.
- **Epouraniwn** = επουρανιων in Fil 2:10: “Opdat in den Naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen, die in den hemel (=epouraniwn), en die op de aarde, en die onder de aarde zijn.”

Dit is wel het belangrijkste wat er in het Woord in de grondtekst is te vinden over het hemelse. En wanneer we verder gaan met zoeken, dan zien we dat in de brieven, die Paulus na de Handelingen heeft geschreven wordt gesproken over “**en tois epouraniois**”, de

“bovenhemel”, waar God woont. In deze brieven wordt gesproken over **de positie** van de gelovigen. De plaats waar de gelovigen mogen wonen, waar hun “thuis” is. De teksten spreken over de plaats waar de gelovigen hun intrek mogen nemen, dit is nieuw in het Woord, en was daarvóór nooit verkondigd.

En tois epouraniois = εν τοις επουρανιοις (I)

- ⋈ **Eph 1:3:** Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel (= **en tois epouraniois**) in Christus.
- ⋈ **Eph 1:20:** Die Hij gewrocht heeft in Christus, als Hij Hem uit de doden heeft opgewekt; en heeft [Hem] gezet tot Zijn rechter [hand] in den hemel (= **en tois epouraniois**).
- ⋈ **Eph 2:6:** En heeft [ons] mede opgewekt, en heeft [ons] mede gezet in den hemel (= **en tois epouraniois**) in Christus Jezus;

Deze “en tois epouraniois” wordt ook wel bovenhemel genoemd, en is niet alleen de plaats waar God woont, maar is tevens de plaats waar Christus zich bevindt, en is dan ook nog de plaats waar God ons al zijn rijkdom in Christus Jezus wil geven, ja sterker: Heeft gegeven!

Uit deze laatstgenoemde drie schuilplaatsen leren we dat het de plaats is waar we zo rijk gezegend zijn; dat het de plaats is waar Christus is gezeten, boven alle overheid en macht, aan de rechterhand Gods.

De NBG vertaalt consequent deze “bovenhemel” met “de hemelse gewesten”. De Schrift geeft duidelijk aan waar we aan moeten denken, wanneer we lezen over “en tois epouraniois”. Maar wanneer we proberen uit te zoeken wat deze uitdrukking werkelijk betekent, dan krijgen we meer inzicht in de betekenis ervan:

- “**en**” betekent “in”, en dan in de betekenis van het zich **bevinden IN** een bepaalde plaats. Het heeft niet de betekenis van het nog moeten ingaan, maar het geeft aan dat de gelovige reeds is ingegaan in die plaats (van rust). Door Gods genade is onze positie nu reeds IN Christus!
- “**Tois**” is het lidwoord “de” in het meervoud. Dit “tois” geeft aan dat het om een meervoudig begrip gaat.
- “**Epouraniois**” Zonder de twee genoemde woorden “en tois” komt dit “epouraniois” vaker voor in het Nieuwe Testament, zoals we boven reeds hebben gezien. Het wordt in vrijwel al die voorgaande teksten als een bijvoeglijk naamwoord gebruikt. Een bijvoeglijk naamwoord zegt iets over het zelfstandig naamwoord wat er op volgt. Maar in de Efeze brief komt dit “epouraniois” als een zelfstandig naamwoord voor. Epouraniois is samengesteld uit twee andere woorden: “**epi**” (op, bij, boven) en “**ouraniois**” (hemel). “Epouraniois” mogen we dan ook beschouwen als een plaats boven de hemelse dingen.

We komen meer hemelse dingen tegen in het Woord, echter die hebben met de “**en tois epouraniois**” niets te maken. Zoals we weten spreekt de bijbel over een derde hemel, maar dat houdt dan in dat er ook een tweede en een eerste hemel is. Dat leren we reeds uit Gen 1:1, waar we lezen dat God “in den beginne schiep God de hemelen (meervoud, grondtekst) en de aarde. Deze schepping komen we ook tegen in Kol 1:16: “Want in Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen (meervoud) en die op de aarde zijn.” Deze hemelen (meervoud) zijn dus geschapen. De derde hemel, of de boven-hemel is niet geschapen, maar was altijd al de plaats waar God woonde en woont.

De eerste hemel is de hemel die de luchtlaag boven de aarde vormt, en waar de vogels des hemels vliegen. De Bijbel zegt: “De vossen hebben holen en de vogelen des **hemels** nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen” (Luc. 9:58). **De tweede hemel** is de sterrenhemel. “En Ik zal uw nageslacht vermenigvuldigen als de sterren des **hemels**.” (Gen. 26:4). In elke hemel bevinden zich geschapen hemelse “dingen”. In de hiervoor genoemde teksten zijn dat achtereenvolgens de vogels en de sterren.

Wanneer we in het Woord lezen over "de hemelse gewesten" dan moeten we dus denken aan dat gedeelte wat boven eerste hemel ligt, waar de vogels vliegen. Daarboven, dus boven de vogelen hemel bevinden zich de hemelse gewesten, oftewel de tweede en de derde hemel.

En tois epouraniois = εν τοις επουρανιοις (II)

Wanneer we nogmaals terug gaan naar de teksten waar we in de NBG vertaling “de hemelse gewesten” tegenkomen, dan blijkt bovenstaande te kloppen. Genoemde teksten uit Efeze 1:3, Ef 1:20 en Ef 2:6 gaan over de derde hemel, waar God woont. Maar de twee onderstaande teksten gaan bij nadere bestudering over de tweede hemel:

- ^ **Eph 3:10:** Opdat nu, door de Gemeente, bekend gemaakt worde aan de overheden en de machten in den hemel (= **en tois epouraniois**) (NBG: de hemelse gewesten) de veelvuldige wijsheid Gods;
- ^ **Eph 6:12** Want wij hebben den strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht (= **en tois epouraniois**) (NBG de hemelse gewesten).

Nadat satan door zijn opstand tegen God (tussen Gen 1:1 en Gen 1:2) uit de derde hemel is verwijderd (met zijn aanhang), kan hij en zijn aanhang (machten) vanwege hun zonde niet hoger komen dan de tweede hemel. Zij kunnen door hun zonde niet meer in dezelfde hemel aanwezig zijn waar God woont.

Dan kan de vraag zich misschien voordoen: Zijn wij nu met alle geestelijke zegeningen gezegend (Ef 1:3) in de tweede of in de derde hemel? Want beide hemelen worden in de vertaling “de hemelse gewesten” genoemd.

Gezegend **IN** Christus

Gods Woord laat ons hierover niet in ongewisse. Want we lezen immers in Efeze 1:3:

- “Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening **in den hemel in Christus.**”

Daar gaat het om, “**IN Christus!**” De plaatsbepaling voor wat betreft de leden van Het Lichaam van Christus is dáár waar Christus is. De Bijbel laat ons niet in het ongewisse over de plaats waar de opgestane Christus Zich bevindt, namelijk in de rechterhand van de Vader (Ef 1:20), en we zijn in Christus opgewekt en ons is mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, **in Christus Jezus** (Ef 2:6).

Wanneer er in Ef 3:10 en Ef 6:12 gesproken wordt over “de overheden en de machten in de hemelse gewesten”, daar staat **niet** "in Christus". Zij zijn niet in Christus, en kunnen ook niet daar zijn waar Christus is. Hun plaats is in de tweede hemel, die ook tot de hemelse gewesten behoort. Zien we de geweldige positie van Het Lichaam van Christus? Zien we de rijkdom van genade die ons **IN** Christus ten deel is gevallen?

Hem Kennen..... (deel 24)

“ApokatallassO”

Het tweede nieuwe woord wat we in de latere brieven van Paulus tegenkomen is “apokatallassO = αποκαταλλαξη”. We lezen dit in Efeze 2:16:

- ^ “En de twee, tot één lichaam verbonden, weder met God te verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft.”

Het Griekse woord “apokatallassO” is hier vertaald met “weder te verzoenen”, terwijl de St. Vert. alleen “verzoenen” heeft vertaald. Om dit alles in de juiste context te plaatsen moeten we proberen te ontdekken wat de Bijbel ons te vertellen heeft over de verzoening in het Oude Testament, in de periode voor Handelingen 28, en in de periode daarna tot heden.

“Verzoening” in het Oude Testament

Het Hebreeuwse woord “kaphar” heeft in het Oude Testament de betekenis van “verzoenen”. We komen dit woord 102 keer tegen in het Oude Testament. En de eerste keer lezen we het woord “kaphar” in Gen 6:14, waar het al direct de goede betekenis weergeeft. We lezen:

- ^ “Maak u een ark van goferhout; met vakken zult gij de ark maken en haar van binnen en van buiten met pek bestrijken.”

De St. Vert. is nog iets duidelijker, die spreekt over: “En gij zult die **bepikken** van binnen en van buiten met pek. Het moge duidelijk zijn wat hier wordt bedoeld. Het hout van de ark moest geheel **bedekt worden** met pek.

In Lev 1:4 lezen we bijvoorbeeld:

- ^ “En hij (die zonde gedaan heeft) zal zijn hand op het hoofd des brandoffers leggen, opdat het voor hem aangenaam zij, om hem (de zondaar) te verzoenen.”

Ook hier staat het woord “kaphar”, wat vertaald is met verzoenen. Steeds komt het woord verzoenen (“kaphar”) in het Oude Testament tot ons in de betekenis van “bedekken”. De zonden werden niet weggedaan, maar bedekt. Net zoals de planken van de ark niet waren verdwenen, maar ze waren bedekt door pek. In die zin waren de planken niet meer zichtbaar.

Ook vinden we het woord “kaphar” terug in de Hebreeuwse naam van de grote verzoendag, “Yom Kippoer”. Deze dag wordt “grote verzoendag” genoemd. Op die dag mocht de Hogepriester het Heilige der Heiligen binnentreden. Alleen op die dag mocht hij in het Heiligdom naar binnen om verzoening te doen voor zichzelf, voor zijn huis en voor zijn volk. We lezen hierover in Lev 16:

- “Dit zal u tot een altoosdurende inzetting zijn: in de zevende maand op de tiende der maand zult gij u verootmoedigen en generlei werk doen, zomin de geboren Israëliet als de vreemdeling, die in uw midden vertoeft. Want op deze dag zal over u verzoening gedaan worden, om u te reinigen; van al uw zonden zult gij gereinigd worden voor het aangezicht des HEREN. Het zal u een volkomen sabbat zijn en gij zult u verootmoedigen, het is een altoosdurende inzetting. En de verzoening zal de priester doen, die men gezalft heeft en die men gewijd heeft, om in zijns vaders plaats het priesterambt te bekleden; hij zal de linnen klederen, de heilige klederen, aantrekken; het heilige der heiligen zal hij verzoenen, ook de tent der samenkomst en het altaar zal hij verzoenen, en over de priesters en het ganse volk der gemeente verzoening doen. En dit zal u een altoosdurende inzetting zijn, ten einde verzoening te doen over de Israëlieten om al hun zonden, eenmaal in het jaar. En hij deed, zoals de HERE Mozes bevolen had.” (Lev 16:29-34)

Psalm 32:1 zegt:

- “Een onderwijzing van David. Welgelukzalig is hij, wiens overtreding vergeven wiens zonde **bedekt** is”

“Verzoening” in het Nieuwe Testament

In het Oude Testament ging het om de verzoening der zonde van de Joden. Toen moest dat ieder jaar opnieuw gebeuren. In het Nieuwe Testament lezen we daarvan een prachtig beeld in de Hebreeën brief, daar lezen we over dé Hogepriester, Jezus Christus:

- ▲ “Maar Christus, opgetreden als hogepriester der goederen, die gekomen zijn, is door de grotere en meer volmaakte tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van deze schepping, en dat niet met het bloed van bokken en kalveren, maar met zijn eigen bloed, **eens voor altijd** binnengegaan in het heiligdom, waardoor Hij een eeuwige verlossing verwierf.” Hebr 9:11-12).

Christus Jezus, de Heere, is **eens voor altijd** (hoeft niet weer) de hemel der hemelen (= “epouraniois”) binnengegaan met Zijn eigen bloed, “om de zonden van het volk te verzoenen. (= ”hilaskomai”) (Hebr 2:17). En dáár hebben we de tegenhanger in het Nieuwe Testament van het Hebreeuwse woord “kaphar”, namelijk het woord “hilaskomai”.

Dit woord “hilaskomai” vinden we ook in het Grieks in Luk 18:13: “De tollenaar stond van verre en wilde zelfs zijn ogen niet opheffen naar de hemel, maar hij sloeg zich op de borst en zeide: O God, wees mij, zondaar, genadig!” “Hilaskomai” is hier vertaald door “wees genadig” Dus eigenlijk vraagt de tollenaar hier om verzoenen (= bedekken) van zijn zonden.

Wanneer we de teksten in hun verband plaatsen, zien we dat het woord “hilaskomai” in het verlengde ligt van het Oudtestamentische “kaphar”. Vooral de tekst uit Romeinen 3:25 wijst op overduidelijke wijze naar de Here Jezus:

- “Hem heeft God voorgesteld als zoenmiddel (= hilastErion) door het geloof, in zijn bloed, om zijn rechtvaardigheid te tonen, daar Hij de zonden, die tevoren onder de

- verdraagzaamheid Gods gepleegd waren, had laten geworden – om zijn rechtvaardigheid te tonen, in de tegenwoordige tijd, zodat Hijzelf rechtvaardig is, ook als Hij hem rechtvaardigt, die uit het geloof in (gr tekst = van) Jezus is.” (Rom 3:25-26)

Een geweldige tekst. Alleen Hij, de Heere Jezus, die zonder zonde was, kon door God als “zoenmiddel”, als offer worden aangewezen. Christus was Gode gelijk, maar heeft het geen schande gevonden om die heerlijkheid af te leggen, Hij heeft Zichzelf ontledigd, en heeft de gestalte van een dienstknecht aangenomen, en Hij is aan de mensen gelijk geworden. En in zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises. Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam boven alle naam geschonken. (Fil 2:6-9). Hij is "het Lam Gods", het enige offer dat de zonde der wereld kon wegnemen én heeft weggenomen. (Joh. 1:29)

Naast het Griekse woord “hilaskomai” komen we nog twee afgeleide woorden tegen in het N.T., wanneer we zoeken in de concordantie naar zaken die met verzoenen, verzoening, enz. te maken hebben, namelijk twee Griekse woorden “hilasmos” en “hilastErion”, welke beide als grondbetekenis “bedekken” hebben.

Een tekst die zeker in dit verband niet mag ontbreken is 1 Joh 2:2: "Hij is een verzoening (= hilasmos) voor onze zonden en niet alleen voor de onze, maar ook voor die der gehele wereld."

Dit betekent dat het volbrachte werk van de Heere Jezus de verzoening voor de gehele wereld betekende, voor alle mensen! Dit betekent niet dat alle mensen verlost zijn, maar het betekent wel, dat hij/zij die het Woord hoort, en wie dorst heeft, kome, en wie wil, neme het Water des Levens om niet." (Openb 22:17). Want de verzoening is door Christus bereid voor alle mensen, terwijl de verlossing openbaar wordt door geloof!

Een ander woord wat we tegenkomen voor verzoenen of verzoening in het Nieuwe Testament voor Handelingen 28, is het woord “katallassO”. De grondbetekenis van dit woord is “veranderen”. Zo zien we dus dat in het N.T. de woorden in de grondtekst voor verzoening worden aangegeven door middel van twee betekenissen. Het ene betekenis is **bedekken** in de lijn van “kaphar”, en het andere woord is “katallassO”, wat de betekenis heeft van **veranderen**.

“KatallassO” = Verzoenen

De grondvorm van “katallassO” is het Griekse “allassO”. We vinden dit in Hand 6:14, Rom 1:22-23, 1 Kor 15:51-52, Gal 4:20 en Hebr 1:12.

Om de betekenis van “allassO” duidelijk te maken kiezen we Rom 1:22-23:

- ^ “Bewerende wijs te zijn, zijn zij dwaas geworden, en zij hebben de majesteit van de onvergankelijke God **vervangen** (= allassO) door hetgeen gelijk op het beeld van een vergankelijk mens, van vogels, van viervoetige en van kruipende dieren.”

Letterlijk vertaald staat er:

- ▲ “En zij hebben vervangen (= allassO) de majesteit van de onvergankelijke God door hetgeen gelijk op het vergankelijk beeld van een mens, enz.....”

In zijn hoogmoed heeft de mens zijn Godsbeeld veranderd (= allassO). Uit het verband blijkt duidelijk dat deze verandering niet van tijdelijke aard is, maar dat het duidelijk om een **blijvende** vervanging gaat. En dan is het niet zomaar een vervanging, waarbij een oude fiets wordt ingeruild voor een nieuwere, maar hier gaat het om een totaal andere vervanging. In Rom 1:22 zet de mens zichzelf op de troon van God. Want in plaats van God te dienen, hebben zij beelden gemaakt om te dienen. Zij hebben God vervangen (= allassO) door het beeld van een mens. Totaal iets anders!

Dit woord “allassO” is de ene helft van dat andere Griekse woord voor verzoenen:

“**katalassO**”, ontstaan uit “kata” en “allassO”.

“Kata” is een voorzetsel, dat in een dergelijke samenvoeging van woorden een versterkende werking heeft, het geeft aan dat de “allassO” “kata” is. Met normale woorden gezegd: Het geeft aan dat de verandering heftig en compleet is. We komen dit “katallassO” zes keer tegen, uitsluitend in de brieven geschreven vóór Handelingen 28, en het wordt steeds vertaald met “verzoenen”: Rom 5:10 (2x), 1 Kor 7:11 en 2 Kor 5:18-20 (3x).

Het hiervan afgeleide zelfstandig naamwoord “katallagE” (= verzoening) komt 4 x voor in: Rom 5:11, Rom 11:15, 2 Kor 5:18 en in 2 Kor 5:19.

De betekenis is dezelfde als “katallassO”. KatallagE betekent een complete verandering.

Zoals gezegd, komen al deze tot nog toe genoemde woorden, uitsluitend voor in de brieven die vóór Handelingen 28 zijn geschreven. In de brieven die daarna zijn geschreven vinden we voor verzoenen nog een nieuw Woord:

ApokatallassO = Volkomen Verzoenen

Het tweede nieuwe woord wat we uitsluitend in de latere brieven van Paulus tegenkomen is “apokatallasso = αποκαταλλαξη”. Enkele teksten waar we dit woord in de grondtekst vinden zijn:

- Ef 2:16: St Vert: En [opdat] Hij die beiden met God in één lichaam zou **verzoenen** (=apokatallassO) door het kruis, de vijandschap aan hetzelfde gedood hebbende. Eigenlijk heeft de NBG het iets beter vertaald: "En de twee, tot één lichaam verbonden, **weder** met God **te verzoenen** door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft."
- Kol 1:20: "en door Hem, vrede gemaakt hebbende door het bloed zijns kruises, alle dingen **weder** met Zich **te verzoenen** (=apokatallassO) door Hem, hetzij wat op de aarde, hetzij wat in de hemelen is.
- Kol 1:21: "Ook u, die eertijds vervreemd en vijandig gezind waart blijkens uw boze werken, heeft Hij thans **weder verzoend.**" (=apokatallassO).

Dit zijn de drie tekstplaatsen waar we “**apokatallassO**” in de grondtekst vinden. We zien dat dit woord nog een voorzetsel vóór “katallassO” heeft, namelijk “apo”.

Dit “apo” betekent “vanaf”, maar geeft in deze samengestelde vorm net als “kata” een versterkende betekenis aan het grondwoord “veranderen = “allassO”. We hadden al gezien dat “kata” aan “allassO” een heftige en complete verandering liet zien, maar door “apo” wordt de verzoening nog in een **overtreffender trap** geplaatst. Door het voorzetsel “apo” wordt de betekenis **een totale en complete verandering in combinatie met een nieuwe positie**.

Als voorbeeld lezen we nogmaals Efeze 2 vanaf vers 14:

- “Want Hij is onze vrede, die de twee één heeft gemaakt en de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft, doordat Hij in zijn vlees de wet der geboden, in inzettingen bestaande, buiten werking gesteld heeft, om in Zichzelf, vrede makende, de twee **tot één nieuwe mens** te scheppen, en de twee, tot één lichaam verbonden, weder met God te verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft.” (Ef 2:14-16).

Tot Handelingen 28 was er tussen de gelovigen in de gemeenten een soort onzichtbare scheids-muur, die werd gevormd enerzijds door de gelovige Joden, die zich aan de wet wilden houden, en anderzijds door de gelovigen uit de heidenen die dat niet hoefden. Deze scheiding (de tussenmuur) is door Christus Jezus, door Zijn volbrachte werk, weggebroken. Deze “twee” groepen zijn door Hem tot één nieuwe mens geschapen, en die “twee” zijn door Hem tot één lichaam gemaakt, en dit éne lichaam heeft Hij volkomen, totaal en compleet (= apokatallassO) met God verzoend door het kruis, waaraan hij de vijandschap (gespletenheid) gedood heeft.

Maar niet alleen bovenstaand “Lichaam” is volkomen, totaal verzoend (= **totaal in een nieuwe positie geplaatst**), maar, zo lezen we in Kol 1, Hij heeft vrede gemaakt “door het bloed zijns kruises, om **alle dingen** weder met Zich te verzoenen (=apokatallassO), door Hem, hetzij wat op de aarde, hetzij wat in de hemelen is.” (Kol 1:20).

Als leden van Het Lichaam van Christus hebben wij nu reeds deel aan die volkomen en complete verzoening in Christus Jezus, onze Heere. (Kol 1:21). En Hij wil ons om die reden heilig en onbesmet en onberispelijk vóór Zich stellen, “**indien** gij slechts wel gegrond en standvastig blijft in het geloof en u niet laat afbrengen van de hoop van het evangelie, dat gij gehoord hebt en dat verkondigd is in de ganse schepping onder de hemel, en waarvan ik, Paulus, een dienaar geworden ben.” (Kol 1:22-23).

We zullen tot slot proberen samen te vatten, alles wat we tot dusverre gelezen hebben over “verzoening”. De offers van verzoening waarover we lezen in het Oude Testament wezen in feite allemaal heen naar het ware Offer, Christus. Die offers, het bloed van bokken en kalveren waren slechts een beeld van Christus' bloed. (Hebr 9:11-15).

Die Oud-testamentische offers konden dan ook niet de zonden wegnemen, maar slecht bedekken. Dit “bedekken” bleef tot in het Nieuwe Testament gelden voor allen die onder de wet leefden.

Maar na het offer van Christus aan het kruis gold voor een ieder, dat zijn/haar zonden waren weggedaan, zij waren verzoend door het bloed van het Lam (= katallassO). En een ieder die dat in geloof aanvaardde, was ook verlost door het volbrachte werk van Christus. Toen Paulus na de Handelingen periode een onnaspeurlijke verborgenheid bekend moest maken, kwamen daar ook onnaspeurlijke dingen aan het licht. Toen werd bekend dat de gelovigen volkomen, totaal verzoend waren (= apokatallassO). En deze totale verzoening hield in dat de gelovigen een totaal nieuwe positie ontvangen hebben:

- “God echter, die rijk is aan erbarming, heeft, om zijn grote liefde, waarmee Hij ons heeft liefgehad, ons, hoewel wij dood waren door de overtredingen mede levend gemaakt met Christus, – door genade zijt gij behouden –, en heeft ons mede opgewekt en ons mede **een plaats gegeven in de “epouraniois”**, in Christus Jezus.” (Ef 2:4-6).

Zo zien we dat het woord “apokatallassO” ten nauwste verbonden is met de positie van het Lichaam van Christus in de “epouraniois”, het bovenhemelse, wat we de vorige keer hebben behandeld. Uit dit alles leren we tevens, dat het zonder de grondtekst onmogelijk is de Bijbelse Waarheid te ontdekken, en Hem naar alle grootheid te leren kennen!

Hem Kennen..... (deel 25)

Verlossing

Verlossing is één van de meest fundamentele zaken die alle mensen nodig hebben, zonder dat ze dat zelf misschien beseffen. Maar waar de mensheid in alle eeuwen naar op zoek is, naar verlangt, dat is verlossing van lijden, verlossing van vergankelijkheid, verlossing van de dood. Daarom is de wetenschap constant op zoek naar de onsterfelijkheid van de mens, in de veronderstelling dat dan het ware geluk aanbreekt, niet beseffende, dat alle mensen stervende aan het sterven zijn, en niet beseffende dat door de zonde de dood in de wereld is gekomen, en hoe diezelfde dood door Iemand, Gods Zoon, is overwonnen. Hij, Christus, die zelf dood is geweest, maar nu leeft!

Meestal krijgt dit verlangen van de mens gestalte in één of andere vorm van religie. Zo probeert men binnen het Boedhisme verlossing uit het lijden te verwezenlijken door verlangens uit te doven. Hindoes menen door het volbrengen van rituelen te kunnen reïncarneren naar een hogere bestaansvorm. Bij de Islam probeert men “het paradijs” te verdienen door zich te houden aan hun geloofsbelijdenis, gebed, armenbelasting, vasten en bedevaart. Joden proberen door het houden van de wet van Mozes gerechtvaardigd voor God te worden. In het Jodendom vinden we specifiek hoe het **niet** moet:

In het Jodendom is de Talmoed het belangrijkste boek. De Talmoed (תלמוד) (= mondelinge leer) is na de Tenach (Wet, Profeten en Geschriften - het "Oude Testament") het belangrijkste boek binnen het jodendom. De Talmoed bevat de commentaren (lees interpretaties) van belangrijke rabbijnen en andere Schriftgeleerden op de Tenach, veelal in de vorm van discussies tussen voor- en tegenstanders van een bepaald standpunt. Door deze aanvankelijk mondelinge traditie van uitlegging en verklaring van de Wet en Profeten vanaf de tijd van Mozes is er zo een zeer uitgebreid samenstelsel van alle mogelijke uitleggings, wetsprecedenten, anekdotes, legenden en mythen verzameld.

De manier waarop in de Talmoed wordt gediscussieerd is kenmerkend voor het jodendom: leren door discussie. In de synagogen en leerscholen van vooral orthodoxe joden kan men nog altijd felle discussies waarnemen over de vele mogelijke interpretaties van de Talmoed.

Onder orthodoxe joden wordt veel het Daf Yomi (= de dagelijkse bladzijde) leesprogramma gevolgd. Hierbij wordt iedere dag een pagina van de Talmoed gelezen zodat in 2711 dagen (7,5 jaar) de hele Talmoed wordt behandeld. En daarna beginnen ze weer van voren af aan. Het moge duidelijk zijn dat deze gang van zaken niets met Bijbelstudie te maken heeft. Maar ook in de wetenschap wordt gestreefd naar verlossing. Zo offert men binnen stamcellenonderzoek de kiem van nieuw menselijk leven op, om ons een langer bestaan en misschien zelfs wel onsterfelijkheid te bieden.

Eén ding hebben deze zaken in ieder geval wel gemeen: **Nog nooit is gebleken dat menselijke inzet lonend is voor het verkrijgen van verlossing.**

Daarom is er in wezen voor de mens maar één weg. Terug naar Gods Woord, waar over werkelijke verlossing gesproken wordt.

Heel vaak worden de begrippen “verzoening” en “verlossing” niet onderscheiden, en worden beide zaken door elkaar heen gebruikt, zodat er verwarring kan ontstaan doordat men verkeerde conclusies trekt. Verzoening (apokakallasso) maakt verlossing mogelijk. Een tekst waar beide begrippen in voorkomt is Rom 5:10:

- “Want als wij, toen wij vijanden waren, met God **verzoend zijn** door de dood zijns Zoons, zullen wij veel meer, nu wij verzoend zijn, **behouden (verlost)** worden, doordat Hij leeft.”

Deze tekst geeft feilloos het verschil aan tussen verzoening en verlossing. Verzoening is ontstaan door de dood van Christus, en de verlossing is ontstaan doordat Hij leeft, dus door Zijn opstanding. Er staat niet voor niets in de tekst het “veel meer.....”. Dat geeft aan dat de verlossing boven de verzoening uitstijgt. Eerst moest de verzoening tot stand worden gebracht. Alle mensen zijn door het offer van Christus verzoend, maar niet alle mensen zijn daardoor verlost. Om verlost te zijn is geloof nodig. Geloof in de levende Christus, en Hem aanvaarden als Heere.

De verzoening heeft alleen zin als men er individueel persoonlijk op in gaat, en dan door geloof persoonlijk de verlossing mag ontvangen. De verzoening is als het ware de toegangsdeur tot God, om door geloof de verlossing in ontvangst te mogen nemen. Zonder de verzoening zouden wij nooit tot God kunnen naderen, en zouden wij nooit de verlossing in ontvangst kunnen nemen. Daarom legde de Heere Zijn heerlijkheid af, en kwam naar deze aarde:

- ▲ “Want ook de Zoon des mensen is niet gekomen om Zich te laten dienen, maar om te dienen en zijn leven te geven **als losprijs** voor velen.” (Marcus 10:45).
- ▲ “Want de Zoon des mensen is gekomen om het verlorene te zoeken **en te redden**. (= verlossen)” (Lucas 19:10).
- ▲ “En indien iemand naar mijn woorden hoort, maar ze niet bewaart, Ik oordeel hem niet, want Ik ben niet gekomen om de wereld te oordelen, doch om de wereld te **behouden**. (= verlossen)” (Joh 12:47).

Deze verklaringen van Godswege maken heel duidelijk dat de wereld verlossing nodig heeft, en die verlossing, de losprijs kon maar door Eén worden betaald. De wereld is in slavernij, en de mens moet als een slaaf worden losgekocht.

Wanneer we om ons heen kijken, dan weten we dat de mens hiervan niets wil weten, hij spreekt van vrijheid en vooruitgang. De winstcijfers en de economische groei zijn maatgevend. Het geluk van de mens **schijnt** samen te vallen met de materiële welvaart. Maar men beseft vaak niet dat de mensheid zich bevindt in de slavernij van de zonde, en dat alles in deze wereld is aangetast door de dood. (Luk 19:10)
Daaruit heeft de mens verlossing nodig. De mens heeft een (Ver)Losser nodig, want zichzelf verlossen kan hij niet. Hij heeft Iemand nodig die hem verlossen kan:

- uit de slavernij der zonde (Rom 6:6 en Rom 6:17-18)
- uit de slavernij van de angst voor de dood (Hebr 2:15)
- uit de slavernij van de loop van deze wereld (Ef 2:1-3)
- uit de slavernij van satan (Kol 1:13) (satan is de overste van deze wereld)
- uit de slavernij van onszelf (Rom 8:12-15)
- uit de slavernij van de traditie van menselijke leringen (1 Petr 1:18-19)

Wanneer we al deze dingen op ons in laten werken, dan is het een hele opsomming waaruit we door geloof door de opstanding van Christus verlost zijn. En het is tevens van belang dat we leren zien dat de Schrift ons in dezen leert, dat we ook als verlost door het leven mogen gaan. En dat we in de praktijk al de aspecten van de verlossing in ons hart sluiten, zodat we werkelijk gaan staan in dé verlossing die in Christus Jezus, onze Heere is.

Een ieder die de Heere Jezus leert kennen als zijn /haar persoonlijke Verlosser ervaart in de praktijk deze enorme bevrijding en de daarmee gepaard gaande blijdschap op het moment dat je tot geloof komt in Hem. Je bent vrij, je bent van Christus, Christus heeft je vrijgemaakt.

De Heere zegt zelf:

- ▲ “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, een ieder, die de zonde doet, is een slaaf der zonde. 35 En de slaaf blijft niet eeuwig in het huis, de zoon blijft er eeuwig. 36 **Wanneer dan de Zoon u vrijgemaakt heeft, zult gij werkelijk vrij zijn.**” (Joh 8:34-36)

We hebben reeds gezien waarvan de Heere ons allemaal heeft vrij gemaakt. We zullen zien dat dit meer inhoud dan wij vaak beseffen, en wanneer we het Woord bestuderen, zullen we ontdekken dat het leren kennen van de reikwijdte van Christus' verlossing van essentieel belang is om in de praktijk echt verlost te kunnen leven en werkelijk vrij te kunnen zijn.

Wanneer we ten diepste willen leren uit het Woord wat de verlossing werkelijk inhoudt, dan moeten we kijken naar het O.T., naar de uittocht van Israël uit Egypte. Daar vinden we een prachtig beeld van de verlossing die God geeft. In dat voorbeeld wordt typologisch de verlossing uitgebeeld door de verlossing van het volk Israël uit de slavernij van Egypte. Egypte is hierbij een type van de wereld, en de Farao een type van satan. We weten dat satan de overste van deze wereld is, en zo was de Farao de baas van Egypte.

In Exodus vinden we het volk Israël in slavernij, zoals deze wereld onder de slavernij van satan gebukt gaat. (Rom 6:6, 16-17, 20). Israël kon zichzelf niet bevrijden, ze hadden geen vakbond, ze konden niet staken, ze hadden geen enkel recht. Ze waren totaal overgeleverd aan de duistere macht van Farao. (Ex 1:8-14). Ze konden maar één ding: Tot God roepen om hulp, en God hoorde Zijn volk (Ex 2:23-25), en stuurde een “redder” in de vorm van Mozes.

- ▲ “Voorts sprak God tot Mozes en zeide tot hem: Ik ben de HERE. Ik ben aan Abraham, Isaak en Jakob verschenen als God de Almachtige, maar met mijn naam HERE ben Ik hun niet bekend geweest. Niet alleen heb Ik mijn verbond met hen opgericht om hun het land Kanaän te geven, het land hunner vreemdelingschap, waar

- ▲ zij als vreemdelingen vertoefd hebben; maar ook heb Ik de klacht der Israëlieten gehoord, die door de Egyptenaren tot slaven gemaakt zijn, en Ik heb gedacht aan mijn verbond. Zeg derhalve tot de Israëlieten: Ik ben de HERE, Ik zal u onder de dwangarbeid der Egyptenaren uitleiden, **u redden** van hun slavernij en **u verlossen** door een uitgestrekte arm en onder zware gerichten. Ik zal Mij u tot een volk **aannemen** en Ik zal u tot een God zijn, opdat gij weet, dat Ik, de HERE, uw God, het ben, die u onder de dwangarbeid der Egyptenaren **uitleid**. En Ik zal u brengen naar het land, waarvan Ik gezworen heb het aan Abraham, Isaak en Jakob te zullen geven, en Ik zal het **u geven tot een bezitting**, Ik, de HERE. Toen sprak Mozes aldus tot de Israëlieten, maar zij luisterden niet naar Mozes uit ongeduld en wegens de harde slavernij.” (Ex 6:1-8).

We zien in dit voorbeeld wat verlossing voor Israël werkelijk inhoudt:

- Ik zal u redden uit de slavernij en u verlossen (Ex 6:5)
- Ik zal u leiden uit (Ex 6:5)
- Ik zal u aannemen (Ex 6:6)
- Ik zal u brengen naar..... (Ex 6:7)
- Ik zal u het land tot bezitting geven (Ex 6:7)

Naar onze tijd vertaald wat de verlossing voor ons inhoudt:

- het bevrijd worden uit de slavernij van de zonde
- het geleid worden uit deze wereld
- Het door God aangenomen worden
- het gebracht worden naar het land “Kanaän” (burgers van een rijk in de hemelen)
- bezit geven: is een beeld van de erfenis van de verlostte.

We kennen waarschijnlijk allemaal de geschiedenis van de uittocht uit Egypte van het volk Israël. Maar dan een vraag: Wanneer begon die uittocht? Die begon nadat het lam was geslacht en het bloed van het lam met een hysop kwastje aan de deurposten van de Joodse huizen was gestreken. Daardoor ging de verderfengel de huizen van de Joden voorbij, maar in Egypte stierven alle eerstgeborenen. Toen werd het Farao te gek, en liet hij het volk gaan.

Dan de volgende vraag: Wanneer begint onze uittocht uit de slavernij? Onze uittocht begon toen hét Lam werd geslacht, dat de zonde der wereld wegnam. Toen was de toegang tot God vrijgemaakt, om tot Hem te naderen. Maar er is wel geloof voor nodig in dat ene waarachtige offer van Christus.

Er zijn mensen, die zeggen, moet dat nou? Al dat bloed in de Bijbel? Ja, dat moet echt, omdat dat een door God ingestelde regel is, of we dat nu leuk vinden of niet, maar God heeft dat zo bepaald. (Hebr 9:22). Dat begon al met “de eerste Adam”, toen die gezondigd had werd hij met vellen bekleed door God zelf. Om die vellen te krijgen, moest er wel een dier sterven. En overal, in het hele O.T., waar we lezen we over de offers, wijzen die allemaal op “de tweede Adam”, de Zoon van God, de Heere Jezus Christus, die het ware offer heeft gebracht aan het kruis van Golgotha.

Zo heeft God het ingesteld, maar zeer veel mensen willen dit niet, zij willen niet de weg van Abel gaan, maar kiezen de weg van Kaïn. Men wil een eigendunkelijke godsdienst, men kiest naar eigen begeerte predikers, die hen aanstaan. Maar broeders en zusters, als wij niet in geloof naderen tot het kruis, en in dat geloof roemen in het volbrachte werk van onze Heiland, dan:

- kan het nooit een feest worden in ons leven
- worden we nooit bevrijd uit de slavernij van de zonde
- worden we nooit uitgeleid uit Egypte (uit de wereld)
- komen we nooit onder de macht van satan (Faraó) vandaan
- gaan we nooit op reis naar het hemels Kanaän
- en ontdekken wij nooit alle zegeningen in de hemel, die daar voor ons zijn weggelegd (Ef 1).

Dat is de les die we mogen leren uit die oude geschiedenis van Gods volk. De uittocht begint voor ons bij het kruis. Dáár is de verzoening der gehele wereld tot stand gebracht. Vanaf dat heilsfeit mag ieder mens in geloof tot God naderen. En op grond van dat heilsfeit mag iedere gelovige gemeenschap met God hebben. Of beter gezegd: God kan gemeenschap met ons hebben zonder aan Zijn heiligheid en gerechtigheid tekort te hoeven doen, want in het Lam ontmoeten Gods heiligheid en gerechtigheid elkaar. Een wonderbaar getuigenis van Gods overvloeiende liefde.

Bovendien kan niemand door eigen werken of eigen verdienste iets toevoegen aan dat volbrachte werk van Christus, het is een volmaakt en volkomen compleet werk. Velen denken door van alles en nog wat te moeten doen hun “zaligheid” te moeten verdienen, maar broeders en zusters, dat is onmogelijk. Het zit zo in ons: Voor wat hoort wat. Maar zo werkt het gelukkig niet bij God. **Het komt er alleen maar op aan of aan de eis van God is voldaan.** (1 Joh 1:7). De zonde der wereld is weggedaan door Iemand, die zonder zonde was, en Hij heeft het offer gebracht, en met Zijn bloed is Christus de hemel (epouraniois) binnengegaan. En omdat Hij gehoorzaam is geweest, daarom is Hij ook uitermate verhoogd.

Nog even terug naar Egypte naar de instelling van het Pascha in Ex 12. Was alleen het offeren van dat lam genoeg om gered te worden? Ik bedoel, hoefde er verder niets met het bloed te gebeuren?

Ja, we lezen dat er nog iets met het bloed moest gebeuren. Het bloed van het lam moest genomen worden, en aan de bovendorpel en de deurposten met een bosje hysop (= beeld van geloof) worden gestreken. Wanneer dat niet gebeurde, zou de verderfengel ook bij de Joden binnen komen.

Ook hier zit een les in voor ons. Wat hebben wij met betrekking tot onszelf met het bloed van Christus gedaan? Zeker, door het Offer van Christus zijn alle zonden van alle mensen verzoend, maar dat betekent niet dat alle mensen ook verlost zijn.

Daarom de vraag: Hoe gaan wij met het bloed van Christus om? In het gestorte bloed alleen hebben wij geen verlossing. Wanneer de Joodse vader het bloed niet **nam** en ermee deed wat hij doen moest, dan zou zijn gezin niet worden gered. Daarom moeten ook wij met

Christus bloed iets doen, we moeten Zijn bloed als het ware aan de deurposten van ons leven strijken, en net zoals de Jood het toepaste voor zijn huis, moeten wij het toepassen voor ons eigen leven. Een ieder heeft de verantwoordelijkheid om dit door het geloof toe te passen op zijn eigen hart en leven, door te danken en te knielen voor het kruis en het Lam Gods, dat Zijn bloed voor mijn en uw zonden vergoot. Dán heeft het bloed kracht, reddende kracht, dán mogen we weten **verlost** te zijn.

- ♣ “Indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, hebben wij gemeenschap met elkander; en het bloed van Jezus, zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde.” (1 Joh 1:7).

Hem Kennen..... (deel 26)

Verlossing

Voor wat betreft het woord “verlossing” zullen we ons beperken tot het Nieuwe Testament. De drie belangrijkste Griekse woorden die we voor “verlossing” in het N.T. In de grondtekst tegenkomen zijn “sOtEria”, “lutrOsis” en “apolutrOsis”.

“Soteria”

Het woord “soteria” komt 45 keer voor in het N.T., en spreekt **vaak in algemene zin** over de verlossing. Enkele voorbeelden: De vervulling van profetie dat er zaligheid (soteria) is beloofd voor Israël, waarvan Lucas 1:69 spreekt:

- ▲ “En heeft een Hoorn der zaligheid ons opgericht, in het huis van David, Zijn knecht.”

Deze zaligheid heeft als uitwerking dat er:

- ▲ “een verlossing (sOtEria) zal zijn van onze (van Israëls) vijanden, en van de hand al dergenen, die ons haten.” (Lucas 1:71).

Hier spreekt Zacharias over de vervulling van profetie voor Israël. Deze “zaligheid” heeft als uitwerking dat er een verlossing zal komen “Om ons te redden (= soteria) van onze vijanden en uit de hand van allen, die ons haten.” (Lucas 1:71).

Nog enkele voorbeelden van “soteria”:

- “Om aan zijn volk te geven kennis van heil (= soteria) in de vergeving hunner zonden. (Lucas 1:77).
- “Mannen broeders, kinderen van het geslacht Abrahams, en die onder u God vrezen, tot u is het woord dezer zaligheid (= soteria) gezonden.” (Hand 13:26).
- “Dezelve volgde Paulus en ons achterna, en riep, zeggende: Deze mensen zijn dienstknechten Gods des Allerhoogsten, die ons den weg der zaligheid (= soteria) verkondigen.” (Hand 16:17).

Verdere teksten waar we “soteria” vinden zijn: Luc 19:9-10, Joh 4:22, Hand 4:12, Hand 7:25, Hand 13:47, Hand 27:34, Rom 1:16, Rom 10:1, Rom 11:11, Rom 13:11, 2 Kor 1:6 (2x), 2 Kor 6:2 (2x), 2 Kor 7:10, Ef 1:13, Fil 1:19, Fil 1:28, Fil 2:12, 1 Tess 5:8, 1 Tess 5:9, 2 Tess 2:13, 2 Tim 2:10, 2 Tim 3:15, Hebr 1:14, Hebr 2:3, Hebr 2:10, Hebr 5:9, Hebr 6:9, Hebr 9:28, Hebr 11:7, 1 Petr 1:5, 1 Petr 1:9, 1 Petr 1:10, 2 Petr 3:15, Judas 1:3, Open 7:10, Open 12:10 en tot slot Open 19:1.

“Lutrosis”

Het woord verlossing, wat vertaald is uit het Griekse woord “lutrosis” komt drie keer voor, en wordt ook meestal **in algemene zin** gebruikt:

- ^ Lucas 1:68: “Geloofd zij de Here, de God van Israël, want Hij heeft omgezien naar zijn volk en heeft het **verlossing** (= lutrOsis) gebracht.”
- ^ Luc 2:38: “En zij kwam op datzelfde ogenblik daarbij staan, en zij loofde mede God en sprak over Hem tot allen, die voor Jeruzalem **verlossing** (lutrOsis) verwachtten.”
- ^ Hebr 9:12: “En dat niet met het bloed van bokken en kalveren, maar met zijn eigen bloed, eens voor altijd binnengegaan in het heiligdom, waardoor Hij een eeuwige **verlossing** (= lutrOsis) verwierf.”

3. Volkomen verlossing (apolutrosis)

Het derde woord wat we voornamelijk in de brieven van Paulus tegenkomen is “apolutrosis”. We komen dit woord tien keer tegen in het N. T., onder anderen in Efe. 1:7, waar het vertaald is als:

- ^ “En in Hem hebben wij **de verlossing** (= “apolutrosis”) door zijn bloed.”

In de Griekse grondtekst komen we dit woord 10 keer tegen, en dit woord spreekt van de **persoonlijke volkomen verlossing** in Christus Jezus.

Wat leert de Bijbel?

Bovenstaande teksten leren ons al heel veel over de verlossing. In Efeziërs 1:7 wordt de verlossing gerekend tot de geestelijke zegen waarmee de gelovige in Christus Jezus gezegend is. Het hier gebruikte Griekse woord '**apolutrosis**' betekent zoveel als 'bevrijding, losmaking na betaling van een losprijs'. Wat deze losprijs is, staat er direct bij vermeld. Het gaat hier namelijk om '**de verlossing door Zijn bloed**', het bloed van Christus. Dit maakt direct duidelijk dat het onmogelijk is dat de verlossing door menselijke inspanning kan ontstaan, maar dat het door tussenkomst van God Zelf, in Zijn Zoon is, dat gelovigen verlossing ontvangen.

Het is al eerder genoemd, maar voor de duidelijkheid doen we het nog maar eens, omdat **verlossing** zo vaak met **verzoening** wordt verwisseld.

We lezen in Kol 1:20 dat God, door Christus

- ^ “vrede gemaakt hebbende door het bloed Zijns kruises, door Hem, zeg ik, alle dingen **verzoenen** zou tot Zichzelfen, hetzij de dingen, die op de aarde, hetzij de dingen die in de hemelen zijn.”

Hieruit concluderen sommigen dan dat alles op de aarde en in de hemelen door Christus **verlost** is door “het bloed Zijns kruises”, maar dat staat er niet. Er staat, dat er **verzoening** is teweeg gebracht. Dat betekent dat de zonde niemand meer toegerekend wordt, omdat Christus ervoor heeft betaald. Dat betekent dat die **verzoening** voor iedereen is weggelegd. En wanneer ik in geloof aanvaard dat Christus voor mij (het is een persoonlijk aanvaarden) aan het kruis voor mijn zonden is gestorven, dan weet ik tevens dat ik **verlost** ben doordat Hij leeft! (Rom 5:10). Verlossing heeft dus met geloof te maken, en zelfs dat geloof is een gave van God!

Wanneer we dan weten verlost te zijn, dan kan zich de vraag voordoen, waaruit zijn we dan verlost? Want wij mogen dan wel verlost zijn, op dit moment valt daar wat het vlees betreft nog weinig van te merken. Maar dan moeten we wel bedenken dat alle zegeningen waarmee we in Christus gezegend zijn van geestelijke aard zijn, want we lezen in Ef 1:3 dat we met alle geestelijke zegening **in den hemel** (= epouraniois) gezegend zijn.

Wij leven nog steeds in een vergankelijk menselijk lichaam en wanneer we te maken hebben met tegenslag, verdriet, ziekte en ander lijden en ook nog met de dood, dan moeten we bedenken dat wij “de verlossing hebben door zijn bloed, de vergeving van de overtredingen, naar de rijkdom zijner genade.” (Ef 1:7). Deze verlossing hebben wij ontvangen **IN HEM**, dus in Christus Jezus. De verlossing hebben wij dus niet in ons vleselijke lichaam ontvangen, maar in wie wij in Christus zijn.

De verlossing heeft dus betrekking op ons leven dat met Christus in God verborgen is (Kol. 3:3). Of zoals in Kolossenzen 1:13-14 staat:

- ^ “Hij heeft ons verlost uit de macht der duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon Zijner liefde, in Wie wij de verlossing hebben, de vergeving der zonden.”

In deze verzen vinden wij ook gelijk antwoord op de vraag waaruit wij verlost zijn. Dit is namelijk uit de macht van zonde, satan en dood die deze wereld regeren. Geestelijk zijn wij vrijgemaakt van hun heerschappij.

Bovenstaande tekst uit Kol 1 is tevens van belang dat we begrijpen hoe onze verlossing is bewerkstelligd. Er staat:

- ^ “Hij heeft ons verlost uit de macht der duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon Zijner liefde.”

Dus Hij (God zelf) heeft ons in Christus geplaatst. God zelf heeft dat gedaan “naar het eeuwige voornemen, dat Hij in Christus Jezus, onze Here, heeft uitgevoerd, in wie wij de vrijmoedigheid en de toegang met vertrouwen hebben door het geloof in Hem.” (Ef 3:11-12). Dus de gelovige is door God in Christus Jezus geplaatst in die geestelijke zegeningen. God heeft ons het geheimenis van zijn wil doen kennen, in overeenstemming met het welbehagen, dat Hij Zich in Hem had voorgenomen, om in de bedeling (grondtekst) van de volheid der tijden, al wat in de hemelen en op de aarde is onder één hoofd, dat is Christus, samen te vatten. (Ef 1:9-10).

De Verlossing in de Praktijk van ons “Leven”

Hoe heeft de verlossing zijn uitwerking op ons leven van alledag? In Filippenzen 4:7 wordt ons geleerd:

- ▲ "En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten behoeden in Christus Jezus."

In dit vleeselijke lichaam kunnen we van alles meemaken, zaken als ziekte, oorlog, moeiten en pijn en verdrukking. Maar als gelovige hebben we deze belofte uit de Filippenzen brief, dat onze harten en gedachten in Christus Jezus beschermd worden. Zelfs als aan het einde van ons leven (geestelijke) aftakeling en uiteindelijk de dood volgt, blijft deze belofte overeind staan. En om daadwerkelijk in die beloften te staan, is het zó van belang dat we die beloften **uit het Woord kennen!**

Er zijn meer beloften die ons willen bemoedigen en sterk maken:

- ▲ “Zo wordt gij met alle kracht bekrachtigd naar de macht zijner heerlijkheid tot alle volharding en geduld, en dankt gij met blijdschap de Vader, die u toebereid heeft voor het erfdeel der heiligen in het licht. Hij heeft ons verlost uit de macht der duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon zijner liefde, in wie wij de verlossing hebben, de vergeving der zonden.” Kol 1:11-14).

Een geweldig Woord van God. “Met alle kracht bekrachtigd.....”, dat is Zijn opstandingskracht, die in ons werkzaam wil zijn. Zo zien we dat God de getrouwen ook hier op aarde, wanneer ze nog in het vlees zijn, niet aan hun lot heeft overgelaten, maar hen alles geeft om als geroepenen stand te houden. Daarvoor is ons zelfs een complete wapenrusting gegeven, om onze roeping waardig te wandelen.

Zo mogen we weten dat we als gelovigen in het hier en nu verlost zijn, maar de volkomen verlossing (= apolutrOsis) zal in de toekomst tot **volmaking** worden gebracht voor de verschillende groepen van gelovigen van verschillende tijden in Gods heilsplan. In de volgende 10 teksten waarin gesproken wordt over de “apolutrOsis” komt dit duidelijk naar voren:

De 10 teksten waar we apolutrOsis tegen komen in de grondtekst zijn:

- Luk 21:28: “Wanneer deze dingen beginnen te geschieden, richt u op en **heft uw hoofden omhoog**, want **uw verlossing (= apolutrOsis)** genaakt.” Hier spreekt de Heere tot zijn toehoorders uit Israël over de gebeurtenissen van het einde van deze huidige aioon. En voor ieder die dán geloofd is deze tekst persoonlijk bedoeld.

In de Romeinen en de Korinthe brieven schrijft Paulus aan de Joden en de heidenen **in de Handelingen periode:**

- Rom 3:21-24: “Thans is echter buiten de wet om gerechtigheid Gods openbaar geworden, waarvan de wet en de profeten getuigen, en wel gerechtigheid Gods **door**

- **het geloof** in [Jezus] Christus, voor allen, die geloven; want er is geen onderscheid. Want allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods, en worden om niet gerechtvaardigd uit zijn genade, door **de verlossing (= apolutrOsis)** in Christus Jezus.”
- Rom 8:22-23: “Want wij weten, dat tot nu toe de ganse schepping in al haar delen zucht en in barensnood is. En niet alleen zij, maar ook wij zelf, [wij,] die de Geest als eerste gave ontvangen hebben, zuchten bij onszelf in de verwachting van het zoonschap: **de verlossing (= apolutrOsis)** van ons lichaam.”
- 1 Kor 1:30-31: “Maar uit Hem is het, dat gij in Christus Jezus zijt, die ons van God is geworden: wijsheid, rechtvaardigheid, heiliging en **verlossing (= apolutrOsis)**, opdat het zij, gelijk geschreven staat: Wie roemt, roeme in de Here.” (1 Kor 1:26-31).

In Efeze en Kolossenzen schrijft Paulus aan de heiligen en getrouwen, de uitverkorenen, **na de Handelingen periode:**

- Ef 1:7: “En in Hem hebben wij de **verlossing (= apolutrOsis)** door zijn bloed, de vergeving van de overtredingen, naar de rijkdom zijner genade,”
- Ef 1:13-14: “ In Hem zijt ook gij, nadat gij het woord der waarheid, het evangelie uwer behoudenis, hebt gehoord; in Hem zijt gij, toen gij **gelovig** werdt, ook verzegeld met de heilige Geest der belofte, die een onderpand is van onze erfenis, tot **verlossing (= apolutrOsis)** van het volk, dat Hij Zich verworven heeft, tot lof zijner heerlijkheid.”
- Ef 4:30: “En bedroeft de heilige Geest Gods niet, door wie gij verzegeld zijt tegen de dag der **verlossing.**” (= **apolutrOsis**).
- Kol 1:14: “In wie wij de **verlossing (= apolutrOsis)** hebben, de vergeving der zonden.”

In de Hebreeën brief schrijft Paulus aan de 12 stammen in de verstrooiing **in de Handelingen periode:**

- Hebr 9:15: “En daarom is Hij de middelaar van een nieuw verbond, opdat, nu Hij de dood had ondergaan om te bevrijden (= **verlossen = apolutrOsis**) van de overtredingen onder het eerste verbond, de geroepenen de belofte der eeuwige erfenis ontvangen zouden.” (Zij die een erfenis ontvangen hebben geloofd)
- Hebr 11:35: “Vrouwen hebben haar doden uit de opstanding terugontvangen, anderen hebben zich laten folteren en van geen bevrijding (= **verlossen = apolutrOsis**) willen weten, opdat zij aan een betere opstanding deel mochten hebben.”

Er komt dus een dag van verlossing en de gelovigen mogen daar in delen. Het bewijs hiervan is het nu reeds geestelijk delen in de verlossing in Christus Jezus. God geeft ons zelfs een waarborg, zodat we werkelijk kunnen weten, dat deze verlossing zeer zeker zal geschieden. Want als we Efeze 1:13-14 nauwgezet lezen, dan staat er dat we in Christus geborgen zijn toen we tot geloof kwamen, en als teken van dat geloof zijn we verzegeld met de heilige Geest der belofte. En dát feit, die verzegeling met de heilige Geest is als het ware de Goddelijke waarborg, het onderpand, dat we onze erfenis in ontvangst zullen nemen. En die erfenis omvat alle geestelijke zegeningen in den hemel (epouraniois) in Christus. (Ef 1:3). Nu mogen we dat geestelijk ervaren, maar dán zullen we het aan den lijve van een verheerlijkt lichaam ervaren. Dan zal voor het Lichaam van Christus de volkomen verlossing (= **apolutrOsis**) een realiteit zijn, en die realiteit **is tot lof van de heerlijkheid van Christus.**

De dag der Verlossing

We kunnen ons bij lange na niet voorstellen hoe die dag der verlossing er uit zal zien, daarvoor schiet ons menselijk verstand te kort. Maar wat we wel weten uit het Woord is dat die dag van verlossing er voor de verschillende geloofsgroepen verschillend uitziet.

Zo verwachten zij, die uit het geloof van Christus gerechtvaardigd zijn, op te staan uit de doden bij Zijn wederkomst.

- ^ “Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden. Maar ieder in zijn eigen rangorde: Christus als eersteling, vervolgens die van Christus zijn bij zijn komst.” (1 Kor. 15:22-23).

Zo lezen we over de gelovigen uit de Handelingen periode, die behoren tot die gemeente van eerstgeborenen, die later de bruid van Christus vormen, dat zij “in een ondeelbaar ogenblik”, bij de **laatste** bazuin, de Heere tegemoet zullen gaan in de lucht. Want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden. (1 Kor 15:52). Dát was de verwachting van de gelovigen in die Handelingen tijd, ook van Paulus.

1 Tess 4:15-17 spreekt over dezelfde opstanding:

- ^ “Want dit zeggen wij u met een woord des Heren: wij, levenden, die achterblijven tot de komst des Heren, zullen in geen geval de ontslapenen voorgaan, want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht, en zó zullen wij altijd met de Here wezen.”

Hieruit blijkt duidelijk dat men in die tijd geloofde dat de gestorven gelovigen het graf in gingen, en daar bleven tot de **laatste** bazuin zal klinken.

Voor ons als gelovigen in deze tijd, die mogen behoren tot het Lichaam van Christus, ligt de

verwachting ten aanzien van onze verlossing heel anders. Wij zijn niet alleen gerechtvaardigd uit het geloof van Christus, maar hebben ook de volheid in Hem ontvangen. Voor onze toekomstverwachting betekent dit dat wij **niet** eerst voor lange tijd in het graf hoeven te wachten voordat wij opstaan uit de doden. Een aantal verzen uit de brieven van Paulus tonen dit aan:

- “Ik verlang heen te gaan (grondtekst: Ik verlang losgemaakt te worden) en met Christus te zijn, want dit is verreweg het beste.” (Fil 1:23). Deze tekst verkondigt de hoop van het Lichaam van Christus, namelijk de directe vereniging met Christus na het sterven. Hiervan getuigd ook Fil 1:6:
- “Hiervan toch ben ik ten volle overtuigd, dat Hij, die in u een goed werk is begonnen, dit ten einde toe zal voortzetten, tot (in) de dag van Christus Jezus.” Deze tekst leert ons dat Christus Zijn werk in ons zal voortzetten na onze dood, “tot in de dag van Christus Jezus”.
- “Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, **waaruit** wij ook de Here Jezus Christus als Verlosser verwachten, Die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan Zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt, naar de kracht, waarmee Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen” (Filip. 3:20-21).

Het woord “waaruit” (grondtekst ex hou) slaat hier niet op “hemelen” maar op “burgerschap”. Wij verwachten als gelovigen in deze tijd niet Christus als Verlosser **uit** de hemelen, want onze positie is **in** de “epouraniois”. Zowel nu, als wij nog hier op aarde leven, als dan, wanneer wij gestorven zijn, en onze intrek bij Hem hebben genomen, in beide gevallen **IS** onze positie in de “epouraniois”. Vanuit dat hemels burgerschap verwachten wij dus te allen tijde de Heere Jezus als Verlosser. Dit betekent dan tevens dat met het afleggen van het aardse lichaam in de dood, de weg vrij voor ons is, om gelijk intrek te nemen in het leven dat met Christus in God verborgen is.

- “Dat ik, aan zijn dood gelijkvormig wordende, zou mogen komen tot de (uit)opstanding uit de doden (Fil 3:10-11).

Er wordt hier over een unieke vorm van opstanding gesproken, die alleen in het Woord wordt genoemd in verband met het Lichaam van Christus. Dit gaat verder dan de opstanding uit de doden. Wat anders kan hier bedoeld worden dan dat de gelovigen die in Christus Jezus volkomen gemaakt zijn, vrijwel direct na hun sterven met Hem verenigd worden? **(hier komen in een later deel uitvoerig op terug).**

Er zijn nog meer teksten te noemen die dit bevestigen, want broeders en zusters, wij volgen geen vernuftig gevonden verdichtels na, maar wanneer we dieper Bijbelstudie doen, bevestigd het Woord zichzelf.

- “En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten behoeden in Christus Jezus” (Fil 4:7).

Onze harten en gedachten zijn in Christus Jezus. Waar Christus nu is, dáár is ook ons hart, en dáár zijn ook onze gedachten. Dit betekent dat we in geestelijke zin reeds in de hemel

zijn. Dat is ook wat we lezen in Kol 3:3:

- ^ "Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God."

- ^ "Wanneer Christus verschijnt, die ons leven is, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid" (Kol. 3:4).

Dan een vraag om over na te denken: Hoe kunnen wij met Christus verschijnen als wij nog dood in het graf zouden liggen? (hierover later meer).

Hem Kennen..... (deel 27)

De vorige keer hebben we het erover gehad dat zij, die tot het Lichaam van Christus behoren, met Hem zullen verschijnen in heerlijkheid. Daarbij hebben we de opmerking gemaakt, dat wij niet met hem kunnen verschijnen als wij dood in het graf liggen. We zouden hierop terug komen, dat houden we nog tegoed, maar we gaan eerst onderzoeken waar de doden zich bevinden.

Waar zijn de doden?

Deze vraag anders gesteld: “Wat is het lot en de eindbestemming van de mens?” Hierover zijn zeer vele meningen van mensen in omloop, maar de enige waarheid omtrent deze materie vinden we in Gods Woord. Hierbij is het van belang dat we Het Woord correct lezen, want reeds de kleinste misstap kan tot ernstige dwaling leiden.

Allerlei vragen kunnen zich in dezen voordoen, zoals:

- Heeft de mens een ziel of is hij een ziel?
- Wat is de ziel en wat gebeurt er met de ziel bij de dood?
- Wat is de dood?
- Staat de mens nog op?

Bij de beantwoording van de vraag “**waar zijn de doden**”, hebben we te maken met traditionele theologische meningen die door de eeuwen heen zijn gevormd. Zo is het bijvoorbeeld voor velen een uitgemaakte zaak dat allen die niet tot de kerk, of tot de gemeente van Christus behoren, bij het laatste oordeel naar de hel zullen gaan, waar zij gepijnigd en gekweld zullen worden met een eeuwige hellestraf.

Zo leert bijvoorbeeld een vooraanstaande theoloog: “Positief leert de Schrift onomstotelijk dat er een eeuwige (= eindeloze) hellestraf zal zijn voor de ongelovig gestorvenen.” (citaat Prof. Dr. W. J. Ouweneel in zijn boek “Alverzoening” bladzijde 41).

Als dit waar is, dan zullen er miljoenen, misschien wel miljarden mensen voor eeuwig gekweld worden. Vele schilders hebben door de eeuwen heen de leer van de verdoemenis met zijn hel en zijn eeuwigdurende verdoemenis op hun doeken uitgebeeld. Menig drieluik over het laatste oordeel met de hel en de hemel daarboven komen wij in musea en kerken tegen. Als wij onszelf van de hel met zijn eindeloze hellestraf een voorstelling proberen te maken, kunnen wij ons dan voorstellen dat de gelovigen in Christus in de hemel zullen zijn, terwijl op datzelfde moment miljoenen mensen voor eeuwig worden gepijnigd in de hel? Kunnen wij ons indenken hoe Gods liefde kan toestaan dat miljoenen mensen voor eeuwig worden gekweld? Terecht dringen deze vragen zich op. Wij moeten altijd oppassen dat wij met onze theologische leerstellingen onze God niet tot een karikatuur maken.

Daarom is het van uitermate groot belang dat we bij het bestuderen van Gods Woord alle menselijke leringen en traditionele opvattingen overboord zetten, en ons uitsluitend laten leiden door Gods Woord, wat de enige Waarheid is. Misschien doet dit sommigen van de lezers pijn, maar werkelijk, het is de enige manier om echt achter de Waarheid van Gods Woord te komen.

De Bijbel noemt deze menselijke leringen “ijdel bedrog in overeenstemming met de overlevering der mensen, met de wereldgeesten en niet met Christus.” (Kol 2:8).

Wanneer we de vraag willen beantwoorden waar de doden zijn, dan komen we “de dood” voor de eerste keer tegen in Gen 2:17:

- ^ “Maar van den boom der kennis des goeds en des kwaads, daarvan zult gij niet eten; want ten dage, als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven.”

Letterlijk staat in de grondtekst: Gij zult “stervende sterven”, dit duidt op de gehele aftakeling van Lichaam en geest, wat uiteindelijk eindigt met de dood. Dit proces van sterven is doorgegaan tot alle mensen die uit Adam geboren zijn. Maar de mens wil ten diepste deze consequentie van de zonde niet aanvaarden. Hij luistert liever naar datgene wat de vader der leugen hem influistert:

- ^ “Toen zeide de slang tot de vrouw: Gijlieden zult den dood niet sterven; Maar God weet, dat, ten dage als gij daarvan eet, zo zullen uw ogen geopend worden, en gij zult als God wezen, kennende het goed en het kwaad. ” (Gen 3:4-5).

Deze leugen heeft de mens op allerlei uitvluchten en ideeën gebracht, zoals:

- De mens zou een onsterfelijke ziel hebben.
- De mens zou na het sterven als een lichaamloze ziel naar een soort onderwereld gaan.
- De mens zou als een geest naar de hemel gaan.
- Het lichaam van de gestorven mens zou in het graf gaan, en de ziel naar de hemel.
- De slechte mens zou naar de hel gaan, waar hij direct gepijnigd zou worden.

Op grond van het Woord moeten we zeggen: **Niets van dit alles is waar.**

Onderzoek in Gods Woord leidt ons tot hele andere conclusies. De mens is niet onsterfelijk, de mens heeft geen ziel, er bestaat geen ziel, er bestaat geen dodenrijk. Er bestaat geen onderwereld, verdeeld in twee delen, gescheiden door een onoverkomelijke kloof. Na het sterven komt de mens niet in een lichaamloze tussenstaat. En de mens gaat niet als een geest naar de hemel, maar wanneer de mens sterft, gaat hij in het graf en keert weder tot stof.

- “ Maar een man sterft, als hij verzwakt is, en de mens geeft den geest, waar is hij dan? De wateren verlopen uit een meer, en een rivier droogt uit en verdort; Alzo ligt de mens neder, en staat niet op; totdat de hemelen niet meer zijn, zullen zij niet opwaken, noch uit hun slaap opgewekt worden. (Job 14:10-12).

Maar.... zullen sommigen zeggen: “De mens heeft toch een ziel?” Volgens de Bijbel heeft de mens geen ziel, maar **IS** de mens een ziel. De eerste mens Adam is een levende ziel geworden toen God de levensadem in zijn neusgaten blies. En zodra bij het sterven die levensadem, of geest des levens de mens verlaat, en hij uiteindelijk niet meer ademt, houdt de mens op “een levende ziel” te zijn. Dan valt de eenheid, ziel en geest, oftewel lichaam en

levensadem, uiteen. De geest des levens keert terug tot God, en het lichaam (= de ziel) keert weder tot stof, met als gevolg dat de mens ophoudt een levend wezen te zijn.

Velen, ook vele gelovigen zijn van mening dat de mens een lichaam én een ziel heeft. En wanneer men sterft gaat het lichaam het graf in en de ziel gaat naar de hemel of naar een soort paradijs. Deze veronderstellingen komen voort uit de koker van de vader der leugen. We zullen dit aan de hand van de Bijbel aantonen.

Enkele meningen van gelovigen die ik zomaar van internet haalde, en helaas zijn het meningen die op grond van **on-bijbelse gronden** wijd verbreid ingang vinden:

- Waar gaan we heen na onze dood? De dood is niet het einde. De dood is eigenlijk een begin, een volgende stap in het plan van onze hemelse Vader voor zijn kinderen. Op een dag komt uw leven op aarde ten einde, net als dat van alle andere mensen. Uw stoffelijke lichaam gaat dan dood. Maar uw geest sterft niet. Bij de lichamelijke dood gaat uw geest naar de geestenwereld, waar u verder blijft leren en vooruitgang maken.
- “De dood is een noodzakelijke stap in uw vooruitgang, net als uw geboorte. Op een zeker moment na uw dood worden uw geest en lichaam herenigd, om nooit meer gescheiden te worden. Dat heet de opstanding. Die is mogelijk gemaakt door de dood en de opstanding van Jezus Christus.” (Dit zegt de kerk van de heiligen der laatste dagen, een mormonenkerk.)

Job zegt: “Wanneer een mens sterft...waar is hij gebleven?...de mens legt zich neer en staat niet weer op totdat...” De **complete mens** ligt neder, niet zijn ziel. Zijn ziel slaapt niet. De mens vergaat tot stof en rust in de aarde. “Zo legt **een mens** zich neer en staat niet weer op; totdat de hemelen niet meer zijn, ontwaken zij niet en worden niet wakker uit hun slaap.”

Let op: De mens slaapt, niet zijn ziel. Als wij kijken naar de opwekking van Lazarus, dan legt de Heere Jezus dit ook op gelijke wijze uit aan zijn discipelen:

- ^ “Dit sprak Hij; en daarna zeide Hij tot hen: Lázarus, onze vriend, slaapt; maar Ik ga heen, om hem uit den slaap op te wekken. Zijn discipelen dan zeiden: Heere, indien hij slaapt, zo zal hij gezond worden. Doch Jezus had gesproken van zijn dood; maar zij meenden, dat Hij sprak van de rust des slaaps. Toen zeide dan Jezus tot hen vrijuit: Lázarus is gestorven.” (Joh 11:11-14).

Wij zien hier dat de Heere Jezus net als Job de dood vergelijkt met een slaap, waaruit men bij de opstanding ontwaakt. Uit de woorden van de Heere wordt duidelijk dat niet slechts het lichaam van Lazarus was gestorven, nee de Heere zei duidelijk tot hen: “Lazarus is gestorven”. Toen later de Heere bij het graf stond, riep Hij met luider stem: “Lazarus, kom uit.” En de gestorvene kwam uit. (Joh 11:44-45 SV).

Niet “iets van Lazarus” kwam naar buiten, wiens lichaam gestorven was, nee de complete Lazarus werd geroepen, en de complete Lazarus kwam naar buiten.

Probeer u eens voor te stellen: Wanneer het zo zou zijn dat bij het sterven van Lazarus zijn ziel naar de hemel was gegaan, en zijn lichaam in het graf lag, dan krijgen we hier wel een hele rare situatie. Dan moest eerst de ziel van Lazarus weer uit de hemel terugkomen, om zich bij het lichaam van Lazarus te voegen, en dan pas kon de complete Lazarus pas opstaan. U merkt wel, dit is een onzinnige on-bijbelse voorstelling van zaken. De gehele mens ligt neder in het stof.

- “Want weldra zal ik nederliggen in het stof; dan zult Gij mij zoeken, maar ik zal niet meer zijn. (Job 7:21).

Bij de dood houdt de mens op een levende ziel (= lichaam) te zijn. Het leven verlaat hem. Hij geeft de geest, en is dood en ligt neder in het stof, waar hij in rust. De Bijbel vergelijkt de dood met een slaap. Net zoals iemand die slaapt zich volkomen onbewust is van wat er om hem heen gebeurt, zo weet een dode ook van niets:

- “De levenden weten tenminste, dat zij sterven moeten, maar de doden weten niets.” (Pred 9:5)
- “Alles, wat uw hand vindt om te doen, doe dat met uw macht; want er is geen werk, noch verzinning, noch wetenschap, noch wijsheid in het graf, daar gij heengaat. (Pred 9:10 St Vert).

Als de dode daarentegen in werkelijkheid bewust in de onderwereld of in de hel zou zijn, dan zou de Bijbel voortdurend een verkeerd woord gebruiken om daarmee de toestand van de dood te vergelijken. Over Stefanus lezen wij:

- “En zij stenigden Stefanus, die de Here aanriep, zeggende: Here Jezus, ontvang mijn geest. En op de knieën vallende, riep hij met luider stem: Here, reken hun deze zonde niet toe! En met deze woorden ontsliep hij. En Saulus stemde in met zijn terechtstelling. En er ontstond te dien dage een zware vervolging tegen de gemeente te Jeruzalem; en allen werden verstrooid over de streken van Judea en Samaria, met uitzondering van de apostelen. En vrome mannen droegen Stefanus ten grave en bedreven grote rouw over hem.” (Hand 7:59 – 8:2).

Stefanus werd gestenigd en gaf de geest. Hij ontsliep. Laten wij er acht op geven dat de vrome mannen niet het “lichaam” (zonder een z.g. ziel) van Stefanus ten grave droegen, nee zij droegen een complete Stefanus ten grave, alleen de levensadem was naar God teruggekeerd. Dit ontslapen komen wij veelvuldig in de Schrift tegen:

- “Vervolgens is Hij verschenen aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk, van wie het merendeel thans nog in leven is, doch sommigen zijn ontslapen.” (1 Kor 15:6).

“Slaap” wordt uniform door heel het Oude en Nieuwe Testament gebruikt om de toestand in de dood mee te vergelijken. Daarbij wordt de opstanding ook voortdurend vergeleken met het opgewekt worden, het ontwaken uit deze doodsslaap en het opstaan uit het graf.

- “Want al wat aan de dag komt is licht. Daarom zegt Hij: Ontwaak, gij die slaapt, en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten. (Ef 5:14)

Het is duidelijk dat “slapen”, “ontwaken” en “opstaan” belangrijke beelden zijn, waarmee de Schrift dood en opstanding vergelijkt. Het geeft ons een juist beeld van de toestand in de dood en wat er werkelijk geschiedt bij de opstanding.

- “Velen van hen die slapen in het stof der aarde, zullen ontwaken, dezen tot eeuwig leven en genen tot versmading, tot eeuwig afgrijzen.” (Dan 12:2).

Dergelijke teksten, waarvan er meer voorkomen in de Bijbel, zouden ons door de vertaling op het verkeerde been kunnen zetten. Want hier wordt toch gesproken van “een eeuwig afgrijzen”. Maar het Griekse woord “eeuw” is hier vertaald door eeuwig, in de betekenis van altijddurend. Maar “eeuw” heeft altijd een tijdsbepending. Het lijkt erop dat de vertalers geen raad hebben geweten met het Hebreeuwse woord “oulm” (= eeuw) omdat ze consequent hebben vertaald met eeuwig, altoosdurend, voor altijd, enz. **Terwijl dát er nooit staat.** Het woord “eeuw” (“oulm”) komt in Het Oude Testament 214 keer voor, en nooit is het jammer genoeg met “eeuw” vertaald. Daarom krijgen we ook zulke vreemde uitleggingen omtrent de “eeuwigheid”.

Dus letterlijk vertaald staat er in Dan 12:2: “Velen van hen die slapen in het stof der aarde, zullen ontwaken, dezen tot het leven **van de eeuw**, en genen tot versmading, tot het afgrijzen **van de eeuw**.” En “**de eeuw**” heeft betrekking op de toekomstige eeuw, waarin de opstanding zal plaatsvinden, en waarin Christus 1000 jaar zal regeren in Jeruzalem.

In het Nieuwe Testament vinden we precies hetzelfde. Daar is het Griekse woord “aioon” consequent vertaald met “eeuwig, of eeuwige”, terwijl aioon gewoon door “eeuw” vertaald had moeten worden. Wanneer we dat toepassen, dan vinden we bijvoorbeeld in Math 25:41 **niet** dat er sprake is van een “eeuwig vuur”, maar van “het vuur van de eeuw”. Grammaticaal gezien is dit “eeuwig” het bijvoeglijke naamwoord dat van aioon is afgeleid en betekent daarom: gedurende “de eeuw” of gedurende “de eeuwen”.

Wanneer we dan Math 25:41 lezen volgens de grondtekst, dan staat er:

- “Dan zal Hij ook tot hen, die aan zijn linkerhand zijn, zeggen: Gaat weg van Mij, gij vervloekten, naar het **vuur van de eeuw**, dat voor de duivel en zijn engelen bereid is.” (Math 25:41).

Dan wordt ook meteen duidelijk dat dat vuur zal branden tijdens die eeuw waarin dat nodig is, namelijk in de toekomstige eeuw van ongeveer 1000 jaar. Als eersten worden het beest en de valse profeet daarin gegooid, en op het einde van de 1000 jaar wanneer satan nog een korte tijd zal worden losgelaten uit de put waarin hij gedurende de 1000 zat vastgebonden, zal ook satan in dat vuur verdwijnen:

- “En de duivel, die hen verleide, werd geworpen in de poel van vuur en zwavel, waar ook het beest en de valse profeet zijn, en zij zullen dag en nacht gepijnigd worden in alle eeuwigheden.” (Open 20:10).

Ook hier staat in de grondtekst dat zij gepijnigd zullen worden **in de eeuw van de eeuwen.** Dus niet altoosdurend!

Dit was even een uitstapje over de “eeuwen”. Maar voor de duidelijkheid moest het wel even. We waren bezig met de vraag **waar de doden zijn.** Naar aanleiding van de teksten die we tot dusverre hebben aangehaald is het antwoord: **In het graf.**

O.T. Graf = “sheol”

Het Hebreeuwse woord voor graf is “sheol”, en we vinden dit 65 keer in de grondtekst, waarvan het in de St. Vert. 32 keer is vertaald door “graf”, en 33 keer door “hel.

Het moge duidelijk zijn dat de Statenvertalers onder invloed van lange traditie twee woorden hebben gebruikt met **een tegengestelde betekenis.** De ene betekent een plaats van dood en ontbinding, terwijl de andere een plaats aanduidt van voortgaand leven in de hel. We kunnen ons afvragen waarom de vertalers twee woorden hebben gebruikt met een tegengestelde betekenis, terwijl de Schrift duidelijk aangeeft waar het “graf” voor staat. Het lijkt erop dat de verdeeldheid bij de vertalers zó groot is geweest, dat ze als compromis hebben besloten om beide partijen hun zin te geven, en beide vertalingen eenzelfde aantal keren te gebruiken.

Dat “sheol” het persoonlijke graf is, blijkt duidelijk uit vele Schriftplaatsen, waarvan we er enkele noemen:

- Toen de zonen van Jacob het bebloede kled van Jozef brachten was Jacob ontroostbaar, we lezen dan: “En al zijn zonen, en al zijn dochteren maakten zich op, om hem te troosten; maar hij weigerde zich te laten troosten, en zeide: Want ik zal, rouw bedrijvende, tot mijn zoon in het **graf (=sheol)** nederdalen. Alzo beweende hem zijn vader.” (Gen 37:35 SV).
- “Zo zal het geschieden, als hij ziet, dat de jongeling er niet is, dat hij sterven zal; en uw knechten zullen de grauwe haren van uw knecht, onzen vader, met droefenis ten **grave (=sheol)** doen nederdalen.” (Gen 44:31 SV).
- “Alzo ligt de mens neder, en staat niet op; totdat de hemelen niet meer zijn, zullen zij niet opwaken, noch uit hun slaap opgewekt worden. Och, of Gij mij in het **graf (=sheol)** verstaakt, mij verborgt, totdat Uw toorn zich afkeerde; dat Gij mij een bepaling steltet, en mijner gedachtig waart! Als een man gestorven is, zal hij weder leven? Ik zou al de dagen mijns strijds hopen, totdat mijn verandering komen zou.” (Job 14:12-14)
- “Zo ik wacht, het **graf (=sheol)** zal mijn huis wezen; in de duisternis zal ik mijn bed spreiden. Tot de groeve roep ik: Gij zijt mijn vader! Tot het gewormte: Mijn moeder, en mijn zuster! Waar zou dan nu mijn verwachting wezen? Ja, mijn verwachting, wie zal ze aanschouwen? Zij zullen ondervaren met de handbomen des **grafs (=sheol)**, als er rust te zamen in het stof wezen zal.” (Job 17:13-16 SV).

We zien hier dat de “sheol” de plaats is waar de doden hun laatste rustplaats innemen, Job spreid hier zijn bed in de duisternis van het graf.

Een tekst die in de St. Vert. en de NBG verschillend is vertaald, en daardoor verwarring geeft, is Psalm 49”

- ^ **St. Vert:** “Hun binnenste gedachte is, dat hun huizen zullen zijn in eeuwigheid, hun woningen van geslacht tot geslacht; zij noemen de landen naar hun namen. De mens nochtans, die in waarde is, blijft niet; hij wordt gelijk als de beesten, die vergaan. Deze hun weg is een dwaasheid van hen; nochtans hebben hun nakomelingen een welbehagen in hun woorden. Men zet hen als schapen in het **graf**, de dood zal hen afweiden; en de oprechten zullen over hen heersen in dien morgenstond; en het **graf** zal hun gedaante verslijten, elk uit zijn woning. Maar God zal mijn ziel van het geweld des **grafs** verlossen, want Hij zal mij opnemen. (Ps 49:12-16 NBG).
- ^ **NBG:** “Hun diepste gedachte is, dat hun huizen altoos zullen bestaan, hun woningen van geslacht tot geslacht; zij noemen de landen naar hun namen. Maar de mens met al zijn praal houdt geen stand; hij is gelijk aan de beesten, die vergaan. Dit is het lot van hen die op zichzelf vertrouwen, het einde van wie behagen scheppen in hun eigen woorden. Als schapen zinken zij in het **dodenrijk**, de dood weidt hen; de oprechten heersen over hen in de morgenstond; hun gedaante moet in het **dodenrijk** vergaan, zodat zij geen woning meer heeft. Maar God zal mijn leven verlossen uit de macht van het **dodenrijk**, want Hij zal mij opnemen.” (Ps 49:12-16 NBG).

De St. Vert. geeft aan in vers 13 dat de mens net als het dier zal vergaan tot stof. Verder lezen we in vers 15, dat hun lichaam in het graf zal verteren. Maar in vers 16 lezen we dat God de mens uit zijn graf zal verlossen, en de mens zal opnemen in Zijn heerlijkheid.

De NBG maakt het ingewikkelder, die spreekt tot drie keer toe over “dodenrijk”, waar in de grondtekst “sheol” staat. Dit is tegenstrijdig, want wanneer men van de gedachte uitgaat dat het dodenrijk uit twee delen bestaat waar men bewust is van de dingen om zich heen, denk maar aan de rijke man die aan Lazarus vroeg om een druppel water, want hij leed pijn, dan klopt de tekst uit Ps 49 niet meer, want daar is sprake van een vergaan en verteren van het lichaam.

Nog enkele teksten:

- “Want het lot der mensenkinderen is gelijk het lot der dieren, ja, **eenzelfde lot treft hen**: gelijk dezen sterven, zo sterven genen, en allen hebben enerlei adem, waarbij de mens niets voor heeft boven de dieren; want alles is ijdelheid, 20 **Zij gaan allen naar één plaats**; zij zijn allen uit het stof, en **zij keren allen weder tot het stof**. 20 alles gaat naar één plaats, alles is geworden uit stof, en alles keert weder tot stof.” (Pred 3:20)
- **Hosea 13:14 St. Vert.:** “Doch Ik zal hen van het geweld der hel verlossen, Ik zal ze vrijmaken van den dood: dood! waar zijn uw pestilentiën? **hel!** waar is uw verderf? Berouw zal van Mijn ogen verborgen zijn.” (Hosea 13:14 St. Vert.).

- **Hosea 13:14 NBG:** “Zou Ik hen uit de macht van het dodenrijk bevrijden, van de dood loskopen? Dood, waar zijn uw pestziekten, **dodenrijk**, waar is uw verderf? Mijn oog kent geen medelijden.”

Wanneer we in deze tekst gewoon vertalen wat er in de grondtekst staat, namelijk “graf” in plaats van “dodenrijk”, dan is er **geen** verwarring over “hel” of “dodenrijk”, want dan staat er dat God Israël van de banden des doods uit het stof zal doen ontwaken, omdat de dood is overwonnen. 1 Kor 15:54-55 maakt dit ook duidelijk:

- ▲ “En wanneer dit verderfelijke zal onverderfelijkheid aangedaan hebben, en dit sterfelijke zal onsterfelijkheid aangedaan hebben, alsdan zal het woord geschieden, dat geschreven is: De dood is verslonden tot overwinning. Dood, waar is uw prikkel? Hel, waar is uw overwinning? (*Om hier “hel” te vertalen is ver bezijden de context, omdat de Heere Jezus niet de “hel”, maar de dood en **het graf** heeft overwonnen!*)

De NBG vertaling gebruikt noch “hel” noch “graf”, maar vertaald consequent overal dodenrijk. De NBG scheidt met de vertaling van dit woord wel het idee dat er een rijk der doden zou zijn, een soort onderwereld, waar geregeerd wordt. Maar dit zijn heidense voorstellingen, die vreemd zijn aan de Bijbel. Als wij erop vertrouwen dat een Job, Mozes, David en Salomo de waarheid over de dood hebben geschreven, dan is er geen enkele noodzaak om waar dan ook in de Schrift af te wijken van de vertaling van “sheol” met “graf”. En dit geldt ook voor het Griekse woord “hades”, zoals wij in het vervolg zullen zien.

Hem Kennen..... (deel 28)

We waren bezig met de vraag “Waar zijn de doden?” En aan de hand van teksten uit het Oude Testament hebben we gezien dat de doden in het graf (sheol) zijn. We gaan nu zien wat het Nieuwe Testament ons in dezen wil zeggen. In het N.T. vinden we in de grondtekst in het Grieks het woord “hades”, wat eigenlijk consequent vertaald had moeten worden met “graf”, maar wat echter niet is gebeurd.

N.T. Het Graf

We komen in het Grieks verschillende woorden tegen die in onze bijbel door “graf worden vertaald, zo komen we de woorden “taphos” tegen, en ook “mnemeion” in nogal wat teksten tegen. Wanneer we al teksten bestuderen, dan ontdekken we dat deze beide woorden steeds te maken hebben met de plaats waar de dode werd begraven. En meestal gaat het om een leeg graf. Een voorbeeld:

- “En leidde dat in zijn nieuw graf (mnemeion), hetwelk hij in een steenrots uitgehouden had; en een groten steen tegen de deur des grafs (mnemeiou) gewenteld hebbende, ging hij weg.” (Math 27:60).

Deze beide woorden zijn voor ons onderzoek “waar zijn de doden” van minder belang, maar voor de Bijbelonderzoeker geef ik toch maar even de teksten waar we deze woorden vinden: Math 27:61, Math 27:64, Math 27:66, Math 28:1, Math 28:8, Mar 6:29, Mar 15:46, Mar 16:2, Mar 16:5, Mar 16:8, Luk 23:53, Luk 23:55, Luk 24:1, Luk 24:2, Luk 24:9, Luk 24:12, Luk 24:22, Luk 24:24, Joh 11:17, Joh 11:31, Joh 11:38, Joh 12:17, Joh 19:41, Joh 19:42, Joh 20:1, Joh 20:2, Joh 20:3, Joh 20:4, Joh 20:6, Joh 20:8, Joh 20:11, Hand 2:29, Hand 7:16, Hand 13:29, en tot slot Rom 3:13.

Het Graf = “Hades” = Dodenrijk? of Hel?

In het Oude Testament kwamen we voor “graf” het woord “sheol” tegen. Het Griekse equivalent voor het Hebreeuwse woord “sheol” is “hades”, we vinden, ter vergelijking, onderstaande tekst in zowel het Oude als het Nieuwe Testament:

- **Oude Testament:** “Want Gij zult mijn ziel in de **hel (grondtekst = sheol = graf)** niet verlaten; Gij zult niet toelaten, dat Uw Heilige de verderving zie.” (Ps 16:10 S.V.)
- **Nieuwe Testament:** “Want Gij zult mijn ziel in de **hel (grondtekst = hades = graf)** niet verlaten, noch zult Uw Heilige overgeven, om verderving te zien.” (Hand 2:27 S.V.) (tekst wordt hieronder verder uitgewerkt)

“Hades” komt 10 keer voor in het Nieuwe Testament. De Staten Vertaling vertaalt “hades” **overal door hel**, en de NBG **overal door dodenrijk**. Beide vertalingen geven niet de werkelijkheid weer, en zetten de argeloze lezer op het verkeerde been.

De Staten Vertaling geeft het idee dat er een “hel” zou bestaan, en de NBG geeft “hades” helaas de betekenis van de Griekse mythologische onderwereld, het z.g. “dodenrijk”. In de Griekse godenleer was de hades de onderwereld van Pluto, waar ontelbare zielen van gestorvenen in zijn rijk ronddwaalden. Als je eenmaal de Styx, een rivier tussen de onderwereld en de bovenwereld was overgezet door de veerman Charon, kon je nooit meer terug, want de hellehond Kerberos bewaakte de toegang. Dit is echter de heidense voorstelling van de “hades”, en niet de Bijbelse. Daarom spreekt de Heere Jezus ook tegen de Farizeeën op een veroordelende manier in Lucas 16 over deze dingen betreffende een “dodenrijk”.

We zullen zien dat net als bij “sheol” de “hades” **het graf** voorstelt, zowel in de betekenis van de letterlijke grafplaats, als in de betekenis van de verzamelnaam van alle graven. Wanneer we “hades” door graf vertalen, komen de teksten veel meer tot zijn recht, zeker als in de context over de opstanding gesproken wordt. De opstanding volgt immers op het graf. Om echt te zien of deze dingen zo zijn, is het nodig om alle teksten te bestuderen. Hieronder volgen de 10 teksten waar in de grondtekst “hades” staat. Ter vergelijking worden de teksten zowel in de Staten Vertaling als in de NBG weergegeven:

De eerste tekst met “hades”:

- ♣ Math 11:23: **NBG:** “En gij, Kafarnaüm, zult gij tot de hemel verheven worden? Tot **het dodenrijk** (grondtekst = hades = graf) zult gij nederdalen; want indien in Sodom de krachten waren geschied, die in u geschied zijn, het zou gebleven zijn tot de dag van heden.”
- ♣ Math 11:23: **St Vert:** “En gij, Kapernaüm! die tot den hemel toe zijt verhoogd, gij zult tot **de hel** (grondtekst = hades = graf) toe nedergestoten worden. Want zo in Sódóm die krachten waren geschied, die in u geschied zijn, zij zouden tot op den huidigen dag gebleven zijn.”

De stad Kafarnaüm wordt hier eigenlijk door de Heere Jezus veroordeeld, omdat haar inwoners zich niet hebben bekeerd. **Hij veroordeelt hen tot het graf.** Hoe zouden de inwoners van Kafarnaüm tot de “hel” of tot een z.g. “dodenrijk” veroordeeld kunnen worden zonder enig oordeel bij een toekomstige opstanding? De inwoners zijn niet naar de “hel” gegaan, want dat moet op de oordeelsdag nog blijken. Hun onbekeerbaarheid had echter wel grote gevolgen. We weten dat het loon der zonde de dood is, en dat wie de Zoon heeft, het leven heeft, maar wie de Zoon niet heeft, heeft het leven niet.

De inwoners van Kapernaum hebben geen deel aan de opstanding ten leven, maar aan de opstanding ten oordeel. En dan pas, bij die opstanding in de toekomst volgt er een oordeel. **Tot die tijd** zullen de inwoners in het graf nederdalen. Maar de Heere waarschuwde hen nu al voor het oordeel, en het is dan ook niet vreemd dat de Heere hen hiervoor waarschuwde.

De tweede tekst met “hades”:

Hier kunnen we kort over zijn, want deze tekst, Lucas 10:15 is identiek aan voorgaande tekst uit Math 11:23.

De derde tekst met “hades”:

- Math 16:18: **NBG:** “En Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze Petra zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van **het dodenrijk** (grondtekst = hades = graf) zullen haar niet overweldigen.”
- Math 16:18 **St.Vert:** :”En Ik zeg u ook, dat gij zijt Petrus, en op deze Petra zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten **der hel** (grondtekst = hades = graf) zullen dezelve niet overweldigen.”

In deze tekst is er sprake van, dat op de “Petra”, de “rots” Petrus, de gemeente zal worden gebouwd. We weten dat dit in de Handelingen tijd is gebeurd, en dit betreft de gemeente van eerstgeborenen, die in de Handelingen tijd is gevormd doordat zij de Heere Jezus als de Christus, de opgestane, hebben aangenomen. Dat blijkt teven uit de context van Math 16, die uitgebreid handelt over de rol van Petrus in de verkondiging van het evangelie van het Koninkrijk der hemelen. Dat blijkt tevens uit het volgende vers, Math 16:19:

- ▲ “En Ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen; en zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn.”

Petrus kreeg hier de sleutels waarmee hij kon binden en ontbinden betreffende het ingaan in het Koninkrijk. Dit heeft nauwe directe relatie met de opstandings-morgen, waarmee het Koninkrijk op aarde immers begint. Wie gebonden is, blijft **in zijn graf**, voor hem blijft de poort van **het graf** gesloten. Hij gaat het Koninkrijk der hemelen niet binnen, maar blijft achter in het graf in het stof der aarde tot het oordeel voor de grote witte troon. (Openb 20:11-15). Wie “ontbonden” is, staat op. Voor hem/haar gaat de poort van **het graf** open, en hij/zij komt in het Koninkrijk der hemelen.

In deze derde tekst, Math 16:18 spreekt de Heere Jezus de belofte uit dat de gesloten poorten **van het graf** Zijn gemeente niet zullen kunnen tegenhouden op de opstandingsdag, en dat zij die opstaan, door de geopende poort **van het graf** naar buiten zullen komen. Dit op grond van het volbrachte werk van Christus, die dood en **graf (hades)** heeft overwonnen!

De Heere Jezus spreekt hier in Mat 16:18 op dezelfde wijze als Hiskia over de poorten van het graf. Wonderlijk genoeg vertaald de S.V. dáár wel met “**graf**”, waarom dan in Math 16:18 met “**hel**”? Dit geeft eigenlijk aan dat de Statenvertalers af en toe geen raad wisten met het Hebreeuwse woord “sheol”, en in dit geval konden de vertalers het toch niet maken dat de gelovige koning Hizkia naar de poorten van de hel zou gaan.

- In Jesaja zegt Hiskia: “Dit is het schrift van Hiskía, koning van Juda, toen hij ziek geweest en van zijn ziekte genezen was. Ik zeide: Vanwege de afsnijding mijner dagen, zal ik tot de poorten **des graf**s (= sheol) heengaan, ik word beroofd van het overige mijner jaren.”(Jes 38:9-10 SV). (De NBG vertaald hier “sheol” door “dodenrijk”)

Figuurlijk wordt de overweldigende macht van het graf hier uitgebeeld in de vorm van het open en dicht gaan van een poort. Maar de poorten van het graf, die zich zo stevig gesloten hebben, zullen niet voor altijd gesloten blijven. Zij zullen geopend worden door Hem, Die de banden des doods brak. Het graf kon Hem niet houden, toen God naar de werking van de sterkte Zijner macht de overweldigende grote opstandingskracht in Christus openbaarde, door Hem uit de doden op te wekken, en Hem te zetten aan Zijn rechterhand in de hemelse gewesten (Ef 1:19-20).

Christus zelf zal, als Hij wederkomt, de poorten van het graf openen, want Hij is degene, Die in het bezit is van de sleutels. En hiermee zijn we aangekomen bij de vierde tekst:

De vierde tekst met “hades”:

- Open 1:17-18 **NBG**: “En toen ik Hem zag, viel ik als dood voor zijn voeten; en Hij legde zijn rechterhand op mij en zeide: Wees niet bevreesd, Ik ben de eerste en de laatste, en de levende, en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheden, en Ik heb de sleutels van de dood en **het dodenrijk**. (gr.tekst = hades = graf)”
- Open 1:17-18 **St Vert**: “En toen ik Hem zag, viel ik als dood aan Zijn voeten; en Hij legde Zijn rechterhand op mij, zeggende tot mij: Vrees niet; Ik ben de Eerste en de Laatste; En Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels **der hel** (grondtekst = hades = graf) en des doods.”

Wanneer we deze tekst proberen te verstaan vanuit de overgeleverde traditie, **dan kan niemand dit begrijpen**, want beide vertalingen getuigen van een onmiddellijk oordeel over de gestorvene, zodra hij sterft. De NBG spreekt van dood en dodenrijk, en de St. Vert. spreekt van hel en dood.

Maar Christus maakt Zich hier aan de apostel Johannes bekend als de Opgestane, maar ook spoedig wederkomende Christus. Zo begint het Bijbelboek “Openbaring van Jezus Christus”, waarin Christus aan Johannes openbaart wat er in de laatste dagen zal geschieden voordat Hij wederkomt. Maar Hij verzekert Johannes van het feit, dat Hij dood is geweest, maar dat Hij nu leeft, en dat Hij de sleutels **van de dood en van het graf** heeft. Dit impliceert dat Hij spoedig deze sleutels zal gebruiken om Zijn belofte in te lossen, namelijk dat Hij **de graven** (niet het dodenrijk of de hel) zal openen, en allen van de ketenen van de dood zal bevrijden. Dan zal men gewekt worden en ontwaken. Dan zullen de gelovigen in een onvergankelijk lichaam **uit het graf** opstaan.

- “En zodra dit vergankelijke onvergankelijkheid aangedaan heeft, en dit sterfelijke onsterfelijke aangedaan heeft, zal het woord werkelijkheid worden, dat geschreven is: De dood is verzvolgen in de overwinning. Dood, waar is uw overwinning. Dood, waar is uw prikkel? De prikkel des doods is de zonde en de kracht der zonde is de wet. Maar Gode zij dank, die ons de overwinning geeft door onze Here Jezus Christus. Daarom, mijn geliefde broeders, weest standvastig, onwankelbaar, te allen tijde overvloedig in het werk des Heren, wetende, dat uw arbeid niet vergeefs is in de Here. (1 Kor 15:54-58)

De opstanding in een onvergankelijk onsterfelijk lichaam (voor de gelovigen) is de grote triomf over het graf. Het is de dag waar Job al naar uitkeek:

- “Maar ik weet: mijn Losser leeft, en ten laatste zal Hij op het stof optreden. Nadat mijn huid aldus geschonden is, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen. (Job 19:25-26)

Wanneer Christus wederkomt zal Hij “op het stof”, dat is “op de aarde” optreden. De aarde waar Job in het stof ligt te rusten. Job weet dat zijn huid, zijn hele lichaam in het stof zal ontbinden, geheel zal vergaan, maar toch is hij er absoluut van overtuigd, dat hij uit zijn vlees met zijn eigen ogen met een onvergankelijk lichaam zal opstaan, en zijn God zal aanschouwen, want hij weet: “Mijn Verlosser LEEFT!”

De vijfde tekst met “hades”:

- Hand 2:27 **NBG**: “Omdat Gij mijn ziel niet aan **het dodenrijk** (grondtekst = hades = graf) zult overlaten, noch uw heilige ontbinding doen zien.
- Hand 2:27 **St.Vert**: “Want Gij zult mijn ziel **in de hel** (grondtekst = hades = graf) niet verlaten, noch zult Uw Heilige overgeven, om verderving te zien.

Voor de duidelijkheid het hele gedeelte uit Hand 2:

- ▲ “Omdat Gij mijn ziel niet aan het dodenrijk zult overlaten, noch uw heilige ontbinding doen zien. Gij hebt mij wegen ten leven doen kennen; Gij zult mij vervullen met verheuging voor uw aangezicht. Mannen broeders, men mag vrijuit tot u zeggen van de aartsvader David, dat hij èn gestorven èn begraven is, **en zijn graf is bij ons tot op deze dag**. Daar hij nu een profeet was en wist, dat God hem onder ede gezworen had een uit de vrucht zijner lendenen op zijn troon te doen zitten, heeft hij in de toekomst gezien en gesproken van de opstanding van de Christus, dat Hij (= Christus) niet aan het dodenrijk (St.Vert “hel”) is overgelaten, noch zijn vlees ontbinding heeft gezien.” (Hand 2:27-31).

Hieruit kunnen we duidelijk zien dat ook Petrus de “hades” beschouwde als het “graf”.

Normaal ondergaat ieder mens ontbinding in het graf, maar Petrus vestigt nu juist onze aandacht op het feit dat het lichaam van Christus in het graf **geen** ontbinding heeft gezien. Dit beeld gaat helemaal verloren als wij hier in de twee teksten **de “hel”** gaan invoeren. Dat Christus in het graf geen ontbinding heeft gezien, onderstreept ook Paulus nog eens in Hand 13:35-38:

- “En daarom zegt Hij ook in een andere psalm: Gij zult uw Heilige **geen** ontbinding doen zien. Want David is, na voor zijn geslacht de raad Gods gediend te hebben, ontslapen en bij zijn vaderen bijgezet, en hij heeft wèl ontbinding gezien; maar Hij, die God heeft opgewekt, heeft **geen** ontbinding gezien. Zo zij u dan bekend, mannen broeders, dat door Hem u vergeving van zonden verkondigd wordt.”

Wanneer wij uitgaan van de vertaling van “hades” met de “hel” in plaats van met het “graf” in Hand 2:25-28, dan geeft dit voor de traditionele opvattingen grote problemen. Uit Hand 2:27 volgt dan dus dat de Heere blijkbaar niet verlaten was in de “hel”, maar David blijkt daar zelfs tot nu toe te verblijven, “Want David is niet opgevaren naar de hemelen,” zegt Petrus (Hand 2:34).

Dit is een gevoelige klap voor de traditie, want die wil dat Davids ziel naar de hemel is gegaan. Volgens de christelijke dogmatiek verlaat de ziel het lichaam bij het sterven en gaat hij rechtstreeks naar de hemel. Nu is dat met Davids ziel blijkbaar niet gebeurd, want David zegt:

^ “Want Gij zult mijn ziel in de hades (St.Vert. “hel”) niet verlaten” (Ps 16:10).

David ging dus naar eigen zeggen naar de hades (*naar het graf!*) en niet naar de hemel. Van de leer nu dat zielen juichen voor Gods troon, of dat lichaamloze zielen bevorderd zijn tot heerlijkheid, blijft dus niet veel meer over.

En het wordt zelfs nog pijnlijker. Want het feit, dat David niet is opgevaren naar de hemel, maar dat hij ligt in zijn graf, stelde Petrus vast op de pinksterdag in Hand 2:34. In veel evangelische kringen wordt geleerd dat Christus bij zijn opstanding en hemelvaart het rechtvaardige deel uit het “dodenrijk”, uit de “hel” heeft verlost, en deze zielen heeft overgebracht naar het paradijs, c.q. de hemel.

Maar als David niet is opgevaren, dan is zijn ziel, die men voor de eigenlijke David houdt, niet bij God. En indien zelfs ná de hemelvaart van Christus David nog niet opgevaren is, dan is dat zeker met de andere Oud- Testamentische gelovigen ook nog niet het geval. Bemerkt u, dat de leer van de traditie onhoudbaar, ja zelfs on-Bijbels is?

Zonder een opstanding én een opstandingslichaam is het ook onmogelijk om op te staan! Davids ziel is inderdaad **niet** juichend voor Gods troon, want David heeft helemaal geen lichaamloze ziel die, óf in de hemel, óf in het dodenrijk, óf in de hel zou rondzwerven. David **is** een ziel, een lichaam, en dat complete lichaam rust nu in het graf, totdat de opstandingsmorgen voor David aanbreekt, en hij uit zijn graf geroepen wordt in een onvergankelijk lichaam.

En zo zal het ook met al die andere gelovigen uit het Oude Testament gaan. Zij liggen te rusten in het graf (sheol of hades), totdat de hemelen niet meer zijn. (Job 14:12). Dit was ook zo aan Daniël beloofd. (Dan 12:13).

(NB over “de ziel” volgt nog een uitvoerige uitleg in één van de volgende delen).

De zesde tekst met “hades”:

- Hand 2:31 **St.Vert.:** “Zo heeft hij, dit voorziende, gesproken van de opstanding van Christus, dat Zijn ziel niet is verlaten in **de hel** (grondtekst = hades = graf), noch Zijn vlees verderving heeft gezien.”
- Hand 2:31 **NBG:** “Heeft hij in de toekomst gezien en gesproken van de opstanding van de Christus, dat Hij niet aan **het dodenrijk** (grondtekst = hades = graf) is overgelaten, noch zijn vlees ontbinding heeft gezien.” (deze tekst is boven reeds behandeld)

De laatste keren dat we “hades” in het N.T. in de grondtekst tegenkomen is in Openbaring. Een van de redenen waarom het boek Openbaring niet eenvoudig is te verstaan, is dat we moeten proberen de werkelijkheid van de symboliek te scheiden, we moeten proberen door de visionaire beelden de letterlijke realiteit te zien. In deze laatste teksten treden voortdurend de “Dood” en het “Graf” als twee personen, als twee toneelspelers op.

De zevende tekst met “hades”:

- Openb 6:8 **NBG:** “En ik zag, en zie, een vaal paard, en die daarop zat, zijn naam was [de] dood, en **het dodenrijk** (grondtekst = **hades** = **graf**) volgde achter hem. En hun werd macht gegeven over het vierde deel der aarde om te doden, met het zwaard, met de honger, met de zwarte dood en door de wilde dieren der aarde.”
- Openb 6:8 **St.Vert.:** “En ik zag, en ziet, een vaal paard, en die daarop zat, zijn naam was de dood; en **de hel** (grondtekst = **hades** = **graf**) volgde hem na. En hun werd macht gegeven om te doden tot het vierde deel der aarde, met zwaard, en met honger, en met den dood, en door de wilde beesten der aarde.”

De “dood” en het “graf” worden hier als personen voorgesteld. Ze zaaien dood en verderf tijdens de grote verdrukking. Het is logisch dat de dood wordt gevolgd door het graf (hades), want zodra men sterft van de honger, of door het zwaard, of door ziekte, wordt men begraven in een graf. Hier “hades” met “hel” vertalen, verstoort het hele beeld. In Openbaring 20 zien wij de twee weer als “personen” optreden:

De achtste tekst met “hades”:

- Openb 20:13 **NBG:** “En de zee gaf de doden, die in haar waren, en de dood en **het dodenrijk** (grondtekst = hades = graf) gaven de doden, die in hen waren, en zij werden geoordeeld, een ieder naar zijn werken.”
- Openb 20:13 **St.Vert.:** “En de zee gaf de doden, die in haar waren; en de dood en **de hel** (grondtekst = hades = graf) gaven de doden, die in hen waren; en zij werden geoordeeld, een iegelijk naar hun werken.”

Uit deze tekst kunnen we leren dat de vertaling met “dodenrijk” of “hel” niet kan kloppen,

want wanneer de doden in de hel of het dodenrijk zouden komen, dan zou dat betekenen, dat er meteen na het sterven een oordeel zou hebben plaatsgevonden, en dat is on-Bijbels, omdat er pas bij de opstanding een oordeel zal plaatsvinden.

Nu, in Openb. 20:13 is er nog een derde “persoon” bijgekomen, de Zee. Alle drie, zowel de Dood als het Graf (hades) als de Zee moeten de doden geven die in hen zijn. **Deze tekst is overigens een sterk bewijs dat de doden niet in de hemel of in de hel zijn**, maar dat ze zijn:

- In de Zee, omdat ze daar verdrongen zijn, of
- In het graf omdat ze daar begraven zijn, of
- In de dood, omdat ze geen graf of zeemansgraf hebben, maar zijn verongelukt, verbrand, vermist, enz.

Alle doden, of ze nu in een graf, of een zeemansgraf, of vermist zijn, ze zijn allen wedergekeerd tot stof, en al deze doden staan op en worden dan geoordeeld. Hoe, wie en wanneer, voert nu even te ver, maar wat we wel ontdekken in het volgende vers, Openb 20:14, is, dat de twee “hoofdrolspelers, “**de dood**” en “**het graf**” **voorgoed worden uitgeschakeld**:

De negende tekst met “hades”:

- ♣ Open 20:14 **NBG**: “En de dood en **het dodenrijk** (grondtekst = hades = graf) werden in de poel des vuurs geworpen. Dat is de tweede dood: de poel des vuurs.”
- ♣ Openb 20:14 **St.Vert.**: “En de dood en **de hel** (grondtekst = hades = graf) werden geworpen in den poel des vuurs; dit is de tweede dood.”

Ook de derde hoofdrolspeler wordt uitgeschakeld, want we lezen direct daarna in Open 21:1: “En de zee was niet meer.”

Uiteindelijk worden hier de vijanden van de mens, de **dood** en het **graf** definitief overwonnen, en zelfs zijn weggedaan, zoals al in Hosea 13:4 en 1 Kor 15:15 voorzgd was. **In de nieuwe schepping hebben zij geen enkele rol meer**. In de poel des vuurs wordt de dood teniet gedaan (1 Kor 15:26), én het graf, dat hem navolgt. Dit is het **permanente einde** van de dood en het graf, de “sheol” of de “hades”.

Na het zinnebeeldig werpen van de gevolgen van de zonde, “de dood en het graf” in de poel des vuurs, zal er niemand meer sterven, en ten grave worden gedragen. Ook zal er niemand meer uit het graf opstaan, want het graf is niet meer. De opstanding(en) is (zijn) definitief voorbij, en al diegenen die bijvoorbeeld niet van Adams geslacht zijn, zoals het geslacht van de slang, “de Rephaïm”, “de Gibbors”, zoals de engelen die hun woonstede verlaten hebben, “de nephilim” (2 Petr 2:4, en Hebr 2:16), zoals ook satan en zijn trawanten (Open 20:10), en ook allen wier naam niet gevonden werd in het boek des levens (Open 20:15), over hen allen sluiten de poorten van **de tweede dood** zich definitief en zij worden nooit meer gevonden.

Tot dusver hebben we dus gezien dat de mens bij het sterven niet naar de hel of naar een soort onderwereld gaat, **maar dat de mens die sterft naar het graf gaat**. Ieder mens keert weder tot het stof der aarde, waarin hij rust. We zien in het graf de afschuwelijke werkelijkheid van de dood, en hoe verschrikkelijk verwoestend het eindresultaat is van het loon der zonde: de dood. De mens verteert en vergaat tot stof.

Het is niet moeilijk om in te zien dat “het graf” de juiste vertaling is van alle tekstplaatsen waar in de grondtekst “sheol” of “hades” staat. Heel consequent wordt in het Woord de “sheol/hades” beschreven als het graf, waar de doden, die niets weten, vergaan tot stof.

De “sheol” of de “hades” is niet de hel of de onderwereld, waar miljoenen lichaamloze zielen bewust vertoeven, of waar verdoemden al reeds voor hun boosheid worden gestraft (zonder oordeel?) en gepijnigd. Deze voorstelling van de sheol, die de Joden na hun ballingschap uit Babel mee terugnamen, en waar de Farizeeën heilig in geloofden, vormt de kern van een dispuut, een parodie van de Heere Jezus in Lucas 16 tegen de Farizeeërs. Het is jammer dat zoveel christenen, net als de Farizeeën deze Babylonische leugen van een “onderwereld” of een “dodenrijk” geloven.

We zullen in het volgende deel (29) zien dat deze heidense onderwereld niet bestaat, en dat de “hades” net als de “sheol” het graf is, de plaats, waar de maden en het gewormte de mens tot stof laat wederkeren. En dat is dan ook **de tiende tekst** waar we “hades tegenkomen, in Lucas 16:23, wat handelt over de rijke man en de arme Lazarus.

Misschien vraagt u zich inmiddels af wat deze Bijbelstudies nog te maken hebben met het onderwerp “Hem Kennen”, maar al deze studies werken mee om Hem te leren kennen, want zo ontdekken we dat de Bijbel helemaal niet spreekt over een “hel”, ja zelfs niet spreekt over het bestaan van een hel van eeuwigdurende pijniging, maar dat we een rechtvaardige God hebben, die na een opstanding uit het graf (hades) de mens rechtvaardig zal oordelen.

“En zoals het de mensen beschikt is, éénmaal te sterven en daarna het oordeel, zo zal ook Christus, nadat Hij Zich éénmaal geofferd heeft om veler zonden op Zich te nemen, ten tweeden male zonder zonde aanschouwd worden door hen, die Hem tot hun heil verwachten.” (Hebr 9:27-28)

Hem Kennen..... (deel 29)

De tiende tekst met “hades”:

Voor wat betreft het onderwerp “waar zijn de doden”, moesten we nog één tekst behandelen, waar we het Griekse woord “hades” in de grondtekst tegenkomen:

- Luk 16:23 **NBG**: “Ook de rijke stierf en hij werd begraven. En toen hij **in het dodenrijk** (grondtekst = hades = graf) zijn ogen opsloeg onder de pijnigingen, zag hij Abraham van verre en Lazarus in zijn schoot.”
- Luk 16:23 **St.Vert.**: “En de rijke stierf ook, en werd begraven. En als hij **in de hel** (grondtekst = hades = graf) zijn ogen ophief, zijnde in de pijn, zag hij Abraham van verre, en Lázarus in zijn schoot.”

In Lucas 19-31 lezen we over de rijke man en de arme Lazarus. Om deze tekst goed te plaatsen en te begrijpen is het van belang te weten **tot wie** de Heere hier sprak, en **waarom** hij deze woorden sprak. Dit gedeelte uit het Woord wordt bijna altijd gezien als een apart verhaal van de Heere, waarin Hij ontsluit hoe het na de dood zal zijn. Het wordt zodoende los gezien van de rest van wat er verder geschreven staat in Lucas. En dát is nou juist de fout die velen maken, want de Heere houdt hier één lange redevoering tegen verschillende groepen toehoorders.

Die “rede” begint al in Lucas 14:25, en gaat door tot Lucas 17:10.

Wij hebben de Bijbel in hoofdstukken ingedeeld, en vaak boven bepaalde stukken eigen titels toegevoegd. Maar in de grondtekst is dit niet het geval, en gaat de hele tekst zonder indeling en onderbreking in één stuk door. En de sleutel tot het verstaan van Lucas 16:19-31 ligt juist in datgene wat er omheen geschreven staat. Zo zien we dat het vanaf Lucas 14:25 één rede is, waarbij de Heere niet van plaats verandert.

In het eerste deel van Zijn rede richt de Heere Jezus zich tot de scharen:

- ▲ “Vele scharen reisden met Hem mede, en Zich omkerende zeide Hij **tot hen.**” (Luk 14:25-35).

Het tweede deel richt de Heere tot de tollenaars en zondaars, zij schijnen meer te willen horen:

- ▲ “Al de tollenaars nu en de zondaars plachten **tot Hem te komen om naar Hem te horen.** En de Farizeeën en de Schriftgeleerden morden en spraken: Deze ontvangt zondaars en eet met hen.” (Luk. 15:1-2).

En dát is de aanleiding dat de Heere begint te spreken, want in Luk 15:3 lezen we: **En Hij sprak “deze gelijkenis” tot hen en zeide:** En dan vertelt de Heere verschillende zaken die uiteindelijk **één thema** behandelen, namelijk de verhouding en de innerlijke gesteldheid van Farizeeërs en tollenaars ten opzichte van het Woord, dus ten opzichte van diegene die tot hen sprak, de Heere Jezus, Christus. Het is erg belangrijk, dat we dat onderscheiden.

“Deze gelijkenis”, die begint in Luk15:3 omvat verschillende delen. De vertaling en toegevoegde titels van de NBG doen het voorkomen alsof het verschillende gelijkenissen zijn, maar dat zegt de Bijbel niet. In de NBG staat boven de verschillende verhalen zelf verzonden titels, zoals “De gelijkenis van het verloren schaap en de verloren penning”, en “De gelijkenis van de verloren zoon” en “De gelijkenis van de onrechtvaardige rentmeester”.

De St. Vert. zet deze titels er niet boven. En dan zouden we denken dat ze dan ook doorgaan met “de gelijkenis” van “De rijke man en de arme Lazarus, maar dat doen de vertalers dan weer niet, want dat moet blijkbaar een echte realiteit weergeven, en kan daarom geen gelijkenis worden genoemd?

Hoe het ook zij, al die opschriften zijn toegevoegd, en komen dus in de grondtekst niet voor, en uit de context blijkt, dat de Heere Jezus één gelijkenis vertelde met verschillende voorbeelden, waarbij uiteindelijk in alle voorbeelden de handel en wandel van de Farizeeën aan de kaak werd gesteld, inclusief hun valse heidense leer ten opzichte van het z.g. dodenrijk.

“Deze gelijkenis” omvat vijf delen:

- Deel I van "deze gelijkenis" (Honderd schapen), en handelt over het verloren schaap.
- Deel II van "deze gelijkenis" (tien schellingen), en handelt over de verloren penning.
- Deel III van "deze gelijkenis" (De verloren zoon)
- Deel IV van "deze gelijkenis" (de rentmeester)
- Deel V van "deze gelijkenis", dit deel is over de rijke man en de arme Lazarus

Resultaat: De Farizeeën bleven bewust horende doof en ziende blind.

In Luk. 16:1 richt de Heere zich tot de discipelen maar in wezen stelt Hij indringend de handelwijze van de Farizeeën aan de kaak, die erbij stonden te luisteren, of ze Hem ook (in hun ogen) op “valse leer” konden betrappen. Vooral Luk 16:10 is zeer sprekend :

- “En Ik zeg u: Maakt u vrienden met behulp van de onrechtvaardige Mammon, opdat, wanneer deze u ontvalt, men u opneme in de eeuwige tenten.”

Als een aanklacht op de handelwijze zegt de Heere in deze tekst tegen de Farizeeën:

- ^ “Maken jullie maar vriendschap met de onrechtvaardige Mammon, want wanneer het jullie niet goed meer gaat, of wanneer jullie sterven, dan zal die jullie wel opnemen in zijn “eeuwige tenten.”

Zo drijft de Heere eigenlijk de spot met de opvattingen en handelwijze van de Farizeeën.

De Heere gaat nog even door over de valse Mammon, en dan lezen we in Luk 16:14:

- ^ “Dit alles hoorden de Farizeeën, die geldzuchtig waren, en zij hoonden Hem. En Hij zeide tot hen:”

En dan vervolgt de Heere zijn rede speciaal tot de Farizeeën tot aan vers 31. Dit hele gedeelte van Lucas 16, eigenlijk vanaf vers 10 tot vers 31 is als een parodie op de leer en praktijk van de Farizeeën door de Heere Jezus uitgesproken. Een “parodie” is eigenlijk spottend bedoeld, met in dit geval als doel de leer van de Farizeeën belachelijk te maken of te bekritisieren.

Ten slotte richt De Heere zich weer tot de discipelen in Lucas 17:1-4, waar Hij nogmaals benadrukt dat er onvermijdelijk verleidingen zullen komen,

- ▲ “maar wee hem, door wie zij komen! Het zou beter voor hem zijn, als een molensteen om zijn hals gedaan was en hij in de zee was geworpen, dan dat hij één van deze kleinen tot zonde verleidde.” Weer worden hier indirect de Farizeeën aangesproken.

Zó zit “**deze gelijkenis**” in elkaar. We zullen nu inhoudelijk ingaan op dat gedeelte waar de leer van “het dodenrijk” zich aan ontleent, en waar zovele gelovigen, ook vandaag de dag, geloof aan hechten. We zien in deze “parodie” van de Heere naar voren komen:

- Geen personen, maar groepen, zoals in alle delen van “deze gelijkenis”.
- symboliseert het lot van twee gehele groepen.
- is een leer van de Farizeeën die zijn oorsprong heeft in het heidendom
- leer afkomstig van de vader der leugen.
- is geen openbaring van Christus over iets wat volgt na de dood.

We gaan nu, kort samengevat, het hele gedeelte (Luk 16:19-31) tekst voor tekst behandelen.

“En daar was een zeker rijk man” (vers 19) grondtekst: "Nu een zeker man was rijk."

- duidt de groep der Farizeeërs aan.
- gegoede burgers, rijk, geldgierig, gezag, macht, positie.

“Gekleed in purper” (vers 19)

- kleur van koningen
- geeft machtspositie aan
- plaats van de Messias (kreeg ook zo'n kleur mantel aan).
- om te heersen uit eigen belang

“En zeer fijn lijnwaad” (vers 19)

- kleding van de priesters
- Farizeeën hadden zich het gezag van de priesters aangematigd
- zij zaten op de stoel van Mozes
- zij misbruikten hun positie op alle fronten
- "fijn linnen" kwamen we ook tegen in Openb 19 als de rechtvaardige daden der heiligen.
- Farizeeën hadden zichzelf dat "fijn linnen" aangematigd. Het kwam hun niet toe.

“Levende alle dag vrolijk en prachtig” (vers 19)

- Materieel: Weelderige leefwijze
- Geestelijk: het beschikken over Israëls' geestelijke goederen als kennis van Gods Woord, verbonden en wetgeving.

“En daar was een zekere bedelaar” (vers 20)

- stelt ook een groep voor
- Zij hadden de priesterlijke barmhartigheid nodig
- zij hadden de wederopneming in de geestelijke gemeenschap nodig

“Genaamd Lazarus” (vers 20)

- Lazarus is de Griekse naam voor Eleazar. Dit betekent: "Hulp van God."
- De lijdende groep van tollenaars en zondaars, was een bewijs dat “de rijke” zich aan zorg voor hen onttrok.
- De arme man heeft een naam. De rijke niet. Zal de Heere ooit niet zeggen: "Ga weg van Mij, ik heb u niet gekend?"

“Vol zweren” (vers 20)

- Wijst op lichamelijk lijden
- hij kreeg zelfs de kruimels niet.
- Zo ook de verloren zoon, die de schillen niet kreeg.

“Welke lag voor zijn poort” S.V. (vers 21)

- De poort is in de Schrift het teken van macht en gezag.
- geeft macht aan om te helpen, wat echter niet gebeurde.

“Die verlangde zijn honger te stillen met wat van de tafel van de rijke afviel” (vers 21)

- ^ Zelfs dat kreeg de arme niet
- ^ honger werd absoluut niet gestild
- ^ totaal geen voeding.
- ^ hij kreeg zelfs de kruimels niet.

“Maar ook de honden kwamen en lekten zijn zweren” (vers 21)

- De rijke man (de Farizeeërs) deden niets
- Het gezegde van de Farizeeën was: Wie het nu slecht heeft in zijn leven, krijgt het later goed = leer = zoethoudertje van de Farizeeën.
- de armen kregen verlichting van de honden (Mat 15:26)
- Zo één was Cornelius die veel aalmoezen gaf (Hand. 10:2)
- En zo werd er onder "de honden", de heidenen een collecte door Paulus gehouden voor de gelovigen in Jeruzalem.

“En het geschiedde dat de bedelaar stierf” (vers 22)

- en werd van de engelen gedragen in Abrahams schoot.
- wordt niet over een begraven gesproken.

Dit was de leer der Farizeeërs.

- Zij geloofden dit t.o.v. de ziel zoals blijkt uit de Apocriefe boeken en geschriften van Flavius Josephus, zelf een Farizeeër.
- Christus stelt het hier in Luk 16 echter t.o.v. de gehele persoon. Niet zijn ziel ging heen - deze had niet gedragen behoeven te worden - neen hijzelf in zijn complete lichamelijkeheid.
- Er is geen enkele zinspelning op de ontlichaamde ziel of geest bij de Here, integendeel, het blijkt dat Lazarus een vinger had, dus een lichaam. (Men kan dit inkleding noemen, passend bij de voorstelling maar daarmee is de zelfstandig voortlevende ziel nog niet bewezen.)
- Nergens in het Woord vinden we dat engelen "zielen" naar de hemel "dragen". Wel is dit te vinden in de Talmoed en bij Flavius Josephus, dus in Joodse niet-geïnspireerde geschriften.

“En de rijke stierf ook en werd begraven” (vers 23)

- Vanzelf moet de begrafenis vermeld worden.
- Met alle praal, bij zijn stand en positie passend, wordt hij ten grave gedragen.
- Waarheen gaat hij? In het graf, waar geen leven is, en waar hij van niets weet! Hoe kan hij dan zijn ogen opslaan en pijn voelen? (vers 23b). Dit is on-Bijbels.

“En als hij zijn ogen ophief in het Dodenrijk, zijnde in de pijn” (vers 23)

- De Farizeeën leerden: Wie het slecht gaat in dit leven kan rekenen op een goed leven hiernamaals. En omgekeerd? Dat vertelden ze niet!
- Consequentie: de rijke komt nu in een plaats van lijden, van pijn en dorst.
- Bijbel zegt dat de doden van niets weten en niets voelen, enz.
- Scheiding van het dodenrijk komt voor in apocriefe boeken.

“...zag hij Abraham van verre en Lazarus in zijn schoot” (vers 23)

- Abrahams schoot was in hun leer de beste plaats die er te verkrijgen was in het hiernamaals.

“Vader Abraham” (vers 24)

- was een term van de Farizeeërs
- Joh 8:39 Zij antwoordden en zeiden tot Hem: Onze vader is Abraham. Jezus zeide tot hen: Indien gij kinderen van Abraham zijt, doet dan de werken van Abraham;
- Joh 8:56 Uw vader Abraham heeft zich erop verheugd **mijn dag te zien** en hij heeft die gezien en zich verblijd.
- Rom 9,7 "En zij zijn ook niet allen kinderen, omdat zij nageslacht van Abraham zijn, maar: Door Izaäk zal men van nageslacht van u spreken."
- We lezen in Luk 16 niets over God of Christus. Is het oordeel aan Abraham?

Deze term “Vader Abraham” komt nergens anders voor dan hier in vs. 24 en 30. Het was een term van de Farizeeërs. Zijdelings wijst de Schrift daar op als ze in Mat. 3:9 en Luk. 3:8 zegt dat de Farizeeërs (en Sadduceeën) bij zichzelf zeiden Abraham tot vader te hebben.

Wij wijzen er op dat we in dit “betoog” van de Heere **niets horen van God of van de Heere Jezus** en we zouden ons kunnen afvragen of we moeten aannemen dat aan Abraham het eindoordeel wordt overgelaten in de leer van de Farizeeën.

“Zend Lazarus” (vers 24)

- Nog steeds geeft de rijke bevelen!
- op aarde gaf de rijke niets aan Lazarus, nu moet Lazarus de rijke wel helpen.
- zend Lazarus = zend "God helpt"

“Abraham zeide tot hem: Zij hebben Mozes en de Profeten, dat zij die horen” (vers 29)

- zij moeten zich maar wenden tot het hun geopenbaarde.
- Abraham geeft de waarheid weer: om een zending te kunnen volbrengen moet men eerst tot geloof komen in het geopenbaarde.
- Alle zichtbare wonderen van de Heere hebben ook niet geholpen.
- De Farizeeërs bleven hun hart verhard.
- Het was hard dit te moeten horen uit de mond van Vader Abraham, een man die zeer rijk geweest was (Gen. 13:2).
- de Rijke Man spreekt over het heengaan van een van de doden, waarmee hij hen bewust ziet voortleven.
- Men lette op het "ulieden", S.V. meervoud. (vers 26) Ook hieruit blijkt dat deze Rijke Man niet alleen is: het is een groep. De Heer sloot in Zijn “parodie” allen van gelijke geestesgesteldheid in.

De pijn, de kloof, de schoot

- Nergens leert de Schrift dat zielen zonder lichaam "pijn" lijden;
- bij dit lijden is steeds het lichaam betrokken
- pijn betekent hier hevige lichaams-smart = knersing der tanden.

Teksten, die er verband mee houden:

- Mat 22,13 "Toen zeide de koning tot de dienaars: Bindt zijn handen en voeten, neemt hem weg, en werpt hem uit in de buitenste duisternis; daar zal zijn wening en knersing der tanden."
- Mat 24,51 "En zal hem afscheiden, en zijn deel zetten met de geveinsden; daar zal wening zijn en knersing der tanden."
- Mat 25,30 "En werpt den onnutten dienstknecht uit in de buitenste duisternis; daar zal wening zijn en knersing der tanden."
- De Schrift leert ook nergens dat er een Dodenrijk, noch een brandend vuur is
- Ook leert de Schrift nergens dat er een hel is, een plaats van altijd durende pijniging.
- de Rijke Man stelt de Farizeeërs-groep in de tijd van Christus voor.

De Heere Jezus gebruikte hun eigen leer om Zich tegen hen te keren. In die leer kwam de voorstelling voor, die we in Lucas 16 vinden. Deze werd door de hoorders voor waar gehouden. **De Here hield dit Zelf niet voor waar,** evenmin als Jesaja en Ezechiël dit deden bij hun voorstelling van wat in het Dodenrijk (= het graf) geschiedde (Jes. 13, Ezech. 32),

maar hun hoorders geloofden dat het zo was. En zo nu ook t.o.v. de woorden van de Here.

Het was hun eigen leer die de Farizeeërs hoorden en de toepassing hebben ze ten volle gevoeld. Zij spraken geen enkel woord meer, de Mond der wijsheid had hen tot zwijgen gebracht en geslagen zijn zij afgedropen. (Luk 20:26).

De twee Afdelingen

In de Calvinistische visie wordt geleerd dat de “zielen” der gelovigen van stonde aan bij Christus zijn. In Luk. 16 vinden we dat ze naar het Dodenrijk gaan, als we tenminste aannemen dat Lazarus een gelovige was. In dat zelfde Dodenrijk bevindt zich ook de Rijke Man die men voor type der ongelovigen houdt. Dat Dodenrijk is door een kloof in tweeën gedeeld. Nu is een kloof een diepe insnijding gelegen tussen twee aarddelen die niet al te veel in hoogte verschillen. Ze kan breed en diep zijn, maar men kan niet van een kloof spreken als de ene helft van het terrein veel hoger ligt dan het andere. Nu zegt de Traditieleer dat het ene deel dat wat Luk. 16 "Abrahams schoot" noemt het Paradijs is, het andere deel ziet ze als voorportaal der Hel.

Maar, en dat is het tegenstrijdige, tevens leert de Traditie dat zich het Paradijs in de Hemel bevindt, en de Hel in de afgrond, dan mogen we ons wel afvragen: Wat blijft er over van die kloof als het ene deel oneindig hoog boven het andere ligt. Of hoort dit tot de "inkleding" van de traditie? Dan is er water in de kloof, wat volgt uit het woord van de Rijke die vraagt of Lazarus zijn vinger mag gaan indopen in het water. Het klinkt ons daarom zeer vreemd in de oren dat men met deze tekst voor ogen, die spreekt van een scheiding in het Dodenrijk, waarin water is, er een aanwijzing meent te vinden voor een juichen voor de Troon of een neerzinken in het Verderf. Of is ook dit alles "inkleding"?

Abrahams Positie en Uitingen

- In welke positie leeft Abraham?
- Hij schijnt in het "Paradijs" het woord te voeren en het oordeel te vellen. Van God is geen enkel ogenblik sprake, evenmin van Christus.
- Dan is er het gesprek tussen de Rijke Man en Abraham, het is een van de vreemdste dialogen in Gods Woord.
- De Rijke Man roept als hij Abraham ziet terstond tot hem en spreekt hem aan als: Vader Abraham. Dan pleit hij om barmhartigheid.
- Men kan zich afvragen: Is Abraham de voornaamste persoon in het Dodenrijk?

Enige vragen

- **Waren de Farizeeërs de eerst aangewezenen om een openbaring te ontvangen aangaande de toestand tussen dood en opstanding terwijl zij bij monde van (de denkbeeldige) Abraham verwezen worden naar Mozes en de Profeten?**
- **Leert de Schrift om ontbonden en bij Abraham te zijn?**
- **Is Abraham de aangewezen persoon om de "zaligen" te troosten?**

- **Heeft Abraham nu kennis van de aardse dingen?**
- **Hebben de "verlorenen" nog zoveel kennis van, en liefde tot hun aardse betrekkingen en verwanten, dat zij deze voor de plaats der pijniging willen bewaren?**
- **Indien "Abrahams schoot" het Paradijs is, is dan niet alleen de moordenaar maar ook Christus Zelf daar door Abraham ontvangen en vertroost?**

Conclusie:

- De leer der Farizeeërs **was**, en de leer der traditie van vele gemeenten **is** besmet geworden met de leer van het Heidendom. Al had Israël de afgoden weggedaan, de **leugenleer van Satan**: "Gij zult geenszins sterven" (Gen 3:4), was via de heidense leer der volken in hun visie opgenomen en omgebogen tot de on-Bijbelse voorstelling die we in Luk. 16 vinden.

"Dodenrijk" in tegenspraak met het gehele Oude Testament

- Dit leert dat de doden niets weten,
- Er is geen kennis,
- De liefde en de haat zijn vergaan,
- Doden hebben geen deel meer aan alles wat onder de zon geschiedt (Pred 9:5-6).
- De Rijke Man dacht nog na over al wat hier op aarde onder de zon geschiedde en kon geschieden t.o.v. zijns vaders huis.
- Jes. 63:16 zegt dat Abraham niets van Israël wist; dus ook niet van de zielen in het Dodenrijk dat mede onder de zon (in de aarde) is (zou zijn).
- De doden zijn in de stilte nedergedaald (Ps 115:17).
- De doden liggen in het graf (Ps 88:6).
- De Hades (het Dodenrijk = het graf) is een land der duisternis en zonder ordeningen (Job 10:22). Dus ook zonder kloof.
- In het graf liggen door elkaar bozen en vermoedigen, kleinen en groten (Job. 3:13-15).
- De doden "slapen", spreken dus niet met elkaar (Deut 31:16, Job 3:13, Dan 12:2).
- Niet Vader Abraham is Israëls vader maar de Heere. (Jes. 63:16).
- Nergens spreekt het O.T. van vreugde noch van kwelling of "pijn" vlak na de dood.
- Men wordt eerst met Zijn Beeld vervuld bij het ontwaken. (Ps. 17:15)
- Of bij de opstanding veroordeeld. (Dan. 12:2).

"Dodenrijk" in tegenspraak met het Nieuwe Testament

- Dit leert dat de doden in het graf zijn (Joh. 5:28).
- Er zijn er ook in de zee en in de dood, (Opb. 20:12), waarmee wordt geleerd dat de Hades, het Dodenrijk, slechts een der terreinen van de dood is waarmee zijdelings de leer van het bewuste voortleven vervalt, omdat de doden in de zee toch zeker geen gesprekken zullen houden.
- Paulus leert, dat de dood een ontkleed zijn is, dat hij liever niet wenst (2 Kor 5). Is dit dan door één van de engelen gedragen worden in Abrahams schoot?

- Deze apostel leert mede dat de doden, willen zij bij de Here (en niet bij Abraham zijn), eerst op moeten staan (1 Thess 4:14).
- Tevens dat de onsterfelijkheid niet eerder wordt aangedaan, dan bij de opstanding. (1 Kor. 15:51-54).
- De Openbaring leert dat het Paradijs op aarde zal zijn (Opb 22:1-2).
- Dat niet Abraham daar het woord zal hebben maar God en het Lam. (Opb. 22:3).

“Dodenrijk” in tegenspraak met Christus' eigen woord:

- Hij zegt dat de doden in de graven zijn, (Joh. 5:28), en dat zij daar uitgaan bij de opstanding. (Joh 5:29).
- Hij leert dat de doden opgewekt moeten worden, (Luk. 20:37) en dat er een opstanding uit de doden is. (Luk 20:35).
- Hij zegt dat de doden slapen. (Joh. 11:11).
- Hij leerde dat Hij Zelf in het hart der aarde (graf) zou zijn. (Mat. 12:40).
- Hij was tot na Zijn opstanding niet opgevaren. (Joh. 20:17). Worden Zijn volgelingen dan wel van de engelen in Abrahams schoot gedragen?
- Hij leert **niet** dat “uit het lichaam getreden” zielen tot Hem gaan maar dat Hij eerst plaats bereidt om hen dan op te nemen met "lichaam en ziel". (Joh. 14:1 en Thess. 4).
- Hij zegt bij monde van Paulus dat de doden eerst geoordeeld worden in Zijn verschijning en Koninkrijk, (2 Tim. 4:1), en ook door Petrus. (1 Petr. 4:5). Niet bij hun dood dus.

Zo is het geheel een meesterlijk betoog, om de Farizeeërs met hun eigen leer het oordeel aan te zeggen, en hun leugenachtige leer tegen het Licht van Gods Woord te veroordelen. De wijze waarop er in Lucas 16 over de situatie in het dodenrijk gesproken wordt, vinden we verder niet in de Bijbel omschreven. Wat wel bekend is, is dat deze beschrijving overeenstemde met de gedachte over het dodenrijk zoals die destijds door de Farizeeën geleerd werd. Zij onderwezen dit overigens al sinds de Babylonische ballingschap. In verschillende Joodse geschriften komt dit ook naar voren. Letterlijk wordt daarin bijvoorbeeld over de 'Schoot van Abraham' gesproken of over engelen, die een dode naar het dodenrijk brengen. Deze Farizeese leer was in de tijd van de Here Jezus al tot traditie geworden. Dít was wat men geloofde; dít was herkenbaar voor de mensen. Met betrekking tot deze overlevering (traditie) had de Heer al tegen de Farizeeën gezegd: "... zo maakt gij het woord Gods krachteloos door uw overlevering, die gij overgeleverd hebt" (Marc. 7:13).

In Lucas 16 is het juist hun eigen wapen dat door de Heer gebruikt wordt om de Farizeeën (en hun volgelingen) te wijzen op hun ongeloof. Nadat Hij over de onmogelijkheid van het dienen van God én de Mammon gesproken had, staat er in vers 14: "Dit alles hoorden de Farizeeën, die geldzuchtig waren, en zij hoonden Hem". Vervolgens staat er: "En Hij zeide tot hen ..." (vs. 15). Alles wat de Heer vervolgens sprak - inclusief de woorden over de rijke man en de arme Lazarus - sprak Hij tot hén. Door daarbij de Farizeese leer over het dodenrijk te gebruiken, bepaalde Hij hen erbij dat zij in hun eigen ongeloof niet in overeenstemming leefden met hun eigen leer.

Gaat het echter om de werkelijke situatie in het dodenrijk, waarvan de vertaling eigenlijk "graf" had moeten zijn, dan geldt dat daar "geen werk of overleg of kennis of wijsheid" is. We hebben nu vanuit het Woord gezien waar de doden zich bevinden, maar één zaak hebben we nog niet behandeld, en dat betreft de doden, die tot het Lichaam van Christus behoren, maar daarover de volgende keer.

Hem Kennen..... (deel 30)

De UITopstanding UIT de Doden

We hebben in het voorgaande vanuit het Woord gezien waar de doden zich bevinden, maar één zaak hebben we nog niet behandeld, en dat betreft de doden, die tot het Lichaam van Christus behoren. We hebben het mooiste voor het laatst bewaard. Het is al eerder genoemd, maar we weten dat Paulus na Handelingen 28 een nieuw Evangelie met een nieuwe boodschap begon te verkondigen. Dit evangelie betreft de gelovigen, die tot het lichaam van Christus behoren, en dit betreft ook de de verblijfplaats van die gelovigen die sterven. We zullen uit het woord zien dat die doden niet in het graf liggen te rusten, en wachten op de opstanding bij de komst van Christus, zoals al de overigen, maar dat zij een andere bestemming hebben dan het graf.

Het nieuwe, wat nooit eerder was genoemd, en wat we verder ook niet in het Woord in de grondtekst tegenkomen is de tekst uit **Fil 3:10-11:**

- **NBG:** “(Dit alles) om Hem te kennen en de kracht zijner opstanding en de gemeenschap aan zijn lijden, of ik, aan zijn dood gelijkvormig wordende, zou mogen komen tot de opstanding uit de doden.”
- **St.Vert.:** “Opdat ik Hem kenne, en de kracht Zijner opstanding, en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijn dood gelijkvormig wordende; Of ik enigszins moge komen tot de wederopstanding der doden.”

Zo is deze tekst vertaald. De vertalers hebben wel ingezien dat hier wat bijzonders aan de hand was, want de St. Vert. heeft vertaald: “wederopstanding”. Dit is de enige keer dat dit woord in de St. Vert. voorkomt. De NBG vertaald: Opstanding **uit** de doden.” Maar in beide gevallen doet de vertaling geen recht aan de grondtekst.

Want de vertalingen vertellen ons eigenlijk weinig nieuws, immers we weten uit het Woord dat er een wederopstanding, cq een opstanding uit de doden zal zijn bij Christus' wederkomst. Daarom is het van belang naar de grondtekst te gaan, om te ontdekken wat er werkelijk staat.

Het woord wat in deze tekst met opstanding, of wederopstanding (St.Vert) is vertaald, is in de grondtekst “ex-anastasis”. Het is de enige keer in de grondtekst waar dit woord wordt gebruikt. Het gewone Griekse woord wat voor opstanding wordt gebruikt, is “anastasis”. Door de toevoeging “ex” wil Paulus iets bijzonders meedelen.

Fil. 3:11 heeft steeds moeilijkheden opgeleverd voor de bijbel vertalers. Men vertaalt het Griekse "ex-anastasis" (d.i. uit-opstanding) door "opstanding", evenals men dat doet met "anastasis" in andere teksten. Daarom lijkt het erop dat Paulus in deze teksten niets nieuws verteld, maar gewoon verwijst naar de opstanding waarvan hij ook reeds vroeger sprak, b.v. in 1 Kor 15:

- “Want, dewijl de dood er is door een mens, is ook de opstanding der doden door een mens.” (1 Kor 15:21). (Terecht is **hier** vertaald “opstanding der doden”, en niet “uit de doden”).

Paulus getuigt er in de Korinthe brief van, **zeker te zijn** tot die opstanding te komen, terwijl hij in Fil. 3:11 zegt: "of ik op enigerlei wijze moge komen tot ..."wat toch wel enige onzekerheid aanduidt. Dit wijst er mede op dat Paulus het in de Korinthe brief en in Filippenzen niet over dezelfde dingen heeft.

Om die moeilijkheden te verklaren, spreekt men dan veelal van een opstanding, die niet letterlijk, maar geestelijk heeft plaatsgevonden. Men denkt dan b.v. aan Ef. 2:5-6:

- “Ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft God ons levend gemaakt met Christus; (uit genade zijt gij zalig geworden) En heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in den hemel in Christus Jezus.”

De lezer, die de tekst in de juiste context weet te plaatsen, weet dat het hier gaat om de **positie verandering** van de gelovige, en niet om een **opstanding**.

Net zo spreekt Kol. 2:12-13 **niet** over een opstanding, zoals sommigen ons willen laten geloven, maar over de **verwisseling van positie** van de gelovigen in Christus Jezus:

- ^ “Zijnde met Hem begraven in den doop, in welken gij ook met Hem opgewekt zijt door het geloof der werking Gods, Die Hem uit de doden opgewekt heeft. En Hij heeft u, als gij dood waart in de misdaden, en in de voorhuid uws vleses, mede levend gemaakt met Hem, al uw misdaden u vergevende.”

Verder wordt vaak aangevoerd dat Fil. 3:10 overeenstemt met Rom 6:5, en men wil daarmee dan aantonen dat Paulus in zijn latere brieven niets nieuws verkondigde. Maar ook in dezen zullen we aan de hand van de grondtekst aantonen, dat Paulus wel degelijk nieuwe dingen verkondigde.

- In Rom 6:5 lezen we: “Want indien wij met Hem **één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods**, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding.”
- In Fil 3:10 lezen we: “Opdat ik Hem kenne, en de kracht Zijner opstanding, en de gemeenschap Zijns lijdens, **Zijn dood gelijkvormig wordende.**”

Het gaat dus om de tekstgedeelten “**één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods**” (Rom 6:5), en “**Zijn dood gelijkvormig wordende**” (Fil 3:10). Zo op het oog lijkt dit hetzelfde te zijn, en daarom moeten we naar de grondtekst:

Voor het gedeelte “één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods”, (Rom 6:5) staat in de grondtekst “sumphutos ginomai ho **homoïoma** ho thanatos”.

Voor “gelijkmaking” is hier het Griekse woord “**homoïoma**” gebruikt.

Dit “**homoïoma**” geeft slechts aan dat er een zekere gelijkenis bestaat, zoals we bijvoorbeeld lezen in Fil 2:7:

- Maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk (grondtekst = “**homoïoma**”) geworden is.”

Dan gaan we naar Fil 3:10. Daar vinden we in de grondtekst het Griekse woord “**summorphoo**”, wat vertaald is met “gelijkvormig wordende”. “**Summorphoo**” wijst erop dat de innerlijke vorm of het wezen, de bestaanswijze, hier exact dezelfde is.

Het naamwoord “**summorphos**” komt voor in Fil 3:21:

- “Die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat hetzelfde gelijkvormig worde (= “**summorphos**”) aan Zijn heerlijk lichaam, naar de werking, waardoor Hij ook alle dingen Zichzelfen kan onderwerpen.)

Dus ons vernederd lichaam zal na dit leven niet alleen lijken op het verheerlijkt lichaam van Christus, maar er volkomen **identiek** aan zijn! Dat is de betekenis van “**summorphos**”. (In “summorphos” zit het woordje “**sun**”, zie studie over “sun” in “Hem Kennen deel 21”)

Verder komt “**summorphos**” nog één keer voor in de grondtekst, en wel in Rom 8:29. Ook hier staat “**summorphos**” in verband met het opstandingslichaam:

- “Want die Hij te voren gekend heeft, die heeft Hij ook te voren verordineerd, den beelde Zijns Zoons gelijkvormig (= “**summorphos**”) te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zij onder vele broederen.” (Rom 8:29).

We zouden ons kunnen afvragen, hoe kunnen we “**summorphos**” ook tegenkomen in de brieven die Paulus schreef vóór Handelingen 28? Krijgen die gelovigen, behorende tot de gemeente van eerstgeborenen hetzelfde opstandingslichaam als de gelovigen van nu?

Uit deze tekst blijkt dus dat dit wel het geval is, alleen zijn er twee verschillen.

Ten eerste het **moment** waarop **zij** en **wij** dat opstandingslichaam ontvangen verschilt, en ten tweede is de **positie** van de verschillende groepen gelovigen niet dezelfde.

We hebben tot dusverre gezien dat alle doden in het graf wachten op de opstanding.

We gaan nu terug naar ons uitgangspunt, Fil 3:10-11, en dan met name dat gedeelte waar Paulus zegt:

- ▲ “Of ik enigszins moge komen tot de wederopstanding der doden.”

Twijfelde Paulus eraan dat hij deel zou hebben aan die uitopstanding?

In Rom. 6 spreekt Paulus over het feit dat de gelovige door het geloof in zo'n gemeenschap met Christus kan komen, dat hij geestelijk met Hem gestorven is en dus zoals Christus (Rom 6:10) der zonde gestorven is, ten opzichte van de zonde dood is, zo ook de gelovigen! (vers 11). Er is dus een zekere gelijkenis tussen Christus' dood (t.o.v. de zonde) en die van de gelovige (t.o.v. de zonde).

Nu was Paulus zelf zeker reeds t.o.v. de zonde gestorven, en wanneer Paulus in Fil. 3:11 ook naar **die** dood zou verwijzen, dan is Fil 3:11 moeilijk te begrijpen, want waarom zou hij trachten nog tot die dood (ten opzichte van de zonde) te komen, terwijl dat allang achter hem lag?

Want Paulus was niet alleen dood t.o.v. de zonde (de wortel), maar zelfs t.o.v. de zonden (de zondige gedachten en handelingen). Dit blijkt uit de Griekse tekst van Ef. 2 :1, 5 en Kol. 2:13, die dezelfde vorm hebben als 1 Petr. 2:24 (**der zonden afgestorven**), en Rom. 6:2 (der zonde gestorven) enz.

Wanneer men dan zou zeggen, ja, maar Paulus bedoelt in Fil. 3:10 de wandel in Christus, dat Paulus in zijn wandel trachtte der zonden dood te zijn, dan is dit nog altijd in strijd met Ef. 2:1, 5 en Kol. 2:13 waar hij zegt dat dit reeds geschied is.

Het is duidelijk dat Paulus hier in Filippenzen over iets totaal nieuws spreekt. En voor een goed begrip is het nodig om het hele hoofdstuk van Fil 3 te lezen. Hij zegt in vers 8:

- Ja, gewisselijk, ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, mijn Heere; om Wiens wil ik al die dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen.”

Dit betekent dat Paulus alles van zichzelf, en alles waar hij voorheen op bouwde, drek achtte, en dat was nogal wat:

- Hij was besneden ten achtsten dage, (vers 5).
- Hij was uit het geslacht van Israël.
- Hij was van den stam van Benjamin.
- Hij was een Hebreër uit de Hebreëen.
- Hij was naar de wet een Farizeër.
- Hij was naar den ijver een vervolger der Gemeente. (vers 6)
- Hij was naar de rechtvaardigheid, die in de wet is, zijnde onberispelijk.

Maar hetgeen mij gewin was, dat heb ik om Christus' wil schade geacht. (vers 7). Paulus vervolgt in vers 9 te vermelden, dat hij nu op nieuwe dingen bouwt, die in de plaats zijn gekomen van al dat oude:

- “En in Hem moge blijken niet een eigen gerechtigheid, uit de wet, te bezitten, maar de gerechtigheid door het geloof in Christus, welke uit God is op de grond van het geloof.”

En dan zijn we bij de tekst aangekomen van Fil 3:10-11, waar sprake is van een opstanding uit de doden. We komen de uitdrukking “uit de doden” niet vaak tegen in het Woord. De uitdrukking “uit de doden” werd ook door de discipelen al moeilijk verstaan, want toen zij na de verheerlijking van de Heere Jezus op de berg, weer naar beneden afdaalden, lezen we:

- “En terwijl zij van de berg afdaalden, verbood Hij hun, dat zij iemand zouden vertellen, hetgeen zij gezien hadden, voordat de Zoon des mensen **uit de doden** zou zijn opgestaan. En zij hielden dit woord vast en trachtten onder elkander te weten te komen, **wat het was, uit de doden opstaan.**” (Marcus 9:9-10).

We komen de uitdrukking “uit de doden” ook tegen in Lucas 16, waar “Abraham” tegen de rijke man zegt:

- ▲ “Indien zij naar Mozes en de profeten niet luisteren, zullen zij ook, indien iemand **uit de doden** opstaat, zich niet laten gezeggen.” (Luk 16:31).

En ook over Lazarus wordt gesproken dat hij is opgestaan “uit de doden”. (Joh 12:9). Verder komt de uitdrukking “opstaan uit de doden” hoofdzakelijk voor in verband met de opstanding van Christus, die “uit de doden” (= van tussen de doden uit) is opgestaan.

Ook de leidslieden der Joden waren onbekend met het feit dat er Iemand “uit de doden” zou kunnen opstaan. Want we lezen in Hand 2:1-2:

- ▲ “En terwijl zij (de discipelen) tot het volk spraken, overvielen hen de priesters, de hoofdman van de tempel en de Sadduceeën, zeer verontwaardigd, omdat zij het volk leerden en in Jezus de opstanding **uit de doden** verkondigden”.

En misschien is het ook heden ten dage wel een onbekend iets, dat er doden “uit de doden” kunnen opstaan. Want leren we niet dat er een opstanding **der doden** zal komen? Er wordt in de kerken geleerd dat er een opstanding **der doden** (betreft alle doden) zal zijn, en dat allen bij de komst van Christus geoordeeld zullen worden. De geloofsbelijdenis zegt:

- “Die geleden heeft onder Pontius Pilatus, is gekruisigd, gestorven en begraven, nedergedaald ter helle; ten derde dage wederom opgestaan van de doden; opgevaren ten hemel, zittende ter rechterhand Gods, des almachtigen Vaders; vanwaar Hij komen zal om te oordelen de levenden en de doden.”

Er zijn meerdere teksten die aantonen, dat dit laatste, “dat Hij wederkomt om te oordelen de levenden en de doden”, voor wat betreft de gelovigen, die tot het Lichaam van Christus behoren, **niet** waar is. De geloofsbelijdenis doet het voorkomen alsof er één oordeel zal zijn bij Christus wederkomst. Dat is óók het geval, maar er is meer.

Zo zal deze Bijbelstudie aantonen, dat de gelovigen, die bij het Lichaam van Christus horen direct na hun sterven naar de Heere gaan, omdat bij hun leven reeds hun burgerschap in de hemel in Christus was.

En ook niet alle overige doden zullen bij Christus wederkomst worden opgewekt, want er is een deel van de doden die pas na de duizend jaar van Christus heerschappij zullen worden opgewekt en beoordeeld (Openb 20:11-15).

Dat de vertalers soms geen raad wisten met de uitdrukking “uit de doden” blijkt uit meerdere teksten, zoals bijvoorbeeld Hand 26:23:

- “[Namelijk] dat de Christus lijden moest, en dat Hij, de Eerste uit de opstanding **der** doden zijnde, een licht zou verkondigen dezen volke, en den heidenen.”

De King James vertaling (KJV) heeft dit letterlijker naar de Griekse grondtekst vertaald”

- ▲ “That Christ should suffer, [and] that he should be the first that should **rise from the dead**, and should shew light unto the people, and to the Gentiles.”

Wanneer men spreekt over een “**opstanding der doden**”, dan bedoelt men altijd die ene opstanding van iedereen bij Christus wederkomst. Deze “opstanding der doden” ligt in de toekomst bij Christus wederkomst, terwijl de opstanding van Christus **uit de doden** in het verleden ligt.

Daarom zit in de vertaling van Hand 26:23 een tegenstrijdigheid ingesloten. Want Christus' opstanding wordt door het gebruik van de term “Opstanding der doden” in de toekomst geplaatst. Nee, er staat in de grondtekst dat Hij de Eerste was, die uit de dood opstond! Dat is heel wat anders, en dat heeft niets te maken met de toekomstige opstanding **der** doden. (zo zien we dat de vertalers ook hier vanuit de traditie hebben vertaald, en dat geeft verwarring).

In 1 Kor 15:20 en in Kol 1:18 lezen we een dergelijke tekst met dezelfde strekking, die wel goed is vertaald uit de grondtekst:

- “Maar nu, Christus is opgewekt **uit de doden**, als eersteling van hen, die ontslapen zijn.”
- “En Hij is het hoofd van het lichaam, de gemeente. Hij is het begin, de eerstgeborene **uit de doden**, zodat Hij onder alles de eerste geworden is.”

En dat is ook wat er in Fil 3:11 staat, waar Paulus zegt dat hij “zou mogen komen tot de opstanding uit de doden.” We weten inmiddels dat dit gebrekkig is vertaald, hier is geen spraken van een opstanding (“anastasis”) waar veel over gesproken wordt in het Woord, maar hier gaat het over een “**ex-anastasis**”, wat letterlijk vertaald is een uitopstanding. Letterlijk vertaald had er moeten staan, dat Paulus “zou mogen komen tot de uitopstanding van tussen de doden uit.” Dát is wat de grondtekst ons wil zeggen.

We weten uit de Schrift dat in de opstanding van Christus de opstanding van allen vast ligt. Zonder Christus' opstanding zou er geen leven zijn. Door Zijn opstanding heeft Hij de dood overwonnen. Maar die opstanding vindt niet voor allen op hetzelfde tijdstip plaats.

In de Korinthe brief, die in de Handelingen tijd is geschreven, toen er nog een ander Evangelie gold, schrijft Paulus:

- “Want wij weten, dat, indien de aardse tent, waarin wij wonen, wordt afgebroken, wij een gebouw van God hebben, in de hemelen, niet met handen gemaakt, een eeuwig huis. Want hierom zuchten wij: wij haken ernaar met onze woonstede uit de hemel overkleed te worden, als wij maar bekleed, en niet naakt, zullen bevonden worden. Want wij, die nog in een tent wonen, zuchten bezwaard, omdat wij niet ontkleed, doch overkleed willen worden.” (2 Kor. 5:1-4).

Paulus bedoelde hier te zeggen, dat, wanneer er aan ons verblijf in onze "aardse tent" (= ons sterfelijke lichaam) een einde komt, hebben we een gebouw van God (= een verheerlijkt lichaam) in de hemel. Dát was **toen** Paulus' verlangen: Paulus hoopte niet te moeten sterven, maar hij zei: "Wij begeren te meer ons verblijf in het lichaam te verlaten en bij de Here onze intrek te nemen" (2 Kor 5:8). Hij hoopte dat de Heer tijdens zijn leven terug zou komen.

Toch proeven we in die teksten een beetje angst in de woorden van Paulus: “Als wij maar bekleed, en niet naakt, zullen bevonden worden.....(vers 3). Paulus verlangde er eigenlijk naar bij zijn leven mee te maken dat de Heere terug kwam, en dan zou hij “overkleed”, en niet “ontkleed” (in het graf) worden. Dat was de hoop in de Handelingen periode.

Na Handelingen 28 is deze hoop, deze verwachting totaal anders. Dat wordt ook zeer duidelijk in de brieven die Paulus na Hand 28 heeft geschreven, zo lezen we:

- “Want het leven is mij Christus en het sterven **gewin**. Indien ik in het vlees blijf leven, betekent dat voor mij werken met vrucht, en wat ik moet kiezen, weet ik niet. Van beide zijden word ik gedrongen: ik verlang heen te gaan en met Christus te zijn, want dit is verreweg het beste; maar nog in het vlees te blijven is nodiger om uwentwil.” (Fil 1:21-24).

We leren uit deze tekst dat de verwachting van Paulus totaal was omgekeerd. Waar hij “vroeger” tegenop zag, ziet hij nu naar uit! Want hij weet dat wanneer hij sterft, **dat hij dan bij Christus zal zijn**. Dat was IN de Handelingen niet zo, daar ging een ieder die stierf in het graf, wachtende op de opstanding bij Christus' komst. Nu is die “hoop” (= zekerheid) totaal veranderd. Het sterven is niet meer “een ontkleed worden”, maar “winst”. Het verlangen van Paulus is zeer duidelijk.

We moeten ons in dezen niet in de war laten brengen door de St. Vert., want die heeft vertaald: “Hebbende begeerte, om **ontbonden te worden** en met Christus te zijn” (Fil 1:23), daar waar de NBG vertaald heeft: “Ik verlang heen te gaan en met Christus te zijn.” De St. Vert. gaat hierbij iets dieper, alleen moeten we “ontbonden” niet lezen in de zin van “tot ontbinding komen”, maar in de zin van “**losgemaakt worden**”, losgemaakt worden van het aardse lichaam. (net zo: 2 Tim 4:6).

Prachtig om te zien, hoe Paulus vol vertrouwen over de dood spreekt. Hij weet **dán** dat hij na zijn sterven bij de Heere zal zijn. Dit “bij de Heere zijn” kan logischer wijs alleen door een directe opstanding na het sterven. En over deze opstanding heeft Paulus het in Fil 3:10-11, die **uit-opstanding van tussen de doden uit**. (de andere doden blijven in het graf, vandaar “er tussen uit”).

Dit alles kan ook moeilijk anders worden verstaan, want we lezen immers dat

- ^ “Wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, **waaruit** wij ook de Here Jezus Christus als Verlosser verwachten, die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan Zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt, naar de kracht, waarmede Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen” (Filip. 3:20-21).

Het woord “**waaruit**” slaat hier niet op “hemelen” maar op “burgerschap”. Wij moeten deze de tekst goed lezen, en er staat dat wij “burgers zijn van een rijk **in** de hemelen”. Wij zijn dat reeds nu al, en daarom kunnen wij als gelovigen in deze tijd Christus niet als Verlosser **uit** de hemelen verwachten, omdat wij alreeds nu (geestelijk) **in** de hemelen zijn. Wij worden verlost vanuit het burgerschap dat **in** de hemelen is. Dit betekent zoveel, dat met het

afleggen van het aardse lichaam in de dood, de weg vrij voor ons is om **gelijk** intrek te nemen in het leven dat met Christus in God verborgen is, daar waar we ons nu reeds geestelijk mogen bevinden.

En daarom, broeders en zusters, staat er geschreven: “dat ik, aan zijn dood gelijkvormig wordende, hoe dan ook kom tot de **uit**opstanding van tussen de doden uit”, want dát staat er eigenlijk in de grondtekst (Fil 3:10b-11).

Er wordt hier over een versterkte vorm van opstanding gesproken. Dit gaat verder dan alleen de opstanding uit de doden. Dit betekent dat de gelovigen, die in Christus Jezus, in Zijn Lichaam geplaatst zijn, direct na hun sterven bij Hem zullen zijn in de “epouraniois” (de boven-hemel).

In Kol 3:3 lezen we: “Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God.” We hebben deze tekst misschien al vaak gelezen, maar beseffen we wat hier werkelijk staat? Het leven van de gelovige is in Christus, dus door Christus volbrachte werk, verborgen in God. Wanneer God naar ons ziet, dan ziet Hij ons in Christus. Alleen zó kan Hij ons zien. En wanneer we verder lezen in Kol 3:4, dan lezen we:

- ^ “Wanneer Christus verschijnt, die ons leven is, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid.” Dit betekent tevens, dat we reeds bij Hem zullen zijn, als Hij verschijnt in Zijn “parousia” (= toekomst).

Zo zijn dus meerdere teksten, die erop wijzen dat de gelovigen, de leden van Het Lichaam van Christus, vrijwel direct na het afleggen van het aardse vlees met Christus verenigd worden in de (boven)hemel, daar waar Christus is.

Het is geweldig om zó, door Bijbelstudie te doen, te ontdekken, dat we geestelijk **reeds nu** over de eeuwen (eeuwen) heen zijn geplaatst in de positie, waarin God in de toekomst al de Zijnen zal plaatsen. Dan zal God alles in allen zijn. Maar reeds nu **ZIJN** wij “mede opgewekt” in Christus, en reeds nu **IS** ons “mede” een plaats gegeven in de “epouraniois” in Christus, met als doel van God:

- ^ “om in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom zijner genade te tonen naar zijn goedertierenheid over ons in Christus Jezus.” (Ef 2:6-7).

Er is nog één tekst, die ik in verband met de uitopstanding uit de doden, niet onbehandeld wil laten, namelijk Fil 1:6. Maar omdat dat een aparte studie vraagt, daarover de volgende keer.

Hem Kennen..... (deel 31)

Tot in de Dag van Christus Jezus

**"Hiervan toch ben ik ten volle overtuigd,
dat Hij, die in u een goed werk is begonnen,
dit ten einde toe zal voortzetten,
tot aan de dag van Christus Jezus." (Fil 1:6)**

We zouden nog één tekst, die in verband met de uitopstanding uit de doden, nog niet genoemd was, onderzoeken, namelijk Fil 1:6.

Deze, bovenstaande tekst, was de aanleiding van een gesprek tussen twee broeders, waarvan ondergetekende er één was. De meningen over bovenstaande tekst waren verdeeld, dit was echter geen aanleiding tot "verhitte" hoofden, maar het was van beide kanten een zoeken, wat de Heere ons in Zijn Woord te zeggen heeft, en een zoeken naar de betekenis van deze tekst.

Ondergetekende was vanuit het Woord van mening dat zij, die tot het lichaam van Christus behoren na hun sterven in een verheerlijkt lichaam naar de Heere gaan, en dat de Heere dan in de hemel, waar Hij vertoeft, doorgaat met het "goede werk wat Hij op aarde in die gelovige is begonnen". Ik geloof, dat zolang we in dit aardse lichaam zijn, dat we dan niet in staat zijn om de hemelse dingen in al hun volmaaktheid te bevatten, en dat we na ons sterven, in de hemel verder worden opgevoed en ingeleid in de hemelse dingen, om de hemelse taak die voor ons is weggelegd ten volle te kunnen uitvoeren. Deze mening komt voort uit de tekst van Fil 1:6, dat de Heere doorgaat, zal voortzetten dat goede werk wat hij is begonnen (in ú) tót in de dag van Christus Jezus.

De andere broeder was van mening dat zij, die tot het Lichaam van Christus behoren, na hun sterven in een verheerlijkt lichaam naar de Heere gaan, en dat we als leden van dat Lichaam dan in één keer volmaakt, compleet met alle kennis in de hemel zijn, meteen klaar om de hemelse taak die voor hem is weggelegd naar behoren te kunnen uitvoeren. Omdat we volgens deze broeder opstaan met een volmaakt lichaam, kan het niet zo zijn om aan dat volmaakte lichaam nog iets toe te voegen. Volmaakt is volmaakt. Volgens hem is het dus niet nodig om dan in de hemel verder opgevoed, en ingeleid te worden in de hemelse dingen. Hij legt de tekst (Fil 1:6) uit alsof Paulus hier zegt dat God het goede werk wat God eenmaal op aarde is begonnen, door alle tijden heen zal blijven voortzetten, tot de dag van Christus Jezus. En dat goede werk, die evangelie prediking, gaat dan in alle tijden door voor alle mensen, tot de dag van Christus Jezus.

Het gaat er niet om wie van deze broeders gelijk heeft, maar het gaat er altijd om wat Gods Woord zegt, laten we daarom het gehele gedeelte uit Fil 1 eens lezen:

- ▲ "Ik dank mijn God, zo dikwijls ik uwer gedenk; immers, in al mijn gebeden bid ik telkens voor u allen met blijdschap, wegens uw deelhebben aan de prediking van het

- ^ evangelie, van de eerste dag af tot nu toe. Hiervan toch ben ik ten volle overtuigd, dat Hij, die in u een goed werk is begonnen, dit ten einde toe zal voortzetten, tot de dag van Christus Jezus. Zó van u allen te denken spreekt voor mij dan ook vanzelf, omdat ik u op het hart draag, daar gij allen, zowel bij mijn gevangenschap als bij mijn verdediging en bevestiging van het evangelie, deelgenoten zijt van de mij verleende genade. God toch is mijn getuige, hoezeer ik met de ontferming van Christus Jezus naar u allen verlang. En dit bid ik, dat uw liefde nog steeds meer overvloedig moge zijn in helder inzicht en alle fijngevoeligheid, om te onderscheiden, waarop het aankomt. Dan zult gij rein en onberispelijk zijn tegen de dag van Christus, vervuld van de vrucht van gerechtigheid, welke door Jezus Christus is, tot eer en prijs van God." (NBG Fil 1:3-11).

Paulus spreekt hier tot "al den heiligen in Christus Jezus, die te Filippi zijn" (Fil 1:1), dit zijn de apart gezette, de getrouwe gelovigen, die op het evangelie van Paulus zijn ingegaan, wat duidelijk blijkt uit het "deelhebben aan de prediking van **het evangelie**, van de eerste dag af tot nu toe." (Fil 1:5).

Welk evangelie hebben we het hier over? In welke tijd schrijft Paulus deze woorden? Paulus schrijft deze woorden in de periode **na** Handelingen 28:28, toen hij de onnaspeurlijke verborgenheid mocht en moest bekendmaken. Dááaraan, aan dát Evangelie hadden de apart gezette gelovigen van Filippi deel gekregen.

En dan spreekt Paulus verder tót die speciale apart gezette gelovigen:

- ^ "Hiervan toch ben ik ten volle overtuigd, dat Hij, die **in u** een goed werk is begonnen.....".

Paulus spreekt hier **niet** over het goede werk wat God vanaf den beginne is begonnen voor alle mensen, nee, Paulus spreekt hier over een speciaal werk wat speciaal **in die** "apart geplaatsten" is begonnen. Een bijzonder werk van God, wat God **IN die** individuele mens is begonnen. En dát werk, in ieder individu, die behoort bij het Lichaam van Christus, zal ook na het sterven voortgezet worden **tot in** de dag van Christus Jezus. Hiervan is Paulus "ten volle overtuigd".

- ^ "Hiervan toch ben ik ten volle overtuigd, dat Hij, die **in u** een goed werk is begonnen, dit ten einde toe zal voortzetten, **tot in** (**grondtekst = αχρις = achri**) de dag van Christus Jezus."

Letterlijk vertaald volgens de grondtekst: "Dat Hij - de in u een goed werk beginnende - [dit] zal voleindigen tot **in** de dag van Christus Jezus." Paulus heeft het vaste vertrouwen dat deze dingen alzo zijn, getuige de Staten Vertaling. (Fil 1:6)

In Fil 1:6 handelt over de persoonlijke individuele situatie van de gelovige van nu én na het sterven. Vanaf vers 7 spreekt Paulus uitsluitend over de situatie tijdens hun aardse leven, wat duidelijk blijkt uit de context. Gods werk begon vanaf de eerste dag, en loopt door tot aan "nu toe" (Fil 1:5), maar dat niet alleen, het werk Gods wordt voortgezet "tot in de dag van Christus Jezus".

In Paulus laatste brieven wordt het woord "**αχρις = achri**", wat betekent "**tot in**" slecht twee keer gebruikt, en wel in:

- Fil 1:5, waar letterlijk vertaald staat: "Van de eerste dag **tot in** nu ("**αχρις = achri**")
- Fil 1:6, waar we lezen "**tot in** ("**αχρις = achri**") de dag van Christus Jezus".

Het woord "**αχρις = achri**" komt ook voor in de volgende teksten:

Hand 7:18, Hand 11:5, Hand 20:6, Hand 20:11, Hand 28:15, Rom 11:25, 1 Cor 11:26, 1 Cor 15:25, Gal 3:19, Gal 4:19, Php 1:6, Heb 3:13, Openb 2:25, Openb 7:3.

Steeds zullen we zien dat het betekent, dat dit woord een tijdsduur aangeeft **juist tot aan (tot in)** het nader genoemde onderwerp. In het geval van Fil 1:6 dus **tot in** de dag van Christus Jezus.

God voleindigd Zijn werk in ons op wonderbaarlijke wijze. We lezen "God zal Zijn begonnen werk voleindigen", dit voleindigen (Grieks "epiteleo") wordt elf keer in het Nieuwe Testament gebruikt, waarvan 9 keer door Paulus, waarvan slechts één keer in Paulus' latere brieven, en wel hier in Fil 1:6.

"Epiteleo" is opgebouwd uit de woorden "op" (= epi) en "doel(einde)" (= telos).

Gods doel met de gelovigen IN Christus (= het Lichaam van Christus) is, om hen op de dag van Christus Jezus te laten verschijnen in heerlijkheid. (Kol 3:3-4). Om hiertoe in staat te zijn, worden wij door God voorbereid. Dat is het goede werk wat Hij in ons doet. Dat werk stopt niet op de dag van ons sterven, maar pas op de dag van Christus Jezus, getuige Fil 1:6.

Paulus is blij, "zó" van de geheiligden te kunnen spreken, en hij draagt ze op het hart omdat omgekeerd die gelovigen ook Paulus op het hart dragen, wat duidelijk blijkt uit delen van het lijden van Paulus. (Fil 1:7). Paulus noemt hen "deelgenoten van de mij verleende genade". Paulus vond het genade dat hij om Christus' wil mocht lijden. En in die genade (verdrukking) deelden de broeders uit Filippi.

En Fil 1:9 gaat door over de wandel en de praktijk van de gelovigen **hier op aarde**. Paulus bidt voor hen "dat uw liefde nog steeds meer overvloedig moge zijn in helder inzicht en alle fijngevoeligheid." Letterlijk vertaald volgens de grondtekst:

- ^ "En dit bid ik, dat uw liefde nog meer en meer overvloedig zij in volledige kennis en alle begrip" (Fil 1:9)

In deze tekst staat voor "liefde" het Griekse woord "agape", dit wijst op een liefde gebaseerd op Gods genade. Hier wordt dus geen voorwaardelijke liefde bedoeld. Gods genade (liefde) zegt: "Ik heb je lief ondanks alles." Deze liefde (agape) was reeds aanwezig onder de Filippenzen, maar Paulus bidt dat deze **onvoorwaardelijke liefde** meer en meer overvloedig mag worden.

De volledige tekst van vers 9 (NBG):

- ^ "En dit bid ik God, dat uw liefde nog meer en meer overvloedig worde in erkentenis en alle gevoelen."

In het Grieks staat er: (rood = letterlijke vertaling): "kai touto proseuchomai (**en dit bid ik**) hina ho agape (**dat uw liefde**) humon eti mallon kai mallon (**nog meer en meer**) perisseuo (**overvloedig zij**) en epignosis kai pas aisthesis (**in volledige kennis en alle begrip**)" (Fil 1:9).

Paulus plaatst in zijn gebed "de liefde" in directe relatie tot "de volledige **kennis** en begrip". Dit wijst er op dat de liefde, welke ook **de liefde tot de Waarheid** omhelst (insluit), leidt tot de volledige kennis. Deze "kennis"(epignosis) is niet het hebben van een bepaalde mate van intellectuele of verstandelijke kennis, maar "epinosis" wijst op **het kennen door een innige vorm van gemeenschap**, op het kennen van de Heere. Een relatie hebben met de Heere. Daarom zal het ook de innige wens van de gelovige zijn, ernaar te jagen om de Heere te kennen. (Fil 3:10-12).

Daarna volgt een gedeelte wat direct met onze wandel te maken heeft. We lezen in vers Fil 1:10-11 St Vert:

- ^ "Opdat gij beproeft de verschillend zijnde dingen, opdat gij oprecht zijt, en zonder aanstoot te geven, tot in den dag van Christus; Vervuld met vruchten der gerechtigheid, die door Jezus Christus zijn tot heerlijkheid en prijs van God."

In de grondtekst staat hier in vers 10: "ies ho dokimazo (**opdat gij beproeft**) humas ho diaphero (**de verschillend zijnde dingen**) hina o **eilikrines** (**opdat gij "eilikrines" (= in het licht (zon) geplaatst, in staat zijt om te onderscheiden)** kai aproskopos (**en zonder aanstoot te geven**) eis hemera Christos (**tot in den dag van Christus**)."

Door de liefde van God, die in onze harten werkzaam wil zijn, krijgen wij liefde voor Zijn Waarheid, en worden we door bezig te zijn met Zijn Woord vervuld met de volledige kennis, wat weer tot gevolg heeft dat we in staat zijn te kunnen beproeven (St Vert), ja te kunnen onderscheiden (NBG), de dingen die verschillen, in de door Paulus gebrachte Evangeliën, zodat we zien, waar het op aan komt, voor wat betreft de zegeningen en de positie van Het Lichaam van Christus.

Dit vervuld worden met de **volledige kennis** is volstrekt nodig om de Heere te kennen, zoals Hij gekend wil worden in deze huidige tijd, zodat we de weg kunnen gaan, die Hij aangeeft in Zijn Woord.

Wanneer we de verschillen **niet** onderscheiden in de Schrift, in Gods plan, in de doelgroepen, en in de positie van die groepen, dan maken we één hutspot van het Woord, en gaan we als blinde wegwijzers het Woord der Waarheid van zijn kracht beroven.

We gaan nog even naar het woord "εἰλικρινεῖς = **eilikrines**" in vers 10 kijken, dit is vertaald door "oprecht" (St Vert) en door "rein" (NBG). Behalve hier in Fil 1:10 komt dit woord alleen nog voor in de grondtekst in 2 Petr 3:1, waar het ook door "oprecht" is vertaald:

- ^ "Dezen tweeden zendbrief, geliefden, schrijf ik nu aan u, in welke beide ik door vermaning uw **oprecht** (= eilikrines) gemoed opwekke."

Het woord "eilikrines" komt van de woorden "**heile**" (= **zonneshijn**), wat weer komt van helios (= zon), en het woord "**krino**", wat betekent "afscheiden, onderscheiden, beoordelen".

We zien dus dat er in het woord "**eilikrines**" veel zit opgesloten wat speciaal gericht is aan de leden van Het Lichaam van Christus, en wat moeilijk in één woord is te vertalen.

"Eilikrines" betreft een geplaatst zijn **in het licht** (zon = helios) waardoor we ten volle de dingen die verschillen mogen onderscheiden, ja er zelfs een oordeel (krino) over mogen hebben. Wanneer we dan nog eens proberen de tekst te vertalen met in achtneming van het woord "eilikrines", dan komen we tot:

- ^ "Opdat gij beproeft de dingen, die daarvan verschillen, opdat gij "eilikrines" (= in het licht (zon) geplaatst, in staat zijt om te onderscheiden de dingen die verschillen) zijt, en zonder aanstoot te geven, tot in den dag van Christus"

Dan zien we dat het woord "eilikrinos" eigenlijk uitdrukt, dat we in een bepaalde positie geplaatst zijnde (in het licht), door verlichte ogen van ons hart (door Gods Geest) mogen onderscheiden waar het op aan komt.

Het laatste gedeelte van vers 10 is door zowel de NBG als de St. Vert. niet goed vertaald, want er staat volgens de grondtekst "eis hemera Christos". Er zijn vele teksten ter vergelijking waar we het woord "hemera" vinden, hier enkele genoemd (Matt 2:1, Matt 3:1, Matt 23:30, Matt 24:19, Matt 24:38, Matt 27:40), en allen wijzen ze erop dat de betekenis is dat het duurt "**TOT IN DE DAG**"

Fil 1:11 zegt in de grondtekst: "pleroo karpos (**Vervuld zijnde met vruchten**) dikaiosune (**der rechtvaardigheid**) ho dia Iesous Christos (**die door Jezus Christus**) eis doxa (**[zijn] tot in heerlijkheid**) kai epainos theos (**en prijs (lof) van God**)."

Persoonlijke Brief

Lieve lezers, we moeten goed beseffen dat het gaat in deze brief aan de Filippenzen om het **persoonlijke leven** VANUIT de gezindheid van Christus. Het gaat niet om onze eigen gezindheid, maar het gaat erom dat die gezindheid, welke ook in Christus Jezus was, IN ons gestalte krijgt. Het gaat om het praktische leven van de gelovige in Christus met het oog op de dag van Christus. De Filippenzen brief beschijft hoe we naar die dag toe leven, dat wil zeggen "tot in de dag". De verzen 10 en 11 geven daar een beschrijving van. Het is werkelijk overweldigend, hoe Gods liefde in deze brief openbaar wordt!

Het "in het licht geplaatst zijn" (vs 10), en "het zonder aanstoot zijn" (vs 10), gaat als gevolg van het meer en meer overvloedig zijn in volledige kennis en begrijpen (vs 9), gepaard met "een vervuld zijn van vruchten van rechtvaardigheid" (vs 11).

We gaan even naar Fil 1:11. Er staat dat de gelovigen zijn "**vervuld met vruchten der rechtvaardigheid**".

Het is geweldig te mogen constateren op grond van de grondtekst dat dit "vervullen = pleroo" in de voltooide tijd is geschreven. Het is geen zaak die nog vervuld moet worden, maar dit "vervuld met vruchten der rechtvaardigheid" is reeds voltooid, daar **hebben we reeds deel aan**. Het Lichaam van Christus **is** reeds (gezegend) vervuld met de vruchten der rechtvaardigheid. Hierin zien we dan ook een bevestiging van Efeze 1:3, waar staat: "Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend **heeft** met **alle geestelijke zegening** in den hemel in Christus."

Het zijn handelingen, waarmee God in het verleden al is begonnen, en die voortduren tot in het heden. En het zijn tevens Handelingen waarmee God nog steeds bezig is. Dat verteld ons namelijk de gebruikte Griekse werkwoordsvorm, de aoristus 1.

Het zijn dus inderdaad zegeningen, die we geestelijk hebben ontvangen, maar die we ontdekken, door met het Woord bezig te zijn. Doen we dat niet, dan gaan we ook niets ontdekken, en dan kan de Heere ons ook niets geven, en kunnen we zelfs heel veel kwijtraken door eigen nalatigheid.

Het "alle geestelijke zegen" (uit Ef 1:3) betekent in wezen: "vervuld worden tot alle volheid Gods." In Christus woont al de volheid Gods lichamelijk (Kol. 2:9). Tot de rijke zegeningen in Hem behoort het vervuld worden tot alle volheid Gods. Dit is een geestelijke zaak, die dus alleen inwendig kan beleefd worden.

Er is heerlijkheid en zegen verbonden met de schepping, maar de heerlijkheid en zegen, die het Lichaam van Christus betreffen, gaan boven de schepping uit en zijn verbonden met alle volheid Gods. Het zijn werkelijk **alles overtreffende** geestelijke zegeningen, die ons in Christus ten deel zijn gevallen, en waarvan we de volle omvang "straks" zullen zien en kunnen bevatten.

Vervolgens staat er in Fil 1:11 dat de vruchten der rechtvaardigheid "**zijn door Jezus Christus**".

De vruchten der rechtvaardigheid zijn het gevolg van de volledige kennis, die we mogen ontvangen door de leiding van Gods Geest, door die kennis mogen we leren verstaan wat de positie van Het Lichaam van Christus is, en mogen we leren onze roeping waardig te wandelen. Maar die "vruchten der rechtvaardigheid" hebben we niet ontvangen door onze eigen inspanning, maar die vruchten der rechtvaardigheid zijn enkel en alleen door Christus ons deel geworden.

Nu komen we weer bij ons uitgangspunt. Mijn gesprekspartner was van mening dat zij, die tot het Lichaam van Christus behoren, na hun sterven in een verheerlijkt lichaam naar de Heere gaan, en dat we als leden van dat Lichaam dan in één keer volmaakt, compleet met alle kennis in de hemel zijn, meteen klaar om de hemelse taak die voor hem is weggelegd naar behoren te kunnen uitvoeren. Omdat we volgens hem opstaan met een volmaakt lichaam, kan het niet zo zijn om aan dat volmaakte lichaam nog iets toe te voegen. Volgens hem is het dus niet nodig om dan in de hemel verder opgevoed, en ingeleid te worden in de hemelse dingen.

Dit lijkt een logische gedachte van deze broeder, want we hebben gezien in Fil 1:9, dat we de volledige kennis (epignosis) hebben ontvangen. We hebben in vers 10 gezien, dat we geplaatst zijn in het licht (zon = helios) waardoor we ten volle de dingen die verschillen mogen onderscheiden, ja er zelfs een oordeel (krino) over mogen hebben.

En in vers 10 hebben we gezien dat we reeds zijn vervuld met de vruchten der rechtvaardigheid. En daarenboven weten we uit Ef 1:3 dat we alreeds zijn gezegend met alle geestelijke zegeningen in de hemel. Wat kan hier nog aan toegevoegd worden?

Nee, van God af gezien is het helemaal compleet, God heeft werkelijk vanuit Zijn overstelpende liefde ons **alles** gegeven, daar ontbreekt niets aan. We zijn reeds burgers van een rijk in de hemelen, maar wanneer we naar onszelf kijken, dan weten we dat we nog steeds in ons "aardse pakkie" rondlopen, wat in "den beginne" goed geschapen is, maar door de zonde in een gebroken "staat" is terechtgekomen, en daardoor zeer gebrekkig is en waar heel wat aan mankeert. We kunnen ook maar **ten dele** bevatten wat we allemaal hebben ontvangen. We mogen ons uitstrekken naar de hemelse dingen, en daar zijn we hier ook mee bezig, maar ons denken en ons voelen, ja al onze zintuigen zijn aards gericht. We kunnen alleen maar drie dimensionale dingen bevatten (lengte, breedte en hoogte). Wat moeten we aan met de vierde dimensie (de diepte)? We kunnen ons een kubus voorstellen, die heeft een breedte, een lengte en een hoogte, maar waar moeten we in die kubus de diepte plaatsen? Dit gaat ons bevattingsvermogen te boven.

We mogen weten dat we als leden van het Lichaam van Christus deel hebben aan de uitopstanding van tussen de doden uit. We weten dat we na ons aardse leven zullen opstaan in een verheerlijkt lichaam, een lichaam wat **dán** in staat zal zijn om vier-dimensionale zaken te bevatten, een lichaam wat in Christus zal zijn, en wat exact die taak zal uitvoeren, die in de hemel voor hem/haar is weggelegd.

Daarom kan ik van harte Paulus nazeggen:

- ^ **"Hiervan toch ben ik ten volle overtuigd, dat Hij, die in u een goed werk is begonnen, dit ten einde toe zal voortzetten, tot in de dag van Christus Jezus." (Fil 1:6).**

We mogen dit als een voortgaande opvoeding in geestelijke zaken zien, een opvoeding die hier op aarde reeds is begonnen, maar die vanwege onze aardse beperkingen niet volkomen kan worden, en daarom in een hogere dimensie zal worden voortgezet, tot **in de dag** van Christus Jezus. Ja, in Christus Zijn we nu reeds geestelijk volmaakt, maar we zullen daadwerkelijk in alle realiteit in die volmaaktheid wandelen, als we in Hem zijn thuis gehaald, en **in het licht** zijn geplaatst in Hem. En **dán** zullen we in dat nieuwe lichaam (zonderde belemmeringen van het oude lichaam) volledig de vierde dimensie kunnen leren bevatten door Gods werk, wat in ons wordt voortgezet.

Gods doel met de gelovigen IN Christus (= het Lichaam van Christus) is, om hen op de dag van Christus Jezus te laten verschijnen in heerlijkheid. (Kol 3:3-4). Om hiertoe in staat te zijn, worden wij door God voorbereid. Dat is het goede werk wat Hij in ons doet en zal doen. Dat werk stopt niet op de dag van ons sterven, maar pas op **de dag** van Christus Jezus.

Samen met alle Heiligen.....

Een Bijbelgedeelte wat hier heel nauw bij betrokken is, en wat we daarom ook willen noemen is Efeze 3:14-21:

- ^ "Om die reden buig ik mijn knieën voor de Vader, naar wie alle geslacht in de hemelen en op de aarde genoemd wordt, opdat Hij u geve, naar de rijkdom zijner heerlijkheid, met kracht gesterkt te worden door zijn Geest in de inwendige mens, opdat Christus door het geloof in **uw harten woning make**. Geworteld en gegrond in de liefde, zult gij dan samen met alle heiligen, in staat zijn te vatten, hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is, en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods. Hem nu, die blijkens de kracht, welke in ons werkt, bij machte is oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen, Hem zij de heerlijkheid in de gemeente en in Christus Jezus tot in alle geslachten, van eeuwigheid tot eeuwigheid! Amen."

Hier staat toch dat we samen in staat zijn "te vatten, hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is", kunnen we het dan tóch bevatten in het "hier en nu"?

De St. Vert. heeft dit vers zeer getrouw vertaald, en zegt in dit vers:

- ^ "Opdat gij ten volle kondet begrijpen met al de heiligen, welke de breedte, en lengte, en diepte, en hoogte zij."

In het Grieks staat: "hina exischuo katalambano (**Opdat gij ten volle kondet begrijpen, bevatten**) sun pas ho hagios (**met al de heiligen**) tis ho platos (**hoe is de breedte**) kai mekos (**en lengte**) kai hupsos (**en hoogte**) kai bathos (**en diepte**)."

Om dit niet gemakkelijke vers te begrijpen, moeten we het wel in de context van geheel Efeze 3 plaatsen. Wanneer we dat in zijn geheel lezen, dan zien we dat Paulus de genade te beurt viel om de **onnaspeurlijke rijkdom van Christus** aan de heidenen te verkondigen. Deze rijkdom van Christus, dit geheimenis, was **onnaspeurlijk** in alle tot die tijd bekende Schrift. Van dit geheimenis is in het Oude Testament, in de Evangelien, in de Handelingen en in alle Bijbelboeken die tijdens de Handelingen-periode geschreven zijn, geen spoor te vinden.

Tot op het moment dat deze niet eerder na te speuren rijkdom van Christus bekend werd, was er voor de gelovige heiden geen enkele hoop meer, toen Israël de Messias niet had te aanvaard. Waar moesten ze zich nog aan vast houden? De olijfboom, werd uitgehouwen. De wortel met zijn rijke sappen werd afgesneden en de gelovige heidenen, die als wilde loten op de olijfboom waren ingeënt (in de Handelingen periode), verloren hierdoor hun geestelijke basis. Wat een heerlijke boodschap moet het voor hen geweest zijn, toen Paulus **het geheimenis** aan deze gelovige heidenen bekend mocht maken en zij van deze bovenhemelse roeping hoorden:

- "Mij, verreweg de geringste van alle heiligen, is deze genade te beurt gevallen, aan de heidenen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen, en in het licht te stellen [wat] de bediening van het geheimenis [inhoudt], dat van eeuwen her

- verborgen is gebleven in God, de Schepper van alle dingen, opdat thans door middel van de gemeente aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden, naar het eeuwige voornemen, dat Hij in Christus Jezus, onze Here, heeft uitgevoerd.” (Efe. 3: 8-11)

Deze bedeling (bediening – uitdeling) van het geheimenis is een wezenlijk onderdeel van Gods plan der eeuwen. In de wijze raad van God was het verborgen, tot het tijdstip dat Paulus het bekend moest maken na Handelingen 28. Het is verbonden met een plaats in Gods Heiligdom aan Zijn rechterhand in de hemel, ver boven alle overheid en macht. Dáár is het ‘samen-lichaam’ van Christus met Hem gezet. Daar wandelen wij. Daar is ons hemels burgerschap. (Fil. 3:20). Dit is de positie van waaruit wij mogen leven. Wij moeten ons hart richten op de dingen die boven zijn, want ons leven is verborgen met Christus in God. (Kol. 3:1-4)

Het in staat zijn samen te vatten

Het samen (met alle heiligen) te vatten van de breedte en lengte en hoogte en diepte is, spreekt van een nauwe verbondenheid van de leden van het Lichaam van Christus. Ook staat er dat we samen in staat zijn om te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods. (Ef 3:18-19)

Tevens spreekt "het samen vatten" van een onderlinge verbondenheid tussen broeders en zusters, die samen deze dingen geloven én beleven. Deze verbondenheid en eenheid van het ‘samen-lichaam’ krijgt gestalte in het samen geloven en beleven én uitdiepen van dé verborgenheid. We hebben elkaar nodig om de grootheid van deze verborgenheid te bevatten.

Iets wat vier-dimensionaal is gaat ons begrip te boven. Wij kunnen ons alleen visueel voorstellen de dingen, die drie-dimensionaal zijn: lengte, breedte en hoogte. Paulus bidt hier voor ons dat Christus door het geloof in onze harten woning mag maken. Alleen in die gesteldheid (geworteld en gegrond in de liefde = agape), zullen wij in staat zijn dit te ‘vatten’, te ‘begrijpen’. Dit kunnen wij niet alleen, daar hebben wij elkaar voor nodig. Daarom staat er ook "samen met alle heiligen...."

Waar toe zijn wij dan met elkaar in staat? Het geheimenis te vatten: hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is van de rijkdom der heerlijkheid van Zijn erfenis in de heiligen, ver boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij, het doel van de prijs der roeping Gods die boven is.

Een volkomen man

We hebben elkaar eveneens nodig om te groeien tot een volheid in Christus, dat we samen opwassen tot "een volkomen man". Het geheimenis, de geschapen nieuwe mens in Christus, is een zeer wezenlijk onderdeel in Gods voornemen der eeuwen vanwege het doel wat God met het 'samen-lichaam' heeft. In de bedeling (de bediening) van het geheimenis moet dit

'samen-lichaam' (deze nieuwe mens) tot de mannelijke rijpheid komen.

- ▲ "Totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus." (Ef. 4:13 SV)

Deze nieuwe mens (Gr. Anthropos Ef. 2:15; 4:24) moet door het werk der bediening naar het Hoofd opwassen (Ef. 4:15-16). Deze moet worden opgebouwd tot een volkomen man (Gr. Aner Ef. 4:12-13 SV), dit wil zeggen tot de mate van de wasdom der volheid van Christus.

In Efeze komt 'aner' (= man) zeven maal voor. Uit het gebruik van "man" in de Efeze-brief blijkt dat de gemeente van het ene lichaam opwast, wordt opgebouwd tot een volkomen man, tot een volwassen, huwbare man. Het wordt door dit gegeven dan ook duidelijk dat de gemeente van het ene lichaam niet de bruid kan zijn, want het zou ongerijmd zijn om te spreken van een gemeente, die zowel de volwassen man is als de bruid. De gemeente, die Zijn Lichaam is, groeit op in de bedeling van het geheimenis naar het Hoofd (Ef. 4:15) en wordt in Christus de volkomen man, de bruidegom.

Geestelijk heeft God al deze dingen gereed, maar het zal volkomen realiteit worden wanneer God het "goede werk wat hij hier op aarde in ons is begonnen, straks in de hemel in ons voltooid (Fil 6:1). Dan zullen we ten diepste zien wat "de diepte" (vierde dimensie) inhoudt. Het huwelijk van de volwassen Man (= Christus én Zijn Lichaam) met zijn bruid vindt niet plaats gedurende deze bedeling. Deze bruiloft wacht op de dag des Heren, waar een vergadering van gelovigen (= de bruid) gereed zal staan om met de Man te trouwen. Dit geheimenis is groot, zegt Paulus (Efe. 5:31-32).

Helaas missen vele christenen in de laatste dagen van deze verborgenheid de liefde van Christus, waarin zij eigenlijk gegrond en geworteld zouden moeten zijn. Want alleen dán kunnen zij samen met alle heiligen vatten, hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is (van het Samen-Lichaam, 'de nieuwe mens') en te kennen de liefde van Christus (Ef. 3:17-19).

In de laatste dagen (= onze tegenwoordige tijd) staat Christus en Zijn liefde bij vele christenen niet in het middelpunt van de geloofsbeleving! De mens staat centraal met zijn eigenliefde. De gelovige van de laatste dagen wil genieten.

Hij wil geestelijke entertainment. Hij wil in vervoering gebracht worden.

Hij wil wonderen en tekenen zien. Hij wil ervaren. Hij wil gezichten zien. Hij wil het mysterie en de fabels, die zijn hart kunnen bevredigen.

Hiermee begeeft die mens zich op het gebied van Gods tegenstander, en komt men onder invloed van de geest van Gods tegenstander.

Maar **gij** geheel anders:

**"Maar één ding (doe ik): vergetende hetgeen achter mij ligt,
en mij uitstreckende naar hetgeen vóór mij ligt,
jaag ik naar het doel, om de prijs der roeping Gods,
die van boven is, in Christus Jezus." (Fil 3:14)**

Hem Kennen..... (deel 32)

De mens heeft geen ziel, maar is een ziel

We zouden nog aantonen aan de hand van de Bijbel dat de mens geen ziel heeft, maar een ziel is, die sterft. De mens heeft geen ziel, en al helemaal geen onsterfelijke ziel. Het woord “onsterfelijk” wordt in de Bijbel niet gevonden in verband met de ziel. De uitdrukking “onsterfelijke ziel” komt in de Bijbel niet voor, alhoewel het idee wijdverbreid is, en bijna ieder mens het wel gelooft. Voor de zeer sterke verbreiding van deze gedachte is (weer) de Griekse filosoof Plato verantwoordelijk. Later zijn de ideeën van Plato door de kerkvader Augustinus overgenomen, en aldus zijn deze ideeën in de christelijke theologie terecht gekomen.

Plato leerde dat het lichaam een kerker, een soort gevangenis, is voor de ziel, en dat de dood in werkelijkheid voor de ziel een soort bevrijding is. De onsterfelijke ziel zou eindelijk bij de dood van het lichaam uit zijn kerker worden vrijgelaten. En zo zou de ziel zijn gelukzaligheid vinden.

Dit is een volkomen valse voorstelling van zaken. Deze denkbeelden verheerlijken de dood en maken van de dood een verlossing, terwijl in werkelijkheid de dood geen eeuwig leven geeft, maar het loon der zonde is.

De Bijbel spreekt nergens over een onsterfelijke, of een eeuwige ziel, of van een eeuwigdurende ziel. Nergens beschrijven de schrijvers van de Bijbel de ziel op een wijze dat onze gedachten geleid zouden kunnen worden tot het idee van onsterfelijkheid. Voor een zo eerlijk mogelijk onderzoek naar de betekenis van het woord “ziel” is het daarom noodzakelijk dat wij ons eerst ontdoen van alle mogelijke ideeën en concepten, die wij misschien onbewust aan het woord “ziel” verbonden hebben. Alleen dan zijn wij vanuit Gods Woord in staat een verse blik op het woord “ziel” te krijgen.

Ziel in het O.T. “nephešj”

Het woord “ziel” is de Nederlandse vertaling van het Hebreeuwse woord “nephešj” in het Oude Testament, en van het Griekse woord “psuche” in het Nieuwe Testament. “Nephešj”, waar we het eerste naar zullen kijken, komt 751 keer voor, en het wordt op 76 verschillende manieren vertaald. Meestal wordt het in de NBG met “ziel” en “leven” vertaald. De volgende teksten zullen ons helpen de Bijbelse betekenis van “nephešj/ziel” te begrijpen door er acht op te geven onder welke omstandigheden het gebruikt wordt.

- “En God zeide: Dat de wateren overvloediglijk voortbrengen een gewemel van levende **zielen (=nephešj)**; en het gevogelte vliege boven de aarde, in het uitspansel des hemels! En God schiep de grote walvissen, en alle levende wremelende **ziel (=nephešj)**, welke de wateren overvloediglijk voortbrachten, naar haar aard; en alle gevleugeld gevogelte naar zijn aard. En God zag, dat het goed was.” (Gen 1:20-21 SV)

Dit zijn de eerste twee keren dat “nephešj” voorkomt in de Bijbel. De NBG vertaald het met “wezen”, de St. Vert. met “ziel”. Het laat ons zien dat alle wemelende schepselen **zielen zijn**. Zij hebben niet een ziel, maar zij ZIJN zielen. Dat is wezenlijk, fundamenteel iets anders.

- “En God zeide: De aarde brenge levende **zielen (=nephešj)** voort, naar haar aard, vee, en kruipend, en wild gedierte der aarde, naar zijn aard! En het was alzo.” (Gen 1:24 SV)

Het is duidelijk dat “nephešj/ziel” gebruikt wordt voor alle dieren. Verder ontdekken wij dat “zielen” levende krioelende dieren zijn, **die leven bezitten**:

- “Maar aan al het gedierte der aarde, en aan al het gevogelte des hemels, en aan al het kruipende gedierte op de aarde, waarin een levende **ziel (=nephešj)** is, (NBG: “waarin leven is”) heb Ik al het groene kruid tot spijze gegeven. En het was alzo.” (Gen 1:30).

God gebruikt hier dit woord voor alle dieren, alle vogels, en al wat op de aarde kruipt, waarin leven (nephešj) is. In Gen 2 vinden we voor de eerste keer dat “nephešj” gebruikt wordt **voor de mens**.

- ▲ “En de HEERE God had den mens geformeerd uit het stof der aarde, en in zijn neusgaten geblazen den adem des levens; alzo werd de mens tot een levende **ziel (=nephešj)**. (Gen 2:7 SV)

Toen de mens de adem des levens van God ontving werd hij **een levende ziel**. Zowel mens als dier wordt beschreven als “**chaj nephešj**” (**levende ziel**) bij de schepping, en zijn dus wat dit betreft **aan elkaar gelijk**. Men leert daarentegen altijd dat mens en dier van elkaar zouden verschillen. De mens zou een ziel hebben, het dier niet.

Maar uit deze teksten blijkt dat dit niet waar is. Zowel mens en dier hebben geen ziel, maar **zijn** een ziel. De St. Vert. is hier gelukkig heel consequent in zijn vertaling, en laat deze belangrijke overeenkomst niet onopgemerkt voorbijgaan. Net zoals in het geval van het dier kunnen wij van de mens zeggen dat hij een levende ziel is. **Beiden zijn een levend en krioelend schepsel**. Ziel (leven) in mens en dier wordt door Job nog duidelijker naar voren gebracht:

- “Wie weet niet uit alle deze, dat de hand des HEEREN dit doet? In Wiens hand de **ziel (=nephešj)** is van al wat leeft, en de geest van alle vlees des mensen.” (Job 12:9-10)

Wanneer “ziel” wordt begrepen als “leven”, dan is er geen probleem in het verstaan, dat zowel mens als dier dit volledig bezit. De Schrift geeft duidelijk aan dat beide, levende, krioelende en ademende schepselen zijn. **Beiden zijn “chaj nephešj”**, en dit wijst er dus op dat beide dezelfde ziel (= hetzelfde leven) hebben.

Wat mens en dier tevens gemeenschappelijk hebben, is het bezit van bloed, die leven-gevende vloeistof, waar God zo'n bijzondere betekenis aan hecht. Aan Noach en zijn familie na de zondvloed, op de gereinigde aarde, werd gezegd, dat zij alles mochten eten, alles wat zich roert. "Wat leeft zal u tot spijsje zijn." Maar God gaf ten aanzien van vlees met "nephesj" erin, bijzondere instructies:

- "Al wat zich roert, dat levend is, zij u tot spijsje; Ik heb het u al gegeven, gelijk het groene kruid. Doch het vlees met **zijn ziel, dat is zijn bloed**, zult gij niet eten." (Gen 9:3-4)

God verbood Noach en zijn familie om vlees te eten met bloed er nog in. Hij stelde symbolisch bloed gelijk aan "nephesj", omdat Hij wilde, dat zij zouden begrijpen, dat bloed, evenals ziel, het leven vertegenwoordigt. Beiden vertegenwoordigen het leven. Deze overeenkomst tussen bloed en ziel wordt in de wet nog verder benadrukt, waar het gebod om zich van bloed te onthouden, herhaald wordt. Zelfs in de Handelingen worden daartoe de heidenen, die tot geloof komen, verplicht. (Hand 15:19-20)

- "Alleen houdt vast, dat gij het bloed niet eet; want het bloed is de ziel; daarom zult gij de ziel met het vlees niet eten; Gij zult dat niet eten; op de aarde zult gij het uitgieten als water; Gij zult dat niet eten; opdat het u, en uw kinderen na u, welga, als gij zult gedaan hebben, wat recht is in de ogen des HEEREN." (Deut 12:23-25)

Wanneer bloed van een dier op de grond wordt uitgegoten, dan wordt figuurlijk ook zijn leven, (= zijn ziel) uitgestort. **Bloed vertegenwoordigt het leven** dat God aan Zijn schepselen gegeven heeft, en vanwege deze symbolische waarde mocht het niet gegeten worden. De nauwe verwantschap van bloed met "nephesj" was een belangrijke omstandigheid in de dierlijke offers onder de wet, waar dierlijk leven werd geofferd als een voorafschaduw van **het grotere offer** (= Christus) dat gebracht zou worden.

Net zoals bloed van een dier "leven" vertegenwoordigde, zo vertegenwoordigde **het bloed van onze Heiland ook leven**, toen het werd uitgestort op het kruis. Het storten van Zijn bloed betekent dat Hij Zijn leven voor ons heeft gegeven. Zonder het vergieten van Zijn bloed, en in het bijzonder de dood als resultaat daarvan, zou er geen vergeving van zonden zijn geweest voor de mensheid.

- "Maar Christus, opgetreden als hogepriester der goederen, die gekomen zijn, is door de grotere en meer volmaakte tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van deze schepping, en dat niet met het bloed van bokken en kalveren, maar met zijn eigen bloed, eens voor altijd binnengegaan in het heiligdom, waardoor Hij een eeuwige verlossing verwierf." (Hebr 9:11-12).

In hoeverre wij wel of geen bloed mogen eten, is een vraag, die we misschien het beste als volgt kunnen beantwoorden. Voor de christen van vandaag geldt er niet een wet, die zegt, dat het niet mag, maar als wij zien hoe sterk God er in Oud en Nieuw Testament er de

nadruk op legt, dit niet te doen, en wij de symbolische betekenis ervan begrijpen, dan denk ik dat wij uit respect voor het “leven”, en uit respect voor de bloedstorting van Christus op het kruis, er verstandig aan doen geen bloed te eten. Toch zal dit in de praktijk moeilijk zijn, omdat in talloze producten, waarvan wij het niet verwachten, dierlijk bloed is verwerkt.

Sommige christenen weigeren bloedtransfusie op grond van deze teksten, die over het bloed en de ziel gaan, maar dit komt voort uit een verkeerd begrip van het woord “ziel”. Als wij bloed geven aan de ander, geven wij volgens de bijbelse betekenis “leven” aan de ander. Geen zonden, of geaardheid, of persoonlijke eigenschappen worden overgedragen bij een bloedtransfusie.

In het volgende voorbeeld wordt “nephesj” in een iets andere strekking gebruikt. Het laat ons zien dat aan mensen die leven hebben, (= ziel hebben) gewoonlijk gerefereerd wordt als aan zielen:

- “Dit waren de zonen van Lea, die zij aan Jakob geboort heeft in Paddan-Aram, benevens zijn dochter Dina. Het gehele **zielental** (St.Vert.: “al de zielen = “**nephesj**”) van zijn zonen en dochters was drieëndertig.” (Gen 46:15).

Zielen zijn schepsels met leven. In Gen 46:15 zijn “zielen” dus **personen**, die wij kunnen tellen, die we kunnen aanraken. Zo ook Deut 10:22. “Met zeventig zielen trokken uw vaders naar Egypte”.

“Nephesj” wordt daarom ook veel gebruikt als persoonlijk voornaamwoord:

- Gen 27:4 **NBG**: “ bereid mij dan een smakelijk gerecht, zoals ik het gaarne heb, en breng het mij, opdat ik ete; dan zal **ik** (grondtekst = “**nephesj**”) u zegenen, eer ik sterf.
- Gen 27:4 **St. Vert.**: “En maak mij smakelijke spijsen, zo als ik die gaarne heb, en breng ze mij, dat ik ete; opdat **mijn ziel** (grondtekst = “**nephesj**”) u zegene, eer ik sterve.”

“Mijn ziel” is in deze tekst hetzelfde als “ik”. Hier belooft Izaäk zijn zoon Ezau te zullen zegenen voor zijn dood, maar het is Izaäk zelf die de zegen zal geven, niet Izaäk's “ziel”. Het gebruik in deze tekst van ziel, is een voorbeeld van de beeldspraak, die “synecdoche” wordt genoemd, **waar een aspect van iets genomen wordt voor het geheel**.

In dit geval wordt een essentieel aspect van de mens (zijn leven, zijn ziel) genomen voor de gehele persoon. Een ander voorbeeld van “synecdoche” vinden wij bijvoorbeeld in Rom 3:15, waar we lezen:

- ▲ “Snel zijn **hun voeten** om bloed te vergieten.”

Ook hier wordt een essentieel aspect van de mens, “zijn voeten”, figuurlijk gebruikt voor de gehele mens.

Voor de duidelijkheid om deze dingen beter te verstaan: Op internet vond ik de volgende omschrijvingen v.w.b. Synecdoche: Een synecdoche is in de grammatica en de retorica een stijlfiguur waarbij een klein deel en een groter geheel met elkaar in verband worden

gebracht. Synecdoche is een vorm van beeldspraak.

Een “deel” duidt in werkelijkheid een groter geheel aan. Voorbeelden:

- Ze hadden **vele monden** te voeden.
- Met een vloot van slechts **twintig zeilen** was hij bij voorbaat kansloos.
- Hij was de held van het **groene laken**.

Met monden wordt bedoeld "mensen", met zeilen "schepen", met groene laken "biljarttafel" of zelfs "biljartspel".

De letterlijke vertaling van de St. Vert. in Gen 27:4, en elders, kan de lezer misschien op de gedachte brengen, alsof Izaäk een apart ziertje bezit, die buiten Izaäk om allerlei zaken doet. Maar dat is natuurlijk niet het geval. Als wij lezen: “Mijn ziel weigert...” (Ps 77:2), en “Mijn ziel haat...” (Jes 1:14), en “Mijn ziel zal wenen...” (Jer 13:17), dan is de betekenis achter deze beeldspraak dat “ik weiger”, en dat “ik haat”, en dat “ik zal wenen”.

De persoon zelf verricht alle handelingen en is de bron van al deze gevoelens. Dus wanneer “nephesj” gebruikt wordt als een persoonlijk voornaamwoord, zoals in de tekst hieronder, dan begrijpen wij dat het betekent dat de psalmist zelf aan de greep van de dood is ontsnapt:

- “NBG: Indien de HEERE mijn hulp niet was geweest, mijn ziel (grondtekst = “**nephesj**”) zou bijna in de stilte (het graf) gewoond hebben.” (Ps 94:17).

Zonder de hulp van de Heere zou hij, (de complete persoon – niet zijn eeuwige ziel), gewoond hebben in de stilte van het graf. Wanneer de lezer onbekend zou zijn met het gebruik hier van “synecdoche”, dan zouden de woorden “mijn ziel” steun lijken te geven aan de traditionele leer van de onsterfelijke ziel.

Laten wij bij de volgende tekst, Num 23:10, eens kijken hoe de vertalers van de NBG wél plotseling “ik” vertalen in plaats van “mijn ziel”, omdat deze tekst anders in strijd zou zijn met hun traditionele zienswijze.

- **St Vert:** “Wie zal het stof van Jakob tellen, en het getal, ja, het vierde deel van Israël? **Mijn ziel** (grondtekst = “**nephesj**”) sterve den dood der oprechten, en mijn uiterste zij gelijk het zijne!” (Num 23:10).
- **NBG:** “Wie telt het stof van Jakob en wie berekent de drommen van Israël? Sterve **ik zelf** (grondtekst = “**nephesj**”) de dood der oprechten en zij mijn einde daaraan gelijk!” (Num 23:10).

Het is nogal duidelijk dat de persoonlijke overtuiging van de vertalers van de NBG hen ervan heeft weerhouden om hier “mijn ziel” te gebruiken, omdat de traditie leert dat de mens een onsterfelijke ziel heeft, die na het sterven naar de hemel gaat, en deze tekst toont duidelijk aan dat de “ziel”, de mens, **sterft**. De meer consequente vertaling, “sterve **mijn ziel** de dood der oprechten”, zoals de Staten Vertalers hebben vertaald, zou ongetwijfeld tonen, dat **de ziel** van de oprechte **onderworpen is aan de dood**.

Daarom werd nu in deze tekst in de NBG voor “ik zelf” gekozen. Het gebruik van “ik zelf” is hier taalkundig gezien niet verkeerd, want “nephešj” wordt hier gebruikt als persoonlijk voornaamwoord. Maar “ik zelf” wordt hier toegepast om het feit te verbergen, dat hier “nephešj” wordt gebruikt, en dat hier over “nephešj/ziel” wordt gezegd, **dat die onmiskenbaar sterfelijk is.**

De woorden van Ruben in Gen 37:21 zijn in de NBG op gelijke wijze als boven overgezet: “Laten wij **hem** (“nephešj”) niet doodslaan”, terwijl een consequente vertaling zou zijn geweest: “Laten wij zijn ziel (“nephešj”) niet doodslaan”.

De sterfelijkheid van “nephešj” komt ook in andere teksten onbetwistbaar naar voren.

- En voorwaar, Ik zal uw bloed, het bloed uwer **zielen** (grondtekst = “nephešj”) eisen; van de hand van alle gedierte zal Ik het eisen; ook van de hand des mensen, van de hand eens iegelijken zijns broeders zal Ik **de ziel** (grondtekst = “nephešj”) des mensen eisen. Wie des mensen bloed vergiet, zijn bloed zal door den mens vergoten worden; want God heeft den mens naar Zijn beeld gemaakt.” (Gen 9:5-6 **SV**)
- En waarlijk, Ik zal uw **eigen** (grondtekst = “nephešj”) bloed eisen; van al het gedierte zal Ik het eisen en van de mensen onderling zal Ik **het leven** (grondtekst = “nephešj”) des mensen eisen. Wie des mensen bloed vergiet, diens bloed zal door de mens vergoten worden, want naar het beeld Gods heeft Hij de mens gemaakt. (Gen 9:5-6 **NBG**)

Op zich is de vertaling van de NBG niet verkeerd, want er staat wel wat er wordt bedoeld, maar ook hier verbergt de NBG door de vertaling dat de ziel sterfelijk is. In dit voorbeeld vertelt God aan Noach en zijn kinderen, dat Hij het bloed van hun ziel zal eisen, ja het bloed van hun lichaam, van hun leven, als zij het leven nemen van iemand anders. Een ziel is een leven, en dat leven kan verloren worden. In sommige gevallen kan het tot een vroegtijdig einde komen door bloedvergieten bij moord of de doodstraf.

- ♣ Lev 24:17-18 **St. Vert.**: “En als iemand enige **ziel** (“nephešj”) des mensen zal verslagen hebben, hij zal zekerlijk gedood worden. Maar wie de **ziel** (“nephešj”) van enig vee zal verslagen hebben, hij zal het wedergeven, **ziel** (“nephešj”) voor **ziel** (“nephešj”).”
- ♣ Lev 24:17-18 **NBG**: “Ook wanneer iemand enig **mens** (“nephešj”) doodslaat, zal hij zeker ter dood gebracht worden. 18 Maar wie een stuk (“nephešj”) vee doodt, zal dat vergoeden: stuk (“nephešj”) voor stuk (“nephešj”).” (In de NBG is in de vertaling geen “ziel” terug te vinden).

Wanneer een mens de “nephešj” van een andere man doodt, dan zal hij de doodstraf krijgen. Als hij de “nephešj” van andermans beest doodt, dan zal hij het vergoeden. “Nephešj” voor “nephešj” = ziel voor ziel = leven voor leven.

- * “Wanneer nu mannen kijden, en slaan een zwangere vrouw, dat haar de vrucht afgaat, doch geen dodelijk verderf zij, zo zal hij zekerlijk gestraft worden, gelijk als hem de man der vrouw oplegt, en hij zal het geven door de rechters. Maar indien er een dodelijk verderf zal zijn, zo zult gij geven **ziel (“nephesj”)** voor **ziel (“nephesj”)**. Oog voor oog, tand voor tand, hand voor hand, voet voor voet. Brand voor brand, wond voor wond, buil voor buil.” (Ex 21:22-25).

Wij zien hier wederom dat de ziel van de mens geëist kan worden bij moord. Dit betekent dat het “leven” van die mens geëist wordt. Net zoals een hand of een voet kan worden afgenomen, kan ook het leven worden afgenomen door middel van de doodstraf.

- “Ziet, alle zielen (**“nephesj”**) zijn Mijne; gelijk de ziel (**“nephesj”**) des vaders, alsoo ook de ziel (**“nephesj”**) des zoons, zijn Mijne; de ziel (**“nephesj”**), die zondigt, die zal sterven. Wanneer nu iemand rechtvaardig is, en doet recht en gerechtigheid; Niet eet op de bergen, en zijn ogen niet opheft tot de drekgoden van het huis Israëls; noch de huisvrouw zijns naasten verontreinigt, noch tot de afgezonderde vrouw nadert; En niemand verdrukt, den schuldenaar zijn pand wedergeeft, geen roof rooft, den hongerige zijn brood geeft, en den naakte met kleding bedekt; Niet geeft op woeker, noch overwinst neemt, zijn hand van onrecht afkeert, waarachtig recht tussen den een en den anderen oefent; In Mijn inzettingen wandelt, en Mijn rechten onderhoudt, om trouwelijk te handelen; die rechtvaardige zal gewisselijk leven, spreekt de Heere HEERE. Heeft hij nu een zoon gewonnen, die een inbreker is, die bloed vergiet, die zijn broeder doet een van deze dingen; En die al die dingen niet doet; maar eet ook op de bergen, en verontreinigt de huisvrouw zijns naasten; Verdrukt den ellendige en den nooddruftige, rooft veel roofs, geeft het pand niet weder, en heft zijn ogen op tot de drekgoden, doet gruwel; Geeft op woeker, en neemt overwinst; zou die leven? Hij zal niet leven, al die gruwelen heeft hij gedaan; hij zal voorzeker gedood worden; zijn bloed zal op hem zijn!” (Ez 18:4-13).

Israël werd door de Heere duidelijk geïnstrueerd, iedereen ter dood te brengen, die een bloedvergieter was. Men moest onmiddellijk de doodstraf toedienen, om te voorkomen dat de maatschappij wetteloos zou worden. In Lev 20 kunnen wij nog meer lezen over de doodstraf. Steeds komen wij ook daar de zinsnede tegen: “Zijn bloedschuld rust op hem.” (Lev 20 vers 10, 11, 12, 13, 16 en 27).

De bloedvergieter ontving de doodstraf door steniging. De “ziel” die zó zondigde stierf een bloedige dood door de handen van het volk, en geen geestelijke dood, zoals vaak gesuggereerd wordt. De sterfelijkheid van de “ziel” kunnen wij ook ontdekken in de volgende tekst uit Genesis, waar Lot, de neef van Abraham, gewaarschuwd wordt door de Heere voor het komende oordeel over Sodom. Nadat de engelen en zijn gezin buiten de stad geleid hadden, raadden zij hen aan te rennen voor hen leven:

- “En het geschiedde als zij hen uitgebracht hadden naar buiten, zo zeide Hij: behoud u om uws **levens (= “nephesj”)** wil; zie niet achter u om, en sta niet op deze ganse vlakte; behoud u naar het gebergte heen, opdat gij niet omkomt. 18 En Lot zeide tot

- hen: Neen toch, Heere! 19 Zie toch, Uw knecht heeft genade gevonden in Uw ogen, en Gij hebt Uw weldadigheid groot gemaakt, die Gij aan mij gedaan hebt, om mijn **ziel** (= “**nephešj**”) te behouden bij het leven; maar ik zal niet kunnen behouden worden naar het gebergte heen, opdat mij niet misschien dat kwaad aankleve, en ik sterve!” Gen 19:17-19

Lot was in staat **zijn ziel te redden** door te vluchten naar de bergen. Als hij in het gebied was gebleven, dan had **hij zijn leven verloren**. Het is duidelijk dat “nephešj” onderworpen is aan de dood, maar dat de vertaling dit feit vaak verdoezelt, zoals uit het volgende voorbeeld ook blijkt:

- Richt 12:2-3 **St.Vert.**: “En Jeftha zeide tot hen: Ik en mijn volk waren zeer twistig met de kinderen Ammons; en ik heb ulieden geroepen, maar gij hebt mij uit hun hand niet verlost. Als ik nu zag, dat gij niet verlostet, zo stelde ik mijn **ziel** (= “**nephešj**”) in mijn hand, en toog door tot de kinderen Ammons, en de HEERE gaf hen in mijn hand; waarom zijt gij dan te dezen dage tot mij opgekomen, om tegen mij te strijden?”
- Richt 12:2-3 **NBG**: “Maar Jeftha zeide tot hen: Ik en mijn volk hadden een hevige twist met de Ammonieten; toen riep ik u, maar gij hebt mij niet uit hun macht gered. Toen ik zag, dat gij niet ter redding kwaamt, heb ik mijn **leven** (= “**nephešj**”) op het spel gezet en ben ik tegen de Ammonieten opgetrokken, en de HERE heeft hen in mijn macht gegeven. Waarom zijt gij dan heden tegen mij opgetrokken om mij te bestrijden?”

Hier zegt Jeftha letterlijk dat hij zijn “nephešj” op het spel heeft gezet, toen hij tegen de Ammonieten optrok. Het moge duidelijk zijn dat Jeftha vreesde zijn “ziel” te verliezen in de dodelijke confrontatie met de vijand. Dat Jeftha als een “chaj nephešj” (levende ziel) wilde voortleven, is heel begrijpelijk, want wanneer het leven ten einde komt sterft de mens, of anders gezegd, **sterft de ziel**.

Onderstaande drie teksten geven een indruk hoe “**nephešj**” in de grondtekst wordt gebruikt, en hoe de vertalers er mee zijn omgegaan. Voor de duidelijkheid zijn zowel de NBG als de Staten Vertaling weergegeven:

- Num 19:13 **NBG**: “Ieder die een lijk, enig mens, die gestorven is, aanraakt, en zich niet ontzondigt, verontreinigt de tabernakel des HEREN, en **hij** (**grondtekst** = “**nephešj**”) zal uit Israël uitgeroeid worden; omdat het water der reiniging op hem niet gesprengd werd, zal hij onrein wezen; zijn onreinheid is nog op hem.”
- Num 19:13 **St.Vert.**: “Al wie een dode, het dode lichaam eens mensen, die gestorven zal zijn, aanroert, en zich niet ontzondigd zal hebben, die verontreinigt den tabernakel des HEEREN; daarom zal die **ziel** (**grondtekst** = “**nephešj**”) uitgeroeid worden uit Israël; omdat het water der afzondering op hem niet gesprengd is, zal hij onrein zijn; zijn onreinigheid is nog in hem.”

- Lev 21:10-11 **NBG**: “En de priester, die de hoogste is onder zijn broeders, op wiens hoofd de zalfolie is gegoten en die men gewijd heeft, door hem de heilige klederen aan te trekken, zal zijn hoofdhaar niet los laten hangen en zijn klederen niet scheuren. Bij geen enkele **dode** (**grondtekst = “nephešj”**) zal hij komen; aan zijn vader of moeder zal hij zich niet verontreinigen.”
- Lev 21:10-11 **St.Vert.**: “En hij, die de hogepriester onder zijn broeders is, op wiens hoofd de zalfolie gegoten is, en wiens hand men gevuld heeft, om die klederen aan te trekken, zal zijn hoofd niet ontbloten, noch zijn klederen scheuren. Hij zal ook bij geen **dode** (**grondtekst = “nephešj”**) lichamen komen; zelfs over zijn vader en over zijn moeder zal hij zich niet verontreinigen.
- Hag 2:14 **NBG**: “En Haggai zeide: Indien iemand onrein geworden door een **lijk** (**grondtekst = “nephešj”**), iets van al deze dingen aanraakt, wordt het dan onrein? De priesters antwoordden: Het wordt onrein.”
- Hag 2:14 **St.Vert.**: “En Haggai zeide: Indien iemand, die onrein is van een **dood lichaam** (**grondtekst = “nephešj”**), iets van die dingen aanroert, zal het onrein worden? En de priesters antwoordden, en zeiden: Het zal onrein worden.”

We zien in al deze teksten, waar in de grondtekst “ziel” staat, dat het gaat over de mens als een persoon. Conclusie tot nu toe: De mens is een ziel, en het woord “ziel” wordt ook gebruikt om het leven (door het bloed) in de mens aan te duiden.

Van een vermeende apart bestaande “ziel”, die na het sterven naar de hemel gaat, vinden we niets in het Oude Testament.

Hem Kennen..... (deel 33)

Ziel in het N.T. “psuche”

Zoals we hebben gezien is het woord “ziel” de Nederlandse vertaling van het Hebreeuwse woord “nephesj” in het Oude Testament, en van het Griekse woord “psuche” in het Nieuwe Testament. In het vorige deel van “Hem Kennen” hebben we onderzocht wat “de ziel” is in het O.T. We gaan ons nu richten op het N.T.

Het is al eerder gezegd, maar het is echt belangrijk voor een zo eerlijk mogelijk onderzoek naar de betekenis van het woord “ziel”, dat wij ons eerst ontdoen van alle mogelijke ideeën en concepten, die wij misschien onbewust aan het woord “ziel” verbonden hebben. Alleen dan zijn wij vanuit Gods Woord in staat een verse blik op het woord “ziel” te krijgen.

De leer, dat de ziel blijft leven na de dood is uit de Griekse mythologie overgenomen. Ze dachten dat de opstanding reeds had plaatsgehad in het levend maken van de ziel. Het lichaam sterft dus wel, maar de ziel leeft voort. De opstanding was dus niet nodig. Het lichaam was maar lastig en overbodig, zo leerden Plato en Aristoteles.

Maar helaas zijn er ook vandaag veel christenen, die dit geloven. Deze gedachte is afkomstig uit de heidense overlevering. Wanneer men deze dingen gelooft, dan wordt de opstanding eigenlijk overbodig, want de ziel is immers al in de hemel bij de Heere. Wat had God ook alweer gezegd? “Ten dage, dat gij daarvan eet, zult gij voorzeker sterven.” (Gen 2:17). En wat zei de slang? “Gij zult geenszins sterven.” (Gen 3:4). Dit ging regelrecht in tegen wat God had gezegd. Wat geloven wij? Geloven wij God of satan? Geloven wij de leugenaar van den beginne? De Bijbel leert dat de **gehele mens** in het graf komt.

Wanneer in het N.T. een tekst uit het O.T. wordt aangehaald, waarin “nephesj” voorkomt, gebruikt het N.T. het Griekse woord “psuche”. We kunnen dat zelf controleren in de grondtekst door bijvoorbeeld Ps 16:10 te vergelijken met Hand 2:27 in de grondtekst (= dezelfde teksten die we ook al bij het onderzoek naar “hades” hebben gebruikt).

Ps 16:10:

- St Vert.: “Want Gij zult mijn **ziel (nephesj)** in de hel niet verlaten; Gij zult niet toelaten, dat Uw Heilige de verderving zie.”
- NBG: “Want Gij geeft mijn **ziel (nephesj)** niet prijs aan het dodenrijk, noch laat Gij uw gunstgenoot de groeve zien.”

Hand 2:27:

- St. Vert.: “Want Gij zult mijn **ziel (psuche)** in de hel niet verlaten, noch zult Uw Heilige overgeven, om verderving te zien.”
- NBG: “Omdat Gij mijn **ziel (psuche)** niet aan het dodenrijk zult overlaten, noch uw heilige ontbinding doen zien.”

“Psuche” komt in het N.T. 105 keer voor, en het wordt meestal vertaald door “ziel” of “leven”. De betekenis is dezelfde zoals we die gevonden hebben in het O.T. Bij “nephešj”.

Net zoals “nephešj” wordt ook “psuche” gebruikt in relatie tot de dieren:

- “En het derde deel der schepselen in de zee, die **leven (grondtekst: psuche)** hadden, is gestorven; en het derde deel der schepen is vergaan.” (Openb 8:9).

Net zoals “nephešj” wordt ook “psuche” gebruikt in relatie tot de dieren. Hier in Openb 8:9 zien wij dat dieren ziel hebben, oftewel leven, terwijl Openb 16:3 laat zien dat dieren zielen zijn:

Openb 16:3:

- ♣ **St.Vert.:** “En de tweede engel goot zijn fiool uit in de zee, en zij werd bloed als van een dode; en alle levende **ziel (psuche)** is gestorven in de zee.”
- ♣ **NBG:** “En de tweede goot zijn schaal uit in de zee, en zij werd bloed als van een dode, en alle levende **wezens (psuche)**, die in de zee waren, stierven.”

Ook in bovenstaande tekst zien we dat “zielen” kunnen sterven, wat in de NBG vertaling enigszins wordt verdoezeld.

In het volgende voorbeeld, in 1 Kor 15:45, herbevestigt de apostel Paulus het onderwijs, zoals wij dat onderzocht hebben in Gen 2:7

- “Alzo is er ook geschreven: De eerste mens Adam is geworden tot een levende **ziel (psuche)**; de laatste Adam tot een levendmakenden Geest.” (1 Kor 15:45).

We zien dus wederom dat “psuche” net zoals “nephešj” wordt gebruikt om de mens in zijn schepping te beschrijven. Hieronder zien wij dat het op een gelijke wijze wordt toegepast om een persoon of personen voor te stellen:

- Hand 2:41: “Zij dan, die zijn woord aanvaardden, lieten zich dopen en op die dag werden ongeveer drieduizend **zielen (psuche)** toegevoegd.”

Net als “nephešj” wordt “psuche” gebruikt als zelfstandig voornaamwoord, zoals het volgende voorbeeld uit Mattheüs laat zien. Het wordt hier gebruikt voor God zelf.

- “Ziet, Mijn Knecht, Welken Ik verkoren heb, Mijn Beminde, in Welken Mijn **Ziel (psuche)** een welbehagen heeft; Ik zal Mijn Geest op Hem leggen, en Hij zal het oordeel den heidenen verkondigen.” (Math 12:18).

We zien hier dat God in Zijn Woord, “psuche” op dezelfde wijze gebruikt als “nephešj”, namelijk figuurlijk met behulp van de beeldspraak “synecdoche” (zie bovenstaande): “In wie **Ik** een welbehagen heb” De betekenis van “ziel” blijft dus in heel Gods Woord consequent dezelfde.

In de nu volgende voorbeelden zullen we nog zien, dat net zoals bij “nephešj”, “psuche” het leven van de mens is, dat verloren kan gaan.

Math 20:2:

- **St.Vert.:** “Zeggende: Sta op, neem het Kindeken en Zijn moeder tot u, en trek in het land Israëls; want zij zijn gestorven, die **de ziel** van het Kindeken zochten.
- **NBG vertaling** heeft “psuche” helemaal weg vertaald: “En zegt: Sta op, neem het kind en zijn moeder en reis naar het land Israël, want zij, die het kind naar het leven stonden, zijn gestorven.”

Christus' kinderziel (Zijn leven) werd gezocht door Herodes, die alles in het werk stelde om Hem om te brengen (Math 2:13). Dit vers maakt duidelijk, dat wie iemands leven probeert te nemen, tracht de ziel te doden. Ook de teksten hieronder benadrukken dat “psuche” sterfelijk is.

Joh 15:13

- “Niemand heeft meerder liefde dan deze, dat iemand zijn **leven (psuche)** zette voor zijn vrienden.”

Joh 10:11

- **St.Vert.:** “Ik ben de goede Herder; de goede herder stelt zijn **leven (psuche)** voor de schapen.”
- **NBG:** “Ik ben de goede herder. De goede herder zet zijn **leven (psuche)** in voor zijn schapen”

Math 10:39

- **St.Vert.:** “Die zijn ziel (**psuche**) vindt, zal dezelve verliezen; en die zijn ziel (**psuche**) zal verloren hebben om Mijnentwil, zal dezelve vinden.”
- **NBG:** “Wie zijn **leven (psuche)** vindt, zal het verliezen, maar wie zijn **leven (psuche)** verliest om Mijnentwil, zal het vinden.”

Zij die hun zielen (= hun leven) inzetten voor een ander, geven zichzelf over aan de dood. In het voorbeeld van Mattheus zien we dat iemand zijn leven, zijn ziel, zijn psuche kan geven voor het Evangelie als getuige van Jezus Christus.

De gelovige mens kan in de tegenwoordige wereld zijn ziel (**leven**) “vinden”, maar hij kan die ziel, dat leven, onmogelijk in de komende “eeuw” bij de opstanding “verliezen”.

De martelaar, die ter wille van zijn getuigenis is omgebracht, krijgt daarentegen de verzekering, dat hij zijn leven (psuche) in de opstanding zal vinden.

- “Legt dus af alle vuilheid en alle uitwas van boosheid en neemt met zachtmoedigheid het in u geplante woord aan, dat uw **zielen (psuche)** kan behouden.” (Jac 1:21).

“Psuchikos” = “ziellijk”

Alle gelovigen zullen hun leven, (oftewel hun ziel) in de opstanding ten leven terug vinden, want zij hebben in Christus deel aan eeuwig leven. Nog een opmerking over het woord “psuche” in relatie tot 1 Kor 15 is wel op zijn plaats. De apostel Paulus gebruikt daar het woord “psuchikos” in 1 Kor 15:44. Let op het gebruik van “natuurlijk” (= “**psuchikos**”) en “geestelijk” (= “**pneumatikos**”). Paulus legt uit dat er een verschil is tussen het tegenwoordige aardse lichaam en het toekomstige geestelijke lichaam:

- ▲ “Een **natuurlijk** (grondtekst = “**psuchikos**”) lichaam wordt er gezaaid, een **geestelijk** (grondtekst = **pneumatikos**) lichaam wordt er opgewekt. Er is een **natuurlijk** (= “**psuchikos**”) lichaam, en er is een **geestelijk** (= **pneumatikos**) lichaam. Alzo is er ook geschreven: De eerste mens Adam is geworden tot een levende ziel (= psuche); de laatste Adam tot een levendmakenden Geest. Doch het geestelijke is niet eerst, maar het **natuurlijke** (= “**psuchikos**”), daarna het geestelijke. De eerste mens is uit de aarde, aards; de tweede Mens is de Heere uit den Hemel. Hoedanig de aardse is, zodanige zijn ook de aardsen; en hoedanig de Hemelse is, zodanige zijn ook de hemelsen. En gelijkerwijs wij het beeld des aardsen gedragen hebben, alzo zullen wij ook het beeld des Hemelsen dragen.” (1 Kor 15:44-49).

Paulus verklaart hier, dat het eerste lichaam, het lichaam waarmee wij geboren zijn, “psuchikos” is. Voor “psuchikos” bestaat er in het Nederlands geen woord waarmee we het kunnen vertalen, maar “zielig” of “ziellijk” zijn woorden, die ons helpen de betekenis te begrijpen. Dus terwijl het eerste natuurlijke lichaam “ziellijk” is, is het opstandingslichaam in tegenstelling “geestelijk”.

Dit is belangrijk, want wij zien hieruit, dat het lichaam wat “ziellijk” is, wat natuurlijk is, wat vlees en bloed is, wat aards is, **niet bestemd is voor onsterfelijkheid of eeuwigheid**. Integendeel, wij zien dat dit lichaam, dat gemaakt is uit stof, tegenover een lichaam wordt geplaatst, dat waarlijk onsterfelijk is: Het Geestelijke lichaam van de opstanding. Dit gebruik van “psuchikos” helpt ons in het ontdekken wat de **ware aard** van “ziel” is. [Uit deze tekst blijkt overduidelijk dat de “psuche”, de ziel onmogelijk naar de hemel kan gaan bij het sterven van de mens, zoals veelal wordt geleerd.]

Ziel blijkt dus niet onsterfelijk te zijn, maar vergankelijk. Alles wat “ziellijk” is, zal niet voortbestaan, of worden overgeplaatst naar een nieuw lichaam. De in leven zijnde gelovige van 1 Kor 15 zou bij Christus' wederkomst op aarde beleven, dat zijn ziellijk lichaam plotseling overbodig wordt, en overgaat in een onvergankelijk geestelijk lichaam. (Dat was toen de hoop van de gelovigen in de Handelingen tijd).

De gelovige van onze bedeling, wanneer hij/zij tot het Lichaam van Christus behoort, zal bij de uitopstanding van tussen de doden uit gelijkvormig worden aan Zijn verheerlijkt lichaam (Fil 3:11 en 21).

- ▲ “Want gelijk wij het beeld van de stoffelijke gedragen hebben (is dan verleden tijd, heeft dan afgedaan), zo zullen wij het beeld van de hemelse dragen.”

Totaal zijn er 856 tekstplaatsen met “nephejs/psuche/ziel, maar wij hebben er niet één gevonden die spreekt over de onsterfelijke of niet-stervende ziel. Wanneer een ziel sterft, treedt de dood in van de “ziel”, of anders gezegd: dan treedt de dood in van datgene wat de ziel in werkelijkheid is, van het lichaam. Dit zien wij niet alleen in de praktijk van ons dagelijks leven, maar ook in de dood, waar vele tekstplaatsen leren, dat er in de dood geen gedachtenis is, geen lof of prijs, maar duisternis en vergetelheid.

- Ps 6:5-6: “Keer weder, HEERE, red mijn ziel; verlos mij, om Uwer goedertierenheid wil. Want in den dood is Uwer geen gedachtenis; wie zal U loven in het graf?”
- Jes 38:18: “Want het graf zal U niet loven, de dood zal U niet prijzen; die in den kuil nederdalen, zullen op Uw waarheid niet hopen.”
- Ps 88:11-13: “Zult Gij wonder doen aan de doden? Of zullen de overledenen opstaan, zullen zij U loven? Zal Uw goedertierenheid in het graf verteld worden, Uw getrouwheid in het verderf? Zullen Uw wonderen bekend worden in de duisternis, en Uw gerechtigheid in het land der vergetelheid?”

De gehele mens ligt neder in het graf als hij gestorven is. Hij was een levende ziel (= lichaam), maar hij is dan een gestorven ziel (= lichaam). Nergens in de Schrift wordt “nepheš/psuche/ziel gebruikt, alsof de mens ergens in zichzelf, of buiten zichzelf, leven zou bezitten.

De Heere Jezus zegt duidelijk in Joh 6:53 dat wij geen leven in onszelf hebben.

De leer van de onsterfelijkheid van de ziel is vreemd aan de Bijbel, hoewel die wel in menige geloofsbelijdenis voorkomt. Christus laat echter zien, dat onsterfelijkheid alleen in de opstanding verkregen kan worden, en dat van nature de mens geen onsterfelijkheid bezit. Dan mogen we toch tot de conclusie komen dat de z.g. leer van de onsterfelijke ziel uit de koker van de vader der leugen voortkomt?

Teksten die op het oog lijken te zeggen dat er toch een aparte ziel is:

Eén van die teksten, die spreekt zowel van “geest, ziel en lichaam” is

1 Tess 5:23:

- “En Hij, de God des vredes, heilige u geheel en al, en geheel uw geest, ziel en lichaam moge bij de komst van onze Here Jezus Christus blijken in allen dele onberispelijk bewaard te zijn.”

De Staten Vertaling zegt:

- ▲ “En de God des vredes Zelf heilige u geheel en al; en uw geheel oprechte geest, en ziel, en lichaam worde onberispelijk bewaard in de toekomst van onzen Heere Jezus Christus.”

Wanneer we deze tekst met de grondtekst proberen te ontleden, dan vinden we:

- ▲ **“En de God des vredes Zelf heilige u geheel en al** (Grieks = holoteles, afgeleid van “holos” en “telos”, in de betekenis van **compleet tot het eind, betreffende de gehele persoon**); **en uw geheel oprechte** (Grieks = holokleros, afgeleid van “holos” en “kleros; in de betekenis van **compleet in ieder deel**) **geest, en ziel (=psuche), en lichaam worde onberispelijk** (= Bijwoord van amemptos; in de betekenis van **geheel foutloos, onberispelijk**) **bewaard in de toekomst van onzen Heere Jezus Christus.**”

Sommigen menen in deze tekst een bewijs te vinden dat er wel degelijk naast het lichaam een ziel bestaat. Maar dan halen we de tekst uit de context, want de tekst spreekt over de

persoon **in zijn geheel**, en wanneer door heel Gods Woord sprake is van “ziel” als de “persoon” die het betreft, dan is dat in deze tekst niet anders. In deze tekst betreft het “geest”, het door God gegeven leven, de levensadem. En betreft het “ziel”, het innerlijk van de mens, zijn denken, de gesteldheid van zijn hart, en zijn “lichaam” als een tempel (1 Kor 6:19).

Bovendien is het niet mis wat hier staat. Paulus spreekt hier tot broeders (1 Tess 5:12), dus tot gelovigen: Zij zullen worden:

- Compleet tot het eind worden geheiligd,
- **Compleet in ieder deel van het lichaam**,
- Compleet foutloos en onberispelijk worden bewaard.

Dat is nogal wat! Dát doet God voor de Zijnen! En in 1 Tess 5:24 staat: “Hij, Die u roept, is getrouw, Die het ook doen zal!” Dat kan alleen door het volbrachte werk van Christus Jezus, onze Heere.

Gen 35:18

- **St.Vert:** “ En het geschiedde, als haar **ziel (grondtekst = nephesj)** uitging (want zij stierf), dat zij zijn naam noemde Ben-oni; maar zijn vader noemde hem Benjamin.
- **NBG:** “En toen haar het **leven (grondtekst = nephesj)** ontvlood – want zij stierf – noemde zij hem Ben-Oni, maar zijn vader noemde hem Benjamin.

Deze tekst uit de St. Vert. lijkt te suggereren dat de ziel van Rachel het lichaam verliet bij de dood. Voorstanders van de onsterfelijke ziel, die na de dood zonder lichaam zou voortleven, zien in deze tekst het sterke bewijs om hun mening te staven. We hebben echter in het voorgaande gezien, dat ziel, bloed en leven synoniem aan elkaar zijn. Wat Rachel ontvlood, was “nephesj”, haar leven: “Want zij stierf”.

De NBG vertaald dan ook terecht “leven”. Natuurlijk kunnen wij ons afvragen, waarom Mozes niet schreef dat Rachel de geest gaf, want dat gebeurde er namelijk, en dat staat wel in datzelfde hoofdstuk bij de dood van Izaäk:

- “En Isaak gaf de geest en stierf en hij werd tot zijn voorgeslacht vergaderd, oud en van het leven verzadigd, en zijn zonen Esau en Jakob begroeven hem. (Gen 35:29).

Dat de Bijbel bij Rachel vermeld, dat haar ziel, haar leven uitging, heeft te maken met de bijzondere omstandigheden waaronder zij stierf. In vers 16 en 17 lezen wij dat zij een zware bevalling had, en dat zij tengevolge daarvan stierf. **Haar ziel, haar leven ontvlood haar:**

- “ En zij reisden van Beth-El; en er was nog een kleine streek lands om tot Efrath te komen; en Rachel baarde, en zij had het hard in haar baren. En het geschiedde, als zij het **hard** had in haar baren, zo zeide de vroedvrouw tot haar: Vrees niet; want dezen zoon zult gij ook hebben! En het geschiedde, als haar ziel uitging (want zij stierf), dat zij zijn naam noemde Ben-oni; maar zijn vader noemde hem Benjamin.” (Gen 35:16-18)

Wanneer wij terug zien op de teksten die erop wijzen dat de ziel, “het leven” in het bloed vertegenwoordigd is, dan is duidelijk dat de uitdrukking, “haar ziel (haar leven) ontvlood haar”, erop duidt, dat Rachel bij het baren zoveel bloed verloor, ja een bloeding kreeg, **waardoor letterlijk het leven (het bloed) haar ontvlood**. In de volksmond wordt dit een “storting” genoemd. Als dan niet snel bloed wordt toegediend, sterft de vrouw tijdens het baren. Dit overkwam Rachel. Daarom lezen we in de St. Vert. “**dat haar ziel (haar leven, haar bloed) uitging.**”

De volgende keer gaan we verder met teksten die op het oog lijken te zeggen dat er toch een aparte ziel is, want er zijn nog enkele op het oog moeilijke teksten. Maar wanneer we die in de juiste bijbelse context plaatsen, zal het wel duidelijk worden.

Hem Kennen..... (deel 34)

De vorige keer hadden we het over “de ziel” in het Nieuwe Testament, en we zouden verder gaan met teksten in het N.T. te onderzoeken, die op het oog lijken te zeggen dat er toch een aparte ziel is. Daarvoor gaan we eerst naar een bijzonder geschiedenis, die ons vertelt over het einde van het leven van Saul, de eerste koning van Israël.

1 Sam 28:3-25

- ▲ “Toen zeide de vrouw: Wien zal ik u doen opkomen? En hij zeide: Doe mij Samuël opkomen. Toen nu de vrouw Samuël zag, zo riep zij met luider stem, en de vrouw sprak tot Saul, zeggende: Waarom hebt gij mij bedrogen? Want gij zijt Saul. En de koning zeide tot haar: Vrees niet; maar wat ziet gij? Toen zeide de vrouw tot Saul: Ik zie goden, uit de aarde opkomende. Hij dan zeide tot haar: Hoe is zijn gedaante? En zij zeide: Er komt een oud man op, en hij is met een mantel bekleed. Toen Saul vernam, dat het Samuël was, zo neigde hij zich met het aangezicht ter aarde, en hij boog zich. En Samuël zeide tot Saul: Waarom hebt gij mij onrustig gemaakt, mij doende opkomen? Toen zeide Saul: Ik ben zeer beangstigd, want de Filistijnen krijgen tegen mij, en God is van mij geweken, en antwoordt mij niet meer, noch door den dienst der profeten, noch door dromen; daarom heb ik u geroepen, dat gij mij te kennen geeft, wat ik doen zal. Toen zeide Samuël: Waarom vraagt gij mij toch, dewijl de HEERE van u geweken en uw vijand geworden is?” (1 Sam 28:11-16)

De geschiedenis van de waarzegster van Endor **lijkt** zo op het eerste gezicht erop te wijzen dat Samuël een levende geest was, ja een lichaamloze ziel, die na zijn sterven door een spiritistisch medium wordt opgeroepen. Samuël **lijkt** gestoord te worden in zijn doodsslaap, en **lijkt** een boodschap van God door te geven. Maar wanneer we hier dieper over nadenken, en het hoofdstuk nog eens doorlezen, dan wordt dit alles steeds onwaarschijnlijker, want in vers 6 lezen we dat de Heere Saul **absoluut niet meer wil antwoorden**, niet door dromen, niet door de Urim, en niet door de profeten. Waarom zou God dan nu opeens **wel** willen antwoorden, nota bene door behulp van een waarzeggende geest?

Eén ding staat als een paal boven water: **God antwoordt Saul niet**, niet in vers 6, en ook niet in de verzen 15-20. Hier is iemand anders aan het woord, namelijk een vrouw met een waarzeggende geest:

- “Toen zeide Saul tot zijn knechten: Zoekt mij een vrouw, die een waarzeggenden geest heeft, dat ik tot haar ga, en door haar onderzoekte. Zijn knechten nu zeiden tot hem: Zie, te Endor is een vrouw, die een waarzeggenden geest heeft. En Saul verstelde zich, en trok andere klederen aan, en ging heen, en twee mannen met hem, en zij kwamen des nachts tot de vrouw, en hij zeide: Voorzeg mij toch door den waarzeggenden geest, en doe mij opkomen, dien ik tot u zeggen zal.” (1 Sam 28:7-8).

Als laatste redmiddel wendt Saul zich **niet** tot de Heere, maar tot een spiritistisch medium met een waarzeggende geest, om antwoorden te krijgen. Met nadruk willen we erop wijzen

dat Saul in 1 Sam 28 nooit Samuël heeft gezien. Net zoals in hedendaagse seances vertelde het “medium” aan Saul wat zij zag. Zij zegt niet dat zij Samuël zag, maar zij zei dat ze een bovennatuurlijk wezen uit de aarde ziet opkomen, die zij omschrijft als een oud man in een mantel. Het is Sauls conclusie dat dit Samuël is, omdat Saul dit verwacht. Het is overigens zeer de vraag of dit echt Samuël was.

Volgens **de traditie** is Samuëls ziel in de hemel, maar de vrouw ziet echter geen verschijning uit de hemel, maar een wezen **uit de aarde** opkomen. Dit wezen heeft volgens haar een mantel aan, en ziet eruit als een oude man. Dan moeten er diverse vragen bij ons opkomen **als** er een lichaamloze ziel **zou** bestaan:

- Waar en hoe verkreeg Samuël als “lichaamloze ziel” een lichaam?
- Is een lichaamloze ziel herkenbaar als een oude man?
- Heeft God Samuël deel laten krijgen aan een opstanding?
- Was dit dan het opstandingslichaam van Samuël, wat het medium zag?
- Werkt God mee om dit allemaal te laten gebeuren op verzoek van een medium?
- Had dit medium zoveel macht om doden te bevelen op aarde te verschijnen en te laten spreken?
- Is dat “oud man” de hemelse verschijning, de hemelse gedaante van Samuël?

Als deze z.g. “Samuël” spreekt, dan zegt hij **niet één keer** dat hij door de Heere gezonden is, of dat hij met een boodschap namens de Heere tot Saul komt. Hij zegt tegen Saul dat Saul met zijn zonen morgen bij hem zullen zijn. Maar als Samuëls ziel nu in de hemel was, hoe kon Saul, die door de Heere verworpen was, ook in die hemel komen? Nee, broeders en zusters, hier is niet de echte Samuël aan het woord, maar de vrouw geïnspireerd door een (valse) waarzeggende geest. Die vrouw weet dat Saul Samuël wil spreken, en omdat Samuël in Israël tientallen jaren een bekende persoonlijkheid was geweest, beschrijft de vrouw Samuël, zoals zij hem gekend heeft.

Maar we zien ook dat de geesten (demonen) een realiteit zijn, want terwijl Saul zich had vermomd, weet die geest wie er voor haar staat, en laat de vrouw weten dat koning Saul voor haar staat. Toen riep de vrouw “met luider stem, en de vrouw sprak tot Saul, zeggende: Waarom hebt gij mij bedrogen? Want gij zijt Saul.” (1 Sam 28:12).

En als de seance wordt voortgezet, vertelt de waarzeggende geest (door de vrouw) wat Saul bezig hield, en waar Saul bang voor is. En de geest voorspelt wat er de volgende dag zal gebeuren.

Duidelijk is dat **niet** Samuël hier in deze geschiedenis aan het woord is. Dat zou ook zeer vreemd zijn, want nergens wordt in de Bijbel geleerd dat mensen doden kunnen laten verschijnen, om hen te raadplegen. Ook zou het heel vreemd zijn dat God zijn medewerking verleent aan iets wat Hij juist had verboden, en waar zelfs de doodstraf op stond:

- “Gij zult u niet wenden tot de geesten van doden of tot waarzeggende geesten, gij zult hen niet zoeken, om u met hen te verontreinigen: Ik ben de HERE, uw God.” (Lev 19:31)

- “Wanneer een man of een vrouw door zich de geest van een dode laat spreken of een waarzeggende geest bezit, zullen zij zeker ter dood gebracht worden; stenigen zal men hen, hun bloedschuld is op hen.” (Lev 20:27)

De echte Samuël rust in zijn graf tot op de dag van vandaag, en er is niets in 1 Sam 28 dat ons doet geloven, dat Samuël na zijn dood bewust als een onsterfelijke ziel voortleefde, en verschenen is aan Saul. Ook bevestigd 1 Sam 28 niet de leer der spiritisten, die dit Bijbel gedeelte vaak heel goed kennen, en menen hieruit te kunnen concluderen dat een medium in verbinding zou kunnen treden met de doden. (de doden liggen in het graf en zij weten van niets!)

De volgende tekst lijkt erop te duiden dat een “eeuwige” ziel het lichaam verlaat, en bij de opstanding weer terugkeert. Echter “nephesj” wordt hier weer gebruikt in die zin dat Elia de Heere vroeg of het leven weer in het kind mocht terug keren. En dat gebeurde ook: “en de ziel (= het leven) van het kind keerde in hem terug, zodat het levend werd”

1 Kon 17:17-23

- ^ “ Na deze gebeurtenissen werd de zoon van de vrouw des huizes ziek: ja, zijn ziekte werd zeer hevig, totdat er geen adem in hem overbleef. Toen zeide zij tot Elia: Hoe heb ik het met u, man Gods? Gij hebt bij mij intrek genomen om mijn ongerechtigheid in herinnering te brengen, en te maken, dat mijn zoon sterft. Daarop zeide hij tot haar: Geef mij uw zoon. Toen nam hij hem uit haar schoot, droeg hem naar het bovenvertrek, waar hij verblijf hield, en legde hem op zijn bed. Daarop riep hij tot de HERE en zeide: HERE, mijn God! Doet Gij zelfs de weduwe, bij wie ik als vreemdeling vertoef, het onheil aan, haar zoon te laten sterven? Toen strekte hij zich driemaal uit bovenop **het kind** en riep tot de HERE en zeide: HERE, mijn God! Laat toch **de ziel** van dit kind in hem terugkeren. En de HERE hoorde naar de stem van Elia, en **de ziel** van het kind keerde in hem terug, zodat het levend werd. Toen nam Elia het kind, droeg het uit het bovenvertrek naar beneden in huis en gaf het aan zijn moeder. En Elia zeide: Zie, uw zoon leeft.” (1 Kon 17:17-23)

Als eerste lezen we “dat er geen adem in hem overbleef”. Dit betekent dat de geest des levens, of de “adem des levens” uit die zoon was verdwenen, en dan weten we dat die persoon echt gestorven is. Vervolgens kan men zeggen, ja maar, we lezen toch letterlijk over de ziel, maar als we dan letterlijk willen lezen wat er staat, dan moeten we het gehele Bijbelgedeelte letterlijk lezen, en dan zien we dat het over HET LEVEN van het kind gaat. Er staat in vers 19:

- ^ “**Geef mij uw zoon**, toen nam hij **hem** uit haar schoot, droeg **hem** naar het bovenvertrek waar hij verblijf hield, en legde **hem** op zijn bed.”

In vers 23 brengt Elia het kind weer terug naar zijn moeder:

- ^ “Toen nam Elia **het kind**, droeg het uit het bovenvertrek naar beneden in huis en gaf het aan zijn moeder. En Elia zeide: “Zie uw zoon leeft.”

Wij zien dat Elia eerst het (dode) kind meenam, en later hetzelfde (nu levende) kind terug brengt. Hier loopt men vast als men in een z.g. uitgaande ziel de persoon zoekt, want dan zou eerst het kind zonder ziel “kind” heten, en later met de teruggekeerde ziel ook “kind”. Men kan niet voor de ene tekst zó op de letterlijke vertaling gaan staan, en bij de andere tekst dit weer volledig verlaten. Bovendien doet Elisa's woord dan vreemd aan: “Zie uw zoon leeft”. Want als men aan de “onsterfelijke ziel” wil vasthouden, dan leefde het kind toch ook al zonder lichaam als een onsterfelijke ziel.

Elisa nam een compleet dood kind mee naar zijn boven kamer. Want we lezen in 1 Kon 17:17, dat er geen adem in hem overbleef. In Gen 2:7 staat:

- ^ “Toen formeerde de Here God de mens van stof uit de aardbodem en blies de levensadem in zijn neus; also werd de mens tot een levend wezen.”

Wanneer er dan in die zoon van de vrouw geen levensadem meer is, dan is hij dood. Dan is er geen leven meer in hem. En wanneer we dan op het eind van bovenstaande tekst lezen:

- ^ “En de HERE hoorde naar de stem van Elia, en **de ziel** van het kind keerde in hem terug, zodat het levend werd. Toen nam Elia het kind, droeg het uit het bovenvertrek naar beneden in huis en gaf het aan zijn moeder. En Elia zeide: Zie, uw zoon leeft.”

Dan mogen we vaststellen, dat de Heere het leven weer in het kind heeft terug gebracht. Hoe? Dat staat er niet bij. Maar we mogen aannemen, door weer de levensadem in die jongen te blazen. De gehele persoon was weer tot leven gekomen!

Job 19:26-27

- “Nadat mijn huid aldus geschonden is, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen, die ik zelf mij ten goede aanschouwen zal, die mijn eigen ogen zullen zien en niet een vreemde; mijn nieren in mijn binnenste versmachten van verlangen.”

Sommige uitleggers verklaren vers 26 op een wijze, alsof Job direct na het sterven God heeft aanschouwd, want zo zeggen zij: “Uit mijn vlees”. Maar dit is een kromme uitleg. Job bedoelt niet dat hij uit zijn vlees gekomen, God zal aanschouwen, dit zou geheel in tegenspraak zijn met Job 17:13-16, waar Job zegt dat het graf straks zijn huis zal wezen, en ook in tegenspraak met Job 14:10-15, waar Job bidt of God hem in het graf moge verbergen, totdat de hemelen niet meer zijn.

Job zegt niet dat hij direct na het sterven God aanschouwen zal, maar dat hij straks bij de opstanding, vanuit zijn eigen opstandingslichaam met zijn eigen ogen, en niet ogen van een vreemde, God zal zien. Wij mogen vers 26 niet losmaken van vers 25:

- “Maar ik weet: mijn Losser leeft en ten laatste zal Hij op het stof optreden. (Job 19:25)

Onze Losser, de Heere Jezus Christus zal ten laatste op het stof der aarde optreden. Als Hij wederkomt zal o.a. Job worden opgewekt en in een opstandingslichaam uit het stof verrijzen en vanuit zijn eigen vlees met zijn eigen ogen God zien. Maar dat zal niet eerder plaatsvinden, dan bij Christus' wederkomst ten laatsten dage.

Ps 73:24

- “Gij zult mij leiden door uw raad, en daarna mij in heerlijkheid opnemen.”

Naar dit vers wordt door sommigen verwezen, alsof volgens de psalmist de gelovige direct na het ontslapen wordt opgenomen in heerlijkheid. Echter de psalmist zegt in de grondtekst niet dat de gelovige in heerlijkheid wordt opgenomen, maar dat hij heerlijkheid zal ontvangen. Maar dit vindt niet eerder plaats dan bij Christus' wederkomst, als de gelovigen opstaan (Joh 14:3, Job 14:13-15). Deze tekst uit psalm 73:24 spreekt alleen maar over “daarna”, en dit “daarna” zal pas verwezenlijkt worden nadat de wederkomst van Christus, en de opstanding hebben plaatsgehad. Dit vindt niet plaats bij het sterven.

Math 10:28 en Luc 12:4-5

- Math 10:28: “En weest niet bevreesd voor hen, die wèl het lichaam doden, maar de ziel niet kunnen doden; weest veeleer bevreesd voor Hem, die beide, ziel en lichaam, kan verderven in de hel.”
- Luk 12:4-5: “Ik zeg u, mijn vrienden, vreest hen niet, die het lichaam doden en daarna niets meer kunnen doen. 5 Ik zal u tonen, wie gij vrezen moet. Vreest Hem, die, nadat Hij gedood heeft, macht heeft om in de hel te werpen. Voorwaar, Ik zeg u, vreest Hem!

In één van de volgende stukken zullen wij ook nog op deze tekst terugkomen in verband met het woord “gehenna” wat hier vertaald is met “hel”. Daar zullen we zien dat deze teksten niets te maken hebben met de vermeende traditionele hel, en dat men beter “gehenna” onvertaald had kunnen laten, waar dat in de grondtekst staat.

We zullen er nu alleen op in gaan dat men met deze tekst wil aanvoeren dat de ziel onsterfelijk is. De mens kan immers wel het lichaam doden, maar niet de ziel, zo lezen we in de tekst.

Toch blijkt uit deze teksten niet dat de ziel onsterfelijk is, want Christus kan beide, “ziel en lichaam” verderven, d.w.z. verwoesten, uitwissen in de "gehenna". Maar hoe moeten wij nu de tekst opvatten, dat de mens wel het lichaam, maar niet de ziel kan doden? Ziel wordt hier tegenover het lichaam geplaatst. Het lichaam vertegenwoordigt de uiterlijke mens, de ziel de innerlijke mens.

De gedachte is dat de mens wel een ander mens kan doden, maar aangezien ieder mens deel heeft aan één van de opstandingen, zal hij verrijzen, want het is de mens gegeven eenmaal te sterven, en daarna het oordeel (Hebr 9:27). Het is volstrekt **niet** aan de mens gegeven, ja het is onmogelijk voor een mens om een ander mens te verderven, uit te wissen in de gehenna, dat is iets dat volledig ligt aan Gods kant, c.q. dat ligt in de handen van Christus, aan Wie de Vader het gehele oordeel heeft gegeven. (Joh 5:22).

We zouden de tekst dan ook moeten lezen in de zin van:

- ▲ “En weest niet bevreesd voor hen, die wèl het lichaam doden, maar de ziel, dat is het wezen van de mens niet kunnen doden; weest veeleer bevreesd voor Hem, die beide, ziel en lichaam, de complete mens kan verderven in de “gehenna”.

Eigenlijk zegt de Heere hier dat men niet bang moet zijn voor het kwaad, ja zelfs de dood die anderen je kunnen toebrengen, want de dood is niet het einde, maar wees bang voor Hem die de macht heeft over de tweede dood, waaruit niemand opstaat.

Openbaring 6:9-11

- “En toen Hij het vijfde zegel opende, zag ik onder het altaar de zielen van hen, die geslacht waren om het woord van God en om het getuigenis, dat zij hadden. 10 En zij riepen met luider stem en zeiden: Tot hoelang, o heilige en waarachtige Heerser, oordeelt en wreekt Gij ons bloed niet aan hen, die op de aarde wonen? En aan elk hunner werd een wit gewaad gegeven, en hun werd gezegd, dat zij nog een korte tijd moesten rusten, totdat ook het getal vol zou zijn van hun mede-dienstknachten en hun broeders, die gedood zouden worden evenals zij.”

In Openbaring 6:9-11 wordt gesproken over de zielen onder het altaar. Er wordt beschreven dat deze zielen spreken, dat ze moeten rusten en dat hen een wit gewaad gegeven werd. Het is bij het boek Openbaring belangrijk te beseffen dat het een boek is met veel symboliek, waarin werkelijke gebeurtenissen op symbolische wijze verwoord zijn. Als er bijvoorbeeld gesproken wordt over de openbaring van onze Heiland in hoofdstuk 19:11-16, ziet Johannes uit Zijn mond een tweesnijdend scherp zwaard komen. Over het algemeen zal niemand dit letterlijk nemen, maar hierin een beeld zien van het Woord van God, dat Hij spreken zal (vgl. Hebr. 4:12).

Bovendien is het zo dat de in Openbaring 4-20 beschreven visioenen zich telkens afwisselend in de hemel en op de aarde afspelen. Zo behoort hoofdstuk 6 tot een gedeelte dat beschrijft wat er op aarde gebeurt. Het altaar waar het dan om gaat, bevindt zich in die zin dus ook niet in de hemel, maar op aarde. De zielen die hier beschreven worden, staan symbool voor de gedode dienstknachten van God. "Ziel" is hier een “onderdeel” van het menselijk wezen, zoals in “geest, ziel en lichaam”. Hier in Openbaring 6 staan deze zielen voor personen (zo ook in bijv. Hand. 7:14).

Zo wordt het ook begrijpelijker dat Johannes hen in dit visioen hoort spreken en dat ze gewaden aan krijgen. Deze dienstknachten zijn op aarde gedood. Vanwege hun getuigenis en het Woord van God hadden ze hun leven opgeofferd (waar het "altaar" op wijst). Dat dit alles symbolisch is, blijkt wel uit Openbaring 20 waar deze zielen "weder levend" werden (vs. 4). Tot het moment van hun opwekking vóór het begin van de duizend jaren, zijn deze getuigen van God in het graf en worden dan pas "weder levend".

Het roepen van deze getuigen in Openbaring 6 is symbolisch, te vergelijken met de roep van Abels bloed tot God. Ook van Abel werd "getuigd, dat hij rechtvaardig was, daar God

getuigenis gaf aan zijn gaven, en hierdoor spreekt hij nog, nadat hij gestorven is" (Hebr. 11:4; vgl. 12:24). De getuigen in Openbaring 6 waren ook rechtvaardig, daarom de witte gewaden (vgl. Openb. 3:4 en 5).

Lucas 23:43

- “En Hij zeide tot hem: Voorwaar, Ik zeg u, heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.”

In dit Bijbelgedeelte komt het woord “psuche” niet voor, maar veelal wordt gedacht dat de ziel van de moordenaar met de Heere naar het paradijs zou gaan.

We lezen over de ene moordenaar aan het kruis, die tot de Heer sprak:

- ^ "Jezus, gedenk mijner, wanneer Gij in Uw Koninkrijk komt" (vs. 42).

Waarop de Heere hem antwoordde:

- ^ "Voorwaar, Ik zeg u, heden zult gij met Mij in het paradijs zijn".

Met betrekking tot Lucas 23:43 moeten we ons realiseren u dat er in de grondtekst geen leestekens, punten en komma's, enz. staan. Als we bovendien de letterlijke volgorde van Griekse woorden in Lucas 23:43 weergeven, dan staat er: “Voorwaar tot u zeg Ik heden met Mij zult gij zijn in het paradijs”. Wanneer we dan voor de leesbaarheid de leestekens invullen, dan staat er:

- ^ “Voorwaar, tot u zeg Ik heden, met Mij zult gij zijn in het paradijs”.

Dan wordt duidelijk dat de Heer niet de belofte gaf dat de moordenaar nog diezelfde dag (heden) in het paradijs zou zijn, maar dat de Heer hem op dát moment (heden) de belofte gaf dat hij niet alleen zou mogen delen in het Koninkrijk (vgl. vs. 42), maar dat hij met de Heiland in de toekomst in het paradijs zal zijn. Het paradijs, zoals dat er in de toekomstige eeuw (aioon) zal zijn.

Er zijn nog wel enkele teksten te noemen, die op het oog lijken te zeggen dat de mens een aparte ziel zou hebben. Toch is dat nergens het geval. Steeds heeft dat dan te maken met het lichaam, of het bloed of het innerlijk van de betreffende persoon. Maar het is soms moeilijk onze denkwijze te herzien, omdat de traditie zeer diep is ingeworteld. Zelfs onze liederen zijn doordrongen van on-Bijbelse zienswijzen. Een voorbeeld hieronder:

Hem Kennen..... (deel 35)

Gehenna = Hel?

We gaan aan de hand van de Bijbel onderzoeken wat er staat geschreven over de “hel”, en dan met name in verband met het Griekse woord “Gehenna”. In deel 28 hebben we uitvoerig de andere vertaling van “hel” (hades of sheol) besproken, waar we hebben gezien dat er beter “graf” vertaald had kunnen worden. Om een goed beeld te krijgen gaan we alle teksten in het N.T. onderzoeken, waar we in de grondtekst “Gehenna” vinden, en waar dit overal door “hel” is vertaald.

Dal van Hinnon (foto 2007), waar Gehenna van is afgeleid.

Het woord “Gehenna” komt 12 keer voor in het Nieuwe Testament en is oorspronkelijk van het Hebreeuwse afkomst, en de naam betekent (gay 'en Hinnom) = dal van (de zoon van) Hinnom; ge-henna (of Ge-Hinnom), het is een dal bij Jeruzalem. Het dal van Hinnom was oorspronkelijk een heerlijk dal ten zuiden van Jeruzalem met prachtige bomen en fonteinen van Kedron.

Tijdens het koningschap van enkele koningen werd in de vallei de Moloch vereerd met het brengen van offers van kinderen onder zang en dans. Het betrof hier eerstgeboren kinderen die levend in het vuur werden geworpen. In de Bijbel wordt dit een gruwel genoemd. Een voorbeeld van deze “gruwel” lezen we in **2 Kronieken 33:1-9**:

- ^ “Manasse was twaalf jaar oud, toen hij koning werd; hij regeerde **vijfenvijftig** jaar te Jeruzalem. Hij deed wat kwaad is in de ogen des HEREN, in overeenstemming met de gruwelen der volken die de HERE voor de Israëlieten uit had verdreven. **(onder leiding van Jozua had het volk de inwoners van Kanaän uit het land moeten verwijderen, en dat hadden ze ten dele gedaan)** Hij herbouwde de offerhoogten die zijn vader Jechizkia (= Hiskia) had afgebroken, richtte altaren voor de Baäls op, maakte gewijde palen en boog zich neer voor het gehele heer des hemels **(de afgoden, en de zon en de maan)** en diende ze. Ook bouwde hij altaren **in het huis des HEREN**, met het oog waarop de HERE gezegd had: In Jeruzalem zal mijn naam

- ^ zijn tot in eeuwigheid. Hij bouwde altaren voor het gehele heer des hemels **in de beide voorhoven van het huis des HEREN. Ja, hij deed zijn zonen door het vuur gaan in het dal Ben-Hinnom** en liet zich in met toekomstvoorspellingen, waarzeggerij en toverij, en stelde bezweerdere van doden en van geesten aan. Hij deed veel, dat kwaad is in de ogen des HEREN en krenkte Hem daardoor. Hij plaatste ook een stenen afgodsbeeld, dat hij gemaakt had, **in het huis Gods**, waarvan God tot David en diens zoon Salomo gezegd had: In dit huis, hier in Jeruzalem, dat Ik verkoren heb uit al de stammen van Israël, zal Ik mijn naam vestigen tot in eeuwigheid; en Ik zal Israëls voet niet meer doen wijken van het land, dat Ik voor uw vaders bestemd heb, indien zij slechts naarstig doen al wat Ik hun geboden heb: de gehele wet en de inzettingen en de verordeningen, gegeven door Mozes. Manasse verleidde Juda en de inwoners van Jeruzalem ertoe, meer kwaad te doen dan de volken die de HERE vóór de Israëlieten had verdelgd.” (rode tekst toegevoegd door de schrijver).

Om die reden werd het later de plaats waar vuilnis werd verbrand. Afval, vuil en lijken van dieren en verachte misdadigers werden geworpen in het vuur van “gehenna”, ofwel het Dal van Hinnom. Gewoonlijk werd al wat in dit dal werd geworpen door vuur vernietigd, volledig opgebrand. Het vuur werd dag en nacht brandend gehouden met behulp van zwavel en de geur was van verre te ruiken.

En dan de teksten waarin in de grondtekst “Gehenna” staat. Wat de vertalingen betreft eerst deze opmerking. Ik moet normaal gesproken niet veel van de Nieuwe Bijbel Vertaling hebben, omdat je daar geen Bijbelstudie mee kan doen, maar hier heeft de NBV in alle teksten (behalve Math 23:15) consequent “Gehenna” onvertaald gelaten, terwijl alle andere vertalingen, de NBG, de Staten Vertaling en ook de nieuwe Herziene Staten Vertaling consequent “Gehenna” vertaald hebben met “hel” of “hellevuur”. En dat is jammer, want daardoor is men eeuwen lang opgezadeld met een ingebeelde “hel”, alsof er een plaats zou zijn waar God de ongelovigen voor eeuwig straft en pijnigt. En niet alleen dat men een verkeerd beeld van de Gehenna krijgt voorgeschoteld, maar wat misschien nog wel erger is, men kreeg door deze voorstelling van zaken een wel erg raar en on-Bijbels beeld van God. We zullen aan de hand van het Woord proberen aan te tonen dat er geen “hel” bestaat, maar dat er in de toekomst, in de toekomstige “eeuw” van 1000 jaar een “Gehenna” zal zijn. En omdat de “Gehenna” er dán zal zijn, moeten we ook al de teksten waarin “Gehenna” voorkomt in die tijd plaatsen.

De teksten waarin we “Gehenna” tegenkomen:

Math 5:22 NBG:

- ^ “Maar Ik zeg u: Een ieder, die in toorn leeft tegen zijn broeder, zal vervallen aan het gerecht. Wie tot zijn broeder zegt: Leeghoofd, zal vervallen aan de Hoge Raad, en wie zegt: Dwaas, zal vervallen aan het hellevuur. (**Grondtekst = Gehenna**)”

Wat we ons moeten afvragen is, waar gaat het hier over? Hoe moeten we deze tekst verstaan? We weten dat de Heere Jezus kwam voor de Zijnen, voor Israël, om voor hen het Koninkrijk op te richten. En wat zou dan logischer zijn dan die Zijnen de regels van dat komende Rijk te leren? En dat is dan ook wat we lezen in Math 4:23-24, voorafgaande aan Math 5:

- “En Hij trok rond in geheel Galilea en **leerde** in hun synagogen en **verkondigde het evangelie van het Koninkrijk** en genas alle ziekte en alle kwaal onder het volk. En het gerucht van Hem drong door tot in geheel Syrië; en men bracht tot Hem allen, die ernstig ongesteld waren, gekweld door allerlei ziekten en pijnen, bezetenen en maanzieken en verlamden, en Hij genas hen.”

We zien dus dat de Heere leerde en verkondigde de regels van het Koninkrijk der hemelen, en daar hoorden de genezingen ook bij. Dus Hij leerde niet alleen, maar voegde de praktijk bij Zijn Woord. En dát is eigenlijk de context van het gehele Mattheus Evangelie.

Ten tijde van de aanwezigheid van de Heere Jezus op aarde was er geen “Gehenna”, in die zin waar de Bijbel over spreekt. En toen kon er dus ook niemand in de “Gehenna” terecht komen. De Heere spreekt over de toekomstige dingen in Math 5. En daarom moeten we ook Math 5:22 in die toekomstige tijd van het Koninkrijk plaatsen:

- “Maar Ik zeg u: Een ieder, die **dán, in dat Koninkrijk**, in toorn leeft tegen zijn broeder, zal **dán** vervallen aan het gerecht. Wie **dán, in die tijd** tot zijn broeder zegt: Leeghoofd, zal **dán** vervallen aan de Hoge Raad, en wie zegt: Dwaas, zal **dán** vervallen aan het vuur **van de Gehenna**” (rode tekst ter verduidelijking toegevoegd)

Zo ook in de volgende twee teksten:

- **Math 5:29 NBG**: “Indien dan uw rechteroog u tot zonde zou verleiden, ruk het uit en werp het van u, want het is beter voor u, dat één uwer leden verloren ga en niet uw gehele lichaam in de hel (**Grondtekst = Gehenna**) geworpen worde.”
- **Math 5:30 NBG**: “En indien uw rechterhand u tot zonde zou verleiden, houw haar af en werp haar van u; want het is beter voor u, dat één uwer leden verloren ga en niet uw gehele lichaam ter helle (**Grondtekst = Gehenna**) vare.”

De volgende tekst hebben we ook uitvoerig behandeld in een vorig deel van “Hem Kennen”, toen we het over de “ziel” hadden. Nu we het over de “Gehenna” hebben, blijkt te meer, waar, in welke tijd we deze tekst moeten plaatsen:

- **Math 10:28 NBG**: “En weest niet bevreesd voor hen, die wèl het lichaam doden, maar de ziel niet kunnen doden; weest veeleer bevreesd voor Hem, die beide, ziel en lichaam, kan verderven in de hel (**Grondtekst = Gehenna**).”

Dan, in de toekomstige eeuw zal Hij, Christus, die de macht heeft, een ongelovige kunnen verderven in het vuur van de Gehenna. En in die context moeten we Mat 10:28 ook lezen.

- ⋄ **Math 18:9 NBG:** “En indien uw oog u **tot zonde** verleidt, ruk het uit en werp het van u. Het is beter voor u met één oog ten leven in te gaan, dan met twee ogen in het hellevuur (**Grondtekst = Gehenna**) geworpen te worden.”

Dit was de vierde tekst waarin we “Gehenna” tegenkomen. Ook deze tekst moeten we in de toekomstige context plaatsen. We zien in deze tekst dat “het geworpen worden in de Gehenna” alles te maken heeft met de zonde, met ongeloof. En dan in die tijd, wanneer Christus zal regeren, dus wanneer de Koning daadwerkelijk aanwezig is, telt dat ongeloof zeer zwaar, want dan is het een **bewust ongeloof** terwijl de Koning zichtbaar voor hun ogen aanwezig zal zijn. Heden ten dage kan ongeloof nog voortkomen uit onkunde, maar dat is *dán* onmogelijk, door de zichtbare aanwezigheid van Christus, Jezus, de Heere.

Wanneer we de volgende zeven teksten waarin “Gehenna” voorkomt in deze context plaatsen, spreken de teksten voor zich:

- ⋄ **Math 23:15 NBG:** “Wee u, Schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij trekt zee en land rond, om één bekeerling te maken, en wanneer hij het wordt, maakt gij van hem een kind der hel (**Grondtekst = Gehenna**), tweemaal zo erg als gij het zelf zijt.”
- ⋄ **Math 23:33 NBG:** “Slangen, addereengebroid, hoe zult gij ontkomen aan het oordeel (*na de opstanding*) der hel? (**Grondtekst = Gehenna**)”
- ⋄ **Marcus 9:43 NBG:** “En indien uw hand u tot zonde verleidt, houw haar af. Het is beter, dat gij verminkt ten leven ingaat, dan dat gij met uw twee handen ter helle (**Grondtekst = Gehenna**) vaart, in het onuitblusbare vuur.”
- ⋄ **Marcus 9:45-46 NBG:** “En indien uw voet u tot zonde zou verleiden, houw hem af. Het is beter, dat gij kreupel ten leven ingaat, dan dat gij met uw twee voeten in de hel (**Grondtekst = Gehenna**) geworpen wordt, waar hun worm niet sterft en het vuur niet wordt uitgeblust.”

Het vuur van de “Gehenna” zal in de toekomstige eeuw (van 1000 jaar) doorlopend branden, en smeulend vuur zal rotting tegengaan. Wormen en maden zullen de onverteerde delen opeten, die niet door het vuur verteerd zullen worden. Vandaar de uitdrukking: “Waar hun worm niet sterft en het vuur niet wordt uitgeblust.”

- ⋄ **Marcus 9:47 NBG:** “En indien uw oog u tot zonde zou verleiden, ruk het uit. Het is beter, dat gij met één oog het Koninkrijk Gods binnengaat, dan dat gij met twee ogen in de hel (**Grondtekst = Gehenna**) geworpen wordt.”
- ⋄ **Lucas 12:5 NBG:** “Ik zal u tonen, wie gij vrezen moet. Vreest Hem, die, nadat Hij gedood heeft, macht heeft om in de hel (**Grondtekst = Gehenna**) te werpen. Voorwaar, Ik zeg u, vreest Hem!”

- ♣ **Jac 3:6 NBG:** “Ook de tong is een vuur, zij is de wereld der ongerechtigheid; de tong neemt haar plaats in onder onze leden, als iets, dat het gehele lichaam bezoedelt en het rad der geboorte in vlam zet, terwijl zij zelf in vlam gezet wordt door de hel. (Grondtekst = Gehenna).”

De Gehenna = Poel des Vuurs >> de tweede dood

Het geworpen worden in de “Gehenna” heeft de tweede dood tot gevolg, waaruit geen opstanding mogelijk is. Hieruit zien we dat de “Gehenna” zeer nauw met de tweede dood is verbonden. We weten wat in vuur wordt gegooid, daar blijft niets van over, zo ook met de “Gehenna”. Als daar een mens in het vuur wordt gegooid sterft hij onmiddellijk omdat een mens niet kan bestaan in vuur. Die mensen zijn onmiddellijk dood, en zijn voor altijd weggedaan. De Bijbel leert geen bewuste pijniging in de “Gehenna” voor mensen. Deze “Gehenna” wordt in de Bijbel ook de poel des vuurs genoemd in o.a. Openb 21:8: “De poel, die brandt van vuur en zwavel: dit is de tweede dood.”

Verder komen we de “poel des vuurs” nog in drie teksten tegen, waarbij we ons moeten realiseren dat die poel des vuurs zich bevindt in het dal van Hinnom, en daarom “Gehenna” wordt genoemd:

- “En het beest werd gegrepen en met hem de valse profeet, die de tekenen voor zijn ogen gedaan had, waardoor hij hen verleidde, die het merkteken van het beest ontvangen hadden en die zijn beeld aanbaden; levend werden zij beiden geworpen in **de poel des vuurs**, die van zwavel brandt.” (Open 19:20).
- “En de dood en het dodenrijk werden in **de poel des vuurs** geworpen. Dat is de tweede dood: **de poel des vuurs**.” (Open 20:14).
- “En wanneer iemand niet bevonden werd geschreven te zijn in het boek des levens, werd hij geworpen in **de poel des vuurs**.” (Open 20:15).

Ook de teksten aangaande de “tweede dood” moeten we in de juiste context plaatsen. Wanneer we weten dat de “Gehenna” een plaats zal zijn in de toekomstige eeuw (aioon), dan zal ook die tweede dood in die aioon plaatsvinden. Niet eerder en niet later. Dan moeten we ook de teksten aangaande de tweede dood in die toekomstige aioon plaatsen.

Er zijn vier teksten waar de “tweede dood” in voorkomt.

- ♣ Op 2:11: “Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt. **Wie overwint**, zal van **de tweede dood** geen schade lijden.”
- ♣ Op 20:6: “Zalig en heilig is hij, die deel heeft aan de eerste opstanding: over hen heeft **de tweede dood** geen macht, maar zij zullen priesters van God en van Christus zijn en zij zullen met Hem als koningen heersen, [die] duizend jaren.”
- ♣ Op 20:14: “En de dood en het dodenrijk werden in de poel des vuurs geworpen. Dat is **de tweede dood**: de poel des vuurs.”

- ▲ Op 21:8: “Maar de lafhartigen, de ongelovigen, de verfoeilijken, de moordenaars, de hoereerders, de tovenaars, de afgodendienaars en alle leugenaars – hun deel is in de poel, die brandt van vuur en zwavel: dit is **de tweede dood.**”

De gehele tekst van Openb 21: “Wie overwint, zal deze dingen beërven, en Ik zal hem een God zijn en hij zal Mij een zoon zijn. 8 Maar de lafhartigen, de ongelovigen, de verfoeilijken, de moordenaars, de hoereerders, de tovenaars, de afgodendienaars en alle leugenaars – hun deel is in de poel, die brandt van vuur en zwavel: dit is de tweede dood.”

Wie overwint.....

Het is opvallend hoe vaak de term “Wie overwint...” voorkomt in het boek Openbaring:

- “Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt. **Wie overwint**, hem zal Ik geven te eten van de boom des levens, die in het paradijs Gods is.” (Open 2:7)
- “Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt. **Wie overwint**, zal van de tweede dood geen schade lijden.” (Open 2:11)
- “Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt. **Wie overwint**, hem zal Ik geven van het verborgen manna, en Ik zal hem een witte steen geven en op die steen een nieuwe naam geschreven, welke niemand weet, dan die hem ontvangt.” (Open 2:17)
- “En **wie overwint** en mijn werken tot het einde toe bewaart, hem zal Ik macht geven over de heidenen.” (Open 2:26)
- “**Wie overwint**, zal aldus bekleed worden met witte klederen; en Ik zal zijn naam geenszins uitwissen uit het boek des levens, maar Ik zal zijn naam belijden voor mijn Vader en voor zijn engelen.” (Open 3:5)
- “**Wie overwint**, hem zal Ik maken tot een zuil in de tempel mijns Gods en hij zal niet meer daaruit gaan; en Ik zal op hem schrijven de naam mijns Gods en de naam van de stad mijns Gods, het nieuwe Jeruzalem, dat uit de hemel nederdaalt van mijn God, en mijn nieuwe naam.” (Open 3:12)
- “**Wie overwint**, hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon.” (Open 3:21)
- “**Wie overwint**, zal deze dingen beërven, en Ik zal hem een God zijn en hij zal Mij een zoon zijn.” (Open 21:7)

Deze uitdrukking “wie overwint...” moeten we in de juiste context plaatsen, en dan zien we dan het geldt voor de tijd waarin en waarvoor het is geschreven én bedoeld. Dat “overwinnen” heeft alles te maken met het “volharden” tot het einde.

Overwinnen = Volharden tot het einde

In het Mattheüs evangelie wordt ook op diverse plaatsen gesproken over het **einde der eeuw**:

- ^ "Toen Hij op de Olijfberg gezeten was, kwamen Zijn discipelen alleen tot Hem en zeiden: Zeg ons wanneer zal dat geschieden, en wat is het teken van Uw komst en van de voleinding der wereld?"

Hier komt o.a. de gedachte vandaan dat de wereld bij de komst van Christus zal vergaan, maar dat staat er helemaal niet. Er staat: "voleinding der aioon (=eeuw)", d.w.z. aan het einde van die tijdsperiode. En even verder in Mattheüs lezen we welk evangelie voor die tijd gold, en ook in de toekomstige tijd van Openbaring weer zal gelden:

- ^ **"Maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden" (Matth. 24:13)**

Zowel in de Evangelieën, als in de Handelingen periode, en ook in het boek Openbaring geldt ditzelfde evangelie, en dát evangelie van het Koninkrijk, dus van het volharden tot het einde, dus dat evangelie van **"wie overwint...."** zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken en dan zal het einde (van de aioon) gekomen zijn.

Dit is NIET ons evangelie. Dan kan het ook nooit de bedoeling zijn geweest dat deze opdracht voor ons was. Wij brengen geen evangelie, waarbij we de mensen aansporen om toch vooral te volharden, anders zijn ze niet behouden. Wij mogen het evangelie van Gods rijke genade verkondigen. Dit "volharden-evangelie" was het evangelie, wat hoorde bij het Koninkrijk wat de Heere 2000 jaar geleden had willen oprichten, maar wat door de onbekeerlijkheid van Israël toen niet doorging, maar welk Koninkrijk in de toekomst tot zijn volle ontplooiing zal komen. Want Gods beloften zijn onberouwelijk. Het gaat zeker door! En dan geldt weer hetzelfde evangelie als in Mattheüs 24:13 en 14

Ditzelfde evangelie om te "volharden" vinden we dan ook meerdere keren terug in het boek Openbaring:

- Openb. 1:9 "Ik, Johannes, uw broeder en deelgenoot in de verdrukking en in het Koninkrijk en de **volharding** in Jezus,....."
- Openb. 2:2 "Ik weet uw werken en inspanning en uw **volharding**....."
- Openb. 2:3 "En gij hebt **volharding** en hebt verdragen om Mijns naams wil....."
- Openb. 2:7 "Wie **overwint**, hem zal ik geven....." Dit is ook voorwaardelijk, en betekent hetzelfde als: "wie **volhardt** tot het einde"
- Openb. 2:19 "Ik weet uw werken en liefde, en geloof en dienstbetoon, en uw **volharding** en uw laatste werken....."
- Openb.13:10 "Hier blijkt de **volharding** en het geloof der heiligen"
- Openb.14:12 "Hier blijkt de **volharding** der heiligen,....." Zij hebben **volhardt** in het weigeren van het merkteken van het beest.
- Openb.14:13 "Dat zij rusten van hun moeiten, want hun werken volgen hen na" Zij hadden **volhardt** in het weigeren van het merkteken van het beest. Dat waren de werken die hen navolgden
- Openb. 20:4 Hier zien we dezelfde **volharding** als in Openb. 14:13. Ook hier hadden de gelovigen **volhardt**, en het merkteken van het beest niet aanvaard, en de beloning was dat ze 1000 jaar met Christus als koningen mochten heersen.
- Openb. 3 : 8 "Ik weet uw werken....." Het gaat hier over dezelfde groep mensen die volharden in hun werken als in Openb. 20:4.

Ook in het boek Handelingen gold hetzelfde evangelie. Ook toen waren er vele verdrukkingen, en moesten de gelovigen volharden tot het einde. Volharden tot het einde is dan: Volharde tot het einde van de eeuw (aioon) of tot de dood (wanneer de gelovige stierf).

Het is een grote genade dat wij als gelovigen nu, in deze tijd mogen leven, want wij mogen weten:

- ^ “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie mijn woord hoort en **Hem gelooft**, die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, want hij is overgegaan uit de dood in het leven.” (Joh 5:24)

En Paulus zegt in zijn latere brieven over het Lichaam van Christus:

- “God echter, die rijk is aan erbarming, heeft, om zijn grote liefde, waarmee Hij ons heeft liefgehad, ons, hoewel wij dood waren door de overtredingen mede levend gemaakt met Christus, – door genade zijt gij behouden –, en heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven **in de hemelse gewesten**, in Christus Jezus, om in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom zijner genade te tonen naar (zijn) goedertierenheid over ons in Christus Jezus. **Want door genade zijt gij behouden**, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God; niet uit werken, opdat niemand roeme.” (Efeze 2:4-9).

Hem Kennen..... (deel 36) Slot

Waar we in deze serie van “Hem Kennen” mee begonnen zijn, wil ik ook graag in dit laatste deel mee eindigen: “Het Kennen van Hem”.

In deel 1 van deze Bijbelstudie “Hem Kennen” zijn we begonnen te zeggen dat de kennis van Christus, en door Christus de ware kennis van God, datgene is, wat voor de Christen belangrijker is dan welke andere zaak ook. Ja, zij is zelfs belangrijker dan alle andere zaken tezamen. Het is niet voor niets dat Paulus bidt voor de gelovigen:

- “Opdat de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest van wijsheid en van openbaring om **Hem recht te kennen.**” (Ef 1:17)

De kennis van Hem, is datgene waarnaar dit gebed in de eerste plaats uitgaat. Als de Heilige Geest deze bede de voorrang geeft, moet dit zijn omdat **de kennis van Christus** voor de Christen belangrijker is dan welke andere zaak ook. Op deze **kennis** is het hele geloofsleven van elke gelovige gefundeerd. Deze kennis hoort de kern en het uitgangspunt van al zijn bidden, denken en handelen te zijn.

Deze kennis is ook de basis waarop ons volkomen vertrouwen in God rust. In het gewone leven kunnen wij iemand niet zomaar vertrouwen als wij hem niet kennen. In ieder geval is het veiliger om aan een persoon, die wij niet kennen niet ons vertrouwen te schenken, en als regel doen wij dat ook niet. Maar andersom valt het ons moeilijk om een persoon, die wij goed kennen niet te vertrouwen. En wat was nou het verlangen van de apostel Paulus?

- “(Dit alles) **om Hem te kennen (1)** en de **kracht zijner opstanding (2)** en de **gemeenschap aan zijn lijden (3)**, of ik, aan **zijn dood gelijkvormig wordende (4)**, 11 zou mogen komen tot **de opstanding uit de doden (5).**” (Fil 3:10-11)

Dát alles was Paulus' verlangen. Er wordt hier in één vers ontzettend veel gezegd. Eigenlijk worden hier vijf punten genoemd, waarover eigenlijk van ieder punt wel een Bijbelstudie gemaakt kan worden.

Bij het laatste punt, de “opstanding van tussen de doden uit” hebben we reeds uitvoerig stilgestaan. We willen nu nader bekijken wat het “**kennen**” van Christus volgens het Woord inhoudt.

Het Kennen (= Ginosko) van Christus

“**Dit alles om Hem te kennen**”. Christus te kennen, daar ging Paulus' verlangen naar uit. En als het goed is broeders en zusters, gaat ons verlangen daar ook naar uit. En waar verlang je dan naar? Dan verlang je bij Christus te zijn.

- ▲ “Ik verlang heen te gaan, en bij Christus te zijn, want dat is verreweg het beste”, zegt Paulus.

Om Hem te kennen. En hoe leer ik Hem dan kennen? Kan dat zomaar? Nee, wat moet er dan gebeuren? En dat is nou juist het bijzondere wat voor hen geldt, die tot het Lichaam van

Christus behoren. Dan moet er bij ons sterven gebeuren, dat wij de kracht van Zijn opstanding leren kennen, anders kan ik nooit bij Hem zijn. Want dán pas ervaren we ten volle de kracht van Christus' opstanding.

Dat woord “kennen” van Fil 3:10, “dit alles om Hem te **kennen**”, is een heel bijzonder Grieks woord. Dat is niet het woord “kennen”, zoals dat normaal wordt gebruikt, van “ik heb u leren kennen”, of dat je zegt “ik ken hem”, of “ik ken haar”, of “ik ken haar wel”, of “ik heb haar wel eens ontmoet”. Nee, dit “kennen” is een heel **diep kennen**. Het is het Griekse woord “**ginosko**”, wat hier door Paulus voor “kennen” wordt gebruikt, en dat is wel een heel bijzonder woord.

In **Math 1:25** komen we ditzelfde woord “ginosko” ook tegen, en daar laat het ons zien wat het ten diepste inhoudt:

- “En hij (Jozef) had geen **gemeenschap** (Grieks: ginosko) met haar (Maria), voordat zij een zoon geboort had. En hij gaf Hem de naam Jezus.” (Math 1:25)

Gemeenschap, seksuele gemeenschap, dat staat er eigenlijk, dat is het woord “ginosko”. In Lucas 1, in het gesprek tussen de engel Gabriël en Maria, wordt dat zelfde woord door Maria gebruikt, als ze de boodschap van de Engel hoort, dan is ze heel verwonderd, en terecht heeft ze de vraag: Lucas **1:34**:

- “En Maria zeide tot de engel: Hoe zal dat geschieden, daar ik geen omgang (Grieks: ginosko) met een man heb?”

De St. Vert. komt dichterbij de grondtekst, daar vinden we het woord “kennen” (= “ginosko”) nog in terug. De St. Vert. vertaalt deze tekst:

- “En Maria zeide tot den engel: Hoe zal dat wezen, dewijl ik geen man bekenne?”

Eigenlijk staat daar: “Daar ik geen seksuele omgang met een man heb”. Dát is het **kennen** waar Paulus over spreekt. Broeders en zusters, ziet u het verschil tussen het kennen van Christus hier en nu, én Christus (echt diep) kennen, wat voor alle gelovigen die nu nog leven, in de toekomst ligt?

En, beste lezer, we kennen Christus allemaal vandaag, maar ik ken Hem niet op een wijze, dat ik Hem echt zie, dat ik Hem echt bij me heb, bij Hem ben. Daar kan ik alleen maar naar verlangen. En dat verlangen gaat gepaard met het verlangen om heen te gaan, en met Christus te zijn, en dat het zover komt, dat ik één met Hem wordt. Dan zal ik Hem kennen, zoals de Schrift het bedoelt met “ginosko”.

Wat ik nu ga zeggen bedoel ik niet platvloers, maar ik bedoel het in die zin, zoals God het ons, man en vrouw, heeft gegeven. In de seksuele omgang tussen man en vrouw, worden die twee samen één, dat is éénwording, een lichamelijke éénwording. En wat gebeurt er met zo'n éénwording? Dat is een heerlijkheid, of niet? En dan bedoel ik het werkelijk zoals God het ons heeft gegeven. En dat is werkelijk gemeenschap, dat is werkelijk éénwording, en dat is misschien de hoogste verrukking die de mens kent. De natuurlijke mens maakt daar van alles en nog wat van, in deze wereld, dat weten we wel, maar als je het houdt, zoals God het

gegeven heeft aan man en vrouw, dan mag het een verrukking zijn, een heerlijke verrukking. En met alle eerbied gesproken, wat zou het een heerlijke verrukking zijn, als we zó Christus leren kennen. Het is bijzonder dat Paulus juist dit woord “kennen” (= ginosko) gebruikt in Fil 3:10, wat deze gemeenschap uitdrukt.

“Dit alles om Hem te kennen”, zó één te worden met Hem, daar verlangt Paulus naar, en daar kunnen wij ons wel in verplaatsen allemaal. We weten wat dat zeggen wil vanuit het huwelijk. Nou dáár verlangt Paulus naar, om Hem zó te kennen en de kracht van Zijn opstanding, en de gemeenschap aan Zijn lijden, of ik aan Zijn dood gelijkvormig wordende, zou mogen komen tot de uitopstanding (letterlijk) die uit de doden is. Daar verlangt hij naar in de brief van Filippenzen, daar **jaagt** hij naar in deze brief.

Het probleem is dat deze teksten altijd worden vergeestelijkt, dat men hiervan gaat maken, dat dit een geestelijk leren kennen is van de Heere Jezus Christus, en dat het ook een geestelijk gelijkvormig zou worden aan Zijn dood, en een geestelijk gelijkvormig worden aan Zijn opstanding. En dan zegt men: Dan sta je op in een nieuw leven, en dan wandel je hier in een nieuw leven, maar daar gaat het hier niet om. Paulus doelt hier op het letterlijke leren kennen van de Heere Jezus Christus, en dat kan alleen maar **boven**. Als je bent gestorven, en je bent heengegaan, en je bent echt met Christus, en je wordt één met hem, één Lichaam, Het Lichaam van Christus. Dát nauwe kennen kan nu niet, maar dat zal straks realiteit worden! Gaat daar ook óns verlangen naar uit?

“Zijn dood gelijkvormig wordende”

En het woord voor “dood” in Fil 3:10, “of ik aan Zijn dood gelijkvormig wordende” dat woord “dood”, ja dat is ook overal in de Bijbel, waar dat woord gebruikt wordt in het Grieks, een letterlijke dood. Het is nooit een geestelijke dood, het is altijd een letterlijke dood. En hier gaat het ook over Paulus zijn dood. Hij staat terecht voor de Keizer, omdat hij zich op de Keizer beroepen heeft, hij staat terecht voor de Keizer van Rome, voor Nero, en hij wordt beschuldigd van hoogverraad. Hoogverraad tegen de Keizer, verraad tegen de Keizer, daar stond maar één straf op, de doodstraf.

En Paulus zegt zelf in zijn brief, in Fil 1:

- “Want ik weet, dat dit mij tot behoud zal strekken door uw gebed en de bijstand des Geestes van Jezus Christus, naar mijn vurig verlangen en hopen, dat ik in geen enkel opzicht beschaamd zal staan, maar dat met alle vrijmoedigheid, zoals steeds, ook nú Christus zal worden grootgemaakt in mijn lichaam, hetzij door mijn leven, hetzij door mijn dood. Want het leven is mij Christus en het sterven gewin. Indien ik in het vlees blijf leven, betekent dat voor mij werken met vrucht, en wat ik moet kiezen, weet ik niet. (grondtekst: “weet ik niet” = “maak ik niet bekend”). Van beide zijden word ik gedrongen: ik verlang heen te gaan en met Christus te zijn, want dit is verreweg het beste; maar nog in het vlees te blijven is nodiger om uwentwil.” (Fil 1:19-24)

Paulus vertrouwt erop dat hij niet beschaamd zal staan, wanneer hij voor de Keizer moet terechtstaan, en dat hij ook dan met alle vrijmoedigheid Christus mag groot maken in zijn lichaam. Hij wist niet de afloop van zijn rechtszaak. Hij wist niet hoe het zou aflopen. En eigenlijk, in zijn hart verlangt hij ernaar om met Christus te zijn, en hij weet dat dát het beste is, maar hij weet ook, als hij blijft leven, wanneer hij vrijgesproken wordt, dat hij dan zijn loop nog verder moet voltooien, dat hij het moet afmaken.

Maar hij hoopt wel zó gemeenschap te krijgen aan Christus' lijden, want hij krijgt gemeenschap aan Zijn lijden, als hij terecht staat vanwege Jezus Christus. Paulus staat hier terecht vanwege zijn prediking. Hij staat hier terecht vanwege het verzet van de Joden. Wanneer Paulus zich niet op de Keizer had beroepen, hadden de Joden hem vanwege de prediking vermoord. (Hand 25).

En Paulus hoopt dat hij zo'n gemeenschap krijgt aan Christus' lijden, in het strijden in de prediking van het evangelie, dat áls hij ter dood wordt veroordeeld, áls hij ter wille van zijn geloof de doodstraf krijgt, dat hij dan nét als Christus, die ook terwille van Zijn geloof, en de uitspraak, dat Hij de Christus was, de Messias was, ook gekruisigd werd, en ook de doodstraf ontving. En Paulus hoopt, dat áls hij gelijkvormig wordt aan Zijn dood, dus dan ook sterft net als Christus, dat ook hij ook op gelijke wijze mag komen, net als Christus, tot de uitopstanding van tussen de de doden uit, dat net zo letterlijk als Christus stierf en opstond, hij ook letterlijk zal sterven en opstaan. Daar gaat het om, dat verwacht Paulus.

Maar eerst moest Paulus in zijn rechtszaak voor keizer Nero verschijnen, en je wist het maar nooit met Nero. Nero wordt versleten als een volslagen idioot in de wereld geschiedenis, die zomaar iets kon besluiten, uit het niets. Er is gedacht dat die man echt wel een beetje geestelijk gestoord was, een beetje krankzinnig was. Zo'n krankzinnige Keizer, waar stond die voor? Hij kon zomaar tegen Paulus zeggen, jij hebt hoogverraad gepleegd, ook al waren er helemaal geen bewijzen voor, en hem zomaar ter dood veroordelen.

Ja, Paulus die gaat er dus vanuit, dat hij best wel ter dood gebracht zou kunnen worden, en dat hij dan letterlijk, als hij dan letterlijk zou sterven, net zoals Christus stierf, dat hij dan zo gemeenschap aan Christus lijden mag krijgen, en dat is een geweldige genade, die hem dan wordt verleend. Want in Fil 1 zegt hij tegen de Filippenzen in vers 29:

- “Want aan u is de genade verleent voor Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden in dezelfde strijd, die gij eens van mij gezien hebt, en nu van mij hoort.”

Dat is genade, en Paulus zag het als genade, en het is ook allemaal genade.

Het bezit van een Burgerschap in de Hemelen

En hoe gaat dan die uitopstanding uit de doden? Het is een individuele uitopstanding, want dat geeft dat woord ook weer, het is een uitopstanding van tussen de andere doden uit, een “exanastasis ek nekron”, een uitopstanding uit de doden, tussen de doden uit, een individuele opstanding. Hoe gaat dat dan in zijn werk?

Nou, dat zegt hij ons in Fil 3:20-21:

- “Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Here Jezus Christus als verlosser verwachten, die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt, naar de kracht, waarmee Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen.”

Wanneer we deze tekst, Fil 3:20-21, lezen, dan is dat door de NBG vertaald op een wijze alsof wij de Heere Jezus **uit** de hemel verwachten. Er staat in vers 20:

- ▲ NBG: “Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Here Jezus Christus als verlosser verwachten.”

We hebben het al eerder genoemd in deze Bijbelstudie, maar herhaling is de beste leermeester. Ze hebben het vertaald op een manier alsof wij dus de Heere Jezus straks bij Zijn komst **uit** de hemelen verwachten, en dat **dan pas** zal plaatsvinden, dat ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan Zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt. Maar in het Grieks kan dit niet. Want “Hemelen” is meervoud. En het woordje “waaruit”, is dat enkelvoud of meervoud? Nou zegt u waarschijnlijk, dat kan ik niet zien, want dat kennen we niet in het Nederlands. Ja, inderdaad, in het Nederlands kennen we dergelijke vervoegingen niet, maar in het Grieks wel. En in het Grieks is dat “waaruit” enkelvoud, en geen meervoud, zo is de Griekse vervoeging.

Ze hebben het hier vertaald: “Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit... Waaruit dus? Er staat alsof wij “uit de hemelen” Christus verwachten. Maar het woordje “waaruit” kan niet slaan op het woord “hemelen”, want “waaruit” is **enkelvoud**, en “hemelen” is meervoud. Dus dat past niet bij elkaar, en kan niet naar elkaar verwijzen.

Vervolgens zouden we kunnen denken, dat “waaruit” slaat natuurlijk op dat “rijk”, een “rijk”, enkelvoud in de hemelen. Ja, maar dat staat niet in de grondtekst. Die woorden “van een rijk” zijn door de NBG vertaling zomaar toegevoegd, dat hebben ze maar verzonnen, om het een beetje duidelijk proberen te maken voor de lezer. Dus “van een rijk” kan je eigenlijk gewoon doorschrappen.

Hieruit blijkt weer eens hoe de vertalers, die toch, naar we mogen aannemen, kennis van het Grieks hebben gehad, meer naar de traditie-leer hebben vertaald, dan naar wat er werkelijk in de grondtekst staat.

Wanneer we dus “van een rijk” weglaten, dan zou er staan:

- ▲ “Want we zijn burgers in de hemelen, waaruit wij ook de Heere Jezus Christus als verlosser verwachten.”

Maar dan zijn we er nog niet, want waar slaat het woordje “waaruit” dan op, want, we weten inmiddels, “waaruit” is enkelvoud in het Grieks. En ze hebben vertaald “burgers” in een meervoud, en ook dit meervoud past, net als “hemelen” niet bij het enkelvoudige “waaruit”.

Maar er staat in de grondtekst helemaal geen “burgers”, er staat het Griekse woord “politeuma”, en wat is dan een “politeuma”? Je kunt het niet vertalen met “burgers”, en al helemaal niet met een “burgerschap van een rijk”, dan ga je het proberen te omschrijven. Het woord “politeuma” komen we alleen in Fil 3:20 tegen, we hebben dus verder geen vergelijkende teksten.

Voor de Filippenzen, aan wie Paulus dit schreef, was het volslagen helder. Waarom? Nou broeders en zusters, als wij in Filippi, naar de Filippenzen op bezoek zouden kunnen gaan, dan hadden we daar allemaal Romeinen aangetroffen, want daar in Filippi woonden allemaal Romeinen. Rijke Romeinen, die vaak allemaal hadden gediend in de legioenen van de Keizer van Rome, en die hadden allemaal een recht. Dat was het Romeins burgerrecht. Wat hield dat in? Dat hield in dat je een burger was van de stad Rome.

En heel bijzonder was dat Filippi een kolonie van Rome was, dat was niet zomaar een stad, nee dat was een kolonie. Dat lezen we in de Bijbel in Hand 16:12:

- “Filippi, dat de eerste stad is van dit deel van Macedonië, een (Romeinse) kolonie.”

Dus Filippi was een kolonie van Rome. Nu die tekst, Fil 3:20:

- ^ “Want wij zijn”, en dan staat er “politeuma”, dat kan je het beste vertalen door het woord “burgerschap”.

Dan is er nog het woordje “zijn”, van “want wij zijn”, dat is niet het algemene Griekse woord voor “zijn”. Het algemene woord voor “zijn” is “emie”, maar hier staat niet het woord “zijn” in algemene zin, maar het woord “huparcho”, en “huparcho” betekent “bezitten”. Dat weten we aan de hand van Hand 3:6:

- “Maar Petrus zeide: Zilver en goud heb ik niet (= huparcho = bezitten) ik niet, maar wat ik heb geef ik u, in de naam van Jezus Christus, de Nazoreeër: Wandel!”

Dus eigenlijk zegt Petrus: “Zilver en goud bezit ik niet.” Het woord “bezitten” dat is hetzelfde woord als het woord “zijn” in Fil 3:20, “huparcho”. Dus wat staat er eigenlijk?

- ^ “Want wij **bezitten** het hemels burgerschap”, of “het burgerschap in de hemelen, waaruit wij ook de Heere Jezus Christus als verlosser verwachten.”

Wij bezitten, broeders en zusters, wij **hebben** het hemelse burgerschap. Dat hemelse burgerschap, dat hoeven we ook niet meer te ontvangen, of te krijgen, nee **dat bezitten we reeds**, het is een bezit. Dat kan ook niet anders, want in Efeze 2:4-7 daar zegt Paulus:

- “God echter, die rijk is aan erbarming, heeft, om zijn grote liefde, waarmede Hij ons heeft liefgehad, ons, hoewel wij dood waren door de overtredingen **mede levend gemaakt met Christus, – door genade zijt gij behouden –, en heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten**, in Christus

- Jezus, om in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom zijner genade te tonen naar (zijn) goedertierenheid over ons in Christus Jezus.”

Daarom begrepen die Romeinen die in de Romeinse kolonie, genaamd Filippi woonden, zo goed wat Paulus bedoelde, toen hij zei:

- ▲ “**Want wij bezitten het burgerschap in de hemelen.**”

Immers zij woonden in Filippi, maar bezaten het Romeinse burgerschap, en waren daarom Romeinen. Hierbij moeten we ons proberen te verplaatsen in die tijd. Want wanneer je toen het Romeins burgerschap bezat, dan had je echt een bezit, en dan had je echt aanzien. Want een Romeins burger stond boven alle wetten van de landen waar ze verbleven. Ook mocht bijvoorbeeld een Romeins burger nooit zomaar gezeseld worden. Een voorval hiervan lezen we in Handelingen 16, wat zich (toevallig?) ook in Filippi afspeelde:

- ▲ “Maar Paulus zeide tot hen: Zij hebben ons, hoewel wij Romeinen zijn, zonder vorm van proces in het openbaar gezeseld en in de gevangenis gezet, en willen zij ons er nu ongemerkt uitzetten? Geen sprake van; laten zij zelf komen en ons eruit leiden. En de boden brachten deze woorden over aan de hoofdlieden. En **dezen werden bevreesd**, toen zij hoorden, dat het Romeinen waren.” (Hand 16:37-38)

Precies zó, zijn de gelovigen, behorende tot het Lichaam van Christus hoog geplaatsten, want wij wonen op de aarde, maar bezitten het hemels burgerschap, en zijn daarom hemelburgers!

Broeders en zusters, waar zijn wij? Wat bezitten wij? Wij zijn in, én wij bezitten de hemelse gewesten. Dat is de allesovertreffende genade en liefde van God, die Zijn Lichaam, het Lichaam van Christus, in deze tijd vorm geeft. Deze positie, deze plaats is ons nu reeds als een bezit gegeven.

De Staten Vertaling heeft Fil 3:20 iets beter vertaald:

- “Maar onze wandel is in de hemelen, waaruit wij ook den Zaligmaker verwachten, namelijk den Heere Jezus Christus.”

Maar ook de Staten-vertalers hebben niet geheel naar waarheid vertaald. Ook daaruit blijkt niet dat wij “ons burgerschap bezitten in de hemelen”. Natuurlijk, onze geestelijke wandel is in de hemelen. Maar onze “wandel” heeft ook alles te maken met onze aardse loopbaan. Als het goed is, zijn wij als gelovigen nu bezig met onze aardse loopbaan af te leggen in de gezindheid van Christus, met Paulus als voorbeeld.

We zijn hemel-burgers, wij hebben, wij bezitten het hemels burgerschap. En wat verwachten we dan op grond van dat bezit? Dat Christus optreed als mijn Verlosser, en dat Hij mijn vernederd lichaam veranderen zal, zodat het gelijkvormig wordt aan Zijn verheerlijkt Lichaam. En dát staat er in het Grieks:

- “Want wij hebben het burgerschap in de hemelen, op grond waarvan wij ook de Heere Jezus Christus als verlosser verwachten, die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan Zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig worde.”

En wanneer gebeurt dat? Bij mijn sterven, net als Paulus het verwachtte, bij zijn sterven, verwacht ik het ook bij mijn sterven, omdat ik een hemel-burger ben, dat Christus me meteen optrekt, en dat ik net zoals Christus individueel opstond ten derde dage uit het graf, ik ook opsta uit het graf, en dat ik met Christus mag zijn, wat verreweg het beste is.

Het Lichaam van Christus is in Christus geplaatst dáár waar Hij nu reeds is. **Door het geloof mag u dat weten**, Mag ik dat weten. Hier en nu bezit ik dat al. Zolang we nog in ons vlees zijn, zijn deze dingen onzichtbaar. Niet voor niets staat er geschreven:

- “Het geloof nu is de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen, die men niet ziet.”

We hebben het geloof = het vertrouwen, de zekerheid dat Gods Woord de Waarheid is.

En in dat geloof weten wij dat deze dingen in de toekomst realiteit zullen worden!

Dat is wat hier staat. Het is jammer dat de vertalers het zo krom hebben vertaald, alsof alleen de komst van Christus maar onze hoop zou zijn. Want dat hebben de vertalers in hun hoofd gehad, toen zij dit gingen vertalen. Het is dus niet wat de vertaling ervan maakt, dat we moeten wachten op een wederkomst.

De “Parousia” is niet onze verwachting, nee het verschijnen met Hem in heerlijkheid is de toekomst van het Lichaam van Christus, en dat “met Hem verschijnen in heerlijkheid” kan alleen als je al eerder bij Hem bent.

- “Wanneer Christus verschijnt, die ons leven is, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid.” (Kol 3:4).

Tot Slot

Er zijn zeer veel Bijbelse onderwerpen behandeld in deze serie van “Hem Kennen”. Steeds heb ik getracht de Bijbel te laten spreken, en zo nauw mogelijk bij de grondtekst te blijven. We hebben kunnen constateren dat het vaak van groot belang is, om naast de vertalingen, die ons overgeleverd zijn, voortdurend de grondtekst te raadplegen.

Ik heb getracht bezig te zijn in die gezindheid van Paulus, waar hij over spreekt in Fil 3:

- “Maar alles wat mij winst was, heb ik om Christus’ wil schade geacht. Voorzeker, ik acht zelfs alles schade, omdat de kennis van Christus Jezus, mijn Here, dat alles te boven gaat. Om zijnentwil heb ik dit alles prijsgegeven en houd het voor vuilnis, opdat ik Christus moge winnen.” (Fil 3:7-8)

Ik ben van mening dat dát de enige gezindheid is, van waaruit we werkelijk voorwaarts kunnen gaan, voorwaarts op de “loopbaan” van de ontdekkingsreis door Gods Woord. Het is al eerder gezegd, maar wanneer we niet, net als Paulus bereid zijn, om de “oude dingen” achter ons te laten, dan kunnen we niet opwassen in het nieuwe, waarin God ons door Zijn Woord wil opvoeden. Tot slot wens ik alle lezers “genade en vrede van God, onze Vader, en van de Here Jezus Christus.”

Bert Boersma maart 2011 boersmaklm@hetnet.nl